ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a válečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer 40000 - Gauntovi duchové 2 - Stvořitel duchů.pdb

PDB Name: Warhammer_40000-Abnett Dan-Stvo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2008
Modification Date: 3.1.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAN ABNETT
STVOŘITEL DUCHŮ
(GHOSTMAKER)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Games Workshop Ltd.
Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 2000 by Games Workshop Limited
All Rights Reserved
Translation © 2007 by Games Workshop Limited,
přeložil Martin Novák
Cover illustration by Adrian Smith
ISBN 80-7332-102-4

Píše se 41. milénium. Po více než sto staletí sedí Císař
nehybně na svém zlatém trůnu Země.
Je pánem lidstva z vůle bohů a pánem milionu světů
díky svým nevyčerpatelným armádám. Je hnijící mršinou,
která neviditelně hluboce strádá díky moci
Temného věku Technologie.
Je mrchožroutským pánem Impéria, pro něhož jsou denně
obětovány tisíce duší, aby nikdy opravdu nezemřel.

I ve stavu nesmrti Císař pokračuje ve své věčné bdělosti. Mocné válečné flotily křižují démony nakažené miazma warpu, jedinou cestu mezi vzdálenými hvězdami, osvětlenou jen Astronomicanem, psychickou manifestací Císařovy vůle. Jeho jménem vedou obrovské armády boje
na nespočetných světech. Nejskvělejší z vojáků jsou
Adeptus astartes, Hvězdná pěchota, biologicky upravení
superválečníci. Mají mnoho druhů ve zbrani - mezi jinými
i Imperiální gardu a obranné síly nespočetných planet,
neustále bdící inkvizici a technokněží Adepta mechanika.
Ale i přes toto obrovské množství je jich stěží dost,
aby mohli vzdorovat neustálé hrozbě vetřelců, kacířů,
mutantů - a jiných, mnohem horších tvorů.

Žít v takové době znamená být jedním z nesčíslných
miliard, smířit se se životem v nejkrutějším
a nejkrvavějším představitelném režimu. Toto jsou
příběhy z oněch časů. Zapomeňte na moc techniky a vědy,
protože ta je z větší části pro lidstvo navždy ztracena.
Zapomeňte na příslib pokroku a porozumění,
protože v děsivé temnotě budoucnosti není nic než válka.

Mezi hvězdami neexistuje smír, jen nekonečné krveprolití,
masakry a škodolibý smích žíznících bohů.

Poté co převzal po zesnulém a opěvovaném vojevůdci Slaydovi velení nad jednotkami křížového tažení Sabbatinými světy, pokračoval vojevůdce Macaroth v imperiální ofenzívě s cílem osvobodit Sabattiny světy, tvořené shlukem téměř jednoho sta obydlených hvězdných soustav na samém okraji Segmentu Pacificus.

V průběhu tohoto dvacetiletého tažení, vyznačujícího se mnohými bojovými akcemi, jež vstoupily do historie, vzniklo velké množství legend: o posledním odporu Latarijských loveckých psů na Lamicii, o vítězství Železných hadů na Presariu, Amboldu jedenáct a Fornax Alefu a o houževnatém pronásledování nepřátel takzvanými Duchy z Tanith na Canemaře, Spurtis Elipse, Menezoidu jedenáct a Monthaxu. Snad největším oříškem pro historiky Impéria jsou právě události na planetě Monthax. Tento údajný přímý střet s vojsky Chaosu je zahalen tajemstvím a podrobnosti jeho průběhu jsou stále pečlivě ukryty v archivech vrchního velení Impéria. K čemu tenkrát na členitých pobřežích toho příšerného bojiště skutečně došlo, se můžeme jenom dohadovat.

— z knihy Dějiny dávných Císařských křížových tažení

Zjevně tu bylo léto.

Z oblohy, vrásčité šedým příkrovem mraků, padal na imperiální linii sice přerušovaný, avšak silný déšť. Každý krok jim v rozbahněném terénu ještě ztěžovaly trnité a propletené šlahouny rostlin s načervenalými dužnatými listy, které vyčnívaly i nad lesknoucí se hladinu okolních vodních ploch. Jak postupovali stále dál a dál, začínala pevná půda ustupovat lagunám a dlouhým jezírkům třpytící se vody, které se klikatily podrostem a skýtaly ideální životní prostředí pro hemžící se mikromušky i neviditelnou cvrkající hmyzí havěť.

Ve vzduchu se vznášel zvláštní zápach podobný potu. To komisaře plukovníka Ibrama Gaunta samo o sobě nijak nepřekvapovalo, nezvyklé však bylo, že se nešířil od jeho mužů. Stoupal z vody, rostlin, bahna. Celý Monthax páchl rozkladem a hnilobou.

Na Monthaxu neexistovaly zákopy, nahrazovaly je nadzemní kryty vybudované z dovážených prken a stromů pokácených v místních lesích. Náspy a stěny z pytlů s pískem postavili sami Duchové. Celé tři dny, od chvíle, kdy je výsadkový člun dopravil na planetu, nebylo slyšet nic jiného než lomození zemního nářadí, s jehož pomocí pracovní čety naplňovaly plastové pytle hlínou. Nic jiného, s výjimkou cvrkání hmyzu.

V čerstvě vyprané vojenské blůze, která však prakticky v okamžiku, kdy si ji na sebe oblékl, nasákla potem, vystoupil komisař Gaunt ze svého velitelského přístřešku postaveného na kůlech nad vodní hladinou a skládajícího se z třech místností. Nasadil si komisařskou čepici, přestože moc dobře věděl, že mu tak pot z čela bude stékat do očí. Na sobě měl vysoké boty, jezdecké kalhoty a vojenskou blůzu s krátkými rukávy. Přes ramena měl přehozený nepromokavý plášť. Bylo na něj příliš teplo, ale zároveň bylo i příliš vlhko, než aby si ho mohl dovolit odložit.

Ibram Gaunt sešel po schůdcích a jeho nohy se ponořily do stojaté vody, dobrých dvacet centimetrů hluboké. Na okamžik se zastavil. Od místa, kde schůdky opustil, se rozeběhly drobné lesklé vlnky. Sehnul se, aby se na sebe podíval. Jeho odraz se líně vznášel na hladině páchnoucí vody u jeho nohou. Vysoký, štíhlý, s vyzáblou tváří s vysokými lícními kostmi a ostře řezanými rysy.

Narovnal se a skrze dužnaté listy hustého porostu křovin a popínavých rostlin se zahleděl do dálky. Na obzoru, částečně zakrytém srážející se mlhou, duněla palba Imperiálního dělostřelectva, která se mísila s burácením těžké artilerie Chaosu.

Brodil se špinavou vodou k suchému ostrůvku zarostlému šlahouny obsypanými květy a odsud pak pokračoval po prkenné lávce směrem k obranným liniím.

Za tři kilometry dlouhým pobřežním náspem ve tvaru písmene S čekal připravený tanithský regiment Prvních a jediných. Násep zbudovali sami a jeho stěny zpevnili rychle se rozkládajícími dřevěnými prkny. Za umělým opevněním byly navršeny hromady zeminy, které měly chránit munici před vodou. Všech patnáct set Gauntových mužů, oděných do černých pláštěnek a matné tělesné zbroje, jež byla odznakem jejich příslušnosti, čekalo rozděleno do palebných družstev. Někteří stáli se zbraněmi připravenými u střílen v náspu, jiní byli v kulometných hnízdech a ostatní jen tak postávali, kouřili a povídali si. Všichni stáli v minimálně patnáct centimetrů silné vrstvě tmavého bahna.

Polní tábořiště, rovněž vyvýšená nad močálem na nosných trámech, byla zhruba třicet metrů za linií náspu. Malé ostrůvky sucha vystupující z bahna.

Gaunt zamířil k první skupince mužů, kteří kousek od náspu budovali stěnu z bahna.

Nad hlavou mu s křikem přeletělo několik oslnivě bílých ptáků s mohutnými křídly a dlouhýma růžovýma nohama přitaženýma k tělu. Všude kolem znělo cvrkání hmyzu.

Neudělal ještě ani dvanáct kroků a už se mu v podpaží vojenské blůzy vytvořily vlhké skvrny potu. Kousaly ho mouchy. Nemyslel na budoucí slávu ani na náročnou akci, která je čekala. Myslí mu vířily vzpomínky.

Gaunt tiše zaklel a otřel si čelo. Právě v takovýchto dnech, v pomalu se vlekoucích hodinách očekávání před bojem, se mu vzpomínky vracely s novou intenzitou. Vzpomínky na minulost, na ztracené druhy a přátele, po kterých se mu stýskalo. Na slávu a porážky, které dávno odnesl čas, na konce.

A také na začátky...

KAPITOLA PRVNÍ STVOŘITEL DUCHŮ

Oheň jako květina. Rozkvétající. Bledý, nazelenalý oheň, který se svíjel, jako kdyby byl živý. Stravoval celý svět, celou planetu...

Císařský komisař Ibram Gaunt otevřel oči a zjistil, že zírá do své vlastní pohublé, bledé tváře.

Za očima, do kterých upřeně hleděl, se míhaly stromy, tmavě zelené jako noční oceán.

„Blížíme se k cíli, pane."

Gaunt odtrhl zrak od svého odrazu v tlustém skle malého průzoru orbitálního kutru a obrátil se na pobočníka Syma. Sym byl schopný chlapík ve středních letech. Jeho mírně nateklé tváře a krk měly sinalý odstín, který ho dělal starším, než ve skutečnosti byl.

„Říkal jsem, že se blížíme k cíli," zopakoval Sym.

„Slyšel jsem tě," přikývl Gaunt. „Zopakuj mi znovu náš časový plán."

Sym usedl zpátky do čalouněného koženého křesla a podíval se do datatabletu. „Oficiální přivítání. Formální představení tanithskému kurfiřtovi a vládnímu kabinetu. Přehlídka založených pluků. A dnes večer společenská večeře."

Gaunt opět upřel zrak na rozlehlé lesy, které se míhaly za oknem. K okázalosti a protokolu pociťoval vrozený odpor a Sym to dobře věděl.

„Zítra začne přesun, pane. Do konce týdne budou všechny jednotky na palubě připravené vydat se na cestu," řekl Gauntovi, aby vše postavil do trochu optimističtějšího světla.

„Prověř, jestli můžeme s přesunem začít hned po prohlídce," odpověděl mu komisař, aniž by se otočil. „Proč bychom měli zbytek dneška a celý zítřek nečinně promrhat?"

Sym zamyšleně přikývl. „To by mělo být možné."

Tichý signál ohlásil blížící se přistání a vzápětí oba pocítili prudký tah brzdících motorů. Ostatní cestující v dlouhé kabině člunu: astropat, tiše zahalený ve svém rouchu, a úředníci Adepta ministora a Departmenta munitoria, se začali připoutávat a připravovat na přistání. Sym si najednou uvědomil, že i on sleduje nekonečné lesy za průzorem, které tak fascinovaly Gaunta.

„Zvláštní planeta, tahle Tanith. Tak ji prý nazývají." Poškrábal se na bradě. „Říká se, že se zdejší lesy pohybují. Mění se. Stromy se údajně... no... posouvají. Podle pilota se v nich můžete ztratit během několika málo minut."

Symův hlas přešel do šepotu. „Říká se, že jsou poskvrněny Chaosem! Věřil byste tomu? Říká se, že Tanith je poskvrněná Chaosem, protože je tak blízko k okraji, víte."

Gaunt neodpověděl.

Cimbuří a věže města Tanith Magna se blížily malému člunu v ústrety. Samotné město situované uprostřed nekonečných oceánů věčně zelených stromů vypadalo ze vzduchu jako kruh vztyčených kamenů, tmavě šedých monolitů rozestavěných na mýtině navzdory lesům kolem. Z vysokých hradeb pevnosti, na nichž se třepetaly prapory, stoupal kouř z koksových košů. Město obklopovala rozlehlá mýtina, která byla nyní plná stanů. Byly jich tisíce a u každého z nich hořel oheň. Pole založení.

Dál za stanovým městečkem byly vidět monstrózní tmavé stíny dopravních lodí, které čekaly s otevřenými rampami připomínajícími doširoka rozevřené tlamy v ohněm sežehlých kráterech, až spolykají muže a stroje nových oddílů planety Tanith. Jeho oddíly, pomyslel si. První oddíly Imperiální gardy, které byly na téhle nevyzpytatelné, řídce osídlené hraniční planetě kdy založeny.

Gaunt sloužil osm let jako politický důstojník u hrdinného Osmého hyrkanského pluku, se kterým byl ode dne jeho založení na větrných pahorcích planety Hyrkan až do slavného vítězství na Balhautu. Ale mnoho mužů padlo a po dalším odvodu si známé uniformy na sebe měli obléknout neznámí lidé. Bylo na čase změnit prostředí a Gaunt byl vděčný za to, že byl přidělen k novému útvaru. Jeho služební věk, jeho zkušenosti... jeho neblahá pověst z něj dělaly ideálního muže pro zformování čerstvých jednotek z Tanith. Část jeho já, mladá a dychtivá, ale zároveň drobná a ukrytá v hloubi jeho duše, se těšila z vyhlídky, že dostane možnost doplnit tabuli cti Imperiální gardy o několik dalších jmen. Z větší části si ale připadal otupělý, vyčerpaný, prázdný. Neustále se utápěl ve svém vlastním skrytém duševním zmatku.

Rozporuplné pocity jím zmítaly už od Slaydovy smrti. Moc by si přál, aby tady byl, aby dál nesl prapor slávy... koneckonců, nesvěřil mu právě z tohoto důvodu na smrtelné posteli tento dar? Na bojišti planety Balhaut jej povýšil na komisaře plukovníka... udělal z Gaunta jednoho z mála politických důstojníků v Gardě, kteří mohou velet pluku. Taková důvěra, taková zodpovědnost. Ale Gaunt se cítil příliš unavený. Už dávno mu to nepřipadalo jako odměna.

Člun se snášel k zemi. Obrovská mosazná vrata na vrcholku jedné z největších městských věží se rozevřela jako okvětní lístky orchideje a vpustila je dovnitř.

Dole, na Polích založení, zvedli muži, když jim nad hlavami proletěl s burácením motorů člun a namířil si to jako obrovský brouk přes městskou zeď k přistávací věži, zraky k obloze.

„To bude někdo důležitý," prohodil Larkin s přimhouřenýma očima upřenýma k obloze. Plivl na dratěnku, kterou svíral v ruce, a znovu se pustil do čištění přezek svého řemení.

„Je to jenom obyčejný člun. Další nafoukaní cizáci," poznamenal Rawne, lehl si na záda a nastavil tvář slunci.

Corbec stál před svým stanem. Rukou si zakrýval oči před ostrým denním světlem a pokyvoval hlavou. „Myslím, že Larkin má pravdu. Někdo důležitý. Na boku člunu byl velký erb Imperiální gardy. Někdo se přiletěl podívat na nové brance. Možná ten komisař plukovník osobně."

Odtrhl zrak od přistávací věže a rozhlédl se. Kolem se po obou stranách táhly řady stanů pro tři muže, uspořádané v předpisovém pořadí. Mezi nimi posedávali gardisté ve zbrusu nových uniformách a věnovali se čištění výstroje, rozebírání zbraní, jídlu, hře v kostky, kouření nebo spánku.

Všehovšudy šest tisíc mužů, povětšinou pěšáci, ale také několik příslušníků dělostřelectva a obrněných jednotek, tři oddíly, všichni do jednoho muži z Tanith.

Corbec se posadil ke svému vařiči a promnul si ruce. Nová černá uniforma, která těsně obepínala jeho mohutnou postavu, ho nepříjemně škrtila. Ohlédl se po svých spolubydlících ze stanu, Larkinovi s Rawnem. Larkin byl štíhlý jako prut, s ostře řezaným obličejem. Stejně jako všichni ostatní Tanithané i on měl světlou pleť a černé vlasy. Z jeho očí připomínajících modré plameny čišelo nebezpečí. V levém uchu měl tři stříbrné náušnice a na pravé tváři modré tetování spirálovitě stočeného draka. Corbec ho znal už hodně dlouho: před Založením spolu sloužili v domobraně Tanith Magny. Znal Larkinovy přednosti - přesnou mušku a statečné srdce - i jeho nedostatky - vrtkavou povahu a prchlivost.

Rawneho tak dobře neznal. Byl to pohledný parchant, jeho štíhlé a úhledné rysy zdobilo tetování vybuchující hvězdy, které měl nad jedním okem. Sloužil jako mladší důstojník v domobraně Tanith Attiky nebo nějakého jiného města na jihu, ale nikdy o sobě příliš nemluvil. Corbec se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že pod maskou vemlouvavého šarmu ukrývá vražednou a nelítostnou povahu.

Od svého stanu se s lahví horké sakry v ruce přišoural Bragg - obrovský, neohrabaný, bodrý Bragg. „Nepotřebujete se zahřát?“ zeptal se. Corbec přikývl a usmál se na obrovitého muže. Bragg rozlil čtyři hrnky. Jeden podal Larkinovi, který sice sotva zvedl hlavu, ale poděkoval, a jeden Rawne-mu, který bez jediného slova vypil celý jeho obsah naráz.

„Takže ty si myslíš, že to byl ten náš komisař?“ vyslovil konečně Bragg nahlas otázku, o níž si byl Corbec jistý, že mu vrtala hlavou od chvíle, kdy jeho poznámku zaslechl.

Corbec usrkl ze svého hrnku a přikývl. „Gaunt? Jo, nejspíš jo.“

„U dopravních lodí jsem o něm slyšel mluvit chlapy z Mu-nitoria. Říkali, že je dost tvrdý. Má i nějaká vyznamenání. Říkali o něm, že je opravdický řezník.“

Rawne si odfrkl. „Mě by jenom zajímalo, proč nás nemůže vést náš člověk. Nepotřebujeme nic víc než dobrého velitele domobrany.“

„O jednom bych věděl,“ nadhodil Corbec vesele.

„Říkal dobrého, ty pse!“ utrhl se na něj Larkin, ale vzápětí se zase vrátil k leštění výstroje.

Corbec mrkl na Bragga a oba dva se napili.

„Stejně je to zvláštní, takhle odcházet, co?“ poznamenal Bragg po chvíli. „Navždy, myslím. Sem se nejspíš už nikdy nevrátíme.“

„Nejspíš ne,“ řekl Corbec. „Takový je náš úkol. Sloužit Císaři v jeho válkách, kamkoli nás pošle, a možná ještě dál. Radši by sis na to měl zvyknout.“

„Koukejte!“ zvolal Forgal z blízkého stanu. „Tamhle jde velký Garth a tváří se nějak důležitě!“

Všichni se ohlédli. Major Garth, velitel jejich jednotky, kráčel podél řady stanů a vykřikoval rychlé rozkazy do všech stran. Garth byl statný chlapík s mohutným hrudníkem, vzbuzující tak trochu dojem, jako kdyby na něho působila gravitace silněji než na ostatní. Mířil k nim.

„Tak to tu sbalte, chlapi. Je čas se nalodit,“ řekl.

Corbec povytáhl obočí. „Myslel jsem, že odlétáme až zítra.“ řekl.

„Totéž jsem si myslel i já, plukovník Torth a lidi z Departmenta munitoria. Teď to ale vypadá, že nový komisař plukovník je netrpělivý a chce začít s přesunem hned po přehlídce.“

Pokračoval dál po táboře a cestou kolem sebe rozdával rozkazy a instrukce.

„No dobře,“ řekl si Colm Corbec. „Takže už to začalo.“

Gaunta bolela hlava. Nebyl si úplně jistý, jestli z toho nekonečného představování tanithským hodnostářům a politikům, ze společenské konverzace, žalostně se vlekoucích přehlídek vojenských jednotek na seřadišti před tanithskou sněmovnou nebo jednoduše z té prokleté pištivé hudby, která hrála snad v každé místnosti, ulici a nádvoří, kam vstoupil.

A vojsko samotné na něj také neudělalo zvlášť příznivý dojem. Bledí vojáci s černými vlasy, kteří ve svých čistě černých uniformách vypadali tak nějak podvyživeně a vychrtle, se strakatými maskovacími plášti přehozenými přes jedno rameno a lasery zavěšenými na druhém. Nemluvě o náušnicích, tetováních v obličeji, neudržovaných vlasech a rytmickém, zpěvavém žargonu.

‚Hrdý Tanithský první, druhý a třetí,‘ - to byly jeho nové regimenty; vyzáblá, zanedbaná sebranka zamlklých dřevorubců. Nic, s čím se člověk chtěl doma chlubit.

Tanithský kurfiřt, nejvýše postavená osoba na planetě, s tváří rovněž ozdobenou tetováním hada, Gaunta ujistil o bojové povaze tanithské domobrany.

„Jsou odhodlaní a prohnaní,“ řekl mu, když spolu stáli na terase sněmovny, odkud shlíželi na seřazené šiky. „Muži z Tanith mají nezlomného ducha. A především jsme dobří průzkumníci a sabotéři. Jelikož žijeme na planetě, jejíž pohyblivé lesy neustále mění veškerou topografii, máme neomylný smysl pro místo a směr. Nikdy se neztratíme a všimneme si i toho, co ostatním zůstane skryto.“

„Já potřebuji válečníky, ne průvodce,“ namítl Gaunt, přičemž se snažil, aby jeho odpověď nevyzněla příliš sarkasticky.

Kurfiřt se ale jen pousmál. „Ale my umíme bojovat. A nyní se nám vůbec poprvé dostává cti vložit našeho bojovného ducha do služeb Impéria. Oddíly z Tanith vám budou dobře sloužit, komisaři plukovníku.“

Gaunt zdvořile přikývl.

Nyní Gaunt seděl v soukromí v předpokoji sněmovny. Svrchník spolu s čepicí odhodil na truhlu z tvrdého dřeva a Sym mu připravil oblek na večeři, která měla začít za třicet minut. Kdyby se jen nějak dokázal zbavit té bolesti hlavy a obav, že bude slabým velitelem.

A do toho všeho ta hudba! Ta zatracená pištivá hudba, která se mu zavrtávala do mozku dokonce i tady, v soukromých pokojích!

Vstal a přistoupil ke zkosenému oknu. Venku, za hradbami města a Poli založení, knžovaly smrákající se oblohu oranžové plameny trysek těžkých dopravních lodí, které odlétaly s nákladem mužů a vojenského vybavení na vysokou oběžnou dráhu, aby se pak znovu vracely pro další.

Pořád ta hudba!

Gaunt došel k tmavě zeleným sametovým závěsům a rozhrnul je. Hudba rázem ustala.

Do komisařových rozzuřených očí hleděl užasle chlapec s malými dudami.

„Co tady děláš?“ zeptal se Gaunt výhružným hlasem.

„Hraju, pane,“ odpověděl chlapec. Bylo mu kolem sedmnácti. Ještě nebyl mužem, ale byl vysoký a dobře stavěný. Jeho tvář, zdobená nad levým okem modrým tetováním ryby, byla výrazná a pohledná. Prsteníčky svíral tanithské dudy, pavoukovitou sadu píšťal přidělaných k malému měchu, který držel v podpaží a rytmicky jej mačkal rukou.

„To byl tvůj nápad?“ zeptal se Gaunt.

Chlapec zavrtěl hlavou. „Je to tradice. Pro každého hosta, ať už se vydá kamkoli, musí hrát dudy, aby ho bezpečně dovedly lesem zpátky.“

„Ale já nejsem v lese, tak toho nech!“ řekl Gaunt a obrátil se k chlapci zády. „Já respektuji tanithské tradice a zvyky, ale... ale bolí mě hlava.“

„Tak já toho nechám,“ souhlasil chlapec. „Já... budu čekat venku. Kurfiřt mi přikázal, abych vám byl k ruce a hrál na dudy, dokud budete tady. Budu venku, kdybyste mě potřeboval.“

Gaunt přikývl. U dveří se chlapec srazil se Symem, který se právě chystal vstoupit.

„Já vím, já vím...“ začal Gaunt. „Jestli si nepospíším, přijdu pozdě na večeři a— Co je? Syme? Co se děje?“

Výraz v Symově tváři Gauntovi okamžitě prozradil, že to je něco velice, velice zlého.

Gaunt svolal štáb svých starších důstojníků v malé, dřevem obložené předsíni hlavní hodovní síně. Většina jich byla oblečena do slavnostních uniforem se zlatě lemovanými límečky a manžetami. Mladší důstojníci Munitoria hlídali u dveří a zdvořile bránili tanithským hodnostářům ve vstupu.

„Tomu nerozumím!“ řekl jeden ze starších důstojníků štábu Departmenta munitoria. „Nejbližší válečná zóna má být osmdesát dní cesty odtud! Jak by bylo něco takového možné?“

Gaunt přecházel po místnosti s očima upřenýma do datatabletu. „Prolomili jsme jejich obranu u planety Balhaut, ale rozprchli se. Špionážní služba a průzkumné eskadry se domnívaly, že se nám je podařilo zastrašit, ale přesto je možné, že část nepřátelských sil mohla místo útěku ze Sabbatiných světů vyrazit proti nám.“

Gaunt se prudce otočil ke shromážděným důstojníkům a hlasitě zaklel. „Ve jménu Solanově! Slaydo měl v tom, co řekl na své smrtelné posteli, úplnou pravdu! U všech warpových bran vedoucích do teritorií, jako je Tanith, měly být umístěny strážní flotily. Zvlášť teď, když jsme ještě nedokončili odvody a jsme velmi zranitelní! Co si zatraceně Macaroth myslel?“

Sym zvedl zrak od mapy, kterou rozvinul na stole. „Lord vrchní velitel zapojil většinu sil, které se účastní tohoto tažení, do osvobozeneckého útoku. Je zřejmé, že hodlal využít výhody, kterou vydobyl jeho předchůdce.“

„Balhaut bylo významné vítězství—“ začal jeden z ekklesiarchů.

„Vítězstvím zůstane pouze tehdy, když se nám podaří získaná teritoria patřičně ochránit. Macaroth zničil celou dosavadní práci, když se pustil do pronásledování nepřítele, kterému se mezitím podařilo proniknout našimi liniemi a dostat se hlavní armádě do zad. Učebnicový příklad hlouposti a nepromyšlenosti! Nepřítel ústup předstíral, aby nás odlákal!“

„Takže jsme se dokonale odkryli,“ poznamenal další ekklesiarcha lakonicky.

Gaunt přikývl. „Před hodinou naše lodě na oběžné dráze zaznamenaly velkou nepřátelskou armádu, která se k nám blíží. Rozhodně nijak nepřeháním, když řeknu, že planetě Tanith zbývá jen několik málo hodin života.“

„Můžeme bojovat...“ ozval se někdo statečně.

„Máme pouze tři oddíly, které dosud neprošly výcvikem ani bojem. Nemáme připravené žádné obranné pozice ani palebná stanoviště. Polovina naší jednotky je už ve vojenských dopravních lodích na oběžné dráze a druhá polovina v přepravních člunech. Přivolat je zpátky a nechat je zbudovat zákopy by trvalo nejméně dva dny. A nakonec by beztak skončili jako potrava pro děla.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Sym. Několik důstojníků mlčky kývlo, jako kdyby se chystali položit stejnou otázku.

„Naši astropati musí okamžitě kontaktovat hlavní velení a informovat Macarotha o situaci. Kdyby nic jiného, bude alespoň vědět, že si má hlídat boky a záda. Pro ostatní platí: dopravní lodě opustí oběžnou dráhu za hodinu nebo ve chvíli útoku, podle toho, co nastane dřív. Do té doby se pokuste na jejich palubu dostat co nejvíce mužů a vybavení. Všechno, co nebude ve chvíli odletu na palubě, zůstane tady.“

„Opouštíme Tanith?“ zeptal se jeden z pobočníků Munitoria. V jeho tichém hlase byla znát neochota se s vyslovenou myšlenkou smířit.

„Tanith je už mrtvá. Můžeme buď zemřít s ní, nebo sebrat co nejvíce mužů a převézt je někam, kde budou k užitku. Ve jménu Císaře!“

Všichni na něho nevěřícně zírali v marné snaze vyrovnat se s obludností jeho rozhodnutí.

„PROVEĎTE!“ zařval na ně.

Noční obloha nad městem Tanith Magna vybuchla v žáru ohně a zřítila se na nebohou planetu. Orbitální bombardování vykusovalo v prastarých lesích doběla rozžhavené krátery, tavilo vysoké zdi, bořilo věže a rozbíjelo dlážděné dvory.

Chodbami sněmovny, plnými dusivého kouře, se s rachotícími a vrnícími nástroji smrti ve spárech pohybovaly tmavé postavy, které nesrozumitelně drmolily a syčely.

Gaunt prokopl s divokým výkřikem hořící dveře a vypálil z bolterové pistole.

Ve vířícím kouři se zřetelně rýsovala jeho vysoká, statná postava v dlouhém kabátu, který mu splýval z ramen. S očima přimhouřenýma se otočil a znovu několikrát vystřelil do šera chodby. Některé z temných postav s rudě žhnoucíma očima pod jeho přesnými zásahy explodovaly a jejich tělní tekutiny se rozstříkly po okolních kamenných zdech.

Hustým dýmem jen pár centimetrů od Gaunta prolétl laserový paprsek. Komisař se znovu otočil, vystřelil a rozběhl se po schodišti vzhůru. Cestou mrštně přeskakoval mrtvá těla.

U vstupu na hlavní přistávací plošinu zápasili dva krví zbrocení příslušníci tanithské domobrany se Symem.

„Pust nás dovnitř, ty parchante!“ slyšel Gaunt křičet jednoho z nich. „To nás tady necháš chcípnout? Pusť nás dovnitř!“

Automatické pistole v ruce druhého Tanithana si Gaunt všiml příliš pozdě. Dřív než stačil do obou mužů vrazit, ozval se výstřel.

Zuřivě se ohnal pažbou pistole po bližším z obou mužů, zlomil mu čelist a poslal ho v kotrmelcích ze schodů dolů. Pak popadl druhého a přehodil ho přes zábradlí do hustých oblaků kouře pod sebou.

Sym ležel na zemi v kaluži krve.

„Posla... poslal jsem signál... dopravní flotile, jak jste přikázal... ke konečnému ústupu... Nechte mě tady, pospěšte si do člunu, jinak...“ soukal ze sebe namáhavě Sym.

„Sklapni!“ okřikl ho Gaunt a rukama umazanýma chlapcovou krví se ho pokusil zvednout ze země. „Půjdeme oba!“

„Už... už není čas... běžte sám! Běžte, pane!“ řekl chraplavým hlasem Sym s bolestivou grimasou ve tváři. Z přistávací rampy ke Gauntovi doléhal zesilující jekot trysek člunu připravujícího se k odletu.

„Zatraceně, Syme!“ řekl Gaunt. Zdálo se, jako by se Sym natáhl po komisařově blůze. Gaunt se na okamžik domníval, že se k němu Sym snaží přitáhnout, aby ho mohl lépe zvednout.

Vzápětí ale Symovo tělo explodovalo v krvavé mlze a náraz výstřelu srazil Gaunta k zemi.

Schodiště bylo plné groteskních postav příslušníků přepadových jednotek armády Chaosu. Sym je viděl přes Gauntovo rameno, a tak se zvedl ze země a vlastním tělem zakryl Gaunta před nepřátelskou střelou.

Gaunt vyskočil na nohy. Prvním výstřelem zasáhl nejbližší bestii přímo mezi rohy vyrůstající z její hlavy. Druhá a třetí rána roztrhaly tělo další stvůry na kusy. Čtvrtým, pátým a šestým výstřelem usmrtil další dva vojáky Chaosu a poslal jejich bezvládná těla zpátky do chumlu jejich druhů, který se dral vzhůru po schodech.

Když stiskl spoušť pistole posedmé, ozvalo se jen kovové cvaknutí.

Gaunt zahodil prázdný zásobník a rozběhl se ke vstupu na přistávací rampu. Navzdory štiplavému kouři teď jasně cítil odporný zápach Chaosu, který se šířil všude kolem, a v uších mu rezonovalo bzučení nepřátelských projektilů. Věděl, že ho každou chvíli musí dostihnout.

Pak přivítala kacíře, kteří komisaře pronásledovali, těžká palba vycházející zpoza sloupoví průchodu na rampu. Gaunt pohlédl tím směrem a uviděl chlapce s vytetovanou rybou na tváři, který mu prve hrál na dudy. Byl částečně ukrytý za jedním ze sloupů a pálil ze strážního automatického kanónu, který měl zapřený o kamennou zídku. „Honem! Poslední člun čeká jen na vás!“ vykřikl chlapec.

Gaunt rychle vyběhl na rampu, na které proud vzduchu z motorů člunu vytvářel divoké víry. Jen tak tak stihl proskočit zavírajícím se poklopem do člunu. Spodní cípy jeho kabátu zůstaly zachyceny v průchodu a utrhly se.

Do pláště trupu bušily střely z nepřátelských zbraní.

Gaunt, celý od krve, ležel na břiše na podlaze kabiny. Zvedl hlavu a rozhlédl se po vyděšených tvářích úředníků Munitoria, kteří měli to štěstí, že se jim na tenhle poslední evakuační let podařilo dostat.

„Otevřete ty dveře!“ vykřikl. „No tak, otevřete je!“

Nikdo se ani nepohnul. Gaunt vyskočil ze země a zabral za páku poklopu. Ten se s temným zaduněním otevřel a chlapec vklopýtal dovnitř.

Gaunt ho odtáhl od průchodu a poklop znovu rychle zavřel. „Dělejte!“ křikl do pilotní kabiny. „Šlápněte na to, honem!“

S motory řvoucími přetížením se člun prudce vznesl z přistávací rampy věže. Po zásahu jednoho z laserových paprsků, jejichž příval se na Tanith valil z ohnivé oblohy, se ozvala exploze, při které člun přišel o měděné kryty průzorů a přistávací podvozek. Člun se ve vzduchu zakymácel. Město Tanith Magna pod ním se proměnilo v horoucí peklo.

Pilot, který v tu chvíli zapomněl na palivové tolerance, letecký výcvik i jméno své matky, zapnul hlavní motory na plný výkon a člun vyrazil mračny černého kouře vzhůru jako střela.

Rozsáhlé lesy Tanith ponechány svému osudu umíraly v moři plamenů.

Prudká akcelerace smýkla Gauntem k přepážce kabiny. Přitáhl se k průzoru a vyhlédl ven. Spatřil to, co tak často vídával ve svých snech - oheň, podobný obrovskému rozvíjejícímu se květu. Bledý, nazelenalý oheň, který se svíjel, jako kdyby byl živý. Kousek po kousku stravoval celou planetu.

Ibram Gaunt se zahleděl na svůj odraz ve skle, na svou hubenou, bledou a zakrvácenou tvář. Hluboko za jeho očima se ztrácely stromy planoucí jako střed hvězdy.

Vysoko nad chladnou, mramorově nafialovělou planetou jménem Nameth se jako nějaké nestvůry z hlubin vesmíru vznášely čtyři Gauntovy lodě. Tři obrovské válečné dopravní lodě s popelově šedými trupy s cimbuřím, podobné obřím katedrálám, a protáhlá, mohutná doprovodná fregata Navarre, posetá věžemi střílen a naježená hlavněmi zbraní, zahnutá a hranatá jako lesní vosa, dva kilometry dlouhá.

Ve své soukromé kajutě na palubě fregaty Navarre si Gaunt prohlížel nejnovější informace ze špionážního průzkumu. Tanith byla ztracena, část dobytého klínu šesti planetárních systémů, které se dostaly do kleští armády Chaosu, jíž Macaroth dovolil proklouznout za svou příliš dychtivou válečnou frontu. Imperiální vojska se teď začínala obracet zpět a chystala se znovu zaútočit na nepřítele, který se jim dostal do zad. Sporadicky přicházely zprávy o půl druhého dne trvající bitvě, kterou sváděly hlavní kosmické lodě válečného tažení poblíž planety Circudus. Imperiální vojska tak nyní musela vést válku na dvou frontách.

Gauntův nemilosrdný ústup zachránil životy tří a půl tisíce bojeschopných mužů, tedy více než poloviny tanithských ozbrojených sil, a většinu jejich vybavení. Z jistého úhlu pohledu, byť krutého a cynického, bylo možné jeho výsledek považovat dokonce za vítězství.

Gaunt vytáhl zpod stohu dokumentů, které se mu hromadily na stole, datatablet a podíval se na něj. Šlo o přepis komuniké samotného Macarotha, ve kterém chválil Gauntův skvělý instinkt i způsob, jakým se mu podařilo zachránit pro Císařské tažení nezanedbatelný počet mužů. Zmínit se o ztrátě celé planety a její populace Macaroth zjevně nepovažoval za důležité. Ve svém komuniké hovořil o ‚správném rozhodnutí komisaře plukovníka Gaunta a bezchybném zhodnocení předem ztracené situace' a rozkázal mu zaujmout pozici u planety Nameth, kde měl Gaunt vyčkat příkazu k výsadku.

Gauntovi se z Macarothovy zprávy zvedal žaludek. Vztekle odhodil tablet stranou.

V tu chvíli se otevřel průchod a do kajuty vstoupil Kreff ve smaragdově zelené uniformě flotily Segmentu Pacificus šité na míru. Kreff, muž s ostře řezanými rysy a hladce oholenou hlavou, sloužil na fregatě jako výkonný důstojník. Jako obvykle zasalutoval, což byla vzhledem ke skutečnosti, že teď zastával funkci Gauntova pobočníka místo Syma a od chvíle, kdy Gaunt vstoupil na palubu fregaty, přicházel do jeho kajuty desetkrát za hodinu, poněkud přehnaná formalita.

„Něco nového?" zeptal se Gaunt.

„Astropat říká, že brzy nejspíš něco přijde. Možná rozkaz k výsadku. Cítí to, vnímá proudění. A kromě toho, no..." Kreff byl očividně na rozpacích. Neznal Gaunta, což bylo vzájemné. Symovi trvalo celé čtyři roky, než si na komisaře zvykl.

Symovi...

„O co jde?" otázal se Gaunt.

„Napadlo mě, jestli byste si nechtěl promluvit o našem bezprostřednějším problému. O morálce mužů."

Gaunt vstal z křesla. „Dobře, Kreffe. Co máte na srdci?"

Kreff na okamžik zaváhal. „Nemyslel jsem se mnou. Je tady delegace z dopravních lodí..."

„Co že tady je?" přerušil ho ostře Gaunt.

„Delegace z Tanith. Chtějí s vámi mluvit. Nalodili se asi před třiceti minutami."

Z pouzdra na opasku přehozeném přes opěradlo křesla vytáhl Gaunt bolterovou pistoli a zkontroloval zásobník. „Je tohle váš způsob, jak mi taktně oznámit vzpouru, Kreffe?"

Kreff zavrtěl hlavou a nepřesvědčivě se usmál. Očividně se mu ulevilo, když Gaunt zasunul pistoli zpět do pouzdra.

„Kolik jich je?"

„Patnáct. Většinou jde o čerstvé odvedence. Několik důstojníků, kteří přežili."

„Pošlete mi sem tři z nich. Jenom tři. Ať si sami vyberou, koho pošlou."

Gaunt se znovu posadil za stůl. Napadlo ho, že by si měl obléci blůzu a nasadit čepici. Ohlédl se k velkému průzoru, ve kterém se zrcadlil jeho odraz. Dva metry dvacet pevných kostí, svalů a šlach, protáhlá, nebezpečná tvář, která tak dokonale odpovídala jeho jménu, světlé, nakrátko sestřižené vlasy. Na sobě měl krátké kalhoty s vysokým pasem a koženými šlemi, nátělník bez rukávů a vojenské holínky bez šněrování. Blůza a čepice mu dodávaly autoritu. Odhalenými pažemi zase demonstroval svou fyzickou sílu.

Průchod se s kovovým klapnutím otevřel a do kajuty vstoupili tři muži. Gaunt si je beze slova změřil pohledem. Jeden byl velmi vysoký, vyšší než Gaunt a také o něco starší. Měl rozložitou postavu a jeho paže, silné jako stehna, zdobily modré spirály. Vousy měl střapaté a neupravené a jeho oči už dávno ztratily svůj lesk. Druhý muž měl tmavou pleť a byl štíhlý. Svým pohledným a zároveň zlověstným vzhledem připomínal hada. Kolem pravého oka měl vytetovanou modrou hvězdu. Třetím z vyslanců byl ten chlapec, který hrál Gauntovi během jeho krátkého pobytu na Tanith na dudy.

„Představte se," řekl Gaunt stroze.

„Já jsem Corbec," řekl obr. „Tohle je Rawne."

Had přikývl.

„A tady kluka už znáte," dodal Corbec.

„Ne jeho jméno."

„Milo," představil se chlapec jasným hlasem. „Brin Milo."

„Předpokládám, že jste sem přišli proto, abyste mi řekli, že si Tanithané přejí mojí smrt," konstatoval klidně Gaunt.

„Přesně tak," souhlasil Rawne. Gaunt byl ohromen. Těmhle mužům byla jeho hodnost i funkce očividně lhostejná. Žádné ‚pane', žádné ‚komisaři'.

„Víte, proč jsem udělal to, co jsem udělal?" zeptal se Gaunt. „Víte, proč jsem rozkázal přesunout jednotky z Tanith a

nechal planetu zničit? Víte proč jsem odmítl všechny vaše prosby a nedovolil vám vrátit se a bojovat?“

„Byl to náš boj—“ začal Rawne.

„Naše planeta zemřela, komisaři plukovníku Gaunte,“ řekl Corbec. Když Gaunt z jeho úst zaslechl svou hodnost, trhl prudce hlavou. „Dívali jsme se z oken našich dopravních člunů, jak ji ničí oheň. Měl jste nás nechat bojovat. Zemřeli bychom pro Tanith.“

„To ale pořád můžete. Jenom někde jinde.“ Gaunt vstal z křesla. „Už nejste muži z Tanith. Nebyli jste jimi, už když jste se utábořili na Polích založení. Jste příslušníci Imperiální gardy, Císařovi služebníci, to a nic jiného.“

S těmito slovy se k nim otočil zády, čelem k průzoru. „Je mi líto ztráty každé planety, každého života. Nechtěl jsem vidět Tanith umírat ani jsem si ji nepřál nechat na pospas nepříteli. Ale mou povinností je sloužit Císaři a tažení Sabbatinými světy musí být v zájmu celého Impéria dovedeno ke zdárnému konci. Jediné, co byste mohli udělat, kdybych vás nechal na Tanith, bylo zemřít. Jestli je tohle vaše přání, pak vám k jeho splnění mohu nabídnout celou řadu dalších příležitostí. Potřebuju vojáky, ne mrtvoly.“

Gaunt nepřestával upřeně hledět do temnoty vesmíru za oknem kajuty. „Využijte své ztráty. Dovolte jí, aby vás posílila, ne oslabila. Vložte svou bolest do bojového ducha. Přemýšlejte! Většina mužů, kteří se ke Gardě připojili, už nikdy neuvidí svůj domov. Vy nejste žádná výjimka.“

„Ale většina z nich má domov, kam se může vrátit!“ vypravil ze sebe Corbec.

„Většina má naději, že tažení přežije a usadí se na některé z planet, kterou jejich vůdce dobyl a osvobodil. Po vítězství na Balhautu mi Slaydo dal obrovský dar. Povýšil mě do hodnosti plukovníka a daroval mi právo na osídlení první planety, kterou osvobodím. Dělejte svou práci, pomozte mi a já se o ni s vámi rozdělím.“

„To má být úplatek?“ zeptal se Rawne.

Gaunt zavrtěl hlavou. „Pouze slib. Potřebujeme se navzájem. Já potřebuju schopnou a motivovanou armádu, vy zase něco, co vám dá zapomenout na bolest, o co stojí za to bojovat, na co se budete moct těšit.“

Ve skle průhledu zahlédl Gaunt nějaký odraz. „To je laserová pistole, Rawne?“ zeptal se, aniž by se otočil. „Měli jste v úmyslu mě zabít?“

Rawne se zašklebil. „Proč ten minulý čas, komisaři?“

Gaunt se otočil. „Tak co jste vlastně zač? Vojáci, nebo banda vzbouřenců?“

Corbec se podíval komisaři do očí. „Nejdřív musíte přesvědčit naše muže. Udělal jste z nich duchy, prázdné ozvěny toho, co byli. Vrátíme se na naše lodě a vyřídíme ostatním, proč jste udělal to, co jste udělal, i to, co nás v budoucnosti čeká. Pak už to bude jen na nich.“

„Musí se postavit za své důstojníky.“

Rawne se zasmál. „Žádní nejsou! Náš velitelský štáb zůstal celý na Polích založení. Řídil naloďování, když bombardování začalo. Nikdo z nich se nedostal z Tanith živý.“

Gaunt přikývl. „Ale muži si vás zvolili, abyste vedli delegaci, nemám pravdu? Pak jste tedy jejich vůdci.“

„Nebo jsme jednoduše jen natolik odvážní a hloupí, abychom se před vás postavili,“ opáčil Corbec.

„To vyjde nastejno,“ řekl Gaunt. „Plukovníku Corbeku. Majore Rawne. Vyberte si své zástupce a velitele jednotek a přijďte mi do šesti hodin podat hlášení o morálce mužstva. Tou dobou bych už měl znát naše rozmístění.“

Tanithané se po sobě zaraženě podívali.

„Můžete jít,“ oznámil jim Gaunt.

Všichni tři se zmateně otočili k odchodu.

„Milo? Počkej, prosím,“ řekl Gaunt. Chlapec se zastavil před průchodem, který se za oběma jeho druhy zavřel.

„Něco ti dlužím,“ řekl Gaunt stroze.

„Nic mi nedlužíte. Nejsem členem domobrany ani Imperiální gardy. Dostal jsem se z Tanith jenom díky tomu, že jste mě vzal s sebou.“

„To bylo za to, jak jsi mi sloužil.“

Milo se na chvíli odmlčel. „Kurfiřt mi přikázal, abych s vámi zůstal pro případ, že byste cokoli potřeboval. Plnil jsem jen svoji povinnost.“

„Ti dva si tě vzali s sebou proto, že si mysleli, že mě uklidní, když tě s nimi uvidím, nemám pravdu?“

„Nejsou hloupí,“ poznamenal Milo.

Gaunt se posadil zpátky za stůl. „Ani ty ne. Potřeboval bych pobočníka, osobního asistenta. Většinou je to dost těžká a namáhavá práce poskoka, holky pro všechno. Moc by mi pomohlo, kdyby ji dělal některý z Tanithanů, jestli má můj pracovní vztah s nimi pokračovat.“

Než stačil Milo odpovědět, průchod se znovu prudce otevřel a do místnosti vstoupil Kreffs datatabletem v ruce. Jako obvykle znovu zasalutoval. „Přišly rozkazy, pane,“ řekl.

Vzdálené, dunivé exploze jako by se staly nedílnou součástí mrtvé zóny planety Černý střep. Pod nízkou, olověnými mraky obtěžkanou oblohou nad vyvýšeným předělem se rozléhalo neustálé hřmění těžkého dělostřelectva. Podél jeho hřbetu byl zbudován výkop a pod zesílenými bunkry se oddíl Imperiální gardy - šest jednotek Desátého slokského královského regimentu - chystal k mobilizaci.

Plukovník Thoren procházel kolem zákopu a kontroloval svoje muže. Vojáci v mistrovsky zdobené, šarlatovostříbrně smaltované bitevní zbroji s chocholy, kterou řemeslníci z planety Sloka vyrobili tak, aby její nositelé již od pouhého pohledu šířili mezi nepřáteli strach a hrůzu, vypadali jako bezcitní a krutí zabijáci.

Všichni si ale byli dobře vědomi, že tohle nejspíš nebude na nepřítele, jemuž se měli postavit, platit. Rozkazy generála Hadraka byly přesné, ale Thorenovi z nich bylo těžko u srdce. Blížící se útok se mu ani v nejmenším nezamlouval. Nepochyboval o tom, že za něj draze zaplatí.

Jít do útoku vedeného naslepo, bez jakékoli podpory, v zrádném a neznámém uzemí s pouhou nadějí, že se jim podaří najít v nepřátelských pozicích slabé místo, které dost možná ani neexistuje. Z té představy se mu svíral žaludek.

Jeden z nižších důstojníků upozornil Thorena na dvojstup zhruba šedesáti mužů, který se k nim blížil krytým spojovacím zákopem. Šlo o tlupu vychrtlých otrapů, oblečených v černých maskovacích pláštích, které jim silný déšť lepil k tělům.

„Kdo to u Balorovy krve...?“ zaklel Thoren.

Velitel v čele zástupu, obrovský chlap s rozcuchanými vousy a tetováním - tetováním! - dal svým mužům povel k zastavení, předstoupil před Thorena a zasalutoval.

„Plukovník Corbec, První tanithský regiment. První a jediný. Máme rozkaz od generála Hadraka, abychom vám pomohli.“

„Tanithský? Kde sakra ta Tanith je?“ zeptal se Thoren.

„Není,“ odpověděl obrovský muž žoviálně. „V rozkazech od generála stálo, že se máte vydat přes mrtvou zónu směrem k nepřátelským pozicím. Když mu ale došlo, že se šarlatová zbroj vašich mužů v tomhle prostředí bude vyjímat jako zadek paviána, napadlo ho, že potřebujete maskované průzkumníky.“

Thorenova tvář zbrunátněla. „Tak poslouchej, ty—“

V tu chvíli dopadl na dvojici mužů čísi stín. „Plukovník Thoren, předpokládám.“

Do zákopu seskočil Gaunt. „Můj regiment dorazil sem na Černý střep včera v noci. Máme rozkaz podpořit generála Hadraka při dobývání pevnosti Chaosu. Proto se domnívám, že by naše jednotky měly spolupracovat.“

Thoren přikývl. Tenhle povýšenecký komisař plukovník byl jistě Gaunt, nikdo jiný to být nemohl. Slyšel toho o něm už spoustu.

„Informujte mě o situaci, prosím,“ pokračoval Gaunt.

Thoren pokynul svému pobočníkovi, který spěšně rozložil mapový projektor a nabídl komisaři zastřený obraz mrtvé zóny. „Nepřátelské jednotky jsou zakopány hluboko v rozvalinách staré pevnosti. Pevnost disponovala značnou obrannou silou, takže jsou dobře vybaveni. Většinou jde o vyznavače kultu Chaosu, kolem sedmnácti tisíc bojeschopných mužů. Kromě toho...“ zarazil se.

Gaunt tázavě zvedl obočí.

„Domníváme se, že to není všechno, co na nás čeká. Mám na mysli zplozence Chaosu,“ povzdechl si ztěžka Thoren. „Větší část bojové síly je soustředěna v téhle oblasti, zatímco dělostřelectvo decimuje další fronty.“

Gaunt přikývl. „Většina mých mužů je rozmístěna podél přední linie. Ale generál Hadrak nás poslal také na tuhle druhou frontu.“

Thoren znovu ukázal na mapu. „Jde jim o něco jiného než nás jenom zadržet. Vědí, že dřív nebo později jejich linii prolomíme, takže musí něco chystat - možná se snaží jenom získat čas, aby to mohli dokončit. Průzkum ukázal, že tahle strana města by nemusela být před útokem menší jednotky zrovna dobře krytá. Jsou tam kanály a potrubí, co vedou pod starými zdmi. Hotové bludiště.“

„Právě na takováhle bludiště se moji chlapci specializují,“ řekl Gaunt.

„Chcete jít první?“ zeptal se Thoren.

„Je to tam samé bláto a díry. Můj regiment je lehká pěchota, vy máte těžkou zbroj. Půjdeme první a až se nám podaří zajistit předmostí, budete nás následovat jako záloha. A přinesete těžké zbraně.“

Thoren přikývl. „Souhlasím, komisaři plukovníku.“

Na to se Gaunt s Corbekem vrátili zpět ke svým mužům.

„Tohle bude křest krví tohoto regimentu, Tanithského prvního a jediného,“ začal Gaunt.

„Gauntových duchů,“ zamumlal někdo. Corbec si byl jistý, že to byl Šílený Larkin.

Gaunt se jenom usmál. „Gauntových duchů. Nezklamte mne.

Žádných dalších pokynů nebylo třeba. Na Corbekův rozkaz všichni vyrazili po dvojicích vpřed, zabaleni do maskovacích plášťů jako do rubášů, s lasery připravenými ke střelbě. Podivný zástup postav zahalených v pláštích s kápěmi splýval s tmavou šedí rozbláceného pásma nikoho. Každý z mužů se na okamžik sehnul, aby si mokrým bahnem zamazal tváře a čelo.

Thoren je mlčky sledoval, dokud mu z očí nezmizel i poslední z Tanithanů. Pak otočil periskop umístěný v zákopu a podíval se za předěl. Z více než šedesáti mužů, kteří právě prošli kolem něho, však neviděl ani jednoho. Nezůstala po nich ani stopa.

„Kam ve jménu Solanově zmizeli?“ vydechl překvapeně.

Gaunt byl ohromen. Měl možnost sledovat výcvik a trénink Tanithanů už v prostorách obrovských dopravních lodí, ale teď a tady, v divočině skutečné mrtvé zóny, ho jejich schopnosti naplňovaly údivem. Až na rychlé zákmity pohybů, které bylo možné tu a tam zahlédnout mezi hromadami trosek a sutin ve směru k pobořeným, masivním hradbám pevnosti, byli v páchnoucím blátě téměř neviditelní.

Gaunt si ovinul tanithský maskovací plášť těsněji kolem těla. Byla to součást jeho dohody s Corbekem: Tanithan trval na tom, že sám povede jednotku, aby zajistil její loajalitu, on zase souhlasil, že nesmí prozradit jejich pozici.

Ve sluchátku v uchu mu zapraskalo. Byl to Corbec. „První jednotky u tunelů. Postupujte po dvojicích vpřed.“

Gaunt se dotkl mikrofonu připevněného na krku. „Nepřátelé?“ zeptal se.

„Jenom pár, rychle jsme si s nimi poradili,“ ozvala se praskavá odpověď.

O chvíli později už vstupoval do černočerného ústí tunelu. Stranou ležela na zemi těla pěti válečníků Chaosu navlečených v oranžových uniformách. Tanithané před ním už stáli připraveni v těsné formaci. Corbec si otíral krev z čepele svého dlouhého, stříbrného nože.

„Jdeme," řekl Gaunt.

Kurfiřt planety Tanith, nechť jeho duše odpočívá v pokoji, měl naprostou pravdu, pomyslel si Gaunt. Duchové prokázali své nepopiratelné vlohy při nepozorovaném postupu otevřenou pustinou mrtvé zóny. A teď, v temném bludišti tunelů a chodeb, ho nepřestávali překvapovat jistotou, s jakou se ubírali ke svému cíli. „Ti se neztratí," holedbal se kurfiřt a rozhodně nijak nepřeháněl. Gaunt měl dojem, že nepřítele nikdy ani nenapadlo, že by si cestu z těchto polorozpadlých tunelů, které byly dokonalými smrtelnými pastmi, dokázal najít někdo větší než šváb.

Ale Corbekovým mužům se to podařilo zcela bez problémů a během několika málo minut. Jako skuteční duchové se vynořili z tunelů na druhé straně hradební zdi pevnosti a s dlouhými, stříbrnými tanithskými noži, jimiž podřezávali sinalá hrdla bojovníků Chaosu, na které narazili, postupovali týlem nepřítele. Tanithští první a jediní jednoznačně dokazovali, že dokážou bojovat. Přesně jak říkal kurfiřt.

Gaunt dvakrát vystřelil z bolteru zpoza rozpadlého sloupu. Výstřely roztrhaly dva z nepřátel na kusy a zničily vstup, který střežili. Vzduch kolem praskal přesně mířenými střelami z pěti tuctů laserů postupujících Tanithanů.

Postarší Tanithan po Gauntově boku, kterému ostatní říkali Larkin, sestřeloval z nejbližších balkonů jednoho nepřítele po druhém. Měl neuvěřitelně přesnou mušku. O kousek dál podsaditý chlapík, dobrotivý obr jménem Bragg, střelbou z těžkého bolteru, který měl zapřený o rameno, devastoval zdi a sloupoví kolem. Obrovitá zbraň, kterou k tomuto účelu používal, byla původně upevněna na speciálním vozíku, ale Bragg ji z něj vyrval a pověsil šiji přes rameno jako obyčejnou pušku. Gaunt ještě nikdy neviděl, aby nějaký muž nesl těžký bolter jen tak. Ostatní Tanithané přezdívali Braggovi ‚Opáčko' Bragg. Jeho střelba byla mírně řečeno mizerná, ale s tak obrovskou palebnou silou, jakou jeho zbraň disponovala, si to mohl bez problémů dovolit.

Vpředu právě šestičlenný tým vedený Corbekem pronikl do chrámového komplexu. Muži nejprve pomocí granátů vyhodili dveře do vzduchu, aby vzápětí ve dvojicích, které se navzájem kryly, vnikli s lasery připravenými ke střelbě dovnitř.

„Těžká palba v mojí sekci!" ohlásil se po chvíli Corbec Gauntovi. „Je to nějaký chrám nebo svatyně. Mohl by to být primární cíl."

Gaunt potvrdil příjem hlášení. Bude muset poslat dovnitř víc týmů.

Corbec se ukryl do uličky rozlehlého chrámu zasypané sutinami. Nad hlavou mu zuřila těžká křížová palba. Pokynul dvojici za sebou - Rawnemu a Suthovi - aby šli dál. Forgal, Corbekův partner ve dvojici, opodál zalehl do slídového prachu na podlaze chrámu a sundal si laser z ramene.

„Tamhle dole," sykl. „Za tím oltářem je spodní patro. Obrana je soustředěná okolo vchodu. Je to ten velký oblouk pod chrámovým oknem."

Měl pravdu.

„Cítíte to?" zeptal se Rawne přes vysílačku.

Corbec dobře věděl, na co se ptá. Rozklad, zatuchlý pot, zaschlá krev. Odporný a štiplavý zápach, který vycházel z krypty.

Forgal se začal plížit vpřed. Vzápětí jedna ze střel proměnila temeno jeho hlavy v krvavý gejzír.

„U svatého Fetha!" vykřikl Corbec a spustil zuřivou palbu, kterou se mu podařilo uvolnit kompletní chrámové okno, jež se pak zřítilo na oltář.

Rawne se Suthem využili nastalého zmatku, aby pronikli o několik metrů dál. Rawne odjistil nálož a širokým rozmachem ji hodil do průchodu.

Ozval se ohlušující výbuch.

„Za námi, rychle!" slyšel Gaunt ve sluchátku Corbekův hlas a bez váhání vyrazil do zakouřeného vnitřku chrámu. U dveří se ale zastavil. „Larkin! Bragg! Orcha! Warl! Za mnou! Vy tři budete hlídat vchod. Cluggane, obejdi se dvěma týmy budovu ze strany a hlídej!"

Gaunt vstoupil do svatyně. Pod nohama mu křupaly kousky rozbitého skla. Ve vzduchu cítil odporný zápach.

Uvnitř na něho čekali Corbec a Rawne. Ostatní jejich muži stáli kolem, s lasery připravenými ke střelbě, a pozorně se rozhlíželi.

„Tam dole něco je," řekl Rawne a odvedl Gaunta ke schodům zaneseným vrstvami sutin. Gaunt vyndal z bolteru starý zásobník a vyměnil jej za nový. Pak zasunul zbraň do pouzdra a sehnul se pro Forgalův laser, který zůstal ležet na zemi.

Pod chrámem se nacházela podzemní krypta. Po její zčernalé a doutnající podlaze se jako hadrové panenky povalovala těla zabitých nepřátel. V samém středu místnosti stála zrezivělá kovová truhla, na jejímž víku byly vyryty zvrácené pečetě Chaosu.

Gaunt natáhl ruku a truhly se dotkl. Kov byl teplý. Pulzoval.

Rychle ucukl.

„Co to je?" zeptal se Corbec.

„Nemyslím si, že by to někdo z nás chtěl vědět," odpověděl mu Gaunt. „Nějaká relikvie našich nepřátel, rouhačská věc, ikona... Ať už to je cokoli, je to něco, na čem těm monstrům hodně záleží, co jsou ochotni bránit až do posledního dechu."

„Ten slokský generál si byl jistý, že se tady drží z nějakého konkrétního důvodu," řekl Corbec. „Možná doufali, že sem včas dorazí posily, které jim to pomůžou zachránit."

„Tak jim ty plány překazíme. Provedeme systematický ústup, zpátky pod zdí. Všichni muži tu nechají své nálože. Rawne, ty je vybereš a rozmístíš - vypadá to, že si s výbušninami docela rozumíš."

Během několika málo minut se Duchové vydali na ústup. Rawne rozmístil malé, ale silné osobní nálože a opatřil je zápalníky. Gaunt střídavě sledoval jeho počínání a vchod.

„Hoď sebou, Rawne. Nemáme moc času. Nepřítel nenechá tuhle oblast otevřenou dlouho.“

„Už to bude,“ hlásil Rawne. „Zkontrolujte ještě jednou vchod, pane. Mám pocit, že jsem něco zaslechl.“

Oslovení ‚pane' ho mělo varovat. Když se Gaunt otočil, zvedl se Rawne ze země a udeřil ho pěstí do zátylku. Gaunt se omráčený skácel na zem a Rawne ho odtáhl k náložím.

„Ideální místo pro parchanta jako ty, stvořiteli duchů!“ zamumlal si. „Tady v blátě mezi hmyzem. Jak tragické, že to náš statečný komisař nepřežil, ale všude kolem byla najednou spousta nepřátel.“ Rawne vytáhl laser z pouzdra a přiložil ústí jeho hlavně Gauntovi ke spánku.

V tu chvíli Gaunt prudce vykopl a srazil Rawneho k zemi. Přetočil se a vrazil do něho. Udeřil ho poprvé, podruhé. Na Rawneho ústech se objevila krev.

Rawne se pokusil zasadit Gauntovi další ránu, ale komisař byl o hodně větší. Praštil Rawneho s takovou silou, až měl obavy, že mu zlomil vaz. Tanithan zůstal bezvládně ležet v prachu.

Gaunt vstal ze země a podíval se na nastavení rozbušek. Do exploze zbývaly necelé dvě minuty. Nejvyšší čas zmizet.

Otočil se k průchodu. Do místnosti už se ale hrnuli válečníci Chaosu.

Ozvala se masivní detonace, po níž k obloze vylétl sloup hlíny a ohně, který bylo možné vidět až ze zákopů Gardy v okolí mrtvé zóny. O šest minut později štěkot těžkých zbraní obránců zcela utichl. Nakonec ustala veškerá nepřátelská palba.

Jednotky Imperiální gardy postupovaly vpřed, zpočátku opatrně. Nepřátelské pozice byly posety mrtvými. Všichni do jednoho si vzali život, jakoby v reakci na nějakou nezměrnou ztrátu. V závěru své zprávy o vítězství na planetě Černý střep generál Hadrak vyslovil domněnku, že zničení relikvie Chaosu, která dodávala obraně kultu smysl, připravilo nepřátele o chuť a sílu pokračovat v boji. Hadrak rovněž poznamenal, že významnou úlohu v tomto vítězství sehrál nově zformovaný První tanithský regiment, který doplnil jeho vlastní vojska. Přestože Hadrak sklidil jako velící důstojník vojenské akce na planetě Černý střep za toto vítězství veškeré zásluhy, nikdy neopomněl zdůraznit práci, kterou v jejím průběhu odvedli ‚Gauntovi duchové', přičemž obzvláště vyzdvihoval jejich jedinečné schopnosti v oblasti průzkumnické a špionážní činnosti.

Komisař plukovník Gaunt, který v průběhu operace utrpěl zranění břicha a ramene, se objevil dvacet minut po výbuchu, a než se vrátil na svou fregatu, byl důkladně ošetřen týmem zdravotníků. Byl by se dostal z mrtvé zóny rychleji, kdyby s sebou nenesl bezvládné tělo jednoho ze svých důstojníků, majora Rawneho.

Celý ztuhlý bolestí zmírněnou utišujícími léky kráčel Gaunt chodbou vojenské dopravní lodě ke kasárenskému oddílu, kde bylo ubytováno téměř devět set Tanithanů. Když vstoupil dovnitř, všichni vzhlédli od čištění svých zbraní. Gaunt cítil, jak na něj doléhá hrobové ticho, které se kolem rozhostilo.

„První krev pro vás,“ řekl. „První krev pro Tanith. První pomsta. Vychutnejte si ji.“

Corbec, který stál po jeho boku, začal tleskat. Postupně se k němu připojovali další a další, dokud se celá hala nezačala otřásat potleskem.

Gaunt se rozhlížel po shromážděných mužích. Možná přece jenom měli nějakou budoucnost. Regiment, který stojí za to vést. Kořist, za kterou stojí za to se štvát až ke slávě.

Očima si v davu našel majora Rawneho. Jejich pohledy se setkaly. Rawne netleskal.

Gaunta to rozesmálo. Otočil se k Milovi a ukázal na tanithské dudy, které držel v rukou.

„Teď můžeš něco zahrát,“ řekl mu.

Gaunt procházel časným ránem podél zákopové linie. Zápach džungle planety Monthax mu otupoval smysly a obracel se mu z něj žaludek. Tanithané, svlečení do půl těla, dolovali pomocí zemního nářadí mokré bahno, kterým pak plnili plátěné pytle. Na okamžik ustávali ve své lopotě, aby se s Gauntem pozdravili a prohodili spolu několik slov nebo mu opatrně položili nějakou otázku ohledně boje, který je čekal.

Gaunt jim na dotazy odpovídal, jak nejlépe uměl. Jako komisař, politický důstojník zodpovědný za morálku a propagandu, je mohl snadno odbýt nějakou dobrou, sebevědomou frází. Jako plukovník se však cítil zavázán říkat svým mužům pravdu.

A pravda byla taková, že sám dobře nevěděl, co je čeká. Byl si jistý pouze tím, že to bude těžké a tvrdé, což ovšem jako komisař svým mužům říci nemohl. Gaunt mluvil o odvaze a slávě obecně. Používal přitom vzletná slova a obraty a mluvil vlídně a sebejistě, jak ho tomu jeho učitel, komisař generál Oktar, po celé ty roky, kdy byl pouhým kadetem u hyrkanského regimentu, učil. „Křik a řev si schovej do bitvy, Ibrame. Než k ní ale dojde, musíš pozvedávat jejich morálku vlídnými slovy povzbuzení. Musí z tebe vyzařovat klid a bezstarostnost.“

Gaunt na sebe mohl být hrdý. Nejenom že znal všechny své muže jménem, ale o každém z nich věděl i něco z jeho soukromí. Tu si s některým vyměnil osobní vtip, jinde zase prohodil pár slov o obecnějších záležitostech. Tomuto osvědčenému a bezpočtukrát vyzkoušenému způsobu ho naučil právě Oktar, nechť jeho duše odpočívá v pokoji. Gaunt si snažil zapamatovat každou z těch zablácených, usměvavých tváří, kolem kterých procházel. Věděl, že se bude proklínat, až se dozví, že voják ten-a-ten byl zabit a on si nedokáže vybavit jeho tvář. „Mrtví tě nikdy nepřestanou pronásledovat,“ řekl mu jednou Oktar, „proto se snaž, aby ti duchové byli přátelští.“ Kdyby jenom Oktar věděl, jak doslovně správná jeho rada byla.

Gaunt se zastavil na okraji rozptylového kanálu a usmál se nad tou vzpomínkou. O kus dál několik vojáků kopalo do pytle s bahnem, který jim sloužil jako improvizovaný míč. V jednu chvíli doletěl ‚míč' až ke Gauntovi, který ho špičkou boty kopl zpátky. Jen ať si užijí trochu zábavy, dokud mohou, pomyslel si. Kolik z nich jich bude zítra naživu, aby si mohli znovu zahrát?

Ano, kolik? Jsou ztráty a ztráty. Některé byly nutné, jiné hrozivé a některé naprosto zbytečné. V těchto hodinách naplněných čekáním se mu vzpomínky vracely s neobvyklou silou. Gaunt se modlil k Císaři, aby se již nikdy nedočkal tak obrovských a nesmyslných ztrát statečných, obyčejných vojáků jako tenkrát, před rokem, na planetě Voltemand...

KAPITOLA DRUHÁ
KRVEPROLITÍ

Od chvíle, kdy vstoupili do temných lesů ve voltemandských mokřinách, uběhly již dobré dvě hodiny. Pásy vozidel se bořily do páchnoucího bahna a burácení jejich motorů se odráželo od bledého baldachýnu listoví nad hlavami, když tu najednou plukovník Ortiz pohlédl smrti do tváře.

Byla celá v červeném a stála mezi stromy vpravo od cesty, odkud klidně a nepohnutě pozorovala kolonu bojových vozidel projíždějících kolem. Byla to právě ona strnulost, ze které Ortizovi přeběhl mráz po zádech. Chvíli mu trvalo, než si vůbec uvědomil, co to vlastně viděl.

Mezi stromy tam stál démon, téměř dvakrát tak velký jako člověk, s děsivě širokým hrudníkem a zbrojí barvy zaschlé krve, jejíž helmu zdobily mohutné měděné parohy. Jeho obličej byla rozšklebená tvář lebky. Válečník Chaosu. Světožrout.

Ortiz se po něm prudce ohlédl a cítil, jak mu krev tuhne v žilách. Naslepo nahmatal mikrofon vysílačky.

„Poplach! Poplach! Přepadení zprava!" křičel do něj. Ozvalo se praskání a kvílení převodů a stovky tun mechanizované oceli se začaly otřásat, smýkat a bořit se do rozbahněné cesty, příliš těžkopádné, než aby byly schopny dostatečně rychle zareagovat. V tu chvíli se dal válečník Chaosu do pohybu. Stejně jako šestice jeho druhů, kteří se náhle vynořili z porostu kolem cesty.

Osádek deseti obrněných vozidel, jež měl Ortiz na povel a které tvořily předvoj těžké kolony osmdesáti tanků typu Bazilišek, označených malbami plamenů a peří, Sedmnáctého ketzokského obrněného regimentu přezdívaného ‚Hadi', a vyslaného na podporu čelního útoku Padesátého volponského královského regimentu, takzvaných ‚Šlechticů', se zmocnila panika. Ketzokský regiment disponoval palebnou silou, s níž by nebyl problém srovnat středně velké město se zemí. Jenže na úzké a rozbahněné cestě uprostřed hustého porostu, kde tanky neměly dostatek prostoru k manévrování a kde se k nim obrovští nepřátelé dostali do takové blízkosti, že na ně nebylo možné zamířit hlavně nejtěžších zbraní, byli prakticky bezmocní. Panika se rychle šířila roztrouseným konvojem z jedné skupiny na druhou. Ortiz zaslechl praskot kmenů stromů. To se někteří velitelé tanků snažili uniknout z rozbahněné cesty do lesa.

Jak se Světožrouti přibližovali, dali se do vytí. Z rozšířených hrdel jim vycházel hluboký, nelidský řev, který se rozléhal všude kolem a rozechvíval pancéřové pláty tanků. To, co křičeli, bylo jméno oné hrůzné ohavnosti, které se klaněli a již uctívali.

„Lehké zbraně!" přikázal Ortiz. „Použijte lehké zbraně na otočných čepech!" Už během řeči se chopil automatického kanónu upevněného na zádi tanku a namířil jím na nejbližší monstrum.

Masakr začal. K uším mu dolehlo hučení trysek plamenometů, které vzápětí přehlušil zoufalý křik mužů smažících se zaživa v rozžhavených trupech tanků. Pěšák Chaosu, kterého spatřil jako prvního, se vrhl k jednomu tanku a začal do jeho pláště zuřivě sekat rotosekerou jako dřevorubec do kmene stromu. Z trhaného pláště odletovaly jiskry. Jiskry, plameny, kusy kovu a cáry lidských těl.

Se vzteklým výkřikem namířil Ortiz kanón na Světožrouta a stiskl spoušť. První dávkou minul, ale než se monstrum stačilo otočit, zamířil lépe. Stvůra jako by si zprvu ani neuvědomovala, že do ní pálí z kanónu. Ortiz dál pevně svíral spoušť a nepolevoval ve svém úsilí. Konečně se obrovská postava zapotácela, křečovitě otřásla a nakonec explodovala.

Ortiz zaklel. Světožrouti dokázali odolávat soustředěné palbě, která by zničila i tank typu Leman Russ. Všiml si, že zásobník s municí je téměř prázdný. Vytáhl ho ven a křikl na svého pumometčíka, aby mu podal nový. V tu chvíli na něj dopadl jakýsi stín.

Ortiz se otočil.

Na zádi jeho Baziliška stál další z pěšáků Chaosu. Byl tak obrovský, že zastínil celý sluneční kotouč. Nahrbil se a přímo do obličeje mu zařval svůj vítězoslavný skřek. Vlna ohlušujícího řevu a odporného zápachu otřásla Ortizem jako makrogranát. Nedokázal se ani hnout. Zpoza hledí Světožroutovy přilby se ozval hrůzostrašný, hluboký smích, který se spíš podobal seizmickému otřesu. Prudkým švihem zvedl kvílející rotomeč nad hlavu...

Rána ale nedopadla. Místo toho se monstrum dvakrát nebo třikrát otřáslo, na chvíli se zakymácelo a explodovalo.

Ortiz, celý od krve a vnitřností, se rychle vyškrábal z poklopu. Najednou si uvědomil, že se kolem rozléhá nějaká nová, cizí palba - vytrvalá laserová střelba, rachot podpůrných zbraní, výbuchy granátů. Z lesa právě vycházela další jednotka, která doslova rozmačkala pěšáky Chaosu o boky jeho tanků.

Zatímco se Ortiz rozhlížel kolem, zbývající Světožrouti jeden po druhém umírali. Jeden z nich se po zásahu snad tuctu laserových paprsků svalil hlavou napřed do močálu. Jeho druha, který ocelovýma rukama trhal na kusy vrak tanku, si za svůj cíl vybralo hned několik vojáků s plamenomety. Ohnivé jazyky zapálily střelivo uložené v tanku a mariňákův popel se tak smísil s popelem jeho obětí. Světožroutův odporný řev se rozléhal kolem ještě dlouho poté, co jej doběla rozžhavené plameny zcela strávily.

Zachránci kolony se vynořili z okolního lesa. Imperiální gardisté: vysocí muži s tmavými vlasy a bledými tvářemi v černých uniformách. Ošuntělá, zarostlá sebranka, která ve svých maskovacích pláštích nebyla téměř ani vidět. Pak se z lesa ozvalo zvláštní, až nepříjemné pištění dud a všichni muži propukli v jásot, na který Ortizovi muži reagovali stejně nadšeným povykem.

Ortiz seskočil do bahna cesty a vydal se oblaky kouře, líně se převalujícími nad zemí, vstříc gardistům.

„Jsem plukovník Ortiz. Děkuju vám za všechny svoje muže," řekl. „Kdo jste?"

Nejbližší z mužů, obr se vzpurnou kšticí černých vlasů, rozcuchanými vousy a silnými pažemi ozdobenými modrými spirálami tetování, se bodře usmál a zasalutoval. „Plukovník Corbec, Tanithští první a jediní. Potěšení je na naší straně, pane."

Ortiz odpověděl přikývnutím. V tu chvíli si uvědomil, že se stále ještě nevzpamatoval z otřesu. Sotva se dokázal přimět, aby se podíval na padlé válečníky Chaosu, kteří leželi v bahně opodál. „To vyžaduje značnou disciplínu, nastražit takovouhle past. Vaši muži se v diverzních akcích rozhodně vyznají. Proč—"

Dál se nedostal. Vousatý obr, Corbec, najednou ztuhl. Na tváři se mu objevil výraz hrůzy. S výkřikem se vrhl na Ortize a strhnul jej s sebou do modročerného bahna.

‚Mrtvý' Světožrout zvedl svou parohatou přilbu z bahna a roztřeseně pozvedl bolter. Víc ale nestihl, neboť ho vzápětí setnul kvílející rotomeč.

Obě části Světožroutova těla ztěžka dopadly zpátky do bláta. Jedna z nich se odkutálela stranou.

Ibram Gaunt zamával rotomečem ve vzduchu jako nějaký účastník šermířského souboje a potom jej vypnul. Otočil se ke Corbekovi s Ortizem, kteří se právě zvedali ze země, olepení bahnem. Ortiz překvapeně zíral na vysokého a statného muže v dlouhém tmavém plášti a čepici císařského komisaře. Tvář měl pohublou a oči tmavé jako noční obloha. Vypadal jako kdyby dokázal rozervat celou planetu holýma rukama na kusy.

„Seznamte se s naším šéfem," zasmál se Corbec po Ortizově boku. „Komisař plukovník Gaunt."

Ortiz přikývl a otřel si tvář. „Takže vy jste Gauntovi duchové."

Major Gilbear si nalil brandy z ozdobné láhve stojící na teakovém stolku. „Tak co je sakra tahle sebranka barbarů zač?" zeptal se a usrkl doušek ze své křišťálové číše.

Generál Noches Sturm odložil pero a pohodlněji se opřel v křesle. „Prosím, jen se klidně obslužte mou brandy, Gilbeare," zamumlal, přestože jeho rozložitému pobočníkovi sarkasmus zjevně nic neříkal.

Gilbear se na čalouněném lehátku u žlutě blikajících displejů vysílačky mírně nadzvedl a podíval se na svého velitele. „Duchové? Tak jim říkají, že ano?"

Sturm s pohledem upřeným na svého pobočníka přikývl. Gilbear - Gizhaum Danver De Banzi Haight Gilbear, jak znělo jeho celé jméno - byl druhým synem Haighta Gilbearse ze Solenhofenu, příslušníka královského rodu z planety Volpone. Byl téměř dva a půl metru vysoký, silný a arogantní, s bezvýraznou tváří a apatickým pohledem, tak typickým pro příslušníky vysoké aristokracie. Na sobě měl šedozlatou uniformu Padesátého volponského královského regimentu, takzvaných Šlechticů, kteří se považovali za výkvět Imperiální gardy.

Sturm se také uvelebil pohodlněji. „Ano, říká se jim Duchové. Gauntovi duchové. A jsou tady proto, že jsem je o to požádal."

Gilbear přezíravě zvedl obočí. „Vy jste si je vyžádal?"

„Už jsme tu šest týdnů a pořád se nám ještě nepodařilo vyhnat nepřítele z Voltisu. Navíc ovládá celou oblast západně od údolí Bokore. Vojevůdce Macaroth je s touto situací značně nespokojený. Dokud mají v držení planetu Voltemand, mají otevřenou cestu do středu Sabbatiných světů. Takže sám vidíš, že potřebuji nějakou páku. Musím přijít s něčím novým, co mi pomůže dostat se z téhle patové situace."

„To myslíte tu chátru?" odfrkl si Gilbear opovržlivě. „Pozoroval jsem je při nástupu po přistání. Je to tlupa zarostlých, negramotných primitivů s tetováním a kroužky v nose."

Sturm zvedl z pracovního stolu datatablet a zamával jím na Gilbeara. „Četl jsi hlášení, které napsal generál Hadraka potom, co slokský regiment dobyl Černý střep? Tvrdí v něm, že ta Gauntova tlupa, jak je nazýváš, sehrála v celé operaci rozhodující roli. Podle toho, co píše, to jsou vynikající špioni a záškodníci."

Sturm vstal a upravil si kalhoty své okázalé štábní uniformy Šlechticů. Pracovna byla osvětlena žlutým slunečním svitem, který dovnitř pronikal skrze prosklené dveře zdobené vzdušnými záclonami na druhém konci místnosti. Dotkl se rukou starobylého glóbu planety Voltemand na mahagonovém podstavci poblíž stolu a s pohledem upřeným do dáli za pozemky rodu Vortimor jej zlehka roztočil. Tohle místo bylo venkovským sídlem nejváženější šlechtické rodiny na Voltemandu. Toto rozlehlé, fádní panství, zdobené nafialovělými listy popínavých rostlin, umístěné v dekorativním parku třicet kilometrů jižně od Voltisu, bylo ideálním místem pro zřízení vrchního velitelství.

Venku na trávníku právě prováděla elitní jednotka Šlechticů v plné bitevní zbroji precizně synchronizovaný výcvik v boji rotomeči. Vzduchem se rychlými a dokonalými pohyby míhaly zbraně lesknoucí se na slunci. O kousek dál, za cvičící jednotkou, se zahrada zarostlá kravinami a stromy svažovala k přístavu na jezírku, které v odpoledním světle působilo klidným a jakoby zastřeným dojmem. Na sloupech vedení komunikační soustavy pomalu blikala navigační světla. Z bloku stájí se tu a tam ozývalo ržání.

Člověka by ani nenapadlo, že tady zuří válka, pomyslel si Sturm. Napadlo ho, kde asi jsou předchozí majitelé sídla teď. Podařilo se jim planetu opustit ještě před začátkem prvního útoku? Nechoulí se vystrašení a hladoví v nákladním prostoru některé kosmické lodi převážející uprchlíky, bezohledně sraženi na úroveň svých bývalých poddaných? Nebo z nich snad nezbylo nic než popel a kosti povalující se v ruinách Kosdorfu nebo na hořící metiské cestě? Anebo snad zahynuli na některém z orbitálních portů, odpařeni i s loďmi, na nichž se pokoušeli uprchnout, když legie Chaosu poprvé zaútočily na jejich planetu?

Koho to vlastně zajímá? pomyslel si Sturm. Válka, na ničem jiném nezáleží. Sláva, vojenské tažení, Císař. O padlé bude čas se starat, až mu přinesou na stříbrném podnosu zakrvácenou hlavu Chanthara, demagoga armády Chaosu, který okupoval pevnost Voltis. A ani pak by ho vlastně nijak zvlášť nezajímali.

Gilbear vstal z pohovky, aby si dolil sklenici. „Tenhle Gaunt, to je zajímavý chlápek, co? Nesloužil u Osmého hyrkanského regimentu?“

Sturm si odkašlal. „Dovedl ho k vítězství na Balhautu. Jeden z oblíbenců starého Slayda. To on z něho udělal komisaře plukovníka. Bylo rozhodnuto, že má dostatečnou autoritu, aby dokázal dát dohromady jeden nebo dva nové regimenty. Proto byl poslán na Tanith, aby se účastnil Založení. Ještě té noci, kdy na planetu dorazil, na ni zaútočila vesmírná flotila Chaosu. Podařilo se mu zachránit jen necelou tisícovku mužů.“

Gilbear přikývl. „Slyšel jsem o tom. Prý to bylo o fous. A jeho osud je teď navždy spojený s podřadnou chátrou. Macaroth ho nepřeloží, nebo se pletu?“

Sturm se mírně pousmál. „Náš milovaný nejvyšší pán nemá oblíbence svého předchůdce zrovna v lásce. Obzvláště když Slaydo udělil Gauntovi a několika jemu podobným právo osídlit první planetu, kterou dobudou. S tou svojí tanithskou chátrou je novému režimu trnem v oku. Ale to nám přesně vyhovuje. Budou bojovat ze všech sil, protože nemají co ztratit, mohou jedině vyhrát.“

„Co když ale vyhrají?“ ozval se náhle Gilbear a odložil sklenici. „Jestli jsou tak schopní, jak říkáte...“

„Bude to naše vítězství,“ ujistil ho Sturm a nalil si brandy. „Ničeho jiného dosáhnout nemůžou. Lordu Macarothovi posloužíme hned dvakrát. Dobudeme pro něho tuto planetu a zbavíme ho Gaunta i těch jeho zatracených Duchů.“

„Čekali jste nás?“ zeptal se Gaunt usazený v Ortizově tanku, když se konvoj dal znovu do pohybu.

Plukovník Ortiz přikývl a opřel se zády o zvednutý poklop průlezu. „Minulou noc jsme dostali rozkaz zakopat se na severním konci údolí Bokore a ostřelovat západní stranu nepřátelského opevnění. Nejspíš máme odvést jejich pozornost. Cestou jsem dostal kódovanou zprávu, podle níž jsme se měli setkat s vaším regimentem na paviské křižovatce a vzít vás s sebou.“

Gaunt si sundal čepici a prohrábl si nakrátko střižené vlasy rukou. „My jsme dostali rozkaz vydat se lesem na křižovatku,“ odpověděl. „Odtud jsme měli být transportováni. Moji průzkumníci ale zachytili pach Světožroutů, takže jsme se vrátili a vyrazili jsme vám naproti.“

Ortiz se bezděky otřásl. „Naštěstí pro nás.“

Gaunt pozoroval dlouhou linii konvoje pohybujícího se vpřed. Zamyšleně se díval, jak kolona mohutných bojových vozidel typu Bazilišek kličkuje po rozblácené cestě pochmurným a mdlým lesem. Jeho muži se vezli na bocích velkých válečných strojů, po tuctu na každém vozidle. Žertovali s příslušníky Hadů, vyměňovali si s nimi pití a kouření, jiní si čistili zbraně, a sem tam se dokonce některému z nich podařilo na kolébajícím se kovovém monstru usnout.

„Takže vás poslal Sturm?“ vytrhl Ortiz svou otázkou Gaunta ze zamyšlení.

„Podél říční záplavové oblasti k bránám Voltisu. Myslí si, že se nám podaří dobýt město, na kterém si padesát tisíc jeho Šlechticů vylámalo zuby.“

„Dokážete to?“

„Uvidíme,“ opáčil Gaunt s vážným výrazem ve tváři. „Duchové jsou nováčci. Nebýt té šarvátky na Černém střepu, tohle by byla jejich první bojová akce. Ale mají určité... přednosti,“ dodal a odmlčel se. Jako kdyby ho zaujaly zlaté a tyrkysové linie okřídleného hada namalovaného na hlavni nejsilnější zbraně Baziliška. Jeho otevřený zobák tvořil ústí hlavně. Vůbec všechny ketzokské stroje byly bohatě zdobeny podobnými ornamenty.

Ortiz si pro sebe tiše hvízdl. „Údolím Bokore přímo do jámy lvové. To vám tedy nezávidím.“

Tentokrát se Gaunt usmál. „Prostě nepřestávejte ostřelovat západní kopce, ať je zaměstnáte. Pořádně jim zatopte, než se tam dostaneme.“

„Platí,“ zasmál se Ortiz.

„A koukejte mířit přesně!“ dodal Gaunt pobaveně. „Nezapomeňte, že tam v údolí máte přátele!“

O dva vozy za tím Gauntovým jel Corbec, který právě kývnutím hlavy poděkoval veliteli Baziliška za nabídnutý tenký doutník.

„Doranz,“ představil se Had.

„Těší mě,“ opáčil Corbec. Doutník měl příchuť lékořice, ale přesto se ho rozhodl dokouřit.

O kousek dál, u Corbekových roztažených nohou, seděl Milo zabraný do čištění píšťal svých tanithských dud. Pronikavě pištěly a kňouraly.

Doranzova tvář pobledla. „Něco vám řeknu. Když jsem toho kluka dneska slyšel hrát tu pekelnou melodii, měl jsem z ní skoro větší strach než z toho odporného řevu nepřátel.“

Corbec se pobaveně zasmál. „Ty dudy mají svůj účel. Jejich zvuk nás svolává a zároveň děsí nepřátele. U nás doma se lesy pohybují a mění. Zvuk dud nám udává směr a nenechá nás zabloudit.“

„Kde je váš domov?“ zeptal se Doranz.

„Teď už nikde,“ odpověděl Corbec a dál se věnoval svému doutníku.

Na zadním pancíři dalšího z Basilišků hrál rozložitý Bragg, největší ze všech Duchů, spolu s malým a šlachovitým Larkinem a dvěma členy posádky tanku kostky.

Larkinovi se už podařilo vyhrát zlatý pečení prsten s tyrkysovou lebkou. Bragg mezitím stačil prohrát veškeré své kuřivo a dvě lahve sakry. Kdykoli se tank zakymácel a kostky vylétly do vzduchu, nebo sklouzly pod tlumič výfuku, začali na sebe pokřikovat a vzájemně se obviňovat z podvádění.

Major Rawne, který stál vedle velitele vozu, jejich hru pobaveně pozoroval. Velitel Baziliška z něho byl značně nervózní. Rawne byl štíhlý, snědý a působil dojmem velmi nebezpečného člověka. Kolem jednoho oka měl vytetovanou vybuchující hvězdu. Nebyl... sympatický a otevřený jako ostatní Duchové.

„Jaký je vlastně váš komisař, majore?“ zeptal se velitel, aby přerušil nepříjemné ticho.

„Gaunt?“ Rawne pomalu otočil hlavu a podíval se mu do očí. „Je to odporný parchant, co nechal moji rodnou planetu lehnout popelem. Jednou ho zabiju vlastníma rukama.“

„Rozumím,“ řekl velitel. Pak předstíral, že má něco neodkladného na práci, a zmizel v útrobách tanku.

* * *

Ortiz podal Gauntovi svou láhev. Odpoledne se pomalu chýlilo ke konci a denního světla kolem ubývalo. Ortiz se podíval do mapy, kterou pak naklonil tak, aby do ní viděl i Gaunt. „Podle navigátorů jsme teď přibližně dva kilometry od paviské křižovatky. Postupujeme slušnou rychlostí. Na místo bychom měli dorazit před setměním. Jsem rád, že nebudeme muset zapínat světla.“

„Co víme o té křižovatce?“ zeptal se Gaunt.

„Podle posledních zpráv ji měli pod kontrolou Šlechtici. To bylo dnes ráno v nula-pět-nula-nula.“

„Nebylo by na škodu přesvědčit se, jestli se situace mezitím nezměnila,“ uvažoval nahlas Gaunt. „Na světě jsou sice horší věci než se dostat za soumraku do léčky, ale moc jich není. Cluggane!“ zavolal dolů na velkého Ducha se šedými vlasy, který hrál s ostatními karty.

„Pane!“ odpověděl Cluggan a už se drápal na záď kolébajícího se Baziliška.

„Seržante, vezmete si šest mužů a vytvoříte před kolonou předsunutou hlídku. Ke křižovatce nám zbývají dva kilometry,“ ukázal Gaunt Clugganovi mapu. „Cesta i křižovatka by měly být podle všeho volné, ale po našem setkání se Světožrouty bude lépe, když se o tom přesvědčíme sami.“

Cluggan zasalutoval a vrátil se ke svým mužům. Během několika málo okamžiků si posbírali výstroj a zbraně a seskákali na zem. O chvíli později se už rozplynuli mezi stromy jako kouř.

„To je úžasné,“ poznamenal Ortiz.

Hadi se na paviské křižovatce pustili do práce. S obrovskými malovanými zobáky vztyčenými k noční obloze spustili masivní dělostřelbu.

Brin Milo se s rukama přitisknutýma na uši krčil ve stínu zdravotnického vozidla Chiméra. Na vlastní kůži už zažil dvě bitvy: pád města Tanith Magna a přepadení pevnosti na Černém střepu. Teď měl ale vůbec poprvé možnost seznámit se se šílenou zběsilostí ohlušující palby tankového dělostřelectva.

Ketzokské Bazilišky byly zakopány podél hřebenu v rozeklané, zhruba půl kilometru dlouhé linii. Jejich trupy byly ukryté v šedé zemi. Vysoko vztyčené hlavně jejich hlavních zbraní chrlily zkázu a smrt na západní kopce devět kilometrů vzdálené protější strany údolí. Soustavná a neorganizovaná palba mohla podle Corbekova ujištění docela dobře trvat celou noc. Nebylo sekundy, ve které by nevypálilo alespoň jedno z děl, okolní temnotu nezahnala oslnivá zář výstřelu a země se nezachvěla zpětným rázem.

Paviskou křižovatku tvořil kamenný obelisk označující spojnici metiské cesty, která se táhla údolím od Voltisu, se stezkou vedoucí mokřinatým lesem dál na východ. Hadi se svými bojovými vozidly dorazili na místo za soumraku. Vystřídali utábořené Šlechtice, kteří křižovatku střežili doposud, a rozmístili se podél hřebenu s hlavněmi namířenými na západ. Jakmile se na obloze objevily první hvězdy, zahájili Ortizovi muži dělostřeleckou palbu.

Milo se neustále rozhlížel po komisaři, a když ho konečně zahlédl, jak kráčí k plachtovinou zakrytému zákopu hned vedle orbitální komunikační stanice, rozběhl se za ním.

„Můj dalekohled!“ překřičel Gaunt rachot děl. Milo vytáhl z batohu noční dalekohled s měděnými kryty a podal jej komisaři. Gaunt si vylezl na předprseň zákopu a rozhlédl se po okolí.

Corbec stál hned vedle něj. Z hustého porostu jeho vousů vyčuhoval tenký černý tubus.

Gaunt se po něm ohlédl. „Co to je?“ zeptal se.

Corbec vytáhl tu věc z úst a hrdě ji komisaři ukázal. „Doutník. S lékořicovou příchutí. Vyhrál jsem jich v kostkách celou krabici. A vypadá to, že jim začínám přicházet na chuť.

Vidíte něco?“ dodal po chvíli.

„Jen světla Voltisu. Většinou strážní ohně a chrámová světla. Nic zajímavého.“

Gaunt zakryl čočky dalekohledu, seskočil z předprsně a vrátil přístroj Milovi. Chlapec už mezitím stačil připravit polní mapu, skleněnou tabuli v kovovém rámu, usazenou na měděné trojnožce jako na malířském stojanu. Gaunt pohnul rýhovanou páčkou na boku skleněné desky, která se pomalu rozzářila namodralým světlem. Poté dovnitř zasunul keramickou destičku s vyrytým okolním terénem a natočil mapu tak, aby na ni všichni shromáždění muži - Corbec, Rawne, Cluggan, Orcha a ostatní důstojníci - dobře viděli.

„Údolí Bokore,“ řekl Gaunt a poklepal na skleněnou desku prohlížečky špičkou dlouhého a stříbrného tanithského bojového nože. Jakoby na zdůraznění jeho slov se ozvala dunivá exploze výstřelu nejbližšího z Baziliků a celý zákop se silně otřásl. Polní mapa se zakymácela a z plátěné střechy napadaly dovnitř hrudky hlíny.

„Čtyři kilometry široké, dvanáct kilometrů dlouhé. Západní strana je lemována strmými kopci, ve kterých se usadil nepřítel. Na druhém konci leží Voltis, bývalé hlavní město Voltemandu, obklopené třicet metrů vysokými čedičovými hradbami. Tahle pevnost byla postavena před třemi sty lety, když ještě ovládali tohle umění. Invazní armáda Chaosu, která na Voltemand zaútočila z cizí planety, ji hned v první den invaze obsadila a učinila z ní svoji hlavní základnu. Padesátý volponský regiment se více než šest týdnů pokoušel o její dobytí, ale obranu těch parchantů, se kterými jsme se dnes osobně se seznámili, prorazit nedokázal. Dnes v noci jdeme do akce.“

Zvedl hlavu od mapy, jako kdyby nepřetržité dunění dělostřelby venku ani nevnímal. „Majore Rawne?“

Rawne, který se v Gauntově blízkosti zjevně necítil dobře, neochotně vystoupil vpřed. Nikdo nevěděl, co se mezi nimi odehrálo, když spolu zůstali sami v pevnosti nepřátel na Černém střepu, ale všichni viděli, jak Gaunt, navzdory vlastním zraněním, odnáší na rameni Rawneho do bezpečí. Něco takového by mělo muže svazovat, ne prohloubit jejich nepřátelství.

Rawne pohnul číselníkem na kraji polní mapy, na které se objevila jiná část mapy. „Přístup je snadný. Řeka Bokore protéká dnem širokého údolí. Její tok je široký a pomalý, obzvláště v tomhle ročním období. Větší část koryta je zarostlá rákosím a vodními rostlinami. Řekou se tak můžeme k pevnosti dostat zcela nepozorovaně."

„Prozkoumal jsi ji?" zeptal se Gaunt.

„Můj oddíl se vrátil zpátky před necelou půlhodinou," odpověděl Rawne přehnaně zdvořilým tónem. „Šlechtici se o to už několikrát pokusili, ale polovinu jejich výstroje tvoří těžká zbroj, takže bahno pro ně představovalo nepřekonatelnou překážku. My jsme lehčí - a jsme lepší."

Gaunt přikývl. „Corbeku?"

Obr potáhl z doutníku a rychle zamrkal. Milo se neubránil úsměvu. „Samozřejmě vyrazíme za tmy. Na cestu se vydáme za půl hodiny. Budeme postupovat ve skupinách po třiceti mužích." Prstem poklepal na mapu na jiném místě. „Primárním vstupním bodem je staré městské stavidlo. To je pochopitelně dobře střežené. Sekundární jednotky pod velením seržanta Cluggana se pokusí zaútočit na zeď u západních kanalizačních vodopádů. Rozhodně vám nebudu tvrdit, že to bude procházka růžovým sadem."

„Cílem je vniknout do města a otevřít ho," řekl Gaunt. „Budeme postupovat po oddílech. Každý desátý muž s sebou ponese tolik výbušnin, kolik stačí pobrat. Velitelé oddílů si k tomu úkolu vyberou muže, kteří mají alespoň nějaké zkušenosti s demolicemi. My je budeme krýt, aby mohli rozmístit nálože, s jejichž pomocí pak odstřelíme část hradeb nebo bran a město otevřeme. Mluvil jsem s plukovníkem od Šlechticů. Motorizované jednotky s celkem sedmi tisíci muži jsou připraveny vyrazit a využít průchodu, který jim otevřeme. Budou sledovat kanál osmdesát. Signálem k zahájení akce bude ‚Bouře'."

Po jeho slovech se rozhostilo ticho. Dá-li se ovšem o tichu uprostřed burácejících děl Basilišků mluvit.

„Seřaďte se a vydejte se na cestu," zavelel Gaunt.

Venku rozmlouval Ortiz s několika svými staršími důstojníky. Byl mezi nimi také Doranz. Dívali se, jak tanithští poddůstojníci vylézají ze zákopu a začínají rozdávat rozkazy svým podřízeným.

Na druhé straně Ortiz zahlédl Gaunta. Jakákoli slova by v dunivé kanonádě zcela jistě zanikla. Sevřel proto ruku v pěst a dvakrát si jí poklepal na srdce ve starém gestu znamenajícím přání hodně štěstí.

Gaunt mu odpověděl kývnutím hlavy.

„Jde z nich hrůza," řekl Doranz. „Skoro je mi jejich nepřítele líto."

Ortiz se prudce otočil.

„Samozřejmě si dělám legraci," dodal Doranz, ale Ortiz si tím nebyl nijak zvlášť jistý.

Půlnoc je zastihla po pás v páchnoucí černé vodě řeky Bokore zarostlé rákosím, vystavené útokům mračen kousavých mušek. Po třech hodinách namáhavého brodění mělkým korytem řeky se před nimi konečně objevily strmé hradby Voltisu, osvětlené pochodněmi a koksovými koši vysoko nahoře. Za zády jim dál duněla děla Basilišků, chrlící vzhůru k nebesům zkázu a smrt. Noční oblohu ozařovaly oranžové záblesky výstřelů.

Gaunt upravil nastavení nočního dalekohledu a rozhlédl se. Při pohledu noktovizorem vypadala okolní krajina jako zelený negativ. Stavidlo, ústí obrovské propusti, kterou se vracela voda poháněj ící továrny ve městě zpátky do řeky Bokoře, bylo třicet metrů široké a čtyřicet vysoké. Gaunt věděl, že jez musí být někde snížený a tok zastavený. Ve stínu za pažením čela stavidla bylo vidět palebná postavení obehnaná pytli s pískem.

Gaunt se dotkl mikrofonu. „Corbeku?"

Colm Corbec zaslechl hlas svého velitele a potvrdil příjem. Zamířil rákosím k Braggovi, který se krčil za tlející hrází.

„Připrav se..." vyzval ho Corbec.

Bragg se zašklebil, až se mu zuby ve světle hvězd zaleskly. Stáhl celtu z jedné z obrovských zbraní, které s sebou vláčel od paviské křižovatky. Naleštěný kov raketometu byl umazaný bahnem z močálu.

‚Opáčko' Bragg byl až neuvěřitelně špatný střelec. Stavidlo ale bylo dostatečně velkým cílem i pro něho a v raketometu byly čtyři tavné rakety.

Nocí se rozlehl ohlušující výbuch. Tři rakety pronikly přímo do jícnu výpusti. Exploze byla tak silná, že kameny, kovové střepiny, oblaka vodní páry a cáry rozervaných těl, které vyvrhla ven, doletěly až do vzdálenosti padesáti metrů. Čtvrtá střela vyrvala kus stěny a seslala dolů malou lavinu čedičových úlomků. Žár, který exploze vyvolaly, byl tak intenzivní, že Gaunt hodnou chvíli neviděl v nočním dalekohledu nic než oslepující smaragdově zelenou záři. Když okolní teplota konečně dostatečně poklesla, otevřel se mu pohled na propusti, které se změnily v bublající rozšklebenou ránu ve strmé čedičové stěně, pod níž se hromadila kupa sutin. Zevnitř se ozývaly výkřiky bolesti. Potom se nocí rozeznělo dunění poplašných zvonů a jekot sirén za městskými hradbami.

Duchové zaútočili na stavidlo. Orcha vedl první oddíl po svažujícím se kanálu pod roztaveným obloukem prasklého kamene. Spolu s dalšími třemi muži kolem sebe pálil v širokých oblucích z plamenometů, jejichž ohnivé jazyky olizovaly tmavá zákoutí a stěny propusti.

Za jejich zády kráčel v čele palebných družstev vyzbrojených laserovými puškami Corbec. Vojáci se vrhali do bočních průchodů a cisteren propusti, kde pobíjeli nepřátele, jimž se po prvním útoku podařilo odbelhat nebo odplížit do úkrytu.

V čele třetí vlny Duchů vstoupil do tunelu major Rawne. V přední řadě jeho oddílu nechyběl Bragg. Prázdný raketomet vyměnil za těžký bolter, který vytrhl z lafety na Černém střepu a nosil jej zavěšený kolem krku podobně, jak

by menší muž nosil těžkou pušku.

Gaunt rovněž vyrazil vpřed. V jedné ruce svíral bolterovou pistoli, ve druhé rotomeč. Křikl na své muže, z nichž na pozadí vody lesknoucí se v odrazu ohňů viděl pouze tmavé siluety.

Nemotorně, s tanithskými dudami pod paží, se do tunelu vyhoupl Milo.

„Teď je ta pravá chvíle, Brine," řekl Gaunt.

Milo přitiskl rty na náustek, nafoukl měch a spustil prastarý tanithský válečný žalozpěv ‚Temná stezka lesem'.

K Orchovi, který mezitím postupoval se svým oddílem vzhůru propustí, se zvenčí doneslo pronikavé kvílení dud. Před sebou viděl jen vlhkou temnotu.

„Srazit řady," zavelel zostra do mikrofonu náhlavní komunikační soupravy.

„Rozkaz!"

„Vlevo," vykřikl znenadání Brith.

Tmavý boční tunel se rozzářil záblesky střelby z automatického kanónu. Brith, Orcha a dva další Duchové se v mžiku proměnili v krvavá torza.

Vojíni Gades a Caffran se rychle ukryli za podpěry mohutné klenby.

„Nepřátelská palba!" křikl Caffran do mikrofonu. „Kryjí propust z bočního tunelu."

Corbec zaklel. Něco takového měl předpokládat.

„Zůstaň na místě!" přikázal mladému Duchovi přes mikrofon. Mávnutím paže poslal své první dvě jednotky vpřed nižší propustí. Černá voda šplouchala postupujícím mužům kolem kolen.

„Tohle je pěkně blbý místo pro přestřelku," mumlal Šílený Larkin, propátrávaje s laserem v rukou okolí.

„Sklapni, Larksi," zavrčel Corbec. Zepředu k nim doléhal zlověstný rachot kanónu, dunění bubnů a hrdelní chorál. Corbec věděl, že má Larkin pravdu. Stísněné prostory ponurého kamenného tunelu nebyly právě ideálním místem pro boj. Snadno tady mohli být napadeni z obou stran a zmasakrováni.

„Jenom se nám snaží nahnat strach," řekl svým Duchům s naprostým klidem, zatímco pomalu postupovali vpřed.

„A docela se jim to daří!" poznamenal Varl.

Dunění bubnů a chorál sílily, ale rachot kanónu znenadání ustal.

„Přestali střílet," ohlásil Caffran přes rádiové spojení.

Corbec se otočil a podíval se do Larkinových šílených očí. „Co myslíš? Není to trik, aby nás vylákali ven?"

Larkin se zhluboka nadechl těžkého vzduchu. „Cítíte to? Spálený keramit. Hádám, že roztavili hlaveň."

Corbec neodpověděl. Na hlaveň laserové pušky si nasadil bajonet a s křikem hlasitějším a pronikavějším než jekot Mílových dud se rozběhl vpřed. Ostatní Duchové se s bouřlivým řevem pustili za ním.

Caffran s Gadesem vyskočili zpoza podpěry a s řevem vyběhli do hlavního traktu, aby se připojili k útoku.

Corbec se přehoupl přes pytle s pískem, které přehra-zovaly boční kanál, a několika ráznými pohyby vykuchal oba vyznavače Chaosu, kteří se marně snažili zprovoznit zatavený kanón.

Larkin si klekl jedním kolenem do poloslané vody a sundal na svém laseru kryt z přístroje pro noční vidění. Přesně mířenými výstřely zlikvidoval čtyři nepřátele, kteří se ukrývali hlouběji v tunelu.

V příštím okamžiku se na Duchy snesla lavina laserových paprsků. Někteří muži padli k zemi mrtví. Útočící gardisté se srazili s jednotkou nepřátel v těsném a vysokém bočním tunelu, který byl tak úzký, že se do něj vešli jen dva muži vedle sebe. Výstřely z bezprostřední blízkosti trhaly těla na kusy. Vzduchem se míhaly bajonety a nože. Corbec se ocitl přímo uprostřed bojové vřavy. Do levé ruky ho zasáhl rotomeč a připravil jej o prst. Po pravé paži mu ze sečné rány na rameni stékala krev. Prudce vrazil bajonet do hrudi nejbližšího nepřítele, ale váha mrtvého těla mu vytrhla pušku z rukou. Z pouzder na opasku rychle vytrhl záložní zbraně, laserovou pistoli a tanithský nůž z ryzího stříbra. Muži kolem něj zabíjeli nebo umírali ve změti těl namačkaných v úzkém tunelu. Hladina vody už začala kvůli hromadě mrtvol a jejich částí, která se vršila na dně kanálu, stoupat.

Corbec střelil útočícího kultistu do hlavy a skoro současně se ohnal stříbrným nožem do strany, kde proťal hrdlo dalšímu.

„Za Tanith! Za První a jediný!" křičel.

Hluk hrůzného boje v těsných prostorách doléhal až ke Gaun-tovi, který postupoval tunelem padesát kroků za čelem vedeným Corbekem. Sklonil hlavu a podíval se na vodu z řeky Bokore, která mu tekla přes boty. Byla hustá a červená.

O deset metrů dál našel vojína Gadese, příslušníka původního Orchova oddílu. Rotomeč připravil chlapce o obě nohy a proud vody unášel jeho svíjející se torzo dolů po mírném svahu kanálu.

„Zdravotník! Dordene! Ke mně!" vykřikl Gaunt, sklonil se a vzal kašlajícího a dusícího se Gadese do náruče.

Gades se podíval komisaři do očí. „Boj muž proti muži, jak má být," řekl překvapivě zřetelným hlasem. „Jsou tam namačkaný jako sardinky. Duchové dají dnes v noci volnost spoustě duchů."

Pak znovu zakašlal. U úst se mu objevila krvavá pěna. Byl mrtvý.

Gaunt se postavil.

Milo s pohledem upřeným na Gadesovu zohavenou mrtvolu přestal hrát.

„Hraj dál!" vyzval ho Gaunt a otočil se ke vstupu do tunelu, aby dal hlavnímu oddílu ukrytému v rákosí povel k postupu vpřed. „Kupředu! Sevřený zástup! Za Císaře a slávu Tanith!"

S ohlušujícím řevem vyrazili Gauntovi duchové hromadně vpřed. Za běhu se rozdělili do řad po třech mužích a bez váhání se vrhli do úzkého vstupu do pekla.

V hloubi kanálu kus před nimi, v temné, zakouřené a těsné zóně smrti, se Rawne, od hlavy až k patě zmáčený krví, opřel o podpěru a ztěžka lapal po dechu. Vedle klečel Larkin a pálil do temného tunelu salvu za salvou.

Z kouře se znenadání vynořil Corbec. Celý od krve vypadal jako nějaký strašlivý přízrak.
„Zpátky!“ sykl. „Musíme zpátky! Ohlaste ústup!“
„Co se děje?“ řekl Rawne.
„Co je to za rámus?“ zeptal se zneklidněně Larkin a přitiskl ucho na kamennou stěnu. „Celý tunel vibruje!“
„Voda,“ zazněla Corbekova děsivá odpověď. „Otevřeli stavidla. Chtějí nás spláchnout!“

Nepřátelé byli doslova všude.
Muži ze sekundární expediční jednotky seržanta Cluggana se valili dovnitř páchnoucími chodbami západní odpadní kanalizace a počet obránců kolem nich neustále rostl. Byl to boj muže proti muži, v němž si každý krok cesty k cíli bylo třeba vydobýt silou a zbraněmi. Temné a těsné odvodňovací tunely osvětlovaly záblesky laserových paprsků a rozléhal se jimi křik a nářek, zesílený odrazy od stěn a stropů.
„Co to je pro Císaře za smrad?“ zaúpěl Forbin a ukázal hlavní laseru na prohlubeninu v zemi.
„A co bys řekl? Tohle je hlavní odpadní stoka,“ odsekl jednooký Brodd, asi padesátiletý Tanithan. „Proč myslíš, že si ostatní vybrali cestu čistou výpustí?“
„Držte se pohromadě!“ zavrčel Cluggan, vypálil širokým obloukem a jedinou salvou zabil trojici útočících kultistů. „Na ten smrad se vykašlete. Tohle byla vždycky špinavá práce.“
V tu chvíli je zasypal příval střel a laserových paprsků. Forbin nejprve přišel o levou paži a vzápětí o půlku hlavy.
Ostatní palbu okamžitě opětovali. Cluggan si zděšeně prohlížel vyznavače Chaosu, kteří se jim postavili na odpor: napuchlé a znetvořené muže v hedvábných róbách, které bývaly čistě bílé, než byly obarveny v kádích krve. Přicházeli z mimosvěta, jako ta horda, která zaplavila Voltemand jako kobylky a vyvraždila jeho obyvatelstvo. Do čel a tváří měli vyřezány znaky a runy krvežíznivého boha Khorna, kterému se klaněli. Byli dobře vyzbrojeni. Používali boltery a lasery a na sobě měli zbroj. Cluggan se modlil k laskavým, mrtvým bohům Tanith, aby se jeho komisaři vedlo lépe.

Duchové se potáceli a klopýtali rákosím pryč od výpusti, z jejíhož hrdla se teď valily tuny vody, do relativního bezpečí říčního břehu. Palba, kterou je nepřátelé zasypávali z vysokých hradeb, si mezi nimi vybírala krutou daň. Tucty Tanithanů jí padly za oběť a jejich těla se smísila se stovkami mrtvol, které prudký proud hnědé vody vyvrhl z výpusti ven. Rádiové kanály byly zahlceny šíleným a zoufale zmateným voláním. Navzdory dokonalé disciplíně se Gauntova hlavní jednotka při útěku z dosahu zuřící vodní masy proměnila v nesourodou masu bojující o holý život.
Promočený a vzteklý Gaunt si našel úkryt pod vrbami v zátoce zpěněné řeky zhruba osmdesát metrů od výpusti. Spolu s ním se tam ukryli Caffran, Varl, kaprál jménem Meryn a ještě dva další Duchové.
Gaunt nadával a klel. S kultisty mohl bojovat... se Světožrouty i démony... s kýmkoli. Byl připraven postavit se každé bestii ve vesmíru. Ale sedm milionů litrů vody ženoucí se kamenným kanálem...
„Asi čtyřicet mužů se utopilo,“ řekl Varl. Caffrana vytáhl za blůzu z vody a mladý muž teď jen ležel na zemi, kašlal a zvracel.
„Ověřte to u velitelů oddílů! Nezajímají mě žádné odhady!“ zavrčel Gaunt, pak aktivoval vlastní komunikační soupravu. „Velitelům oddílů! Zajistěte pořádek na vysílacích frekvencích. Chci vaše hlášení o přeskupení formací! Corbeku! Rawne!“
O chvíli později získala rádiová komunikace znovu svůj řád. Velitelé jednotlivých oddílů začali podávat hlášení o ztrátách a aktuálním uskupení.
„Kde jsi, Corbeku?“ zeptal se Gaunt.
„Jsem západně od vás, pane. Na břehu. Je tady se mnou asi devadesát mužů,“ ozval se ze sluchátka Corbekův hlas.
„Odhad?“
„Taktický? Na propust můžete zapomenout, pane. Jakmile zjistili, že se jim nepodaří vyhnat nás ven silou, vyhodili do vzduchu stavidla. Ta voda může takhle téct několik hodin. Do té doby stihnou na východech z propusti vybudovat palebná postavení. Možná je i podminují.“
Gaunt znovu zaklel. Mokrou rukou si otřel tvář. Byli už tak blízko. A teď je všechno ztraceno. Voltis se mu obsadit nepodaří.
„Pane?“ zavolal na komisaře Meryn. Kaprál sledoval komunikaci na ostatních kanálech. „Kanál osmdesát. Někdo právě řekl to slovo.“
Gaunt přistoupil k Merynovi a upravil si nastavení vlastní soupravy. „Cože?“
„To heslo - ‚bouře‘,“ řekl kaprál překvapeně.
„Lokalizujte signál!“ přikázal Gaunt. „Jestli si někdo dělá legraci, tak ho...“
Svou výhrůžku už neměl příležitost dokončit.
Ozval se ohlušující výbuch. Vzápětí po něm se přihnala tlaková vlna, která na hladině řeky zvedla vysokou zpěněnou hráz vody.
Sto metrů dlouhá část hradební zdi o kilometr dál explodovala a sesula se k zemi. V boku města tak vznikla obrovská trhlina obnažující jeho útroby.
Komunikační kanály zahltila vzrušená volání a výkřiky.
Gaunt nevěřícně zíral na sesuté hradby. Ze strnulosti ho vytrhl až Corbekův hlas, který se ozval ve sluchátku.
„To byl Cluggan, pane! Ten starej parchant dostal svoje lidi do kanalizačních stok. Všechny výbušniny, co měli, naházeli do jímky pod hradbami a vyhodili ty sračky do vzduchu.“
„To jsem viděl, plukovníku,“ poznamenal Gaunt ironicky.
„Myslel jsem to obrazně, pane,“ odpověděl Corbec krotce. „To Cluggan poslal ten signál. Prohráli jsme bitvu o propust, ale Cluggan nám vyhrál válku!“

Gaunt, po pás v páchnoucí řece, se zády opřel o kmen stromu. Muži kolem se smáli a jásali.
Cítil, jak se ho zmocňuje únava. Nakonec se také dal do smíchu.

Bylo devět hodin ráno a generál Sturm se právě chystal k snídani. Číšníci mu přinesli topinky z černého chleba, párky a kávu. Zatímco jedl, pročítal si datatablety vyrovnané na stole do úhledného komínku. Na příborníku za jeho zády cvakal radiotelegraf, který na tenký proužek papíru zaznamenával tok hlášení z orbitálních pozorovatelen o rozmístění vojenských sil.
„Dobré zprávy," řekl Gilbear, který vstoupil do místnosti se šálkem kávy v ruce a zpravodajským tabletem pod paží. „Vlastně vůbec ty nejlepší. Zdá se, že se vám riziko, do kterého jste se pustil, vyplatilo. Těm Duchům se podařilo obsadit Voltis. Otevřeli ho jako plechovku. Naše útočné jednotky je hromadně následovaly. Podle hlášení plukovníka Maglina bude město do půlnoci plně pod naší kontrolou."
Sturm si zlehka otřel papírovým ubrouskem rty. „Sdělte plukovníku Maglinovi a té Gauntově sebrance, že jim gratuluji. Kde jsou teď?"
Gilbear se podíval do tabletu a bez jakéhokoli zdráhání si vzal párek. „Zdá se, že se stáhli. Vracejí se podél východní strany údolí Bokore zpátky k paviské křižovatce."
Sturm odložil stříbrný příbor a začal si něco zapisovat do svého poznámkového tabletu. „Větší polovina naší úlohy zde je díky Gauntovi splněna," řekl Gilbearovi. „Teď mu poděkujeme za pomoc. Tyhle rozkazy odešli velícímu důstojníkovi ketzokských Basilišků na paviské křižovatce. Zašifrované. Okamžitě, Gilbeare."
Gilbear se podíval na tablet. „Přikazuji vám..." začal.
Sturmův přísný pohled ho ale zastavil. „Podél východní strany údolí ustupují nebezpečné hordy kultistů, nemám pravdu, Gilbeare? Přece jsi mi právě přečetl zpravodajské hlášení, které to potvrzuje."
Na Gilbearově tváři se objevil úsměv. „Přesně tak, pane."

Plukovník Ortiz vytrhl svému spojaři mikrofon z ruky. „Tady je Ortiz!" zařval do něj. „Ano! Já vím, ale zásadně protestuju proti posledním rozkazům, které jsme obdrželi. Já vím, ale... To je mi jedno! Ne, já... Poslouchejte mě! Ach, generále! Ano, já... Rozumím, pane. Ne, pane. Ani na chvíli. Samozřejmě, pro slávu Císaře. Pane. Končím."
Ztěžka se opřel zády o kovový bok Baziliška. „Připravte děla k palbě," řekl svým důstojníkům. „Ve jménu Císaře, připravte je."

Děla mlčela celých deset hodin. Ortiz doufal, zeje už nikdy neuslyší. Svítání zalilo horizont chladným ranním světlem. Dole v údolí a na pozicích Šlechticů dál pokračovaly bujaré oslavy.
Dorentz přiběhl k Ortizovi a zatřásl jím. „Podívejte se, pane!" naléhal. „Podívejte se!"
Po metiské cestě se k nim z údolí pomalu blížil zástup mužů. Unavených, vyčerpaných, špinavých mužů. Mezi sebou nesli své raněné a mrtvé. Roztroušený zástup, který se ztrácel v ranní mlze.
„Pro Císařovo smilování..." vyhrkl Ortiz. Část překvapených posádek Basilišků, oněmělých hrůzou a úžasem, seskákala z vozidel na zem a vydala se pomoci rozedraným a zubožením mužům. Překvapení bylo tak obrovské, že někteří z vojáků jen zůstali stát a nevěřícně sledovali blížící se zástup.
Ortiz vykročil Duchům v ústrety. Z mlhy se znaveným krokem vynořila vysoká postava v dlouhém plášti, který byl celý potrhaný. Ibram Gaunt napůl nesl mladého Ducha s hlavou omotanou zakrvácenými obvazy.
Zastavil se před Ortizem a nechal zdravotníky, aby se zraněného Ducha ujali.
„Chtěl bych..." začal Ortiz.
Gauntova pěst ho umlčela.

„Tady je," řekl Gilbear s veselým úsměvem na tváři. Sturm vstal z křesla a upravil si blůzu. „Ať jde dál," řekl.
Do místnosti vpochodoval komisař plukovník Ibram Gaunt. Zastavil se před Sturmem a změřil si ho, stejně jako jeho pobočníka, zamračeným pohledem.
„Gaunte!" řekl Sturm. „Podařilo se vám otevřít cestu pro volponský královský regiment. Skvělá akce! Slyšel jsem, že Chanthar spáchal sebevraždu." Odmlčel se a nepřítomně poklepal prsty na datatablet položený na stole. „Ale pak ta záležitost s tím... jak se jmenuje...?"
„Ortega, pane," přispěchal s nápovědou Gilbear.
„Ortiz," opravil ho Gaunt.
„Ketzokský důstojník. Napadnout kolegu důstojníka... To je hrubá urážka a vy to víte, Gaunte. Tohle trpět nebudu, ne v téhle armádě. Ne, pane."
Gaunt se zhluboka nadechl. „Dělostřelecká jednotka šest hodin ostřelovala východní stranu údolí Bokore, přestože znali naši pozici i směr ústupu. Říkali tomu ‚krycí palba', ale věřte mi, že když se ocitnete v cílové zóně, kde se nemůžete ukrýt za ničím jiným než hromadami písku a větví, budete to vidět úplně jinak. Přišel jsem skoro o tři stovky mužů. Dalších dvě stě jich je zraněných. Mezi mrtvými je i seržant Cluggan, který vedl druhé křídlo mého útoku a díky kterému se nám podařilo město dobýt."
„Jistě, to se příliš nepovedlo," připustil Sturm. „Ale vy se musíte naučit s tímto typem ztrát počítat, Gaunte. Tohle je válka," dodal a odhodil datatablet stranou. „A teď k tomu napadení. Porušení subordinace a tak podobně. Mám svázané ruce. Bude nutno uspořádat vojenský soud."
Gaunt byl klidný, nehnul ani brvou. „Jestli mě za to hodláte zastřelit, tak do toho. Uhodil jsem Ortize v návalu vzteku. Když se teď ale nad tím zamýšlím, zjišťuji, že pravděpodobně pouze poslechl rozkaz. Rozkaz nějakého zatraceného blázna z ústředí."

„Podívej se, ty namyšlený...“ spustil Gilbear a postoupil směrem ke Gauntovi.

„Mám ti názorně předvést, co jsem udělal s Ortizem?“ zeptal se komisař vytáhlého muže.

„Zmlkněte, oba dva!“ okřikl je Sturm. „Komisaři Gaunte... komisaři plukovníku... já svou povinnost beru velice vážně. A právě tato povinnost mi velí, abych prosazoval pravidla a zákony vojevůdce Macarotha a nepřímo, skrze jeho osobu, pravidla a zákony našeho milovaného Císaře, striktně a bez výjimek. Imperiální garda je založena na svrchovaných principech respektu, autority, bezvýhradné loajality a naprosté poslušnosti. Jakékoli porušení těchto principů, byť ze strany důstojníka vašeho postavení, musí být... Co to je zatraceně za rámus?“

Přistoupil k oknu. To, co spatřil, mu vzalo dech. Po příjezdové cestě se k budově hnal Bazilišek, který za sebou táhl kus hlavní brány a rozháněl cvičící Šlechtice a drůbež, kteří se mu ocitli v cestě, do všech stran. Zastavil se na trávníku před domem, kde zničil ozdobnou fontánu, která se v mžiku změnila v gejzír vody a kamení.

Z tanku na zem seskočil statný muž v uniformě plukovníka regimentu Hadů a bez váhání zamířil k hlavnímu vchodu. Ve tváři, na jejíž levé straně se skvěla tmavá podlitina, měl odhodlaný výraz. Ozvalo se bouchnutí dveří. Vzápětí se domem začaly rozléhat výkřiky a běžící kroky. Další zadunění dveří.

Chvíli na to vběhl do studovny vojenský pobočník a podal Sturmovi datatablet. „Plukovník Ortiz právě vyplnil hlášení o incidentu. Říkal, že byste si ho měl hned přečíst, pane.“

Gilbear mu vytrhl tablet z ruky a spěšně si hlášení přečetl. „Major Ortiz učinil prohlášení, že ke zranění došlo v důsledku zpětného rázu děla jeho tanku v průběhu nedávné dělostřelby.“ Gilbear se podíval na Sturma a nervózně se zasmál. „To znamená...“

„Já vím, co to znamená,“ utrhl se na něho Sturm. Podíval se na Gaunta, který jeho pohled opětoval. Nehnul přitom ani brvou.

„Myslím, že byste měl vědět,“ promluvil Gaunt po chvíli tichým a výhružným hlasem, „že tam venku ve smrtelné zóně, kde neexistují žádné zákony, může být snadno spáchána zákeřná vražda, kterou je možné zakrýt zmatkem panujícím ve válce. Měl byste to mít na paměti, generále, pane.“

Několik okamžiků Sturm marně hledal slova. Když se konečně upamatoval, že byl měl Gaunta propustit, byl komisař už pryč.

„U Fetha, zahraj něco veselejšího,“ ozval se Corbec z lůžka v kajutě dopravní lodě a protáhl si ruku omotanou obvazy. Neustále se trápil myšlenkami, že přišel o prst. Něco vhodnějšího, dodal v duchu.

Na kavalci pod ním Milo stiskl měch svých dud, které dlouze a žalostně zaúpěly. Jejich pronikavý hlas byl slyšet po celém rozlehlém křídle, které bylo tanithským Duchům přiděleno. Temný rytmus motorů lodi jako by doprovázel kvílející dudy.

„A co takhle třeba... ‚Pochod Euana Fairlowa‘?“ zeptal se Milo.

Nad vzpomínkou na tuhle starou odrhovačku a noci, kdy ji slýchával hrát v pivnicích Tanith Magny, se Corbec neubránil úsměvu.

„Ta by byla přímo skvělá,“ řekl.

Místností zazněl rázný úvod známého popěvku, jehož tóny se rychle šířily skrz otvory v železné podlaze, mezi řadami kavalců, kolem hromad s vojenskou výstrojí a maskovacími plášti, nad pokuřujícími hloučky mužů hrajících karty nebo přihýbajících si z lahví, nad lůžky, kde vojáci spali nebo si potajmu prohlíželi podobizny svých navždy ztracených žen a dětí a snažili se přitom skrývat slzy.

Corbec, jemuž se veselá melodie velice zamlouvala, zaslechl něčí blížící se kroky a nadzvedl se na kavalci. Když zjistil, že to je Gaunt, okamžitě vyskočil. Komisař byl oblečený stejně jako před padesáti dny, když se setkali poprvé.

Měl na sobě krátké kalhoty s vysokým pasem a koženými šlemi, nátělník bez rukávů a vojenské holínky.

„Pane!“ řekl Corbec překvapeně. Dudy rázem utichly. Gaunt se ale usmál a pokynul Milovi, aby hrál dál. „Pokračuj, chlapče. Je dobré slyšet taky něco veselejšího.“

Gaunt se posadil na okraj Milova lůžka a podíval se na Corbeka.

„Dobytí Voltemandu bylo připsáno volponským Šlechticům,“ oznámil svému pobočníkovi na rovinu. „Protože obsadili město. Sturm se o naší účasti pochvalně zmínil ve své zprávě. Ale tím si svoji planetu nezískáme.“

„K čertu s nimi!“ odplivl si Corbec.

„Budeme mít dost příležitostí v jiných bitvách. Na to se můžeš spolehnout.“

„Jo, tomu docela věřím, pane,“ usmál se Corbec.

Gaunt se sehnul, otevřel batoh, který s sebou přinesl, a vytáhl z něj půl tuctu lahví sakry.

„Ve jménu všeho dobrého a svatého!“ zvolal Corbec a seskočil z kavalce dolů. „Kde...“

„Jsem císařský komisař,“ odpověděl mu Gaunt. „Mám jistý vliv. Máte tady sklenice?“

Corbec se smíchem vytáhl ze svého batohu několik starých a otlučených sklenic.

„Zavolejte sem Bragga, vím, že se rád napije,“ řekl Gaunt. „A taky Varla a Meryna. Šíleného Larkina. Sutha. Mladého Caffrana... sakra, proč ne i majora Rawneho? A sežeňte sklenku taky pro Mila. Je toho dost pro všechny,“ řekl a kývl hlavou do chodby, po které tři zmatení námořní důstojníci tlačili vozík naložený dřevěnými bednami.

„Na co budeme pít?“ zeptal se Corbec.

„Na seržanta Cluggana a jeho muže. Na vítězství, kterého jsme dosáhli. A na ta, která nás čekají.“

‚A taky na pomstu,“ dodal Milo tiše ze svého lůžka a odložil dudy stranou.

Gaunt se usmál. „Jo, na pomstu taky.“

„Mám tady něco, co se bude k tomuhle skvělému pití výborně hodit,“ řekl Corbec, zatímco šátral rukama v kapsách. „Doutníky s lékořicovou příchutí...“ zarazil se.

Když vytáhl ruce z kapes kabátu, držel v nich slepenou, kašovitou, rozmočenou hromádku, která doutníky nepřipomínala ani vzdáleně.

Corbec pokrčil rameny a zašklebil se. Oči se mu šelmovsky zaleskly, když se Gaunt a ostatní dali do smíchu.
„No dobře," povzdechl si filozoficky, „Jednou vyhraješ..."

Přes linie přelétlo několik velkých brodivých ptáků s plochými, lžícovitými zobáky. Jejich bílá těla se ostře rýsovala proti temné večerní obloze. V okolním houští si denní hmyz vyměnil místa s nočními brouky, cvrčky a kousavými muškami, které kroužily a poletovaly ve světle ohňů v kamnech a naplňovaly horkou tmu svým cvrkotem. Vlhkým a dusným vzduchem se nesl křik a štěbetání neviditelných ptáků žijících v močálech. Vzdálené dunění dělostřelectva utichlo.

Gaunt se vrátil do velitelského přístřešku právě ve chvíli, kdy se rozsvítily mřížkami zastíněné strážní lucerny, jejichž nazelenalá zář v kuželu světla ozářila rozbahněnou zem pod nimi. Používat nezakryté lucerny bylo nebezpečné, snadno by tak na sebe mohli upozornit nepřátelské pozorovatele a stát se tak terčem děl jejich artilerie. Do osvětlené mřížky jedné z luceren s vytrvalým ťuk ťuk tuk narážel jakýsi chlupatý okřídlený hmyz.

Gaunt se ještě jednou rozhlédl po základně. V nastalé tmě nebylo vidět nic než slabá světla drobných táborových ohňů, kamen, strážních luceren a pohybujících se pochodní. S povzdechnutím zmizel v přístřešku.

Velitelské středisko se nacházelo v dlouhé a nízké boudě se střechou z pozinkovaného vlnitého plechu a stěnami z dvouvrstvých lískových prken. Podlaha byla vyrobena ze dřeva čerstvě pokácených stromů a natřena odporně páchnoucím lakem. Okenice byly pootevřené a drátěná síta v oknech byla obsypána chvějícími se tělíčky chlupatého hmyzu - můr a nočních brouků, přivábených světlem uvnitř.

Velitelská výbava stála spolu s pytli z měkké vlněné látky naplněnými Gauntovym osobním majetkem na dřevěných špalcích. První dva dny stály jen tak na zemi. Když pak ale Gaunt zjistil, že se do nich pustí buď vlhkost a plíseň, nebo se do nich zavrtají červi, přistoupil k tomuto opatření.

Sundal si plášť a pověsil ho na drátěné ramínko, které zavěsil na hřebík zatlučený do poličky nad hlavou. Pak si vytáhl skládací židli a ztěžka se na ni posadil. Přímo před ním stál kogitátor s komunikačním zařízením a cyklostylem. Technoknězi trvalo celé hodiny, než odříkal veškeré modlitby funkčnosti, aby uvedl tato posvátná zařízení v činnost. Přístroje byly stále ještě uložené ve zpola otevřených bednách ze zušlechtěného železa, které je chránily před všudypřítomnou vlhkostí a z nichž se táhly tlusté svazky kabelů. Ty byly vedené úchytkami upevněnými ve střešních trámech ven z boudy ke vzdálenému generátoru. Na skleněných panelech pokrytých zkondenzovanými kapičkami vody blikala a mihotala se světla a matné obrazy. Tlačítka přístrojů svítila tmavě oranžovou barvou. Vysílačka vydávala tiché syčení, jehož intenzita střídavě stoupala a klesala v závislosti na frekvencích.

Gaunt se předklonil a bez zájmu si přečetl nejnovější informace a taktická data od orbitální flotily a ostatních jednotek. Po temné obrazovce se míhaly a blikaly kódované runy.

Z předsíně se jako duch vynořil Milo. Nabídl komisaři cínový pohár. Gaunt jej s kývnutím hlavy přijal. Kov příjemně chladil do dlaně.

„Technoknězi právě skončili s opravou chladicích jednotek," zamumlal Milo na vysvětlenou. „Na chvíli. Je to jenom voda, ale je studená."

Gaunt znovu kývl na znamení díku a napil se. Voda měla ostrou kovovou pachuť, ale byla lahodně studená.

Z venkovních schodů pronikly do boudy dunivé kroky. Chvíli na to se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Gauntovi se na tváři objevil úsměv. Ty dunivé kroky měly úmyslně ohlásit příchod muže, který byl zvyklý pohybovat se naprosto neslyšně.

„Pojď dál, Mkolle," řekl Gaunt.

Mkoll vstoupil do boudy. Ve tváři měl mírně udivený výraz, jako kdyby ho překvapilo, že ho komisař poznal.

„Hlášení hlídky, pane," řekl a postavil se u dveří do pozoru.

Gaunt mu pokynul, aby se posadil. Mkollova uniforma a plášť byly promočené a zašpiněné bahnem. Všechno, včetně jeho obličeje, bylo od bahna -jedinou výjimkou byl laser, který zůstával zázračně čistý.

„Tak spusť."

„Jejich pozice jsou pořád dost daleko," začal Mkoll. „Až za ofenzivní linií alfa růžová. Několik předsunutých hlídek."

„Nějaké potíže?"

Mohutný, šlachovitý voják nasadil neutrální výraz. „Nic, s čím bychom si nedokázali poradit."

„Vždycky jsem obdivoval tvou skromnost," řekl Gaunt, „ale potřebuju vědět všechno."

Mkoll se zašklebil. „Šest jsme jich zabili v západních močálech. Žádné ztráty na naší straně."

Gaunt přikývl. Měl Mkolla rád, byl to ten nejlepší tanithský průzkumník. Mkoll vynikal i ve výzvědné a diverzní skupině, tak byl výjimečný. Tenhle muž, který se na rodné Tanith živil jako dřevorubec, vynikal průzkumnickým nadáním, které Duchům již nejednou značně pomohlo. Duch mezi duchy, který navzdory svým schopnostem zůstával vždycky skromný. Nikdy neměl tendenci se vychloubat, přestože právě on by na to měl ze všech největší právo.

Gaunt nabídl Tanithanovi svůj pohár.

„Ne, pane, děkuji," sklonil Mkoll hlavu.

„Je studená," ujistil ho Gaunt.

„Já vím. Ale ne. Radši se vyhýbám věcem, na které bych si mohl lehce zvyknout."

Gaunt pokrčil rameny a znovu se napil. „Takže ještě nevyrazili?"

„Zatím ne. Viděli jsme... nejsem si jistý, co to bylo... nějakou starou zříceninu." Mkoll se zvedl ze židle a zabodl prst do nástěnné mapy. „Bylo to asi někde tady. Možná to nebude k ničemu, ale rád bych se ráno vydal na její průzkum."

„Nepřátelská pozice?“
„Ne, pane. Je to něco... co už tady bylo.“
„Máš pravdu, určitě se vyplatí se na ni podívat. Takže ráno,“ souhlasil Gaunt.
„Ode mě je to všechno, pane.“
„Můžeš jít, Mkolle.“
„Nikdy ho nedokážu odhadnout,“ řekl Gaunt Milovi, když Mkoll odešel. „Je to ten nejtišší člověk, jakého jsem kdy poznal.“
„Přesně takový je, že, pane?“ opáčil Milo.
„Jaký?“
„Tichý.“

KAPITOLA TŘETÍ
ZVUK A ZUŘIVOST

Všude kolem se rozléhal šumivý zvuk, jako kdyby se ho celý svět snažil utišit.

Mkoll se plazil po břiše kapradím a snažil se využít šumivého zvuku připomínajícího moře, který ve větru vydávalo.

Kapradí v této části planety Ramillies 268-43 vyrůstalo z vyprahlé, popelnaté půdy na svazích dávno vyhaslého vulkánu a bylo lehounké a vláknité. Jeho skvrnité stonky, tvrdé a pružné jako pruty, dosahovaly trojnásobné výšky muže a na jejich koncích se ve větru pohupovaly vějířovité listy bílé jako led na vodě.

Vysoký porost mu vzdáleně připomínal tvrdodřevové lesy doma, když ještě domov měl, zimní lesy, do nichž se tehdy vydával na dříví nebo na lov. Mráz obaloval věčně zelené jehličí naříkajících stromů ledovým povlakem a to pak o sebe ve větru zvonilo.

Teď však nebylo slyšet nic než šustění suchého kapradí. Dusivý prach mu ucpával póry a dráždil jemnou sliznici nosohltanu. Slunce, visící vysoko na blankytně modré obloze, bylo jasné a ostré. Listy kapradin částečně bránily paprskům proniknout skrz a na zemi se tak vytvářela pavučina stínů a slunečních skvrn.

Proplížil se dvacetimetrovým pásem ostnatých křovin a pokračoval dál. Nohy měl na ochranu před ostrými trny od kolen dolů nadvakrát omotané kroužkovou síťovinou. Laser měl na těsně přitaženém popruhu přitisknutý k hrudi, aby se nezašpinil od prachu a popele. Zhruba každých deset minut se ale zastavoval, aby pohyblivé díly zbraně očistil od prachu, vláken kapradin, kousků větviček a trnů, které se na nich neustále zachycovaly.

Znenadání se ozvalo několikeré zapraskání. Otočil se a ztuhl. Zbraň mu jakoby sama od sebe vklouzla do hladkých, suchých dlaní. Porostem vlevo od Mkolla se někdo pohyboval. Tu a tam se ozvalo příležitostné zapraskání ulomené větvičky pod jeho nohou.

Musel uznat, že ať už to byl kdokoli, počínal si docela zkušeně a obezřetně. Pro Mkollův citlivý sluch však byl postup neznámého stejně hlučný jako bezstarostný pochod.

Mkoll pomalu vytáhl nůž. Jeho dlouhá, stříbrná čepel byla důmyslně zamazána popelem. Opatrně couvl do trnitého křoví a přitiskl se k sukovitému kmenu. Dva kroky, jeden.

Prudce se vrhl vpřed. A jen tak tak stačil nůž zadržet před dokončením pohybu.

Vojín Dewr vyděšeně vykřikl a spadl na záda, přičemž polámal suché stonky kapradin. Mkoll byl ve zlomku sekundy na něm, ruce mu přimáčkl k tělu a na krk přiložil čepel nože.

„U svatého Fetha! Vždyť’s mě mohl zabít!“ zaúpěl Dewr naštvaně.

„To jsem mohl,“ odpověděl mu Mkoll šeptem. Uvolnil stisk, odvalil se stranou a dovolil své oběti vstát. „A nejen já, i kdokoli jiný, při tom rámusu, cos dělal.“

„Já...“ Dewr najednou ztišil hlas. „Jsme sami?“

Mkoll neodpověděl. Pokud snad byl v porostu ještě někdo jiný, určitě mu neunikl hluk vyvolaný Dewrovým pádem.

„Nedělal jsem nic špatného,“ spustil Dewr chraplavým hlasem a s bolestivou grimasou si začal vytrhávat trny, které se mu při pádu zapíchaly do těla.

Mkoll se rozhlížel po okolí, zbraň připravenou ke střelbě. „Co tě u Fetha učili v základním výcviku?“ zašeptal. „Ty máš být průzkumník!“

Dewr neodpověděl. Všichni průzkumníci dobře znali Mkollovu náročnost a byli si vědomi toho, že jeho standardům nikdo nemůže vyhovět. Dewr měl ve skutečnosti vztek. Během základního výcviku, před nímž se živil jako lovec v jižních honitbách Tanith Attiky, byl považován za dobrého stopaře. Právě proto ho vybrali do průzkumnické jednotky, když se regiment zakládal, u Fetha! A tenhle parchant se k němu chová jako k hlupákovi, nemotornému hlupákovi!

Bez dalších řečí, slepý k Dewrovu pohledu, o kterém věděl, že se mu zavrtává do týla hlavy, dal Mkoll pokyn k postupu a sám jako první vyrazil dolů po svahu hustě zarostlém kapradím.

Tanithský regiment přibyl na planetu Ramillies přede dvěma týdny, právě včas, aby propásl hlavní akci. Jednotky řádu Adeptus astartes už stačily vyčistit a zajistit všechny čtyři nepřátelské pevnosti a vyhnat stoupence Chaosu z planety. Duchové se usadili na nízké planině v blízkosti jedné hořící pevnosti, odkud pozorovali příslušníky Hvězdné pěchoty v obrovských, hrůzu budících zbrojích, ve kterých zdálky připomínali mýtické obry z dávných bájí, jak v mracích dýmu kupí zmrzačená těla pobitých kultistů na obrovské hranice. Vzduch byl plný poletujícího popele.

Zdálo se, že se několika malým jednotkám nepřátelských sil podařilo před porážkou uprchnout do kapraďových lesů na severu. Slavní Hvězdní pěšáci je však považovali za příliš bezvýznamné, než aby se obtěžovali s jejich pronásledováním. Komisař dostal za úkol uprchlé jednotky najít a zlikvidovat. Duchové se vydali do nízkých kopců a hustých lesů, aby odtud vykouřili poslední zbytky nepřátel.

Zpočátku se jim vcelku dařilo: objevili několik skupin vyznavačů Chaosu; některé byly dobře vyzbrojené a opevněné v zákopech, kde kladly tvrdý odpor. Ale po týdnu, když se dostali na chladnou náhorní plošinu pokrytou hustým

porostem kapradin, se jejich postup stal značně monotónním. Každý den se vydávali v široké rojnici, tvořené několika tucty mužů s Mkollem v čele, do houštin na průzkum. Příslušnou oblast si vždy rozdělili na několik částí a v případě, že by někdo z nich narazil na nepřítele, měl to ohlásit hlavnímu oddílu Duchů.

Možná začínali lenivět, trpět přílišným sebeuspokojením. Major Rawne tvrdil, že se jim podařilo zlikvidovat všechny nepřátelské jednotky a že teď jen mrhají časem a trpělivostí mužstva. Komisař, přestože se zdál být odhodlán přidělený úkol náležitě splnit, měl rovněž určité pochybnosti ohledně účelnosti dalšího průzkumu. Ještě pár dnů a konec, řekl předchozího večera Mkollovi.

Toho dne, sychravého a větrného, nesoucího se ve znamení neutichajícího šumění kapradin, se průzkumníci v ještě širší rojnici vydali hlouběji do hor. Za poslední dva dny se nepřihodilo vůbec nic zajímavého. Mkoll cítil, že každodenní rutina se začíná projevovat rostoucí nedbalostí méně zapálených vojáků, k nimž patřil i Dewr.

Jemu samotnému ale nemohly uniknout některé věci, které ho nutily mít se neustále na pozoru a přesvědčovaly ho o správnosti dalšího průzkumu. Zmiňoval se o nich ve svých hlášeních Gauntovi, aby ho přiměl věnovat jejich misi ještě o něco více času: vyšlapané pěšiny v trávě, udusaná místa, stezky prosekané podrostem, zjevně nahodile. Tam venku se stále ještě někdo ukrýval.

Sestoupili do údolí, přešli jej a vydali se vzhůru protější strání, hustě zarostlou kapradinami neúnavně se vlnícími ve větru. Bez ohledu na to, jak tiše se Dewr snažil pohybovat, zapraskala mu snad každých deset kroků pod nohama suchá větvička, pukavý obal výtrusu kapradin nebo se ozvalo cinknutí některé části jeho výstroje o skálu. V duchu proklínal každý zvuk, který způsobil. Byl odhodlán Mkollovi dokázat, že je dobrý průzkumník. A nedokázal pochopit, jak se může Mkoll pohybovat tak potichu, skoro jako by se vznášel nad zemí.

Kapradí tiše šumělo.

Mkoll se zastavil, aby zkontroloval svoji kompaktní mapu a porovnal ji s postavením slunce a údaji kompasu. Během následující čtvrthodiny by se měli setkat s Rafelem a Waedem, kteří postupovali po stejné trase, jen v opačném směru.

Mkoll najednou prudce zvedl ruku a Dewr okamžitě znehybněl. Seržant dvakrát kývl prsty na znamení, že ho Dewr má jistit. Poslušně se přitiskl k silnému stvolu kapradiny, zaklekl a připravil si laser ke střelbě. Na iontoměniči byl usazený prach. Otřel ho rukou. Prach se mu dostal i do očí. Rychle šije protřel. Zapřel si laser o rameno a začal jím přejíždět zorné pole před sebou, zatímco Mkoll opatrně postupoval vpřed.

Po několika metrech se Mkoll přikrčil k zemi. Narazil na stezku vyšlapanou v kapradí. Byla tak široká, že by jí bez problémů prošli tři muži vedle sebe. Rostliny byly vytrhány ze země nebo usekány a podupány. Mkoll se lehce dotkl ostrého konce jednoho z uříznutých stvolů, po kterém stékala hustá míza. Stvol byl stejně silný jako jeho stehno a jeho kůra byla tvrdá, jako kdyby byla ze železa. Takhle čistě by ho nedokázal přeseknout ani sekyrou. Bedlivě si prohlédl zem kolem. Byla plná hlubokých a širokých šlépějí. Nerovná, vlnitá stezka se táhla oběma směry tak daleko, kam až dohlédl. Mkoll vztyčil tři prsty a zakroužil jimi ve vzduchu. Dewr byl v mžiku u něho.

Mladší z obou mužů se podíval na stezku. Na jazyku měl spoustu otázek, ale Mkollův pohled mu jasně říkal, že teď není vhodná doba na vyptávání. Až na šum kapradí panovalo všude kolem naprosté ticho. Dewr si klekl a pustil se do zkoumání stezky. Musel ji vytvořit někdo... něco... velkého, co se bezhlavě hnalo kupředu. Prsty se dotkl jakéhosi předmětu, který ležel zpola pohřbený pod prachem. Když tu věc vytáhl a prohlédl šiji, zjistil, že jde o kus černého kovu, který býval součástí nějakého kola. Byl velký jako dvě spojené dlaně. Beze slova podal předmět Mkollovi. Seržant si jej pozorně prohlédl a pak ho schoval do kapsy. Kývnutím hlavy Dewra pochválil za jeho bystrý zrak. Drew nad Mkollovým uznáním pocítil takovou pýchu, jakou doposud nepoznal. A jakou již nikdy neměl znovu zakusit.

Znovu se vydali na cestu. Postupovali stezkou ve směru, který určili podle ohnutých stvolů. Tedy stejně jako to, co ji vytvořilo. Po šedesáti metrech začala stezka stoupat do svahu. Mkoll se zastavil a znovu si pečlivě otřel zbraň.

Vzduch náhle proťal výkřik ostrý jako čepel tanithského nože. Oba muži sebou leknutím trhli. Křik ustal stejně znenadání jako začal. Nepochybně se ale jednalo o lidský hlas. Mkoll bez váhání zamířil směrem, odkud se výkřik ozval. Dewr ho následoval. Snažil se přitom postupovat co možná nejtišeji. Opustili stezku a prodírali se houštím. Porost kapradin náhle skončil a oni se ocitli na okraji pásma zcela jiné vegetace. Pod hřebenem svahu rostly skupiny kaktusů: dužnaté rostliny se podobaly svým tvarem dýním a byly obsypané od kořenů až po špičku řadami dlouhých, ostrých jehel. Byly jich zde stovky. Některé sahaly sotva po kolena, jiné byly vyšší než dospělý člověk. Učiněný prales dužnatých hlíz posetých ostny.

Znovu se ozval výkřik. Tentokrát slabší, jako když se člověk probouzí z noční můry. Znenadání ustal, jako kdyby si dotyčný uvědomil, že to byl jen zlý sen. A vzápětí po něm se ozval další zvuk. Dutý, prudký, dávivý, jako kdyby někdo zvracel ovocné pecky.

Rafela našli zhrouceného mezi kaktusy. Rudá stopa a louže krve na prašné zemi napovídaly, kde dopadl a jak se snažil odplazit pryč. Z těla mu trčelo víc než tucet ostnů, z nichž některé byly přes stopu dlouhé. Jeden mu projel okem přímo do mozku. Dewr, otřesený tím pohledem, se už už chystal promluvit, ale Mkoll se otočil a přitiskl ruku na mladíkova ústa. Pak ukázal na nejbližší kaktusy, kterým chyběly ostny. Zůstala po nich jen řada otvorů v kožnatém povrchu, z nichž vytékala hustá šťáva.

„Opakuji, vojíne Rafele! Jaká je tvoje pozice?“ ozval se ze sluchátka Rafelova interkomu chraplavý hlas. Mkoll vrazil do Dewra a strhl ho zpátky. Vzápětí se rostliny nejblíže průzkumníkovy mrtvoly otřásly a explodovaly salvou trnů, doprovázenou těmi dávivými zvuky. Do Rafelova bezvládného těla se zabodaly další ostny a spousta jiných popadala na zem kolem něj.

Jeden z ostnů zasáhl Dewra do holeně. Málem zařval bolestí, ale ovládl se. Bolest byla zpočátku ostrá, pak ale otupěla. Noha mu začínala pomalu chladnout. Mkoll se z něho odvalil. Dewr ukázal na svoji nohu, ale seržant jeho gesto ignoroval. Rychle vypnul přijímač interkomu a pak se sklonil k Dewrovi a vypnul i jeho.

Teprve pak se věnoval zranění. Vytáhl nůž, rozřízl látku kalhot a přeřízl pásky, které přidržovaly bandáž z kovové

kroužkové síťoviny na Dewrově holeni. Osten pronikl jedním očkem ochranné síťoviny a ostatní potrhal. Mkoll otočil nůž v ruce a vnutil jeho střenku Dewrovi do úst. Mladý Tanithan se do ní instinktivně zakousl a Mkoll osten vytrhl.

Z rány teklo jen velice málo krve. To bylo špatné znamení. Krev se rychle srážela a její barva se měnila na žlutou. Lepkavá látka na povrchu ostnu ukazovala na jed. Osten ale pronikl jenom do svalu, což byla lepší stránka věci. Při rychlosti, s jakou byl vystřelen, mohl Dewrovi klidně rozdrtit lýtkovou kost.

Dewr zůstal ještě chvíli zakousnutý do střenky nože. Když bolest polevila, otevřel ústa a nůž vypadl na zem. Mkoll se zvedl, aby došel pro Rafelovu polní lékárničku a ránu ošetřil a ovázal. Rafelovi už beztak nebyla k ničemu. Pak strnul. Pod nohama mu zapraskal jeden z trnů. Mohl za to okamžik nepozornosti, způsobený soustředěním se na záchranu Dewra. Semenný váček se otřásl a vystřelil další osten. Projel skrz naskrz pažbou Mkollova laseru a zastavil se pouhý centimetr od jeho břicha.

Mkoll si oddychl úlevou a vytrhl trn z pažby. Potom přistoupil k Rafelovi odepnul mu pouzdro s polní lékárničkou, které bylo k jeho pasu přišpendleno jedním z ostnů. Vrátil se k Dewrovi, aby mu ošetřil ránu.

Na Dewra začínaly pomalu působit omamné účinky jedu. Byl to podivný, prchavý pocit, který postupně odplavoval všechny jeho starosti. V noze a boku cítil bodavou bolest, ale ta mu byla zvláštním způsobem příjemná.

Mkollovi neunikl zastřený pohled Dewrových očí. Bez okolků vzal další roličku obvazu a nacpal ji Dewrovi do úst. Pečlivě pak roubík utáhl pruhem látky. Dobře věděl, že když člověk blouzní, vůbec si neuvědomuje, že vydává nějaký zvuk.

Právě se chystal hodit si Dewra přes rameno, když jeho pozornost upoutal nějaký hluk. Trhavý a dunivý, zpočátku vzdálený, doprovázený dávivou salvou praskajících rostlin. Něco se blížilo. Něco, co přilákal Rafelův smrtelný výkřik. Něco obrovského.

Když se to vyvalilo na mýtinu, všechny okolní kaktusy spontánně vystřelily své ostny ve smrtící vlně. Mkoll se vrhl na Dewra a zůstal tiše a nepohnutě ležet, zatímco kolem dopadal déšť jedovatých střel.

Dreadnought se zastavil. Jeho obrovské hydraulické nohy zaúpěly a zasyčely. Ve vzduchu byl cítit pach tepla a pulzování elektromagnetické energie, z něhož se Mkollovi ježily vlasy na zátylku. Dreadnought byl čtyři metry vysoký, širší než tři muži vedle sebe a celý zčernalý a ohořelý, jako kdyby se právě vrátil z horoucího pekla. Veškerý nátěr a znaky byly opálené, místy až na holý kov. Z každé jeho části čišelo zlo a nenávist. Tak obrovský stroj naháněl hrůzu už svou velikostí, ale ten pocit nenávisti... Mkoll slyšel, jak zvedá hlavu a cvaká čelistmi. Dewr byl zřejmě v bezvědomí.

Dreadnought udělal krok vpřed, váhavě a opatrně, přesto se v okamžiku, kdy se jeho obrovská ocelová noha dotkla země, ozvalo hluboké zadunění, které spustilo další salvu ostnů. Otočil se, jako kdyby se rozhlížel, a pak udělal další krok. Znovu se ozvaly duté nárazy ostnů do kovového krunýře.

To monstrum bylo slepé. Mkoll to poznal na první pohled. Rány způsobené zbraněmi příslušníků Adepta astarta, které se táhly přes jeho hledí, byly hluboké a hrozivé. V průběhu nějakého tuhého boje přišel dreadnought o své optické jednotky. Mkoll věděl, že kovový půlkruh, který Dewr našel, byl součástí očního důlku. Vražedný stroj se musel celé dny toulat kapradinovým porostem, reaguje na okolní zvuky.

Další krok. Další zasyčení pístu a zaúpění pohonných jednotek. Další dunivé došlápnutí, následované další salvou ostnů. Dreadnought nebyl od obou průzkumníků dál než tři metry. Nepřestával se otáčet a naslouchat.

Dewr se se škubnutím probral z bezvědomí. Jeho první pohled padl na dreadnought - v jeho zastřených očích, omámených účinky jedu, vypadal ještě horší než ve skutečnosti. V tu chvíli dostal křečovitý záchvat a zděšeně vykřikl. Navzdory roubíku v ústech byl jeho zoufalý výkřik slyšet, i když přiškrceně a hrozivě zkresleně.

Když se Dewr začal zmítat, Mkoll si uvědomil, že mu nezbývá víc než zlomek sekundy. Vrhl se stranou.

Dreadnought zaměřil zdroj křiku stejně rychle jako okolní rostliny. Do těla, které se po zásahu z plazmového kanónu proměnilo v uhel, se jen několik milisekund poté zabodaly jedovaté ostny.

Další se neškodně odrazily od krunýře dreadnoughta.

Mkoll se v předklonu snažil protáhnout kolem kaktusů. Naslouchající smrtící stroj přitom nespouštěl ani na okamžik z očí. Srdce mu divoce bušilo. V duchu ho proklínal, že tluče tak nahlas.

V další mezeře v porostu se přikrčil k zemi a zkontroloval si zbraň. Do spouště se mu zamotaly listy kapradin. Nejprve ho napadlo, že je jednoduše vytrhne, ale potom si uvědomil, že by tím způsobil hluk. A výsledek si dokázal představit. K čemu by mu byl laser v téhle situaci?

Znovu začal ustupovat, přitom ale nechtě kopl do kamene. Vzduchem okamžitě zasvištěly osmy. Dreadnought se vydal po zvuku. Každým krokem spouštěl další a další salvy.

Mkolla napadlo dát se na útěk. Stroj byl slepý, rostliny byly slepé. Kdyby se mu podařilo nevydat přitom žádný zvuk - a to on uměl - mohl by uniknout a podat hlášení Gauntovi. Ale dokázali by smrtící stroj znovu najít? V takovéhle divočině? To by jim mohlo trvat celé týdny. A spousta Tanithanů by přitom mohla přijít o život. Kdyby se mu tak jenom povedlo...

Ne. To by bylo čisté šílenství. Sebevražda.

Pak zaslechl vzdálený lidský hlas. Byl to Waed, který se sháněl po Rafelovi. Rychle se blížil se ke kaktusům a přitom se snažil dovolat Rafela a zjistit, proč přerušil spojení. Bylo nade vši pochybnost jisté, že se co nevidět stane terčem jedovatých ostnů.

Pokud na sebe dříve neupozorní dreadnought. Slepé monstrum se už otočilo a zamířilo porostem kaktusů jeho směrem. Mohutnýma nohama přitom proměňovalo rostliny, které ho nepřestávaly zasypávat dalšími a dalšími přívaly ostnů, v zelenou kaši.

Mkollovi zbývalo na rozhodnutí jen několik sekund. Nechtěl přijít o dalšího průzkumníka. Ne takhle.

Vytáhl granát, odjistil ho a mrštil jím doleva. Výbuch následovaný gejzírem ohně a rozervaného tkaniva zničil velký trs kaktusů a vyvolal další zběsilou salvu jedovatých ostnů. Mkoll se bleskurychle rozběhl k místu, kde granát

explodoval. Zády se přitiskl k jednomu z kaktusů, jehož obranný mechanismus byl aktivován hlukem výbuchu. Všechny jeho ostny byly vystříleny, takže ho teď mohl bez obavy použít jako kryt.

Dreadnought se už s duněním hnal stejným směrem, přilákaný explozí granátu. Waed zmlkl.

Mkoll upravil nastavení laseru a položil ho na zem. Pak promluvil.

„Tady jsem, ty bastarde!“

Jeho vlastní slova mu připadala neuvěřitelně hlasitá. Poslední pobídka. Kaktusy kolem něho zapraskaly, ale ani jeden z nich už naštěstí neměl ostny.

Dreadnought vběhl na mýtinu. Levou nohou zavadil o něco kovového, co leželo v prachu na zemi. Sehnul se, aby neznámý předmět sebral.

Mkollův laser.

Dreadnought ho svými bionickými spáry zvedl ze země a přidržel si ho před prasklým předním krunýřem, jako kdyby ho chtěl očichat nebo ochutnat.

V tu chvíli se dal Mkoll do běhu.

Odhadoval, že mu zbývá pět sekund, než dojde k přetížení zásobníku.

Vrhl se na zem právě ve chvíli, kdy explodoval.

Stovky kaktusů vystřelily jejich směrem salvy ostnů.

Pak nastalo ticho.

Společně s Waedem se Mkoll vrátil zpátky do kapraďového porostu. Dreadnought ležel na vypálené mýtině. Jeho krunýř byl prasklý. Výbuch ho nezabil, ale roztrhl jeho pancíř právě ve chvíli, kdy obrovský stroj vykročil vpřed. O zbytek se postaraly jedovaté ostny, které se zabodaly do nyní již zranitelného těla toho, co kdysi bývalo člověkem. Mkoll viděl, že arogantní, šílený, bestiální stroj Chaosu po explozi udělal ještě několik kroků, než se svalil na zem, otrávený, mrtvý.

Vrátili se zpátky na stezku.

„Ty jsi skutečný hrdina!“ vypravil ze sebe konečně Waed.

„Pročpak?“

„Kvůli tomu zatracenému dreadnoughtovi, Mkolle! Ty jsi zabil dreadnoughta!“

Mkoll se otočil a podíval se na Waeda pohledem, který nesnesl odpor.

„Řekneme komisaři, že oblast je čistá. Rozumíš? Nestojím o žádnou pitomou slávu. Je to jasný?“

Waed přikývl a následoval svého seržanta. „Ale zabil jsi ho...“ odvážil se nesměle.

„Ne, nezabil. Jenom jsem poslouchal, čekal a byl jsem potichu... a pak jsem rozbil jeho krunýř, o zbytek se postaraly kaktusy.“

Colm Corbec seděl před svým stanem. Jako druhý důstojník regimentu dostal přidělený úplně stejný stan jako Gaunt, ale komisař věděl, že radši spí venku.

Když se Gaunt přiblížil, všiml si, že Corbec něco vyřezává tanithským nožem z kusu kůry. Gaunt zpomalil a mlčky si podsaditého muže prohlížel. Kdybych zemřel, přemítal Gaunt, dokázal by je Corbec udržet pohromadě? Dokázal by vést Duchy bez něho?

Gaunt věděl, že Corbec by na tuhle jeho otázku odpověděl odmítavě. Sám však o jeho schopnostech nepochyboval. A to přesto, že si svého zástupce vybral v podstatě náhodně.

„Klidná noc,“ poznamenal Corbec, když se Gaunt posadil vedle něj k ohni.

„Zatím,“ odpověděl komisař. Pozoroval, jak Corbec pomocí nože ve svých obrovských rukou obratně zpracovává bledé dřevo. Věděl o něm, že nesnáší, když musí vystupovat v pozici velitele. Udělal by téměř cokoli, aby se nějak rozptýlil. Gaunt také věděl to, že Corbec nenávidí, když musí posílat muže vstříc smrti nebo slávě. Ale přesto si počínal skvěle. A když to bylo zapotřebí, převzal velení. A toho nebylo nikdy zapotřebí víc než tenkrát na planetě jménem Caligula...

KAPITOLA ČTVRTÁ
JÁMY PEKELNÉ

Věděl, že bude zvracet. Hodně brzy, hodně silně. Tím si byl Brin Milo naprosto jistý.

Vojenská loď se řítila z oblohy k zemi. Žaludek cítil až v krku. Prudký sestup roztřásl šedesátitunový člun jako dětské chrastítko. Vibrace se přenášely i na Mila, který měl dojem, že se mu v těle třesou všechny kosti.

Počítej...

...mysli na něco příjemného...

...snaž se rozptýlit...

...radila mu zoufale racionálnější polovina jeho mozku. Jak by to vypadalo, kdyby komisařův pobočník, plukovní dudák, zázračné dítě a především pak takový zatracený šťastlivec a krasavec, za jakého se považoval, vyzvracel své natrávené potravinové příděly na palubu člunu?

Přemýšlej o čemkoli, jenom ne o tom, jak odporné a slizké ty příděly byly... ozvala se druhá polovina mozku.

Na palubu? Na jakou palubu? Když se teď pozvracíš, tak se všechny ty zvratky vznesou do vzduchu a...

Zmlkni! přikázal Brin Milo své bujné představivosti.

Na okamžik se zklidnil. Zhluboka dýchal, aby se uvolnil, a pokusil se soustředit, jak ho to učil vojín Larkin při stopařském výcviku.

Pak se mu v hlavě ozval tenký, zkroušený hlásek: Co si děláš hlavu se zvracením. Stejně uhoříš při havárii, která přijde co nevidět. Letíme moc rychle.

Jako zrníčka drceného pepře padající z mlýnku, pomyslel si výkonný důstojník Kreff v pozorovací kopuli pod přídí doprovodné fregaty Navarre.

Za jeho zády se z můstku ozýval šum systémových operátorů a servitorů tiše si vyměňujících data. Kontrolní systémy monotónně hučely. Vzduch byl chladný. Tu a tam hlas některého ze starších kormidelních důstojníků oznámil další rozkaz lodního kapitána, který se skrýval osamocen, tajemný, ve svém soukromém velínu, obrněné kupoli v samém srdci můstku.

Můstek fregaty byl Kreffovým nejoblíbenějším místem v celém vesmíru. Panovalo tam ticho a klid jako v kostele, přestože se odsud řídila kosmická loď, která během okamžiku překonávala vzdálenosti několika parseků, disponující tak velkou palebnou silou, že by dokázala proměnit celá města v prach a popel.

Vrátil se k pozorování obrovské, světlé planety Caligula, která se rozprostírala hluboko pod ním, kypré a odulé jako pomeranč posetý zelenobílými skvrnami půdy.

Imperiální kosmické lodě se vznášely v temnotě mezi ním a povrchem planety: některé obrovské, šedé a klenuté jako katedrály, dvacet kilometrů dlouhé, některé naduté jako oceánští obři; jiné dlouhé, štíhlé a hranaté jako jeho vlastní fregata. Pluly oceánem vesmíru a drobné černé tečky, tisíce a tisíce černých teček, se z nich sypaly na zralou planetu.

Kreff věděl, že ty černé tečky jsou ve skutečnosti vojenské lodi: každá z nich byla dvousettunový výsadkový člun, plný vojáků připravených k boji. Takhle ale vypadaly jako zrnka drceného pepře, který se sype z mlýnku. Jako by se imperiální flotila rozhodla Caligulu trochu ochutit.

Kreff přemýšlel, ve kterém z těch zrníček pepře asi je komisař Gaunt. Od chvíle, kdy dorazil, věci nabraly spád: Ibram Gaunt, proslulý, vyznamenaný válečný hrdina a jeho regiment beznadějných existencí, známých jako Duchové, které se mu podařilo zachránit před zkázou planety Tanith.

Kreff si urovnal smaragdově zelený lem stejnokroje flotily Segmentu Pacificus a povzdechl si. Když se poprvé doslechl, že loď Navarre bude dána k dispozici té Gauntově chátře, zmocnilo se ho zděšení. Ale Gaunt, věrný své pověsti, dokázal takzvané Duchy zformovat a absolvoval s nimi několik odvážných akcí.

Od takového člověka na palubě se toho mohl hodně naučit. Jako výkonný důstojník, zástupce kapitána ve všech lodních organizačních záležitostech, přicházel s Duchy do styku mnohem častěji než ostatní námořní personál. Sblížil se s nimi: tak, jak se člověk může sblížit s tlupou černovlasých, divokých, potetovaných vojáků, posledních přeživších z planety zničené Chaosem. Zprvu se jich skoro bál. Jejich divoká síla mu naháněla strach. Kreff znal válku jako tichou, vzdálenou šachovou partii, měřenou v tisících kilometrů a stupních oběžné dráhy. Oni ji zase znali jako krvavá, vyčerpávající, zuřivá jatka.

Několikrát byl pozván na večeři ve společné jídelně gardistů a strávil jeden zvláštní, nezapomenutelný večer ve společnosti Corbeka, plukovníka regimentu, zarostlého obra, který ale měl, jak poznal, když se blíže seznámili, ušlechtilou duši. Alespoň mu to tak připadalo, po několika vypitých lahvích a několika hodinách uvolněného, vážného rozhovoru. Povídali si o válečných taktikách, srovnávali své vlastní školy a metody. Kreff odmítal Corbekův brutální, primitivní étos a vychloubal se vysokým uměním válečnictví, jaké praktikovala námořní flotila.

Corbec nebyl jeho slovy uražen. Smál se a slíbil Kreffovi, že ho jednoho dne vezme do opravdové války.

Při té vzpomínce se na Kreffově tváři objevil úsměv. Pohledem znovu zabloudil k tečkám snášejícím se na planetu a jeho úsměv se vytratil.

Pomalu začínal pochybovat, že Gaunta nebo Corbeka ještě někdy znovu spatří.

Hluboko pod sebou viděl záblesky výstřelů protiorbitálních děl, která vítala klesající zrníčka pepře. Byl to psí život. Ty lodě mířily přímo do jícnu pekla. Všechen ten hluk a smrt a mrzačení...

Kreff si znovu povzdechl. Najednou pocítil vděk za to, že může stát na klidném můstku. Tohle je jediný způsob, jak vést válku, pomyslel si.

Milo otevřel oči, ale nic se nezměnilo. Celý okolní svět se křečovitě chvěl. Rozhlédl se. Podél stěn člunu sedělo dalších pětadvacet gardistů, pevně připoutaných žlutými pásy. Jejich výstroj se natřásala v síťovaných vacích pod sedadly. Ve vzduchu se vznášela nasládlá vůně kadidla a loď se chvěla tak silně, že ani nedokázal přečíst povzbuzující nápisy na jejích stěnách. Milo slyšel burácení vnějšího pláště trupu, který byl prudkým sestupem rozžhavený doběla. To, co slyšet nemohl, bylo dunění děl protiorbitální baterie hluboko pod nimi, které je vítalo.

Rozhlédl se kolem po nějaké přátelské tváři. Rozložitý Bragg se pevně držel bezpečnostních pásů a oči měl zavřené. Mladý vojín Caffran, který byl jen o tři roky starší než Milo, upřeně zíral do stropu a tiše si mumlal nějakou modlitbu. Když se podíval před sebe, setkal se s tvrdým pohledem majora Rawneho.

Rawne se usmál a povzbudivě na něho kývl.

Milo se zhluboka nadechl. Povzbuzení od majora Rawneho se za těchto okolností dalo přirovnat k poplácání po zádech od samotného ďábla před branami pekla.

Milo znovu zavřel oči.

* * *

V zadní části úzkého kokpitu natáhl komisař Gaunt upoutaný v gravitačním křesle krk, aby se podíval přes piloty a astropata úzkým čelním průzorem ven. Na silném skle blikaly nejrůznější tabulky a člun se divoce třásl, ale Gaunt přesto zahlédl blížící se cíl: úlové město Nero, které v devadesát kilometrů široké kaldeře čnělo nad povrch planety jako kus uhlí zapadlý do měkkého bláta.

„Šedesát sekund do přistání," řekl pilot klidným hlasem zkresleným chraplavým interkomem.

Gaunt vytáhl z pouzdra bolterovou pistoli a natáhl kohoutek. V duchu začal odpočítávat.

Vysoko nad zapadlým městem Nero se k zemi jako déšť kulek řítily vojenské výsadkové čluny, zanechávající po sobě na obloze kondenzační stopy. Protivzdušné baterie ostřelovaly nebeskou klenbu.

Mračna bílá jako sníh začala znenadání žhnout. Jejich načechrané okraje byly najednou jakoby spálené a povadlé. Mrakem se jako krev vodou začínala rozlévat tmavě fialová skvrna. Povrch planety začaly bičovat blesky.

O stovky kilometrů výše se Kreff zastavil a zahleděl se na planetu hluboko pod sebou. Něco zbarvilo její atmosféru. „Co to má—" začal.

„Klimatická formace!" vykřikl druhý pilot a začal freneticky upravovat nastavení. „Míříme přímo do bouřky a krupobití."

Gaunt se chtěl zeptat na podrobnosti, ale vibrace člunu ještě více zesílily. K uším mu dolehlo tiché a monotónní bručení astropata, které předtím nezaregistroval.

Otočil se právě včas, aby viděl, jak astropatova hlava exploduje. Oba piloti, Gaunt i celý interiér kabiny byli rázem pokryti krví a kousky tkáně.

Pilot začal ječet.

Byla to psychická bouře, tím si byl komisař až hrozivě jistý. Nějaká démonická síla hluboko pod nimi se je snažila zadržet, odvrátit útok pomocí vřící bouře Chaosu.

Loď se třásla tak silně, že už se Gaunt nedokázal na nic soustředit. Na hlavním řídicím panelu blikaly celé řady výstražných run, které mu před roztřesenýma očima splývaly v jasně červené skvrny.

Něco někde explodovalo.

Vibrace a skřípění neustávaly, ale změnily se. Milo si byl náhle vědom, že už se neřítí střemhlav do útoku.

Prostě už se jenom řítili střemhlav.

Už mu nebylo špatně. Ale hysterický hlas v jeho hlavě, který ho prve přesvědčoval, že uhoří při havárii, začal křičet: Já jsem ti to říkal.

Následoval náraz...

...byl tak silný, že měl dojem, že si vymkl všechny klouby.

Pak přišel skluz...

...náhlý, roztřesený, hrozivý.

A hlavně...

...hluk bouřícího ohně.

Až pak, dodatečně...

...naprosto neproniknutelná temnota.

Když se psychický tajfun rozpoutal, byly již stovky imperiálních vojenských lodí pod hradbou nízkých mraků a unikly tak jeho největší síle. V obrovském houfu se jako hejno kobylek valily na hrozivě se tyčící pevnost Nera. Vzduch byl plný lodí přistávajících v pustém okolí černého města, které se zvedalo vysoko nad okolní krajinu, a rezonoval burácením jejich trysek. Ohnivé stopy laserových a plazmových střel rozdělily oblohu na tisíce kousků. Celá planeta tak vypadala, jako kdyby ji tvořila nějaká šíleně složitá sada schémat. Tu a tam některá ze střel zasáhla přistávající loď a ta se pak na okamžik proměnila v oslnivou ohnivou kouli, aby vzápětí znovu pohasla, mrtvá. Ohlušující exploze protileteckých střel vytvářely na obloze černé květy. Nájezdníky, které zajišťovaly leteckou podporu výsadku, létaly těsně nad zemí v pravidelných intervalech v sevřených formacích jako hejna meteoritů a zasypávaly povrch planety sprškou střel, které se v obláčcích prachu zavrtávaly do země.

Purpurová obloha nad nimi vřela a běsnila elektrickými výboji.

Na zemi zatím plukovník Colm Corbec z Tanithských prvních a jediných vedl svůj oddíl po rampě výsadkové lodi přímo do palebného úseku. Po obou stranách viděl řady dalších lodí, ze kterých se rovněž hrnuli ven vojáci. Lidská přílivová vlna o síle deseti tisíc mužů.

Podařilo se jim dosáhnout prvních možných úkrytů - proděravěného potrubí, které se táhlo podél zrezivělých stožárů - a všichni do jednoho zalehli k zemi.

Corbec se rozhlédl kolem a aktivoval komunikační spojení. „Corbec jednotce. Ohlaste se."

Ze sluchátka náhlavní komunikační soupravy se začaly ozývat hlasy jednotlivých mužů.

Po Corbekově boku ležel vojín Larkin. Pevně svíral svůj laser a celý roztřesený pozoroval oblohu nad sebou.

„Tak tohle je špatný," zamumlal. „Psykeři běsní, to je hodně špatný. Mysleli jsme si, že to u propusti Voltisu nebo v zóně smrti na Černém střepu bylo zlé, ale v porovnání s tímhle to byla procházka růžovou zahradou..."

„Larksi," sykl Corbec. „U Fetha, zavři hubu! Copak jsi nikdy neslyšel o udržování morálky?"

Larkin obrátil pohublou, protáhlou tvář ke svému staršímu důstojníkovi a starému příteli v nelíčeném úžasu. „Jenom

klid, plukovníku!“ opáčil. „Neměl jsem zapnutý mikrofon! Nikdo mě neslyšel!“

Corbec se zašklebil. „Já jsem to slyšel. A nahnal jsi mi pořádný strach.“

V tu chvíli se ozvala střelba z automatického kanónu. Všichni se okamžitě přikrčili k zemi. O několik set metrů dál začal někdo křičet. Křik byl tak pronikavý, že ho bylo slyšet i přes burácení bouře, trysek přistávajících lodí a bombardování.

„Kde je komisař?“ zavrčel Corbec. „Trval na tom, že nás osobně povede.“

„Pokud už nepřistál, tak se s ním nejspíš můžeme definitivně rozloučit,“ řekl Larkin a znovu zvedl oči k obloze. „My jsme byli jedni z posledních, kterým se podařilo dostat na zem dřív, než se rozpoutalo to peklo.“

Raglon, spojovací důstojník jednotky, který ležel hned vedle Larkina, zvedl hlavu od výkonné vysílačky. „Žádný kontakt s komisařovým výsadkovým člunem, pane. Sledoval jsem komunikaci s oběžnou dráhou i frekvenci námořnictva, plukovníku. Tahle zatracená bouřka zničila spoustu lodí. Pořád ještě počítají ohně havarovaných strojů. Měli jsme štěstí, že jsme se sem dostali dřív, než to celý začalo.“

Corbec se bezděčně otřásl. Vůbec mu nepřipadalo, že by měl štěstí.

Raglon pokračoval: „Naši psykeři se snaží tu bouři utišit, ale...“

„Ale co?“

„Zdá se být skoro jisté, že komisařův člun byl mezi těmi, které bouře zničila.“

Corbec zavrčel něco nesrozumitelného. Byla mu zima. Jak se zvěst o komisařově smrti šířila dál, obracely se k němu další a další tváře jeho mužů.

Corbec zvedl laser a aktivoval spojení. Rychle je musel přimět, aby se vzchopili, dostat je do pohybu. „Tak na co čekáte?“ vykřikl. „Palebná družstva, kosočtverečná formace! Poklusem! Pálit jednotlivými střelami! Kupředu! Za památku Tanith! Vpřed!“

Brin Milo se probudil.

Byl vzhůru nohama, slepý a bolestivě zavěšený v bezpečnostních pásech. Žebra měl samou modřinu a v ústech cítil pachuť krve. Ale - pokud si z něj někdo nějakým opravdu odporným způsobem neutahoval - byl naživu.

Dokonce i slyšel... byť hodně špatně. Slyšel kapání pramínku vody. Skřípění. Něčí tichý nářek.

Ozvala se hlasitá rána a do očí přizpůsobených okolnímu přítmí ho udeřilo prudké světlo. Ucítil pach termitu a uvědomil si, že někdo právě pomocí explozivních šroubů odpálil nouzový kryt trupu. Do útrob člunu pronikly paprsky denního světla - slabého, nazelenalého, vlhkého denního světla.

Před Mílovýma očima se objevila Braggova tvář, vzhůru nohama.

„Vydrž, chlapče,“ řekl Bragg laskavým tónem. „Hned tě dostanu dolů,“ dodal a začal cloumat popruhy a zápasit se sponami.

Popruhy najednou povolily. Milo vydal krátký, polekaný výkřik a spadl z výšky dvou a půl metru na nakloněný strop výsadkového člunu.

„Promiň,“ řekl Bragg a pomohl mu na nohy. „Nestalo se ti nic, chlapče?“

Milo jen zavrtěl hlavou. „Kde to jsme?“ zeptal se.

Bragg se odmlčel, jako kdyby si potřeboval svoji odpověď pořádně promyslet. Pak zamyšleně řekl: „Jsme až po uši ve sračkách.“

* * *

Výsadkový člun, který se v důsledku havárie změnil v pomačkaný plechový válec, dopadl v ostrém úhlu na střechu.

Milo slezl dolů a prohlížel si otlučený vrak. Co ho překvapovalo jen nepatrně méně než sama skutečnost, že je stále naživu, bylo, že se ocitli uprostřed jakési džungle. Obrovské, narůžovělé stromy, které vypadaly jako oteklé, spolu s něčím, co připomínalo přerostlou kořenovou zeleninu, vytvářely neproniknutelný porost dužnatých kmenů, omotaných silnými popínavými rostlinami, liánami a kvetoucími úponky. Vlhká půda, ze které stoupala pára, byla porostlá přesličkami a kapradinami s trnitými výrůstky. Všechno kolem bylo zelené, protože světlo - s výjimkou jediného jasného pruhu v místě, kudy se zřítil výsadkový člun - se muselo prodrat hustým příkrovem listí vysoko nad jejich hlavami. V džungli panovalo nepříjemné vlhko a ze stromů kapala míznatá a lepkavá voda. Ve vzduchu byl cítit nasládlý zápach houbovitých květin.

Bragg slezl z vraku dolů a přidal se k Milovi. Ze člunu se prozatím zachránil asi tucet Duchů, kteří teď posedávali kolem nebo se opírali o kmeny stromů a čekali, až se jim přestane točit hlava a zvonit v uších. Nikdo z nich neměl větší zranění než drobné řezné rány a škrábance. Až na vojína Obela, který ležel na provizorních nosítkách s roztříštěným, zkrvaveným hrudníkem. Desátník Meryn se ujal velení. Spolu s Caffranem se pokoušel otevřít další nouzové poklopy a pomoci tak těm, kteří snad havárii rovněž přežili.

Milo brzy zjistil, že Rawne patří k nim. Stál stranou od ostatních s vysokým, bledým Duchem jménem Feygor, který sloužil jako jeho pobočník.

„Nevěděl jsem, že na téhle planetě jsou nějaké džungle,“ poznamenal Milo.

„Ani já ne,“ odpověděl Bragg, který chytal batohy s výstrojí, házené mu Merynem ze člunu, a skládal je na hromadu. „Vlastně jsem ani nevěděl, jak se tahle planeta jmenuje.“

Znenadání si Milo uvědomil, že Rawne stojí vedle něj.

„Jsme v pralesní kotlině,“ řekl. „Povrch Caliguly je tvořen neplodnou pemzou, ale ta je na mnoha místech rozervaná hlubokými kotlinami. Většinou jsou to jícny dávno vyhaslých sopek. V největších z nich jsou postavena města, ale v ostatních panuje mikroklima, které je dostatečně vlhké na to, aby v nich rostly tyhle pralesy. Myslím, že některé z nich

byly dokonce zemědělsky využívány... než sem přišel náš prokletý nepřítel.“

„Takže... kde jsme?“ zeptal se Feygor.

Rawne se zamyšleně poškrábal na krku. „Určitě hodně daleko od našeho cíle. Myslím, že nějaké pralesní kotliny byly severně od Nera. Na špatné straně fronty.“

Feygor zaklel.

„Myslím, že major má pravdu,“ ozval se čísi hlas.

Z otvoru proraženého v boku člunu vyklouzl ven Gaunt. Byl celý potrhaný a otlučený. Pod kabátem mu látkou haleny na rameni a na boku prosakovala krev. Meryn se k němu rozběhl, aby mu pomohl.

„Já nepotřebuju pomoct,“ řekl Gaunt a mávl rukou. „Druhý pilot zůstal naživu a je potřeba ho vyprostit.“

„To je zázrak, že vepředu vůbec někdo přežil,“ řekl Meryn s udiveným hvízdnutím.

Gaunt přistoupil k Rawnemu a ostatním mužům.

„Podejte mi hlášení, majore,“ přikázal.

„Jestli nenajdeme ještě někoho, kdo to přežil, budeme mít dvanáct fyzicky schopných mužů, plus vás, Milá a druhého pilota. Všichni muži utrpěli pouze drobná zranění. Jenom vojín Grogan má zlomenou ruku, ale chodit může. Pak Obel, ten má proražený hrudník. Je to s ním dost špatné. A Brennan je vevnitř, nemůže ven. Je na tom dost zle, aleje naživu. Ostatní jsou na kaši.“

Rawne se podíval na vrak. „Vypadá to, že nás zasáhla nějaká zbloudilá střela. Raketa...“

„Psykeři,“ zavrčel Gaunt. „Vyvolali psychickou bouři. Doslova nás smetli z oblohy.“

Chvíli bylo naprosté ticho, všichni přemýšleli o komisařových slovech. Některým z té hrůzné představy přeběhl po zádech mráz. Jiní uhýbali pohledem, znepokojení a otřesení.

Gaunt přistoupil k hromadě batohů s vybavením, které Bragg a Caffran vykládali ze člunu, a vytáhl z ní kompaktní přenosný box. Otevřel ho. Uvnitř byl v otvoru v pěnovém polstrování uložen topolab. Uchopil ho za vroubkované držadlo a vytáhl ven. Malý měděný přístroj začal tiše vrnět a souosé číselníky se roztočily a začaly cvakat, jak gravimetrický setrvačník otáčel vodováhou s inertním plynem.

Přístroj po chvíli zapípal a na modře podsvíceném displeji se objevily zjištěné údaje.

„Jsme v pralesní kotlině s označením K7-75, zhruba čtyřicet kilometrů severovýchodně od okraje Nera. Váš odhad byl správný, majore. Jsme na špatné straně fronty, a navíc v zatraceně nepřívětivé krajině. Všemi směry se táhne hustý les v délce nejméně osmi kilometrů a my jsme teď asi kilometr pod povrchem. Radši bychom se měli rychle připravit na cestu.“

„Na cestu?“ zeptal se Feygor. „Ale komisaři... můžeme přece aktivovat nouzovou signální jednotku...“

„Ne, to nemůžeme,“ řekl Meryn a ukázal na její roztavené torzo.

„A i kdybychom mohli, na naší situaci to nic nezmění, Feygore.“ zakroutil Gaunt smutně hlavou. „Zhruba padesát kilometrů odsud právě probíhá soustředěný útok Imperiální gardy. Tisíce mužů v něm umírají. Do tohoto útoku je zapojena každá loď, člun i muž. V téhle chvíli není nikdo, kdo by měl čas hledat pár zbloudilců, jako jsme my - navíc za nepřátelskými liniemi. Už nás dávno odepsali. Kromě toho, tam nahoře právě zuří bouře vyvolaná psykery, vzpomínáš?

Nikdo nás nemůže zachránit, ani kdyby chtěl.“

Rawne si odplivl a zaklel. „Tak co budeme dělat?“ Gaunt se usmál, ovšem beze špetky veselí. „Uvidíme, jak daleko se nám podaří dostat. Bude to lepší než tady čekat na smrt.“

Během patnácti minut byli všichni, kdo přežili, připraveni na cestu a jejich zranění ošetřena. Použitelná výstroj a zbraně byly rozděleny mezi muže. Milo a otřesený druhý pilot dostali laserovou pistoli a několik náhradních silových článků. Obel a Brennan, kterého se mezitím podařilo vyprostit, leželi na nosítkách.

Rawne se zlověstně podíval na Gaunta a pak kývl hlavou k oběma zraněným. „Měli bychom... jim prokázat poslední laskavost.“

Gaunt se zamračil. „Bereme je s sebou.“

Rawne zakroutil hlavou. „Při vší úctě, oba nejspíš do hodiny zemřou. Na to, abychom je vzali s sebou, budeme potřebovat minimálně čtyři muže, kteří ponesou nosítka.“

„Bereme je s sebou,“ zopakoval Gaunt.

„Když je oba přivážete na rám,“ vložil se do diskuse zamyšleně Bragg, „tak bych je mohl táhnout. Bylo by to lepší, než aby je čtyři chlapi museli nést.“

Meryn s Feygorem připevnili nosítka na dřevěný rám ve tvaru písmene A. Bragg si položil jeho špici na rameno. Cafiran pomocí stříbrného tanithského nože nařezal kusy popínavých rostlin a přivázal je k rámu, aby ho za ně bylo možné uchopit.

„Moc rychle to asi nepůjde,“ poznamenal Bragg. Když mu ale ostatní budou klestit cestu porostem, dokáže oba raněné na závěsných nosítkách táhnout poměrně slušným tempem.

Komisař znovu překontroloval údaje topolabu. Zajímaly ho bližší podrobnosti o okolní krajině.

„Zajímavé,“ zamumlal si pro sebe. „Asi čtyři kilometry na východ je nějaká stará budova. Možná to je starý farmářský komplex nebo něco podobného. Mohl by nám posloužit jako úkryt. Podíváme se tam.“ Vzal si laser jednoho z vojáků, kteří pád výsadkového člunu nepřežili. Svůj rotomeč podal Rawnemu. „Ujměte se prosím vedení, majore,“ řekl.

Rawne se vydal do čela zástupu a jal se mečem proseká-vat cestu hustým, vlhkým pralesem.

Tanithští Duchové postupovali okrajovými komplexy úlového města. Spustili se ze zemní hráze a překročili přes poničenou šestiproudou hlavní dálnici.

Jednotlivé pruhy dálnice byly plné vraků vozů a velkých louží motorové nafty, ze kterých šlehaly plameny. Corbec vedl své muže pod dopravními informačními tabulemi, na kterých ještě pořád blikala rychlostní omezení a ukazatele směru. Za rachotu zbraní zaútočili na rozsáhlý blok ubytoven dělníků na druhé straně.

Když pronikli do rozbitých chodeb starých ubikací, jejichž stěny byly pokryté odlepujícími se plakáty vybízejícími pracovníky k plnění plánu a do omrzení vychvalovaly Císaře, změnil se boj ve stísněných podmínkách v zápas muže proti muži a jim se tak poprvé naskytla příležitost pohlédnout do tváře nepříteli - lidem poznamenaným Chaosem, tvorům s pokroucenými a zdeformovanými těly. Většina z nich měla oblečené černé vulkanizované pracovní obleky, které počmárali znaky Chaosu. Na hlavách měli přiléhavé šedivé kukly a svářečské brýle. Vyzbrojeni byli velice dobře.

V chodbách a halách ubytoven se vršily hromady mrtvých těl a země byla pokrytá vrstvou rozbitého skla a pokrouceného plastu. Na mnoha místech šlehaly plameny a vzduch byl plný poletujícího popílku, který vypadal jako rozžhavené vločky sněhu.

A much: černých, tlustých much.

Corbec střílel na všechny strany, skrz dveře a stěny z tenkých plastových tabulí. Kolem padala k zemi a explodovala těla nepřátel.

Jeho postup jistili Larkin, Suth, Varl, Mallor, Durcan a Billard, kteří byli spolu v jednom palebném družstvu. Larkinovy střely byly jako obvykle naprosto přesné, i když Corbec věděl, že kvůli té bouřce je nervóznější než obvykle. Cestu jednotce čistil Suth svým tavometem.

Chodbou prolétla sprška střel z bolterů a laserových paprsků. Některé z nich zasáhly Billarda. Ten sebou pod jejich nárazy několikrát prudce zaškubal, narazil zády do zdi a sesul se k zemi.

Corbec vypálil do kouřové clony dlouhou dávku.

Kolem bzučely mouchy.

Rádiová komunikace byla téměř stejně ohlušující jako střelba. Gardové jednotky začínaly svírat město do kleští. Kombinovaná armáda tvořená Padesátým královským volponským regimentem a Třináctým a Šestnáctým raymianským regimentem udeřila ocelovou pěstí do samého středu města, tvořeného baterií tavicích pecí, kde se utkaly s hlavními motorizovanými jednotkami nepřítele v rozlehlých halách loděnic a suchých doků. Podle některých zvěstí se Lakkarijským loveckým psům a některým mariňákům z Havraní gardy podařilo proniknout až do věže samotného Administrata.

Celkové vítězství ale bylo stále na hony vzdálené. Obzvláště dokud zuřila ta psykery vyvolaná bouře, která dokonale znemožňovala přísun dalších posil. Vlastně znemožňovala skoro všechno.

„Můžeme čekat leteckou podporu?“ snažil se Corbec překřičet praskot laserových paprsků.

„Všechny Nájezdníky byly staženy z akce, pane,“ ozval se ze sluchátek hlas vojína Raglona. „Velitel flotily je odvolal kvůli té bouřce. Působení Chaosu znemožňuje jejich navigaci.“

Corbec zvedl zrak k rezavě fialovému víru, který se rozprostíral přes celou oblohu. Na leteckou podporu mohl tedy zapomenout. Ta zpropadená bouře rušila navigaci. Takhle blízko projevu sil Chaosu cítil, jak se mu smysly rozostřují. Měl menší problém s rovnováhou, bylo mu nevolno od žaludku a ve spánku cítil bodavou bolest. Hrůzou, kterou cítil až do morku kostí, mu po těle naskakovala husí kůže. Neodvažoval se vůbec přemýšlet o tom, co tam venku na něj čeká.

A věděl, že jeho muži na tom nejsou lépe. Každou chvíli někomu začala z ničeho nic téct z nosu krev a několik z nich se už pozvracelo.

Přesto nepřestávali postupovat vpřed, prodírat se pochmurnými obytnými věžemi a bloky, kde si museli vystačit jen s útočnými noži a pistolemi. Místnost po místnosti procházeli starými a špinavými obytnými jednotkami, ve kterých přebývala ta nejhorší spodina.

Komisař by na nás byl hrdý, pomyslel si Corbec. Duchové si počínali výborně. Vyplivl mouchu, která mu vlezla do úst, a bedlivě se zaposlouchal do komunikace probíhající na rádiových vlnách. Z kanálu velení flotily se neustále ozýval základní pokyn: dokud se nepodaří neutralizovat nepřátelské psykery, nemůže flotila vyslat další posily, nikoho z pěti milionů příslušníků Imperiální gardy, kteří stále čekali ve výsadkových člunech na oběžné dráze. Ani povolit leteckou podporu. Osud celé bitvy byl na vážkách.

Corbec odehnal další mouchu. Vzduch jimi nyní byl doslova přesycen, plný much, popele a prachu. Zápach, který se šířil všude kolem, byl nesnesitelný. Colm Corbec se zhluboka, s přemáháním nadechl. Tyhle příznaky dobře znal: blížili se k něčemu zlému. Nějakému výplodu Chaosu.

„Dávejte pozor!“ varoval svoji skupinu přes rádiové spojení. „Blížíme se do samého středu Pekel!“

Jednotka pomalu postupovala chodbou plnou rojících se mračen much. Po zemi se povalovaly úlomky plastů a cáry potrhaného papíru. Bojová vřava, která zuřila na veřejném prostranství pod nimi, se pomalu blížila svému konci. Výkřiky a střelba se ozývaly stále sporadičtěji. Zhruba ve vzdálenosti jednoho kilometru něco vybuchlo. Země se v důsledku exploze silně otřásla.

Corbec došel na místo, kde se chodba spojovala se schodištěm. Zavelel svým mužům, aby se stáhli zpět.

Udělal to právě včas. Sotva se stačili ukrýt v chodbě, spustila se kdesi na starém zadním schodišti střelba z těžkého stubberu. Střely, které s protivným jekotem létaly vzduchem, demolovaly jednotlivé schody a vytrhávaly špinavé dlaždice ze stěn.

Corbec se ohlédl po Larkinovi, který tiše drmolil nějakou modlitbu a přitom od sebe nepřestával odhánět hejna dotěrných much. Byla to nejspíš přísaha věrnosti Císaři, kterou se učili ve škole doma na Tanith.

Doma...

I tohle kdysi býval něčí domov, pomyslel si Corbec a znovu se plně soustředil na tvrdou realitu. Omšelá, stará chodba v omšelé, staré výškové budově, kam se skromní a tvrdě pracující dělníci vraceli ze svých šicht ve výrobních

závodech ve městě a kde vařili nuzná jídla pro své unavené děti.

„Larksi!“ ukázal na schodiště. „Předveď, co dokážeš, šílence!“

Larkin si otřel ústa a nepatrně si protáhl krk jako pianista, který se chystá ke hře. Z kapsy vytáhl noktovizor, drobný pozorovací přístroj citlivý na teplo, který doma používal při nočních pytláckých výpravách. Namířil jím vzhůru do chodby a zachytil střed tepla vyzařujícího ze zdi.

Většina lidí by v domnění, že se jedná o teplo sálající z těla střelce, zamířila přímo na to místo. Larkin se ale nenechal ošálit. Zdrojem tepla byla rozžhavená hlaveň těžkého stubberu. Podle toho odhadl, že střelec bude zhruba o šedesát centimetrů dál nalevo.

„Jestli ho trefíš do hlavy, máš u mě láhev sakry,“ zašeptal Corbec pozoruje Larkina, jak si lehá na zem a zaměřuje laser na cíl.

„Platí,“ řekl Varl.

Larkin vypálil skrz zeď na vyhlédnutý cíl jednu jedinou střelu.

Znovu se vydali vpřed. Nejprve opatrně, ale žádná další střelba už nenásledovala.

Stoupali po rozbitém schodišti vzhůru, vzájemně se kryli. Prošli přes odpočívadlo, kde ležel mrtvý kultista s těžkým stubberem. Chyběla mu polovina hlavy. Corbec se usmál a Varl si povzdechl.

Pak se ocitli na dalším podlaží. Okamžitě se rozestoupili. Ve vzduchu byl cítit zápach spáleného masa a much zde bylo snad ještě víc než kde jinde.

Larkin kráčel podél jedné stěny. Prohlížel si nepořádek a polámané kusy nábytku, které se povalovaly na zemi mezi kusy zdiva. Na zeď, pod řadu znaků Chaosu načmáraných tmavou barvou, někdo přibil několik panenek a dalších dětských hraček. Larkinovi se při pohledu na ukřižované panenky sevřelo srdce. Vzpomněl si na rodinu, přátele a děti, které jednou provždy ztratil.

Až pak si všiml, že ne všechny panenky jsou opravdu panenkami.

Padl na kolena a začal zvracet.

Na protější straně chodby vtrhl Corbec s Durcanem a Suthem do betonové haly, která kdysi bývala centrální společenskou místností obytného bloku. Uvnitř panovala naprostá tma, ze které je pozorovaly tisíce očí.

Všechny patřily jedné... věci.

Něco neuvěřitelně velkého se začalo ve tmě převalovat, protahovat své ochablé, modrobílé nafouklé tělo. Z tlam plných ostrých tesáků vytékaly jedovaté sliny. Stvoření se třáslo jako želé. Jeho průhlednou kůži zakrývaly miliony much jako nějaký plášť.

Corbekovi se z nosu spustila krev, která mu zmáčela vousy. Nezvladatelný strach ochromil jeho mysl a on začal pomalu couvat zpátky. Suth upustil s kovovým zařinčením tavomet a začal zvracet. Opřel se o zeď, ale nedokázal se udržet na nohou a svezl se na zem. Durcan zjistil, že není schopen jediného pohybu. Pokoušel se křičet a zároveň namířit na tu příšernost v přítmí haly svůj laser. Ze tmy vystřelila průhledná chapadla a v mžiku ho celého omotala. Pak ho stiskla tak silně a prudce, že jeho tělo puklo jako rajče.

Když se Mallor s Varlem otočili, naskytl se jim pohled na monstrum sunoucí se ven z haly, na Sutha a Corbeka, bezmocně zhroucené u zdi, a na krvavě rudou kaši, která kdysi bývala Durcanem.

„Démon! Démon!“ zařval Varl do mikrofonu. „DÉMON!“

Gaunt zvedl ruku a nařídil desetiminutový odpočinek. Muži se pomalu vrátili na místo. Někteří se opřeli o strom, jiní si dřepli, aby dali odpočinout svým unaveným nohám.

Meryn s polní lékárničkou přistoupil k Braggovi a pomohl mu položit rám s nosítky na zem.

„U Fetha!“ zaslechl Braggovo zaklení Milo.

Zvedl se a přidal se ke Gauntovi, který se vydal zkontrolovat oba zraněné.

Meryn, který už mezitím začal ošetřovat jejich ošklivé rány, zvedl hlavu. Oba muži byli v bezvědomí. „Je to tímhle místem,“ vysvětloval. „Je tu horko a vlhko... ve vzduchu jsou všelijaké výtrusy... hmyz. Jen jim vyčistím rány, už se jim do nich znovu dostane infekce. S Obelem to jde rychle z kopce. Nějaký druh houby způsobuje nekrózu jeho tkání. A navíc se mu do ran dostali červi.“ Rezignovaně potřásl hlavou a dál se věnoval své práci.

Milo musel odejít. Pach, který byl ze zraněných mužů cítit, rozhodně nebyl příjemný.

Poblíž stál druhý pilot. Sundal si leteckou helmu a nervózně se s rukou na pistoli rozhlížel kolem sebe. Milá napadlo, že je docela mladý, určitě ne starší než on. Tkáň v okolí jeho kraniálních implantátů vypadala živá a čerstvá. Nejspíš se cítí stejně mizerně jako já, pomyslel si Milo.

Právě uvažoval o tom, že by s námořním kadetem zašel prohodit pár slov, když se nedaleko rozezvučelo tiché kvílení laserových paprsků. Všichni se okamžitě přikrčili a snažili se co rychleji si najít nějaký kryt. Všude bylo slyšet cvakání pojistek a bzučení aktivovaných energetických článků.

Gaunt, který ležel jen kousek od Milá, aktivoval rádiové spojení. „Rawne? Co se děje?“ zasyčel do mikrofonu. Major se s Feygorem, Caffranem a vojínem jménem Kalen vydal na průzkum záhadné budovy.

„Jsme pod palbou,“ zazněla Rawneho odpověď. Milo ji slyšel ze sluchátek vlastní náhlavní komunikační soupravy. „Nemůžeme se ani hnout! Daagh! U Božího trůnu! Tam je-“

Spojení se přerušilo.

„Zatraceně!“ zaklel Gaunt a vyskočil ze země. „Meryne! Braggu! Budete hlídat raněné! Ty, námořníku, zůstaneš s nimi! Ostatní za mnou, po palebných oddílech!“

Duchové vyrazili vpřed, Milo s nimi. Rychle si zkontroloval pistoli. Navzdory strachu pociťoval hrdost. Komisař potřeboval všechny použitelné muže. A nijak neváhal, jestli s sebou má Milá vzít, nebo ne.

Když Larkin spustil palbu, byl si Corbec jistý, že jeho dny jsou sečteny. Larkin, rozlícený tím, co viděl přibitého hřeby na zeď, byl jako smyslů zbavený; hrůzný zjev démona Chaosu, ukrývajícího se ve starém domě, na něho jakoby vůbec nepůsobil. Jednoduše začal pálit a nehodlal přestat.

„Larkine! Larkine!“ zasyčel na něho Corbec.

Nepříčetný řev toho drobného chlapíka se změnil v chraplavý šepot. Energetický článek laseru v jeho rukou se vybil a skučení laserových paprsků tak nahradilo opakované cvakání spouště.

Svíjející se chapadla příšery v hale byla neúprosnou laserovou střelbou zahnána zpátky.

Tanithanům se tak naskytla možnost ústupu.

Corbec vedl svůj palebný oddíl halou zpátky. Larkina museli skoro nést.

„U Fetha! U Fetha! U Fetha!“ opakoval pořád dokola.

„Sklapni, Larksi!“ varoval ho Corbec. „Zkontaktuj velení flotily!“ zakřičel přes telekomunikační spojení na Raglona. „Řekni jim, co jsme tady našli!“

Vojín Caffran, ukrytý za povaleným kmenem stromu, si zapřel pažbu laseru o rameno a vystřelil. Laserový paprsek proťal závoj listoví před ním. Odpovědí mu byla salva z těžkého bolteru. Z kmene, za kterým byl ukryt, se zvedla sprška třísek a mízy.

„Majore Rawne?“ vykřikl Caffran. „Komunikační spojení bylo přerušeno!“

„Já vím!“ odsekl Rawne a svalil se za blízký strom právě chvíli, kdy z jeho kmene nepřátelská kulka vyrvala kus kůry. Odhodil Gauntův rotomeč a chopil se laseru.

Feygor si lehl na břicho a také spustil střelbu. Kousek vedle něj ležel Kalen. Všichni čtyři Duchové pročesávali hustý porost před sebou laserovými paprsky. Temný les se rozjasnil jasnými záblesky střelby.

Rawne se prudce otočil, ale když zjistil, že se zezadu blíží Gaunt, za nímž postupovali ostatní Duchové seřazeni v jedné linii, zaklel a rychle zbraň sklonil k zemi.

„Hlášení!“ sykl Gaunt.

„Narazili jsme na střelbu z těžkého bolteru. Nepřátelské pozice jsou před námi, nepřítele jsme neviděli. Připadá mi to jako nějaká past, ale kdo mohl vědět, že tudy jdeme?“

„Komunikační spojení?“

„Nefunguje... přerušené.“

„Pomohlo by nám, kdybychom viděli, na koho vlastně střílíme,“ poznamenal Gaunt. Mávnutím ruky si k sobě zavolal vojína Brostina, nesoucího na zádech jediný plamenomet, který se jim podařilo nepoškozený zachránit z výsadkového člunu.

„Zaujměte pozice!“ vykřikl Gaunt a rozestavil muže tak, aby všichni mohli ve chvíli, kdy se jejich cíl objeví, spustit střelbu.

Brostin stiskl spoušť plamenometu a do hustého podrostu se zakousl hučící pramen tekutého ohně. Aniž by na okamžik povolil sevření spouště, přejížděl Brostin hlavní plamenometu zvolna doprava a doleva.

Stromy, přesličky i obrovské kapradiny před nimi vzplály oslnivými plameny. Některé rostliny se vzňaly tak prudce, jako by jim v tělech namísto mízy proudil benzín, jiné se během okamžiku proměnily v hromádku bílého popele. Za dvacet sekund se namísto hustého porostu před Duchy otevírala dobrých šedesát metrů dlouhá, uměle vytvořená planina.

Všude kolem zavládlo naprosté ticho. Utichla i střelba bolteru, před kterou se krčili k zemi.

„Dalekohled!“ zvolal Gaunt. Milo mu ho okamžitě podal.

„Vypadá to, že tady máme...“ Gaunt se odmlčel, zatímco se kruhová stupnice automatického zaostřování dalekohledu s tichým bzučením roztočila. „Imperiální opevnění. Tři pancéřové, modulární kabiny, dva větší zpevněné kryty... jejich značení bylo přestříkáno barvou. Anténní soustava a spojovací stožár, to je nejspíš příčina našich problémů se spojením... obvodová obranná síť... synchronní servitory instalované v samonabíjecích bolterech. Cestou sem jste museli aktivovat jejich spouštěcí mechanismus, majore. Proto ta střelba. Řekl bych, že se nám podařilo jich pár usmažit.“

„Co to je za místo?“ zamumlal Caffran.

„Naše cesta ven... příležitost, v jakou jsme ani nedoufali. Jestli se dostaneme živí dovnitř, tak jsme z nejhoršího venku.“ Gaunt se odmlčel.

„Ale co to dělá tady, uprostřed téhle džungle?“ vyhrkl ze sebe Milo.

Gaunt se na něj podíval úkosem. „To je dobrá otázka.“

Zprávy nebyly dobré. Všechny pozemní síly byly soustředěny v bodu, ve kterém se jim podařilo prolomit nepřátelský odpor, kde se snažily uhájit dobytá území. Nebyl nikdo, kdo by mohl Duchům přijít na pomoc.

„Jak máme bojovat s něčím takovým?“ naříkal Suth.

Corbec zakroutil hlavou. Celou svoji jednotku stáhl zpátky k hrázi, která shlížela na dálnici a obytné domy pod ní.

Obytné domy, ve kterých se ukrývala ta nejodpornější věc, jakou kdy viděli.

„Ale my to musíme zabít!“ zašeptal Larkin. „Copak to nechápete? To ta věc způsobuje bouři. Zůstaneme tady trčet, dokud nechcípne!“

„To nemůžeš vědět, Larksi!“ odsekl Varl.

Corbec si nebyl tak jistý. Vsadit na Larkinův instinkt se zatím vždycky vyplatilo. „Pomáhej nám Císař!“ řekl Corbec podrážděně. Usilovně přemýšlel. Muselo být něco... něco... co by udělal Gaunt? Něco drzého, o tom nebylo pochyb. Zapomněl by na hodnosti, porušil by zákony, poučky z učebnic strategie by hodil za hlavu a využil by zdrojů, na které

by se mohl bezpečně spolehnout...
„Hej, Raglone! Pojď sem, chlapče!“ křikl na svého spojovacího důstojníka. „Spoj mě s Navarre!“

* * *

Výkonný důstojník Kreff si odkašlal, zhluboka se nadechl a vstoupil do velínu, kapitánovy obrněné vnitřní svatyně v samém středu velitelského můstku Navarre.
Zadumaný kapitán Wysmark seděl tiše v šeru místnosti na nakloněném trůnu. Mlčky pozoroval blikající řady run a schématických dat, které plynuly po mírně zaknvených stěnách místnosti a stropu.
Pomalu se v křesle pootočil. „Kreffe?“
„Právě, ehm, je to dost neortodoxní, pane, ale...“
„Ven s tím, chlape.“
„Právě jsem mluvil s plukovníkem Corbekem ve funkci velitele Tanithských prvních. Jeho bitevní skupina útočí na západní okraj Nera. Žádá nás, abychom... aktivovali hlavní baterie a namířili na cíl, který udává.“
Wysmark se ušklíbl. Od jeho tváře se ve tmě odráželo mihotavé světlo dat na stěnách.
„Copak ten idiot neví nic o námořní taktice?“ řekl. „Zbraně flotily mohou být k útoku na pozemní cíl využity pouze před zahájením výsadku. Jakmile vstoupí do boje pozemní síly, jsou za vzdušné útoky zodpovědné útočné eskadry.“
Kreff přikývl. „Které kvůli psychické bouři nemohou vzlétnout, pane. Plukovník si je vědom, že je jeho požadavek v rozporu s obvyklou taktikou, protože bombardování z oběžné dráhy nelze považovat za nijak... ehm... přesné. Nicméně prohlašuje, že se jedná o kritickou situaci... a on nám může poskytnout naprosto přesné souřadnice.“
Wysmarkovo čelo se zamyšleně svraštilo. „Jaký je váš názor, Kreffe? Strávil jste s těmi pěšáky víc času než kdokoli jiný na palubě téhle lodi. Je tenhle muž šílenec, nebo bych měl vyslyšet jeho požadavek?“
Kreff si dovolil mírný úsměv. „Ano... a ano, pane.“
Wysmark se rovněž pousmál. Otočil křeslo tak, aby byl čelem ke Kreffovi. „Tak se podíváme na ty souřadnice.“
Kreff mu bez váhání podal datatablet, který držel v ruce.
Wysmark aktivoval miniaturní mikrofon své náhlavní komunikační soupravy. „Spojovací: spojte mě s velitelstvím flotily. Mám pro ně návrh dalšího postupu. Řízení palby, aktivace hlavních baterií... měl bych řešení naší situace. Všem stanicím, hovoří k vám kapitán... připravte se k palbě z hlavních zbraní.“
Kreff se neubránil úsměvu. Kapitánovo počínání bylo tak uspořádané a zdvořilé. Tohle je opravdu ten jediný způsob, jakým lze vést válku, pomyslel si.

Oslnivě se zablesklo a tlaková vlna je všechny srazila na zem. Vzápětí se přes ně přehnalo hromové burácení.
Corbec se zvedl ze země. Snažil se vyplivnout prach, který se mu dostal do úst. Sehnul se a pomohl Raglonovi na nohy.
„Přímo do černého,“ poznamenal žoviálně ke svým užaslým mužům.
Vyhrabali se na vrcholek svahu a naklonili se přes zábradlí. Pod nimi se táhla desetiproudá dálnice, která vedla k vysokým industriálním budovám města. V místech, kde dálnice vedla zástavbou obytných domů, se nyní nacházel rozlehlý kráter.
„U svatého trůnu Země!“ vykoktal ze sebe Varl.
„Přátelé na vyšších místech,“ zasmál se Corbec. Podíval se na úpatí svahu, kde čekaly stovky vojáků, kteří si pomalu začínali uvědomovat, jak se vzduch změnil. Stále byl plný kouře, štiplavého dýmu a zápachu korditu - ale puch Chaosu pomalu ustupoval. Bouře se začala utišovat.
„Vpřed!“ zavelel Corbec do mikrofonu náhlavní komunikační soupravy.

Spojovací důstojník zasalutoval Kreffovi, který právě procházel po naleštěné palubě klidného můstku.
„Signál z povrchu, pane.“
Kreff přikývl.
„Standardní kódování používané Imperiální gardou, data a čas odpovídaly, orbitální zpoždění upraveno. Ve zprávě stojí: 'Duchové děkují Navarre. Kreife, ty parchante, věděli jsme, že to zvládneš.' Konec zprávy. Omlouvám se za tu vulgaritu, pane.“
Spojovací důstojník zvedl zrak od datatabletu.
„To je v pořádku,“ řekl Kreff a obrátil se k odchodu, aby nemusel zakrývat svůj pobavený úsměv.

Gaunt se s pistolí v ruce pomalu blížil ke kabinám. S mírným odstupem ho následovali Feygor a Caffran.
Ozvalo se tiché zavrčení. To jeden ze servitorů poblíž zaregistroval pohyb a začal se otáčet, aby na vetřelce namířil.
Gaunt ho třemi rychlými výstřely rozstřílel na kusy. Pak se vrhl vpřed, rozrazil dveře a namířil pistoli do kabiny osvětlené studeně modrým umělým světlem.
Místnost však byla zcela prázdná. Uvnitř panovalo naprosté ticho. Gaunt opatrně vešel dovnitř. Před sebou viděl mdlou, fosforeskující záři. Byla to noclehárna. Na zemi se povaloval převrácený nábytek a rozházené papíry. Jeho zrak padl na jeden z listů na zemi. Okamžitě si uvědomil, že je bude muset nechat spálit.
Za komisařem do kabiny vklouzli Rawne s Feygorem.
„Co to je?“ zeptal se Rawne.
„Uvidíme...“ zamumlal Gaunt.
Prošli noclehárnou a vstoupili do skleníku. Uvnitř bylo dusno a vlhko.

V hydrofonních nádržích rostly nejrůznější rostliny, které se Gauntovi ošklivily už od pohledu. Žilnaté, napuchlé, zduřelé rostliny, které odporně pulzovaly životem.

„Co je tohle za místo?“ zeptal se Feygor vyděšeně.

„Tady to všechno začalo... zkáza planety Caligula,“ řekl Gaunt. „Jeden z průmyslníků se na téhle planetě začal věnovat pěstování něčeho, o čem neměl ani ponětí. Hospodářská soutěž o vyšší výnos je tady hodně krutá a nelítostná. Tenhle ubohý hlupák si vůbec neuvědomoval, do čeho se to pustil.“

Tedy aspoň doufám, že si to neuvědomoval, pomyslel si Gaunt. Protože kdyby se do něčeho takového pustil vědomě, se všemi informacemi... při té myšlence mu po zádech přeběhl mráz.

„Spalte to. Spalte to všechno,“ přikázal svým mužům.

„Všechno ne,“ řekl Kalen, který mezitím rovněž vstoupil do skleníku. „Trochu jsem se tu rozhlédl. Ať už tohle místo patřilo komukoli, schoval si ve venkovním silu člun.“

Gaunt se usmál. Císař nikdy nenechá své ovečky na holičkách.

„Takže on nezahynul?“ zeptal se překvapeně Corbec a posadil se na kavalec. Bragg nevěřícně zavrtěl hlavou a přihnul si z lahve sakry. „Mám takový dojem, že starého Gaunta nejspíš nic nezabije. Tvrdil, že nás všechny dostane pryč, a taky to dokázal. Dokonce i Obela a Brennana.“

Corbec se nad jeho slovy zamyslel. „Vlastně jsem myslel Rawneho,“ vypravil nakonec ze sebe.

Oba dva se podívali na druhou stranu tiché haly, kde spolu potichu rozmlouvali Rawne s Feygorem.

„Aha. No ten měl taky kliku,“ řekl Bragg a vrátil láhev Corbekovi. „Jak jsem slyšel, taky jste si pěkně užili.“

Stanoviště předsunuté hlídky se nacházelo přímo na okraji vlhké a bažinaté džungle planety Monthax. Hustá mračna much ve vzduchu připomínala lesknoucí se kousky prachu. Obojživelníci obývající bahnité břehy bublali a supěli.

Ženisté vybudovali toto stanoviště na konci širokého náspu hlavní pobřežní hráze, která byla jednou ze šesti, jež umožňovaly tanithským ostřelovačům větší dosah do přední linie. Hráze byly dlouhé, klikaté a zpevněné pytli nacpanými zeminou stejně jako dvojitou vrstvou prken, která přes sebe navzájem přesahovala.

Gaunt v předklonu pospíchal na konec náspu. V polovině hráze minul hlídku, která držela stráž u stanoviště těžkého bolteru. Nehybné, zahnívající bahno na dně řečiště páchlo jako zkapalnělá smrt.

Podél valu z pytlů se táhl prověšený kabel pozemního komunikačního spojení. Nad vodou ho držely železné háky

Gaunt věděl, že vede k vysílačce na pozici ostřelovače. V případě útoku chtěl být svými bystrými předsunutými hlídkami co nejdříve informován a rozhodl se k tomuto účelu použít starý dobrý spolehlivý kabel.

Larkin byl ostražitý jako obvykle. Seděl na pytlích u střílny na konci hráze a pečlivě leštil svou zbraň.

Příznak psychického vypětí, pomyslel si Gaunt a přistoupil k Larkinovi, který se nervózně otočil.

„Vždycky se tváříš, jako bys měl ze mne strach,“ řekl Gaunt.

„Ale to ne, pane. Z vás ne, pane.“

„To by mi taky vadilo. Spoléhám na muže jako jsi ty, Larkine. Na muže se zvláštními schopnostmi.“

„Je mi ctí, komisaři.“

Larkinova zbraň se celá leskla, přesto ji její majitel nepřestával dál leštit.

„Pokračuj,“ řekl Gaunt.

Ale jak ještě dlouho? pomyslel si.

KAPITOLA PÁTÁ
ANDĚL Z BUCEPHALONU

Larkin přemýšlel o smrti. Napadlo ho, že by po ní už dávno toužil, kdyby v něm nevzbuzovala takový strach. Přestože uvažováním, zda mu větší hrůzu nahání smrt samotná, nebo strach z ní, trávil celé dlouhé noci, nikdy se nedobral uspokojivé odpovědi. Ta otázka zůstávala nezodpovězena i přesto, že už tolikrát hleděl smrti do očí, že už ho tolikrát svírala ve svých ocelových čelistech. Tolikrát už byl zodpovězení otázky, která ho nepřestávala pronásledovat, na dosah.

Teď se mu možná konečně podaří tu odpověď nalézt. Tady. Smrt, nebo strach ze smrti?

Jestli to anděl věděl, nic neříkal. Jeho vážná a klidná tvář byla skloněna k zemi, oči zavřené, jako kdyby spal. Ruce spjaté na hrudi v tiché modlitbě.

Tam venku, hluboko pod nimi, zuřila válka o Bucephalon. Barevné sklo obrovského gotického okna, nebo spíše to, co z něj zbylo, se třpytilo a chvělo odrazy osvětlovacích granátů, salev planoucích raket a oslepujícími záblesky vzdušných výbuchů.

Larkin se zády opíral o chladný kamenný pilíř a špinavou rukou se škrábal na hubeném obličeji. Jeho dech se konečně začínal zpomalovat a pulz se vracel k normálu. Vzrušení z blížícího se útoku, které ho zaplavovalo ještě před pěti minutami, se postupně vytrácelo jako cyklon. Nebo možná se právě ocitl v jeho oku.

Země se třásla. Vnímal její vibrace skrze sloup, o nějž se opíral. Pulz se mu na okamžik zrychlil. Přinutil se zhluboka nadechnout ústy. Pomaloučku, tak jako se nadechoval, když se chtěl uklidnit před výstřelem.

„Vyprávěl jsi mi, co tě sem přivedlo.“

Larkin se ohlédl na anděla. Ten ho teď pozoroval, přestože hlavu měl stále skloněnou. Ponuře se usmíval. Larkin si olízl rty a bezradně rozhodil špinavé ruce.

„Válka. Boj. Víra.“

„Myslel jsem, co konkrétně?“ opáčil anděl.

„Rozkaz. Vůle Císaře.“

Anděl jakoby zlehka pokrčil rameny zahalenými ve splývavém rouchu. „Jsi velice uzavřený. Ukrýváš sebe i pravdu za slova.“

Larkin překvapeně zamrkal. Zrak mu na okamžik zastřely půlměsíce jasně bílého světla a rozmazané rudočerné skvrny. Na chvíli se mu udělalo zle od žaludku. Znal tyhle příznaky až příliš dobře. Znal je už od dětství. Poruchy zraku, nevolnost, cínová pachuť v ústech. Pak strach, ztráta periferního vidění. A nakonec, když bude mít štěstí, pronikavá bolest, která mu vybuchne uvnitř lebky a v jejímž důsledku zůstane na několik hodin dezorientovaný a bezmocný. Pokud štěstí mít nebude, čekají ho křečovité záchvaty provázené ztrátou vědomí, ze kterých se probudí zkrvavený a potlučený, uvnitř prázdný, vyčerpaný a zničený.

„Co se stalo?“ zeptal se anděl.

Larkin si opatrně poklepal ukazováčkem na čelo. „Nejsem. .. v pořádku. Nikdy v životě jsem nebyl. Moje záchvaty matce vždycky nahánělystrach. Mě ale děsily ještě víc. Čas od času to na mě přijde.“

„Ve chvíli, jako je tahle? Když jsi pod tlakem? Když ti hrozí nebezpečí?“

„To rozhodně nepomáhá, ale je to jen jedna z věcí, které ty záchvaty vyvolávají. Víš, co to je ploin?“

„Ne.“

„Takové kulaté ovoce. Měkké, se zelenou slupkou, šťavnaté. Se spoustou černých zrníček v růžové dužnině. Rostlo v ovocné zahradě mého dědečka na Tanith. Báječně chutnalo, ale už pouhá jeho vůně stačila, abych dostal záchvat.“

„Copak na to není žádný lék?“

„Měl jsem prášky. Ale zapomněl jsem si je vzít.“ Z kapsy blůzy vytáhl malou dřevěnou krabičku, otevřel její víko a ukázal andělovi, že je prázdná. „Nebo jsem možná zapomněl, že mi došly.“

„Jak ti říkají?“ zeptal se anděl.

„Říkají mi Šílený Larkin.“

„To je kruté.“

„Ale výstižné. Moje hlava není v pořádku. Jsem šílený.“

„Proč si myslíš, že jsi šílený?“

„Vždyť tady mluvím se sochou Impéria, ne?“

Anděl se zasmál a rukama si urovnal záhyby bílého roucha na kolenou. Z jeho postavy vyzařovala tlumená záře. Larkin zamrkal a před očima se mu znovu objevily svítící měsíce a obrys andělovy postavy.

Večerní oblohu osvětlovala zář nepřetržité střelby a vzduchem se rozléhalo dunění explozí. Larkin vstal a přistoupil k nejbližšímu oknu. Skrze barevné kusy skla, které do sebe dokonale zapadaly, vyhlédl ven. Nad strmými, osmdesát metrů vysokými hradebními zdmi se k nebi zvedal hlavní městský stát planety Bucephalon, přilepený k úbočí hory. Všechno zahaloval dým. Vzduchem křižovaly laserové paprsky. Ve vzdálenosti zhruba dvou kilometrů viděl dvě obrovské útočné rampy, které ženisté Imperiální gardy vztyčili u zdí města. Obrovské náspy zeminy a betonové sutě, téměř kilometr dlouhé, se zvedaly do výšky a umožňovaly obrněným vozidlům přístup na hradby. Rampy osvětlovaly ohnivé květy těžkých bojů.

Muži na zemi pod nimi vypadali jako drobný hmyz. Celé tisíce jich pobíhaly zákopy a vrhaly se přes bojiště poseté krátery výbuchů do útoku proti hrůzu a děs budícímu opevnění.

Larkinova pozorovatelna byla vysoko a výhodně umístěná. Tahle rozbombardovaná, zpustošená pevnost tvořila součást strážního komplexu, který se klenul nad hlavním akvaduktem vedoucím do města. Obrovská budova, jež odolávala i těm nejúpornějším útokům nepřátel, byla nakonec dobyta pomocí nástražných min. Přestože byla těžce bráněna, pokládal ji komisař Gaunt za ideální vstupní bránu pro svůj záškodnický oddíl. Nebylo to poprvé, co se zmýlil.

Gaunt jim řekl, že než městský stát padl do spárů Chaosu, vládlo v něm dvaatřicet šlechtických rodin, potomků dynastií obchodníků, kteří město založili. Na zdech opevnění vlály na masivních stožárech standarty nesoucí erby všech těchto rodů. Sloupy byly dodatečně vyzdobeny ukřižovanými těly jejich nejvýznačnějších představitelů.

Byl to první skutek Nokada Hnilobného. Nokada Usměvavého, charismatického vůdce kultu Chaosu, jehož záludná vojska povstala, aby dobyla Bucephalon zevnitř a získala tak jednu z nejproslulejších planet Sabbatiných světů. Sám vojevůdce Slaydo se na začátku tohoto osvoboditelského válečného tažení ve svém projevu zmínil o Bucephalonu jako o jedné z planet, jejíž záchrana je pro něj klíčová.

Venku za okny vybuchly granáty a Larkin se rychle přikrčil k zemi. Na kamennou podlahu s cinkotem dopadly střepy skla. Záblesky, které se mu dělaly před očima, byly stále horší a horší. V ústech cítil kovovou pachuť. Uvnitř své hlavy slyšel táhlý nářek, tupě bolestivé úpění. To bylo zvlášť špatné znamení. Jednou nebo dvakrát už to zažil, pokaždé před opravdu silným záchvatem. Nemohl se spolehnout ani na svůj zrak. Všechno v kapli kolem něj měnilo tvar, protahovalo se a bobtnalo jako v zrcadlovém sálu na karnevalu v Attice. Vše se houpalo, jednotlivé objekty se k němu přibližovaly a zase oddalovaly, znenadání se objevovaly a stejně nečekaně zase mizely.

Roztřásl se.

Anděl zapaloval svíčky na obětišti z tepaného železa. Jeho pohyby byly pomalé a ladné, čišela z nich neskonalá elegance.

„Proč nevěříš na anděly?“ zeptal se.

„Ale já na ně věřím,“ povzdechl si Larkin. „Nejenom teď, i dříve. Jeden můj přítel, seržant Cluggan, byl tak trochu vojenský historik. Říkal, že v bitvě na Sarolu se těsně před úsvitem objevili nad válečnými liniemi andělé, kteří přivedli imperiální vojska k vítězství.“

„Co myslíš, byly to přeludy? Masová halucinace vyvolaná únavou a strachem?“

„To mi nepřísluší soudit,“ odpověděl Larkin, když anděl skončil se zapalováním svící a sfoukl plamen na konci dlouhé

hůlky, s jejíž pomocí svíce rozžínal. „Jsem šílený. S přeludy a přízraky se setkávám dnes a denně. Většina z nich jsou výplody mé pochroumané mysli. Já jsem poslední, kdo může říkat, co je skutečné, a co ne.“

„Tvůj názor nemá o nic menší cenu než mínění kohokoli jiného. Viděli anděly na Sarolu?“

„Já...“

„Řekni, co si myslíš.“

„Myslím si, že ano.“

„A co byli ti andělé zač?“

„Projev Císařovy vůle. Objevili se, aby povzbudili jeho loajální armády.“

„Tohle si myslíš?“

„To bych si rád myslel.“

„A druhá možnost?“

„Hra... Skupinové šílenství! Práce psykerů! Lži, které si vojáci vymysleli, když bylo po všem! Jak jsi říkal... masová halucinace.“

„A kdyby to byla jedna z těchhle věcí, nebo třeba všechny současně, bylo by to snad méně důležité? Ať už viděli, nebo si mysleli, že viděli, cokoli, povzbudilo je to a pomohlo jim to k vítězství. Považoval bys snad anděla, který by nebyl opravdovým andělem, ale měl by stejně inspirující vliv jako skutečný, za zbytečného a bezcenného?“

Larkin zavrtěl hlavou a usmál se. „Proč bych tě měl vůbec poslouchat? Halucinaci, která se mě vyptává na jiné halucinace!“

Anděl vzal Larkinovy ruce do dlaní. Larkina to šokovalo, chtěl se vyškubnout, ale z andělova doteku cítil tak neskonalý klid, že nemohl. Prsty, dlaněmi, předloktím, srdcem se mu rozlévalo příjemné teplo.

Znovu si povzdechl, hlouběji, a podíval se mu zpříma do nejasné tváře.

„Jsem skutečný, Hlaine Larkine?“

„Řekl bych, že ano. Ale já... jsem šílený.“

Oba se dali do smíchu. Ruce sepnuté, špinavé a rozedrané prsty v jeho hladkých, bílých dlaních. Stáli tam tváří v tvář a smáli se. Larkinův drsný a sípavý smích se mísil s jemným a melodickým smíchem andělovým.

„Proč jsi opustil své muže?“ zeptal se anděl.

Larkin se zachvěl, vytrhl ruce z andělových dlaní a odtáhl se od něj. „To neříkej!“

„Proč jsi to udělal, Larkine?“

„Neptej se mě na to! Rozumíš, neptej se!“

„Chceš to snad popřít?“

Larkin praštil do sloupu na druhé straně uličky zasypané sutí a otočil se na anděla se zuřivým pohledem. Zrak mu teď divoce pulzoval, před očima mu tančily světla a stíny, měnily tvary a rozpínaly se. V jednu chvíli se mu anděl zdál být strašně daleko, pak byl zase obrovský a stál těsně u něj. Žaludek cítil až někde v krku.

„Popřít? Já... já jsem je nikdy neopustil... já...“

Anděl vstal a odvrátil se. Viděl, jak mu po zádech mezi silnými složenými křídly, prostrčenými rozparky v sametovém rouchu, splývají stříbrozlaté kadeře, dosahující až do pasu. Hlavu měl skloněnou. Po dlouhé odmlce znovu promluvil.

„Komisař Gaunt poslal svůj oddíl do akvaduktu s cílem proniknout do Bucephalonu. Primárním cílem byl sám Nokad. Proč?“

„Za-zabij hlavu a tělo zemře samo! Gaunt říkal, že se nám nikdy nepodaří tuhle planetu dobýt během jediného roku, pokud neodstraníme charismatického vůdce našich nepřátel! Celý tenhle městský stát se stal střediskem jeho učení, sídlem kultu, z nějž šířil svoje klamné kouzlo do ostatních městských států na této planetě i mimo ni!“

„A co jste udělali?“

„P-pronikli jsme do kanálů akvaduktu. Jako první šla Rawneho četa, která měla odvést pozornost a prolomit obranu. Za ní postupoval Corbec. Ten se měl vyhnout místu, kde Rawne narazí na odpor, a proniknout kanálovými příkopy do města.“

„Nemohli jste se utopit?“

„Kanály byly vyschlé už šest měsíců. Byly podminované, ale my jsme měli minohledačky.“

„Ty jsi byl v Corbekově četě?“

„Ano. Nechtěl jsem jít... u Fetha! Tenhle sebevražedný podnik se mi od začátku nelíbil, ale jsem Corbekův ostřelovač... a jeho přítel. Naléhal na mě.“

„Proč?“

„Protože jsem jeho ostřelovač a přítel.“

„Proč?“

„Já nevím!“

„Nemohlo by to být proto, že jsi nejlepší střelec v celém regimentu? Proto, že jestli někdo mohl zastřelit Nokada, pak jsi to byl jedině ty? Mohl se Corbec, tvůj přítel, zdráhat vzít tě s sebou? Mohl se bát, že selžeš, až půjde do tuhého?“

„Já nevím!“

„Zamysli se nad tím! Není možné, že se nakonec rozhodl vzít tě s sebou navzdory možnému riziku a tvému nemocnému mozku proto, že i přesto jsi nejlepší střelec v regimentu? Není možné, že si téhle tvé vlastnosti cení? Že ji potřebuje bez ohledu na hrozící riziko?“

„Zavři hubu!“

„Nenechal jsi ho snad na holičkách?“

Larkin vykřikl a přitiskl tvář ke kamenné podlaze. Jeho šlachovité tělo se začalo svíjet v záchvatu šílenství. V jeho mysli se začínala zvedat ohromná přílivová vlna strachu. Neviděl nic než barvy: jeho zrak se změnil v rozmazaný

neonový kaleidoskop.

„A co jsi dělal ty? Při té přestřelce v kanále. Boj zblízka. Lopra zemřel, ustřelili mu hlavu; Castina vyvrhli jako jehně; Hech, Grosd a ostatní, křik, všude horká krev. Corbec volal o posily, světelné dýky křižovaly vzduch. A co jsi dělal ty?“

„Nic!“

„Ne nic. Utíkal jsi. Utíkal jsi pryč. Klopýtal jsi a běžel pořád dál a dál, až ses dostal sem. Sotva jsi popadal dech, zvracel jsi, svíjel ses na zemi.“

„Ne...“ vydechl Larkin a znovu přitiskl tvář k chladné podlaze. Připadal si jako ve vzduchoprázdnu. Nic neslyšel. Nic neviděl. Necítil žádnou bolest. Jediné, co vnímal, byl andělův hlas.

„Opustil jsi je. Stal se z tebe dezertér.“

Larkin prudce zvedl hlavu. Anděl stál u relikviáře a zvedal jeho hustě pobité dřevěné víko. Něco z něj vyndal a nasadil si to na hlavu. Uhladil si zlatostříbrné vlasy, které mu zpod jejího okraje spadaly na záda. Byla to čepice. Čepice plukovního komisaře. Gauntova čepice.

Anděl se znovu sehnul do svaté truhly a vyndal z ní další věc, zabalenou v zaprášené, plesnivé látce. Svýma jemnýma rukama balíček rozvázal. Uvnitř byla pistole. S dokonalou rutinou, která s andělovým postavením vůbec nešla dohromady, nasadil do pistole zásobník, natáhl ji a odjistil. Pak se otočil.

Jeho tvář byla pod komisařskou čepicí hubená a hranatá. Až doposud si Larkin vůbec nevšiml, jak jsou jeho lícní kosti a brada ostré a úzké. Jako kdyby byly vytesané z kamene, pevné a nelítostné, jako u Ibrama Gaunta. Anděl zvedl pistoli a namířil jí na Larkina. Jeho křídla se zvedla a roztáhla do dvacet metrů širokého oblouku bílého orlího peří.

„Víš, co děláme s dezertéry, Larkine?“ zeptal se klidným hlasem.

„Ano.“

„Naším údělem je inspirovat a povznášet, předávat bojového ducha, živit touhu po vítězství v srdcích Císařových vojáků. Pokud ale jejich duch klesne, pak je naším údělem trestat.“

„Ty... mluvíš jako Gaunt.“

„Ibram Gaunt a já toho máme hodně společného. Máme společný cíl, společnou funkci. Inspirace a trest.“

Vypadalo to, jako kdyby celý svět za zdmi kaple na okamžik ztichl. Jako kdyby se válka zastavila.

„Dezertoval jsi, Larkine?“

Zíral na něho, na pistoli v jeho ruce, na hrozivě roztažená křídla. Pomalu se zvedl na kolena a pak se postavil.

„Ne.“

„Dokaž to.“

Každý kloub v těle ho bolel, nervy měl napjaté k prasknutí. Hlavu měl čistou, a přece se mu točila a cítil se divně. Opatrně přistoupil ke svému ruksaku, který se válel na zemi.

„Dokaž to, Larkine! Císař tě potřebuje mít v této hodině při sobě! Dokaž svou sílu!“

Larkin se podíval na anděla. Ani na chvíli ho nespustil z mušky.

„Jak víš, že se tak jmenuju?“

„Sám jsi mi to řekl.“

„Moje křestní jméno. Hlaine. Už ho nepoužívám. Jak to, že ho znáš?“

„Já vím všechno.“

Larkin se dal do hlasitého smíchu. Když ruksak otevíral, jeho útlý hrudník se stále ještě třásl. „K Fethovi s tebou! Já nejsem žádný dezertér!“

„Řekni mi proč.“

„Vidíš tohle?“ Larkin stáhl řemen své ostřelovací pušky z ruksaku. Zvedl ji do vzduchu a mechanickým pohybem ruky uvolnil její palebný mechanismus.

„Puška.“

„Laserová puška. Chlouba Imperiální gardy. Přesná, spolehlivá, odolná. Můžeš s ní praštit, upustit ji nebo ji ponořit do vody, a ona bude fungovat dál.“

Anděl vykročil, aby se podíval na zbraň, kterou mu Larkin podával. „Není obyčejná. Není to standardní model M-G. Kde je integrální optika a nastavení intenzity? Ta hlaveň: je příliš dlouhá a úzká. A ten tlumič záblesku?“

Larkin se usmál a sehnul se do ruksaku. „Je to model pro ostřelovače. Základ je stejný, jen je trochu očesaná. Něco z toho jsem udělal sám. Integrální optiku jsem odstranil, protože používám tohle,“ řekl a vytáhl objemný tubus, ukázal ho andělovi a pak jej nasadil do držáku na boku pušky. Před puškou se objevil slabý červený paprsek.

„Noční zaměřovač. Můj vlastní. Upravil jsem držák tak, aby se do něj vešel. Používal jsem ho při lovech na larisely v lesích mojí rodné planety.“

„Larisely?“

„Drobné hlodavce s jemnou srstí. Před založením tanithského regimentu mi to slušně vynášelo.“

Rukou pohladil pušku a poplácal ji po hlavni. „Zesílená hlaveň XC 52/3. Je delší a užší než standardní hlaveň. Dobrá tak na dvacet střel.“ Nohou kopl do ruksaku, který kovově zacinkal. „Vždycky s sebou nosím dvě nebo tři náhradní. Když člověk ví, jak na to, dokáže je vyměnit do minuty.“

„K čemu zesílená hlaveň?“

„Větší dostřel a vyšší přesnost. A taky proto, že používám tohle...“ Larkin vytáhl z ruksaku energetický článek a nasadil ho na místo. „Říkáme jim ‚horké střely'. Silné energetické zásobníky, baterie s tekutým kovem, nabité na maximum. Jsou větší, ale člověk jich potřebuje méně. Ideální pro ostřelovače. A proto taky není moje puška vybavena nastavením intenzity. Používám jednu univerzální.“

„Pažba je ze dřeva.“

„Z tvrdodřeva. Rostlo na Tanith. Mám rád to, co znám.“

„A ten dlouhý tlumič záblesků?“

„Jsem ostřelovač, anděli. Nechci, aby mě někdo viděl.“

„Jsi ostřelovač, Hlaine Larkine? A já si byl jistý, že jsi dezertér.“ Jeho ponurý hlas se odrážel od stěn kaple.

Larkin se k němu otočil zády. Čekal, že ho střelí do týla. V hlavě měl jasno jako už několik měsíců ne.

„Mysli si, co chceš. Řeknu ti, co vím.“

Přešel ke klenutému vchodu do kaple, kde se přikrčil a laserovou pušku opřel o kamennou křížovou kytku. Měl tak široký výhled na zpola zničený kanál horní části velkého akvaduktu.

Larkin si uvolnil krční svaly, protáhl ruce a podíval se do okuláru teleskopu.

„Primárním cílem mého oddílu bylo odstranit Nokada. Je to charismatický, rozený vůdce, a to znamená, že se vždycky drží vepředu. Tenhle akvadukt považují obě strany za hlavní slabinu Bucephalonu. Zaútočili jsme na něj. Ostře. Nokad ho bude chtít bránit se stejným nasazením. A to znamená, že bude povzbuzovat své vojáky po celé délce obranné linie. A to zase znamená, že to bude dělat osobně.“

„A jestli ne?“ zeptal se anděl.

„Tak budu jen dalším bezejmenným dřevěným křížem na hřbitově.“ Už se na anděla ani nepodíval, jeho hrozivá přítomnost mu už nevadila. Klidně by mu mohl ústí hlavně své pistole přiložit ke spánku, bylo mu to jedno.

„Myslíš si, že s tím teleskopem dokážeš přesně zamířit?“ zeptal se anděl šeptem.

„Sám jsem ho kalibroval. A ano, věřím mu. Je to směšné, ale ať už se kolem mě děje cokoli, ať kolem zuří sebevětší šílenství—“ v tu chvíli se Larkin odvážil ohlédnout přes rameno na anděla „—přes svůj teleskop vidím vždycky jenom čistou pravdu. Ukazuje mi svět takový, jaký opravdu je. Skutečný, ne takový, jaký si ho představuje moje chorá mysl.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Možná bych se jím jednou mohl podívat i na tebe.“ dodal zamyšleně.

„Nečeká tě náhodou nějaká práce, Hlaine?“

„Jo. Moje práce.“ Otočil se zpátky k teleskopu a zavřel oči.

„Máš zavřené oči. Co to děláš?“

„Pst! Abys dokázal přesně vystřelit, musíš dostat svůj dech pod kontrolu. Zbraň musí sama přirozeně mířit na cíl.“ Znovu otevřel oči a sundal pušku z okraje kamene.

„Co se děje?“

„Musím odizolovat pušku od kamene. Musím ji do něčeho zabalit.“ Sundal si plášť a pokusil se ho kus utrhnout. Za jeho zády se ozval zvuk párané látky. Dokonalá ruka mu podala dlouhý pruh jasně bílé látky, měkké a teplé na dotek.

„Použij tohle, Hlaine.“

Larkin se usmál. Omotal hedvábný materiál kolem ústí pušky, kterou pak znovu zapřel o kámen. Zbraň, omotaná andělským saténem, teď seděla mnohem lépe, jemně usazená do ohbí tvrdé podpěry.

„Díky,“ řekl a zaujal pozici.

„Co uděláš teď?“

Larkin se protáhl. „Musím zaujmout stabilní střeleckou pozici. Kdyby se puška viklala, mohly by střely jít úplně mimo. Potřebuji pevný stisk, ale zase ne moc pevný. Chci, aby sama přirozeně mířila na cíl. Kdybych na ni musel tlačit, aby zůstala zaměřená, pak bych minul. Teď se dívej, jak se střílí...“

Zavřel oči.

„Zamiř a pak zavři oči. Znovu je otevři. Je možné, že tvůj cíl mezitím změnil pozici. Znovu se srovnej a všechno zopakuj od začátku.“

„Kolikrát?“

„Tolikrát, kolikrát je to potřeba.“ Larkin znovu zavřel oči, otevřel je, posunul se, zavřel oči.

„Až pak znovu otevřeš oči a puška bude mířit přesně a přirozeně ve stejném směru jako tvoje tělo.“

„Dýcháš pomalu,“ zašeptal mu anděl do ucha. „Proč?“

Larkin se usmál, ale jen nepatrně, aby nenarušil svoji dokonalou pozici. „Jakmile zaujmeš správnou pozici, musíš dýchat pomalu, v pravidelném rytmu. Pěkně zlehka a uvolněně. Než vystřelíš, několikrát se zhluboka nadechni, chvíli počkej, trochu vydechni a zbytek dechu zadrž. Pak vystřel. Pak můžeš vydechnout.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se anděl za Larkinovými zády.

„Tak dlouho, dokud nenajdu cíl.“

Nokad Usměvavý zpíval se svými bratry, kteří kráčeli horním kanálem akvaduktu. Skupina bytostí, které kdysi bývaly lidmi, byla zahalená do dlouhých, otrhaných rouch, ušitých z kůží těch, které porazily. Mávaly kolem sebe zbraněmi a plácaly o ně dlaněmi v rytmu chorálu. Procházely kolem zmasakrovaných a roztrhaných ostatků nepřátel, kteří toho odpoledne zaútočili na jejich nejslabší článek obrany.

Nokad Usměvavý měřil dobře přes dva metry, měl statnou rozložitou postavu. Nahé tělo a paže zdobil piercing: oka, kroužky, řetězy a hroty pronikaly jeho zářící kůží a leskly se stejně jasně jako jeho dokonalé zuby.

„Udělejte si z nich lovecké trofeje!“ smál se Nokad, když procházeli kolem mrtvol. Imperiální gardisté, slabí a malí, zahalení v nevýrazných uniformách a anonymních pláštích. Vpředu se bojovalo, tiché štěkání označovalo palbu z laserů na krátkou vzdálenost.

Corbec byl se třemi zbývajícími muži ve vpustí kanálu.

„Je to špatné! Uzavřeli to tu! Musíme se stáhnout!“ křičel ze sluchátka interkomu Rawneho hlas.

„Běž do hajzlu, Rawne! Tohle je jediná cesta! My se dovnitř dostaneme! Pokračujte vpřed!“

„Corbeku, ty blázne, to je sebevražda! Všichni do jednoho tu pochcípáme!“
„Chcete dezertovat, majore? K tomu se chystáte? Za to se vám dostane náležité odměny!“
„K čertu s tebou, ty šílený pitomče! Muselo ti totálně přeskočit, že chceš jít dovnitř!“

Nokad kráčel vpřed. Jeho muži ho milovali. Společným zpěvem slavili porážku vetřelců.
Na okraji kanálu vykřikoval Nokad, se vztyčenými pažemi a kvílícím rotomečem v ruce, své povzbuzující verše.
V tu chvíli se ozvalo krátké prasknutí, oslnivý záblesk světla - a Nokadova hlava zmizela v obláčku krve.

* * *
Larkin se stáhl zpátky do kaple. Jeho tělo se svíjelo v křečovitých záchvatech, u úst měl pěnu. Zánět mozkových blan nad ním opět získal svou moc.

„Larksi? Larksi?“ slyšel tichý Corbekův hlas.
Larkin ležel ve vchodu do rozpadlé kaple, schoulený do klubíčka, znečištěný vlastními tělesnými tekutinami. Když přišel k sobě, byla jeho hlava čistá, až bolestivě prázdná, jako kdyby mu někdo vymyl mozek.
„Colme...“
„Ty zkurvysyne, Larksi!“ Corbec ho zvedl ze země a postavil na vratké nohy.
Larkinova laserová puška ležela na zemi opodál. Její hlaveň byla prasklá a ohořelá.
„Dostals ho! Tys ho dostal, ty starej parchante! Je po něm!“
„Vážně?“
„Poslechni si tohle!“ vykřikl rozradostněně Corbec, popadl Larkina a odtáhl ho ke vchodu. Z akvaduktu pod nimi se ozýval jásot a vítězné popěvky. „Vzdali se! Dobyli jsme Bucephalon! Usmažil jsi Nokada na škvarek!“
„Do prdele...“ Larkinovi se podlomila kolena.
„Ajá si myslel, že ses na nás vykašlal! Abych řekl pravdu, myslel jsem si, že jsi dezertoval!“
„Já?“ řekl udiveně Larkin a zvedl hlavu.
„Neměl jsem o tobě pochybovat, co?“ řekl Corbec a objal šlachovitého ostřelovače.
„Kam zmizel ten anděl?“ zeptal se Larkin potichu.
„Anděl? Žádný anděl tu není, až na tamhletoho!“ řekl Corbec a ukázal na poničenou sochu anděla nad křtitelnicí. Krásný anděl s křídly tam klečel jako při modlitbě. Jeho dokonale tvarované ruce byly sepnuté. Hlava ostýchavě skloněná. Nápis na podstavci hlásal, že se jedná o symbol Boha-Císaře, který přišel za staršími Bucephalonu v prvních dnech kolonie a který na ně dohlížel při dobývání země.
Starý mýtus. Kus kamene.
„A-ale...“ zakoktal Larkin, když ho Corbec začal zvedat na nohy.
„Ale nic!“ zasmál se Corbec.
Larkin se dal také do smíchu. Svíjel se silným, křečovitým smíchem, který vycházel z jeho nitra.
Corbec ho vyvedl z kaple ven, oba se pořád smáli.
Poslední věc, kterou Larkin ještě zahlédl, než ho Corbec odvedl pryč, byla jeho pohozená laserová puška, jejíž hlaveň byla omotána ohořelým kusem jedinečné bílé látky.

Těsně před půlnocí se na planetě Monthax ozvala nenadálá střelba nepřátelských zbraní, vzdálená, netrpělivá. Nízká hnědá obloha se rozjasnila záblesky výbuchů a světlem reflektorů. Močály a přízemní mlhou se rozléhalo deštivé, duté rachocení. Ve vzdálenosti několika kilometrů právě probíhala nějaká divoká noční bitva.
Gaunt, kterého dunění střelby vytrhlo ze spánku, vyšel před velitelskou boudu. Zvuky bojů se ozývaly od východu. Bez rozmýšlení poslal seržanty, aby zkontrolovali tábor a hlídky. Burácení dělostřelectva připomínalo obrovskou mokrou plachtu plácající se v silném větru.
Po prkenném můstku přešel přes bublající potok a zamířil k linii stromů. V tu chvíli se nebesa otevřela a na zem se začal valit déšť, hnaný poryvy chladného větru. Déšť byl téměř úlevný, ale jeho kapky byly velké a nepříjemně bodaly do očí.
Gaunt došel po hrázi obehnané přístupové cestě k jedné z hlavních strážních věží a vyšplhal po žebříku nahoru. Věže, které se táhly podél hlavního průsmyku v odstupech sta metrů, se tyčily do výšky deseti metrů. Byly postavené z kmenů stromů svázaných dohromady a pevně podepřených zaklínovanými trámy. Na jejich vrcholku se nacházela palebná hnízda.
V temném hnízdě seděl uprostřed bubnových zásobníků za párem těžkých bolterů vojín Bragg. Před deštěm chránila hnízdo omotané maskovacími sítěmi solidní střecha.
„Pane!“ zasalutoval Bragg a na tváři se mu objevil široký, rozpačitý úsměv. Na malém vařiči si právě vařil kafein.
Hrnek a konvice vypadaly v jeho obrovských dlaních neuvěřitelně titěrně. Rychle se pokusil schovat láhev sakry za kamna, ale pronikavé vůně likéru si nebylo možné ve stěsnaném prostoru hnízda nevšimnout.
Gaunt přikývl na pozdrav. „Dám si taky kafein,“ řekl. „Vyspravený.“
Braggovi se očividně ulevilo. Vytáhl láhev sakry, nalil jí pořádnou dávku do druhého otlučeného hrnku a nahnul se pro varnou konvici. Gaunt byl jako vždy pobaven kombinací brutální síly a plachosti, které se v tomto obrovi snoubily. Braggovy ruce byly dost velké a silné na to, aby jimi dokázal drtit lebky. Pohyboval se ale velice opatrně, jako kdyby

měl z vlastní síly strach - nebo z toho, čeho by si ostatní mohli myslet, že je schopen.

Podal komisaři hrnek horkého nápoje. Gaunt se posadil na hromadu zásobníků s municí a kývl směrem k pralesu na východě. Hnízdo díky své vyvýšené pozici skýtalo lepší výhled na vzdálený boj. Nad korunami stromů zářily světlice, a jak dešťová mlha začínala ustupovat, bylo možné na některých místech mezi kmeny vidět červené záře ohňů.

„Někdo se baví," poznamenal.

Bragg přikývl a usrkl z hrnku. „Všiml jsem si čtyř nebo pěti nepřátelských pozic. Podpůrné pěchotní oddíly. Posunuli se vpřed a zakopali se, střelba je dost statická. Nějaký ten cíl si ale našli."

„Jestli takhle budou pokračovat dál, budeme muset něco podniknout."

Bragg poplácal těžké zbraně před sebou. „Jen ať přijdou."

Gaunt se usmál. Bragg se vyznal v těžkých zbraních, ale přesnost jeho střelby se od Založení nijak nezlepšila. Na druhou stranu, se zbraněmi s takovou kadencí a tak obrovskou zásobou munice by něco trefit měl.

„Jo, abych nezapomněl," řekl Gaunt. „Západní náspy se znovu rozpadají. Řekl jsem majoru Rawnemu, že mu zítra pomůžeš s jejich zpevněním. Budou potřebovat pořádného siláka."

Bragg bez zbytečného vyptávání přikývl. Jeho obrovská fyzická síla byla pro Duchy opravdovým požehnáním, nemluvě o jeho dobrosrdečnosti a ochotě pomáhat, kde zrovna bylo třeba. Gauntovi připadal jako nějaká obrovská hrubá zbraň, jako kyj: při správně vedeném úderu smrtelně nebezpečný nástroj, se kterým se však špatně zacházelo a mířilo.

Bragg odehnal můru, která se mu třepetala před obličejem. „Pěkný teplý místečko jsme si tu našli," poznamenal.

„Monthax... není zrovna nádherná planeta," připustil Gaunt, zatímco neohrabaného vojáka pobaveně sledoval. Bragg byl zvláštní člověk, toho si Gaunt všiml už dávno. Ještě nikdy se nesetkal s člověkem tak fyzicky silným, a zároveň zdrženlivým, jako kdyby se sám obával ohromné síly, kterou disponuje. Ostatní považovali tuhle jeho vlastnost za hloupost a starého velkého Bragga za tupce. Ve své vlastní, tiché a obrovité podstatě byl tím nejhrozivějším a nejnebezpečnějším ze všech Duchů. Jeho fyzická síla vzbuzovala takovou pozornost, že si jen málokdo dokázal uvědomit intelekt, který se za ní ukrýval.

A právě intelekt, jak Gaunt dobře věděl, byl Braggovou hlavní předností.

KAPITOLA ŠESTÁ
TA STRAŠLIVÁ SÍLA

Planeta Caligula po osvobození imperiálními vojsky: noci ozářené hořícími úlovými městy byly stejně jasné jako dny, dny prosycené petrochemickým kouřem, stejně temné jako noci. Všude kolem se z nebe snášely saze jako mastné černé vločky. Dokonce i tady, v pustině.

Strmé kaňony skal pestrých jako korálové útesy. Vrcholky a okraje kotlovitých kráterů obklopené oblaky světélkujícího prachu. Tvrdá, červenohnědá země plná prasklin a vyprahlých kotlin. Široké, sesouvající se hřebeny sklářského písku. A smrt. Vybělená a vysušená jako kosti, které léta ležely na slunci.

Průsmykem mezi červenými skalami pomalu projíždělo osmnáct nákladních transportérů, třicetikolých monster. Z výfuků mířících k nebi vykašlávaly mračna modrého kouře. Tažné stroje, které za sebou vlekly nákladní vozy, byly učiněná monstra tvořená kabinou z ožehlých pancéřových desek, které se celé třásly a třely se o sebe s pronikavým skřípotem, usazenou na obrovské motorové jednotce. Tvar blatníků, masek chladičů a ohrocených stupaček vytvářel dojem širokého úsměvu posetého mouchami. Cestu před nimi ozařovaly mlhové světlomety. Z obou stran doprovázely masivní transportéry hlídky na pásových skútrech a v obrněných vozech.

Caligulský řidič Palapr Tuvant, zápasící s půlkruhovým volantem transportéru jedoucího v čele konvoje, letmo pohlédl na svého spolujezdce. Tlewn Milloom se díval z okna kabiny a jeho zrak chvílemi zabloudil na chronometr.

Z obou mužů se lil pot. Podlážkou do kabiny sálalo teplo rachotícího motoru. Milloom stáhl pancéřované okenní panely a otevřel kovová dvířka v naději, že je osvěží chladný vánek zvenčí. Povrchová teplota v pustině však přesahovala čtyřicet stupňů. Oba se doslova pekli. Tu a tam z poškozeného těsnění hlavy vystříkl horký motorový olej a skrz přední mřížku je pokropil.

Milloom se zapřel do sedadla a vzhlédl k poklopu ve stropu kabiny. „Ještě pořád je tam nahoře?"

Tuvant přikývl a zabral za volant. Oba už byli až příliš zvyklí na vibrace vozidla. „Možná vystrkuje hlavu ze střílny jako pes, aby se nadýchal čerstvého vzduchu."

Milloom se zasmál. „Že je to ale stejně blbec, co? Když se rozdával rozum, tak na něj se moc nedostalo."

Tuvant přikývl. „Typický gardista. Pro samé svaly nezbylo místo na mozek. Kde všichni byli, když města padla? Co? Můžeš mi na to odpovědět?"

„Na palubě dopravní lodě," odpověděl klidným hlasem vojín Bragg a sešplhal z horního průlezu po žebříku do kabiny. Postavil se v její zadní části a chytil se ocelové výztuže, protože se tažný stroj na nerovném povrchu kymácel ze strany na stranu. „Komisař plukovník Gaunt říkal, že jsme sem dorazili, jak nejrychleji to šlo," dodal a ostýchavě se na oba muže usmál.

„Tak tomu věřím," zamumlal Tuvant.

Bragg se vydal do přední části kabiny. Dlaněmi se přitom opíral o stěny, aby neupadl. „Postupujeme rychle, nemám pravdu?"

„Hodně rychle," odpověděl Milloom a obrátil se k velkému Duchovi zády. „Ve stanici Calphernia budou mít radost, až tam dorazíme."

„O tom nepochybuju," usmál se Bragg a posadil se na lavici za řidičem. „To bude dobrý. Když mi komisař plukovník

přikázal, abych velel tomuhle konvoji, slíbil jsem mu, že nemusí mít strach, že konvoj dorazí na místo včas. Že to zvládnu. A taky to zvládneme, že jo?“

„Jo, jasně. Dorazíme tam přesně,“ řekl Tuvant.

„Tak to je dobře. To je dobře. Komisař plukovník bude mít radost.“

Milloom zamumlal něco nelichotivého o velkém a mocném komisaři plukovníkovi.

„Co jsi to řekl?“ zeptal se ho Bragg zostra.

Milloom ztuhl. Podíval se na Tuvanta. Ve společnosti tohohle obrovského gardisty byli už dobré tři hodiny a až doposud ho považovali za hloupého a pomalého. Jistě, jeho obrovská postava byla impozantní, ale oni se domnívali, že když se mu budou smát za zády, nic jim nehrozí. Milloom teď byl jako opařený. Dostal strach, že tentokrát zašel příliš daleko. Bál se, že by nad sebou mohl ten obr za jeho zády v náhlém výbuchu hněvu ztratit kontrolu a dát mu poznat svou nepopiratelnou fyzickou sílu.

„Já... nic jsem neříkal.“

„Ale ano. Řekl jsi něco o mém komisaři plukovníkovi. Něco posměšného.“

Milloom se pomalu otočil a podíval se obrovskému Tanithanovi do tváře. „Nemyslel jsem to zle. Jenom jsem si dělal legraci.“

„Takže to bylo špatné. Byla to urážka.“

„No tak jo, ale jenom z legrace.“ Milloom měl v očekávání toho nejhoršího nervy napjaté jako struny. Opatrně spustil levou ruku vedle sedadla, kde měl uloženou železnou tyč.

„To je v pohodě,“ řekl Bragg nenucené a otočil se, aby se podíval z okna. „Každý má nárok na svůj názor. To nám řekl komisař plukovník.“

Milloom ulehčené klesl na sedadlo a vyměnil si s řidičem vědoucí pohledy. Naprostý hlupák, shodli se mlčky.

Tuvant se podíval na Bragga ve zpětném zrcátku. „Takže vy uděláte všechno, co vám tenhle komisař plukovník řekne?“ zeptal se pobaveně.

„Samozřejmě!“ odpověděl obr bez rozmýšlení. „On je plukovník. A komisař. My jsme jeho muži. My jsme Imperiální garda. Tanithští první a jediní. Jsme loajální Císaři a uděláme všechno, co nám komisař plukovník řekne.“

„Co kdyby vám řekl, abyste skočili ze skály?“ zasmál se Milloom, který se spiklenecky jal rozvíjet Tuvantovu myšlenku.

„Tak skočíme ze skály. To má být nějaký chyták?“

Konvoj dál projížděl pustinou. Toho rána najel na skvrnitou silnici vedoucí pryč od vypálených trosek úlu Aurelian, na které zaútočila druhá fronta Imperiální gardy při hlavním útoku na Nero. O jednoznačném vítězství Impéria tu nemohlo být pochyb. Skupiny nepřátelských vojáků však dál vedly svou vleklou válku, při které se soustředily především na zásobovací konvoje.

Imperiální garda celou oblast obklíčila a pustila se do likvidace posledních zbytků odporu. Práce na obnově Caliguly mohly začít. Veškeré dostupné zdroje - a sklady úlu Aurelian byly navzdory veškerým válečným útrapám bohatě zásobeny - bylo nutné přerozdělit. Konvoj byl prvním pokusem dopravit nouzové zásoby do válkou těžce poznamenaného města Calphernia. To znamenalo překonat dvě stě kilometrů bojiště, které nedávno získalo přezdívku ‚mrtvá země‘.

Toho rána se na cestu vydalo celkem šest konvojů. Čtyři z nich mířily do úlu Nero, jeden do Tiberia a jeden do Calphernie. Gauntovi duchové, Tanithští první a jediní, dostali na starost jejich ochranu. Za nejnebezpečnější byla považována cesta do Calphernie, protože procházela teritoriem banditů - bývalých dělníků z úlů, kteří uprchlí před válkou do pustiny a zařídili se tam jako feudální vojevůdci. Za posledních šest týdnů se přes jejich území nepodařilo projet jedinému vozidlu a některé dohady mluvily o tisících vzbouřenců zásobujících se zbraněmi. Povídalo se dokonce i o tom, že jsou v celé záležitosti zapleteny i síly Chaosu.

Všichni, včetně Bragga samotného, byli překvapeni, když si Gaunt vybral ochranu konvoje, který měl namířeno právě do Calphernie. Gaunt byl hluchý ke všem protestům a odvedl zaraženého Bragga do svého velitelského bunkru na krátkou poradu.

Caober, Rawne, Larkin a ostatní Duchové se domnívali, že Gauntovo rozhodnutí je jednoduše gestem smíření se s tím, že konvoj do Calphernie nedorazí, a proto také vybral Bragga, jelikož pochopitelně nehodlal obětovat žádného dobrého velitele.

„Tak se nám náš komisař vybarvil!“ zasyčel Rawne, pohrávaje si s jílcem svého tanithskeho stříbrného nože. Na ostatních mužích byla patrná nervozita. Byli smutní z toho, co se zdálo být očividné, ale neodvažovali se zpochybňovat Gauntovu autoritu přímo.

Bragg se nad ctí, které se mu dostalo, jednoduše usmíval. Zdálo se, že mu smysl Rawneho slov, zcela unikl. Nevšímal si toho, že ho ostatní předem považují za mrtvého. Rawne si znechuceně odplivl na zem.

Na naléhání všech mužů zašel Corbec za Gauntem a rovnou se ho zeptal, proč se chová tak necitelně a považuje Bragga za postradatelného. „Pane, při vší úctě, kdybych konvoji velel já nebo Hasker nebo Lerod, pak by měl aspoň nějakou šanci, že se do Calphernie dostane. Nezahazujte ji, neobětujte Bragga...“

„Vím, co dělám,“ odpověděl mu stroze Gaunt a poslal Bragga a dalších sedmdesát mužů na misi, z níž se, jak se všichni domnívali, neměl nikdo vrátit.

* * *

Konvoj s rachotem sjel dolů širokou rozsedlinou a zamířil na žárem popraskanou planinu pokrytou červeným prachem. Vzduch se horkem tetelil a křivil obzor. Před kolonou jel pásový skútr řízený desátníkem Merynem. Za ním

seděl vojín Caffran, který obsluhoval zadní dvojitý autokanón. Oba měli přes obličeje omotaný maskovací plášť, aby se alespoň částečně chránili před prachem a vedrem. Na očích měli tónované, žárem popraskané brýle.

Meryn zastavil skútr na svahu, zhruba kilometr před čelem konvoje. Stáhl si z tváře roušku, odplivl si a zakašlal.

„Cítíš to taky?“ křikl na Caffrana. „Jako kdyby nás odevšad sledovaly tisíce očí.“

„Máš jenom bujnou fantazii,“ odpověděl Caffran, aniž by se otočil od kanónu.

Caffran cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev. Nebylo to jenom horkem. Dobře si všiml výrazu ve tváři plukovníka Corbeka ve chvíli, kdy Gaunt svěřil dohled nad konvojem Braggovi. Věděl, že jsou odsouzeni k smrti. Stovky upálených a ukřižovaných těl, kolem kterých před hodinou projeli, nebyly žádné výplody bujné fantazie. Cafranovi při té vzpomínce přeběhl po zádech mráz.

V mračnech prachu se hnali kupředu další členové doprovodné eskadry. Vojín Kelve řídil skútr s Merrtem, jedním z Corbekových oblíbených ostřelovačů, na zadním sedadle. Merrtova ostřelovací puška ležela zavinutá ve voskovaném plátně u jeho nohou, pro případ, že by došla munice automatickému kanónu. Kelve zastavil na písečném přesypu.

Vlevo od nich stál Ochrin, který si jako střelce vezl Hellata. Motor jejich stroje běžel naprázdno. Vpravo, ve vzdálenosti přibližně pěti set metrů, byl Mkendrik se střelcem Berisem. Signál proletěl řadou motorek z jednoho konce na druhý a vzápětí všichni vyrazili podél stopy, kterou za sebou zanechali Meryn s Caffranem, vstříc prašné kotlině dole. Za zády jim burácely motory tahačů obrovského konvoje.

Na jeho konci a po stranách jely další tři skútry: Fulke s Logrisem, Mktea s Laymonem a Tanhak s Grummedem. Za nimi následovalo polopásové vozidlo Imperiální gardy, s Whelnem za volantem a Abatem a Brostinem u zbraní. Celou kolonu uzavíral další vůz s dlouhými dvojitými pásy, Mkteegem coby řidičem a Rahanem a Nehnem jako obsluhou raketometu.

Bragg vyšplhal do střílny nad kabinou svého tahače. Ca-ligulským řidičům, Milloomovi a Tuvantovi, kteří si mezi sebou něco šeptali svým slangem, se snažil nevěnovat pozornost. Do tváře ho udeřilo vedro a prach. Slunce neúprosně pražilo. Nos měl rázem plný popela a musel si odkašlat a odplivnout, aby si pročistil dýchací cesty. Až pak ho napadlo, že by si měl přes tvář omotat maskovací plášť, nasadit si brýle, které dostal pro tuto misi přiděleny, a nechráněnou pokožku si natřít zinkovou mastí.

Špinavá a vlhká mast v malé, kulaté cínové krabičce odporně páchla, ale komisař plukovník jim všem řekl, aby ji používali. Bragg zvedl náhlavní komunikační soupravu a strčil si sluchátko do ucha.

„Bragg všem Duchům, nezapomeňte se natřít mastí proti slunci. Tou zinkovou. Jak nám řekl komisař plukovník. Konec.“

Odpovědí mu byla směsice klení a protestů.

„Myslím to vážně,“ řekl Bragg. „Namažte se jí, Tanithani. Jsou spáleniny a spáleniny, jak říkal náš komisař plukovník, a naše světlá kůže nevydrží na tomhle slunci ani minutu.“

Ochrin zastavil skútr, vytáhl z kapsy cínovou krabičku a potřel si mastí čelo a nos. Natáhl ruku a podal mast Hellatovi za sebou.

Ozvalo se tiché, vzdálené cinknutí. Dutý, prázdný zvuk.

Hellat si vzal krabičku z Ochrinovy ruky právě ve chvíli, kdy si uvědomil, že jeho parťák nemá hlavu. Ochrinova mrtvola se strnule svalila ze sedadla.

Hellat leknutím vykřikl, chopil se kanónu, namířil na vzdálené duny a stiskl spoušť.

„Zabili Ochrina! Útočí na nás!“ křičel, zatímco slepě pálil do písečných přesypů.

O sekundu později zvedla skútr do vzduchu raketa a roztrhala Hellata i Ochrinovu mrtvolu na kusy spáleného masa, ne větší než zaťatá pěst.

Komunikační kanál byl rázem zahlcen zmatenými výkřiky. Mkteeg, se slovy ochranné modlitby, která se naučil od kněze při náboženské výuce, na rtech, zahnul své polopásové vozidlo za solnou dunu. Muži na zádi na nic nečekali a jejich zbraně začaly chrlit explozivní střely proti okraji skalní stěny.

Meryn zahnul širokým obloukem a přidal se k ostatním. Caffran otáčel kanónem a zasypával svítícími střelami pozici, na kterou se ve svém posledním útoku soustředil Hellat. Ze skútru, na kterém jeli Ochrin s Hellatem, zbyla jen kouřící hromada šrotu.

Hlavní konvoj při prvních zvucích bojů, zpomalil. Nepřátelská palba se do kolony vozidel opřela z pravé strany jako bouře - nejprve jen několika nesmělými výstřely, které však brzy přešly v rychlejší a mnohem zuřivější krupobití.

Mkendrik se s tanithským válečným pokřikem hnal na svém bláznivě poskakujícím skútru vpřed. Když si uvědomil, že kanón za jeho zády mlčí, otočil se. Beris se bezvládně opíral o masivní zbraň a skrz obrovskou krvavou díru v jeho trupu prosvítaly sluneční paprsky. Mkendrik zabrzdil, vyskočil ze sedadla pro řidiče a shodil Berisovu mrtvolu na zem. Popadl kanón a zběsile začal střílet kolem sebe.

Merrt věděl, zeje v ideálním úhlu. Z těžké zbraně pumpoval do vzdálených dun ránu za ranou. Křičel na svého řidiče, aby zrychlil a předjel nepřítele. Kelve se mu právě chystal něco odpovědět, když salva explozivních střel vyhodila skútr do vzduchu a vysypala je na zem.

Merrt se zvedl ze země a ohlédl se po Kelvem, který ležel uvězněný pod třemi tunami doutnajícího šrotu a křičel bolestí. Z hrudníku mu trčel zaražený řídicí panel, který ho doslova přišpendlil k zemi.

Merrt se k němu bez váhání rozběhl a pokusil se vozidlo převrátit. Kelve na něj křičel, nadával mu, prosil ho a zapřísahal jej. Když Merrt zjistil, jak těžký vrak je a jak vážné je zranění, které Kelve utrpěl, rozhodl se splnit prosby svého řidiče. Vytáhl laserovou pistoli a bez míření střelil Kelveho do hlavy. Kelve sebou chvíli křečovitě škubal a pak zůstal ležet bez hnutí.

Merrt se vrhl k zemi, protože jeho pozici si za svůj cíl vybrala další salva střel. Podařilo se mu najít ostřelovací pušku,

která vypadla z havarovaného skútru. Nebyl čas kontrolovat, jestli se nepoškodila. Strhl z ní plátno, přitiskl se k zemi, nasadil nový energetický zásobník a zamířil. Optika pušky mu přiblížila nepřítele, vzdálené a rozmazané postavy, které poskakovaly kolem raketometu pomalovaného žlutohnědou barvou a snažily se jej nabít.

První střela šla příliš daleko. Upravil nastavení mířidel, jako ho to naučil Larkin, vydechl a znovu vystřelil. Tentokrát neminul. Nepřátelé se zmateně rozhlíželi kolem sebe. Následovala klidná, chladná série dalších tří výstřelů, po každém z nichž padl jeden ze vzbouřenců mrtvý k zemi.

Tři výstřely, tři čisté zásahy. Mistr ostřelovač Larkin by na něj byl hrdý.

Bragg ve střílně hlavního tahače křičel do mikrofonu komunikační soupravy rozkazy, kterými se snažil zformovat konvoj do obranného kruhu. Ze sluchátka v uchu slyšel různé protichůdné požadavky, které se snažil překřičet. Oběma obrovskými dlaněmi přitom pevně svíral rukojeti kanónu a kropil kopce na pravoboku dlouhými dávkami.

Vozidla konvoje se neochotně začala podvolovat Braggovým rozkazům, kroužila kolem a zaujímala obranné pozice.

Okolo nich kroužila zbývající doprovodná vozidla. Druhý a čtvrtý transportér v konvoji dostaly těžký zásah a šestý explodoval poté, co jeho tahač zasáhla raketa. Výbuchy uvnitř nákladové jednotky potrhaly její boční obložení. Z obrovské ohnivé koule, ze které se k nebi valil silný sloup černého kouře, odletovaly kusy kovu. Popelavý písek kolem byl v mžiku zasypán stovkami střepin.

Bragg, kterého za kanónem ve střílně prvního transportéru vystřídal vojín Cavo, se protáhl do kabiny. Milloom a Tuvant se choulili pod úrovní oken, mřížové kryty a poklopy zavřené.

„To je šílené, ty tupče!“ ječel Tuvant. „Uvězní nás tady a všechny nás zabijou!“

„Nemyslím si, že by banditi byli tak tvrdí,“ začal Bragg.

Tuvant se na něho otočil. „Ty dutá palice! Jsou všude kolem nás! Pro Císaře, vždyť jich tu musí být tisíce. To je rozhodně víc než dost na to, aby nás tu povraždili! Měli jsme jet dál! Tím, že jsme tady takhle zastavili, jsme jim dali šanci nás obklíčit a dorazit!“

Bragg vykročil k oběma řidičům. Chladný pohled jeho očí se jim vůbec nezamlouval. Mohutnou, chlupy porostlou rukou popadl Tuvanta pod krkem a zvedl ho do vzduchu.

„Já tady velím,“ zaburácel hlubokým a pevným hlasem, který přesně odpovídal jeho mohutné postavě. „Komisař plukovník to řekl. Jestli se budeme muset do Calphernie probojovat po milimetrech, tak to taky uděláme. A všichni budeme bojovat. Je vám to jasný?“

„J-jasný!“ vykoktal ze sebe Tuvant, jehož tvář začínala získávat modravý nádech.

„Tak nám teď koukejte pomoct!“

„Jak?“ vyprskl zezadu Milloom. Bragg pustil Tuvanta, který se svalil na zem a začal zvracet, a otočil se k druhému řidiči. Milloom svíral v ruce svoji umaštěnou kovovou tyč. „Mně strach nenaženeš, Duchu.“

„Tak to musíš být fakt hodně hloupý,“ zamumlal Bragg a bez zájmu se od něj otočil. V tu chvíli se Milloom vrhl na Bragga, aby mu pětikilovým, za studena kovaným kusem kovu rozbil hlavu. Bragg ustoupil stranou, na svou obrovitou postavu až neuvěřitelně lehce, a chytil ryč jednou rukou. Ozvalo se hlasité plesknutí. Bragg vytrhl tyč Milloomovi z ruky tak prudce, že caligulský řidič sotva zalapal po dechu, a odhodil ji stranou.

„Můžete začít třeba tím, že se nebudete snažit na mě útočit. Vy zatracení civilisti mi už vážně začínáte pít krev. Kde byste teď asi tak byli, kdybysme sem nepřiletěli, abysme vás vytáhli ze sraček Chaosu?“

„Nejspíš zdraví a v bezpečí v Aurelianu!“ odsekl Milloom. „A ne tady v mrtvé zemi, obklíčení teroristy!“

Bragg pokrčil rameny. „Jo, možná jo. S ostatními zbabělci. Jsi zbabělec, řidiči Milloome?“

„Jdi do hajzlu!“

„Jenom se ptám. Komisař plukovník mi řekl, abych si dával pozor na zbabělce. Řekl mi, abych je okamžitě zastřelil, protože to jsou proradní psi, kteří si nezaslouží spásu Zlatého trůnu. Ale já bych na ně munici neplýtval, já tedy ne.“

Chvíli bylo ticho.

Bragg se usmál. „Jenom bych je praštil. Výsledek by byl stejný. Chceš, abych tě praštil, Milloome?“

„N-ne.“

„Tak už se mě nikdy nepokoušej znovu napadnout. Můžeš nám pomoct, i když neumíš zacházet se zbraněmi. Zapni vysílačku. Budeš recitovat Přísahu poslušnosti. Znáš ji?“

„Jasně že ji znám! A co pak?“

„Pak znovu. Budeš mluvit zřetelně a hrdě. Budeš ji opakovat znovu a znovu a znovu. Kdyby tě to začalo nudit, můžeš pro změnu začít odříkávat Každodenní modlitbu k Císaři Možná i Kázání o osvobození, pro povzbuzení. Chci od tebe aby z komunikačních kanálů byla slyšet jen uklidňující a povzbudivá slova. Dokážeš to?“

Milloom přikývl a přistoupil k vysílačce umístěné v přístrojové desce tahače.

„Tak se mi to líbí,“ řekl Bragg. Milloom začal odříkávat slova modliteb, která se naučil jako dítě, do mikrofonu vysílačky.

Venku zatím zuřila přestřelka. Laserové paprsky a těžké projektily bušily do boků vozidel konvoje sevřených v kruhové formaci. Doprovodná vozidla se usilovně snažila kolonu chránit. Meryn vedl svůj skútr tak, aby Caffran mohl pomalu kroužícím banditům způsobit co největší škody.

Fulke, Mktea a Tanhak jeli v řadě za sebou. Logris si za Fulkeho zády počínal výborně, zabil už čtyři muže. Mkteův střelec Laymon stačil také jednoho zastřelit, než mu horní polovinu hlavy ustřelil laserový paprsek. Tanhak s Grummedem dokázali zabít šest nebo sedm banditů. Pak ale jejich životy i slávu ukončila raketa krátkého doletu. Z běsnícího tajfunu vzníceného paliva skútru odletovaly do všech stran kusy kovu a těl.

„Braggu! Braggu! Musíme se stáhnout!“ křičel ze svého polopásového vozidla Wheln. Za jeho zády ležel mrtvý Abat a Brostin se kolem sebe oháněl plamenometem.

Bragg zatím v kabině tahače klidně rozbaloval své autokanóny, zabalené v plstěném plášti. Za jeho zády Milloom odříkával do mikrofonu vysílačky modlitby. Bragg se na chvíli zastavil a dotykem sluchátka v uchu aktivoval komunikační spojení.

„Ne, Whelne. Neustoupíme. Neustoupíme," řekl prostě. Tuvant, který si mnul bolavý krk, se pomalu se zvedl ze země. Chystal se dát s Duchem do hádky, ale když viděl zbraně, které si tanithský obr připravoval, rozmyslel si to. Bragg si nechystal jeden, ale hned dva automatické kanóny. Přesně takové, jaké byly obvykle upevněny na stojanu nebo . otočném čepu na bojovém vozidle. Bragg svázal obě zbraně dohromady a provizorně spojil jejich spouště pomocí ohnutého pouzdra potravinového balíčku, aby tak mohl střílet oběma najednou. Ze zbraní visely dlouhé nábojové pásy, které vedly k bednám s municí.

Bragg vyrazil plexisklo okna v zadní části kabiny a opřel obě hlavně o spodní lištu. Pak se ohlédl po Tuvantovi.

„Chtěl jsi něco?"

„Ne," odpověděl Tuvant a rychle se přikrčil k zemi, protože se do kabiny opřela dávka ze stubberu, která všechny uvnitř zasypala kousky kovu a výfukových sazí.

„Můžu z toho střílet sám, když to je nutný, ale lepší je, když mi někdo podává munici."

Tuvant zamrkal. Pak se vrhl na pásy s municí a začal je rovnat, aby se při vytahování z boxů nezasekly.

„Díky," usmál se rychle Bragg a otočil se zpátky k oknu. Stiskl spoušť. Rachot dvou kanónů byl v těsných prostorách kabiny ohlušující. Milloom přestal odříkávat modlitbu a zakryl si uši. Tuvant se celý třásl, ale dál se svědomitě věnoval přípravě munice. Vzduchem létaly prázdné nábojnice.

První Braggova devastující salva šla příliš do strany a zkropila vrcholek nedalekých skalních stěn. Jenom se pousmál a zamířil znovu.

„Opáčko..." zamumlal si pro sebe.

„Cože?" zeptal se Tuvant.

„Nic."

Bragg znovu stiskl spoušť. Kabina se opět naplnila dunivým rachotem autokanónů. Kulky tentokrát zabušily do stěny údolí a na vzdálených dunách zvedly obláčky prachu. Něco, co se Braggovi podařilo zasáhnout, explodovalo v obrovském květu rudého ohně. Bragg znovu namířil zbraně tím směrem a místo výbuchu pokropil skoro minutu dlouhou dávkou.

Venku v dunách, s konvojem za zády, se Merrt plížil pomalu vpřed a upravoval přitom nastavení mířidel. Ze sluchátka v uchu slyšel úzkostlivý, ale odhodlaný hlas odříkávající modlitbu k Císaři. Ten hlas ho naplňoval pocitem důstojnosti.

Několikrát rychle zamrkal, aby z očí dostal prach. Brýle odhodil ve chvíli, kdy s Kelvem havarovali. Larkin mu jednou řekl, že se nic nesmí dostat mezi dalekohled ostřelovače a jeho oko. Svět můžeš vidět takový, jaký opravdu je, jenom když se díváš do svého dalekohledu, řekl mu Larkin během výcviku. Merrt se nad tou vzpomínkou usmál. Vzpomínal si, jak Larkin s sebou nosil dalekohled v kapse na stehně, aby se jím mohl dívat na lidi kolem. „To abych poznal, jestli lžou," říkal vždycky.

Merrtův dalekohled teď nelhal. Viděl čtyři desítky banditů, jak se ve skrytu oblaku jemného písku, zvířeného probíhajícím bojem, blíží přes duny směrem ke konvoji. Běželi přikrčení, s hlavami skloněnými. Nerovný terén využívali ke krytí. Merrt si vybral nejbližšího z nich, zamířil a vystřelil. Dříve než stiskl spoušť, ještě vydechl, aby nic nemohlo puškou trhnout. Jak bandita běžel se skloněnou hlavou, zasáhl ho laserový paprsek do vrchní části helmy. Merrt usoudil, že střela pravděpodobně prošla skrz lebku, krk a tělem podél páteře. Muž se skácel k zemi jako podťatý.

Merrt nemeškal a namířil na dalšího banditu. Když se podíval do optiky, zjistil, že mu míří přímo do tváře. Drobný pohyb doleva a v hledáčku se objevil další. Právě přebíhal do dalšího krytu. Výdech. Stisk. Slabé kopnutí do ramene. Postava se napřímila a spadla na záda.

Merrt se právě chystal namířit na menší skupinku pěšáků, která se mu však ztratila v oparu horka a odletujících kusů těl. Raketomet, blesklo mu hlavou.

Rahan s Nehnem drželi hlaveň otočné věže raketometu v nízkém úhlu. Jednotlivé střely explodovaly v okolních dunách a trhaly nepřítele na kusy. Mkteeg držel vozidlo těsně pod vrcholky dun, aby tak co nejlépe využil jejich krytí. Rahan s Nehnem už vypotřebovali skoro všechnu munici. Mkteeg proto zastavil, nechal motor běžet naprázdno a vyšplhal do střílny raketometu, aby připravil stubber složený v boxu v podlaze.

Když byl hotov, zasadil ho do pancéřovaného bočního panelu vozidla. Rahan mezitím vypálil vysoko do vzduchu pět raket, které proletěly nad pouští jako hořící šípy a v oblouku se snesly na neviditelné cíle na druhé straně duny.

Mktea pálil z automatického kanónu, s jehož obsluhou mu pomáhal Laymon, tak dlouho, dokud se podávači pás nezasekl. Hlaveň zbraně rudě žhnula. Mktea zaklel, popadl laserovou pušku a přehoupl se přes okraj vozu. O chvíli později se vozidlo stalo terčem nepřátelské laserové palby a explodovalo v záplavě kovových střepin, které zasypaly zem kolem Mktey. Ten se na poslední chvíli stačil vmáčknout do písku. Ucítil bolestivý náraz do kotníku. Když otočil hlavu, zjistil, že mu bojové kalhoty kouří od záplavy popele a že se mu do nohy zasekla silná kovová střepina.

Rychle uhasil drobné plamínky a otočil se na záda, aby si mohl střepinu z kotníku vytáhnout. Všiml si, že to je uražená rukojeť automatického kanónu z jeho vozidla. Bolest v kotníku byla nesnesitelná. Pokusil se za šrapnel zatáhnout a na okamžik upadl do bezvědomí. Když přišel k sobě, zjistil, že ho bez pomoci chirurga ven nedostane. Nasypal si do úst plnou hrst léků proti bolesti a rozžvýkal je. Jakmile začaly působit, otočil se a začal střílet do hřebenu duny za svými zády.

Wheln pálil ze střelecké otočné věže svého vozu vedle Brostina, který mezitím vyměnil plamenomet za laserovou pušku. Z níže položené pouště se k nim hnali bandité, kteří stříleli po všem, co se hnulo.

Že mu dochází munice, si Mkendrik uvědomil až ve chvíli, kdy zbraní projel poslední pás a ozvalo se prázdné cvakání. Byli obklíčeni bandity, kteří se snažili jeho vozidlo zneškodnit. Mkendrik vytáhl laserovou pistoli. Prvního střelil do

hlavy, druhému laserový paprsek rozpáral břicho a třetímu ustřelil nohu v koleni. Pak dostal zásah do levého ramene, který ho pootočil a srazil z korby.

V tu chvíli se ozvalo hlasité burácení.

Přes vrcholek duny se v mračnu prachu přehoupl Mery-nův skútr a těžce dopadl na zem. Caffran se okamžitě pustil do kosení nepřátel. Meryn otočil stroj doleva a Caffran kolem sebe přejel hlavní kanónu. Kulky rozervaly těla většiny nepřátel v dohledu na kusy. Ostatní se o překot snažili dostat co nejrychleji do nějakého úkrytu.

„Naskoč!“ snažil se Meryn překřičet burácení motoru a Mkendrik skočil na plochou korbu vedle Caffrana. Meryn prudce přidal plyn a skútr divoce vyrazil přímo na nepřítele.

Fulke, který si za zády vezl Logrise, příslušníka Mkollovy elitní průzkumnické brigády, začínal ztrácet nervy. S výkřikem hrůzy zahnul skútr pryč z dosahu zuřivé přestřelky.

„Koukej se tam vrátit! Tamhle se bojuje, ne tady!“ křičel Logris. Fulke řekl něco neslušného a zamířil se skútrem do relativního bezpečí kruhu konvoje. Logris přelezl přes krabice s municí a napájecí kabely poházené na podlaze zadní plošiny skútru, zezadu chytil Fulkeho za hlavu a prudkým pohybem do strany jí praštil do pancéřovaného panelu dveří. Skútr smykem zastavil a Fulke se bezvládně sesul ze sedadla.

Logris si na řidiče znechuceně odplivl. „Zbabělec,“ řekl a otočil se. Po rozpraskané zemi se k nim už hnala horda banditů. Rychle vytáhl laserovou pušku a aktivoval ji.

„Tak pojďte,“ vyzval je, přestože ho nemohli slyšet.

Bragg se stáhl dovnitř kabiny a sundal prst ze spouště.

„Co se děje?“ zeptal se Tuvant.

„Vypadněte odsud,“ vyštěkl najednou Bragg. „Ty i Milloom, oba hned vypadněte z kabiny a schovejte se do vleku.“

„Proč?“

„Taktika střelby.

„Cože?“

Bragg se otočil a začal na caligulského řidiče hlasitě křičet. „Taktika střelby! Taktika střelby! Soustředí střelbu na tahače. Jde jim o náklad! Jestli chcete být v bezpečí, schovejte se na místo, na které se neodváží střílet!“

Tuvant s Milloomem se rozběhli spojovacími dveřmi do nákladového prostoru. Bragg si otřel čelo. Hřbet ruky měl ulepený směsicí potu a sazí. Přes komunikační kanál přikázal všem svým mužům, aby udělali totéž co caligulští řidiči. Bandité chtěli dostat náklad... a tak, Trůn mi pomáhej, na nás nebudou střílet, když budeme jeho součástí, pomyslel si.

Zvedl automatické kanóny z okna a odtáhl je spolu s boxy s municí na vrcholek nákladové jednotky.

„Chcípneme tady!“ řekl Tuvant při pohledu na stovky banditů, kteří se k nim blížili na svých strojích.

„Ne, nechcípneme,“ odsekl Bragg.

„Jsi šílený!“ vyštěkl Tuvant. „Podívej se kolem! Jsou jich tisíce! Obklíčili nás! Všechny nás zabijou, jednoho po druhém, do posledního muže!“

Bragg si povzdechl a zavřel oči.

Nízko nad hřeben proletěly bombardéry typu Nájezdník, chrlící ze svých útrob na hlavy banditů tuny smrti.

„Jsou tam banditi... schovávají se v pustině, kam se na ně nikdo nedostane,“ opakoval Bragg s úsměvem to, co mu Gaunt řekl. „Pokud je něco nevyláká ven, nepřivede na jedno místo. Něco jako... tenhle konvoj.“

Tuvant se na obrovského Ducha podíval s nevěřícím výrazem. „Takže my jsme byli návnada?“

„Jo.“

„K čertu s tebou!“

„Je mi líto. Byl to nápad komisaře plukovníka.“

Tuvant ztěžka dosedl na podlahu.

Bragg si dřepl vedle něj. Tuny zápalných bomb a napalmu spalovaly stráně kopců v okolí konvoje. Vzduch se chvěl duněním impenálních stíhacích bombardéru, které nadzvukovou rychlostí přeletěly nad nízkými kopci, aby se zformovaly k dalšímu útoku.

„Tuvante?“

Tuvant se podíval na obra vedle sebe.

„Byli jsme návnada, ale máme svůj úkol. Tenhle konvoj dovezeme do cíle. Lidi v Calphernii budou mít obrovskou radost, jak jsem říkal. Komisař plukovník jenom chtěl—“

Tuvant se otočil, oči rudé. „Tu hodnost jsem už slyšel tolikrát, že mě začíná unavovat!“

„Jmenuje se Gaunt. Je to dobrý člověk. Generál Thoth mu přikázal, aby dohlédl na obnovovací práce na vaší planetě. Dobře věděl, že se tohle může stát, protože je tady spousta teroristů a loupežných klanů, proto se rozhodl nastražit léčku. Léčku v podobě plně naložených transportérů mířících do Calphernie.“

„Jo, skvělý.“

„Dostali jsme je na jedno místo, aby je letecká peruť námořnictva mohla zlikvidovat. Raduj se, chlape! Dosáhli jsme tady velkého vítězství!“

Tuvant zvedl hlavu. Jeho tvář byla bledá. „Vím jenom tolik, že mě váš komisař plukovník zneužil jako návnadu. A ty jsi to celou tu dobu věděl.“

Bragg se posadil na zábradlí a nadechl se vzduchu nasyceného kyselým kouřem hořícího napalmu. „Jo. Banditi totiž neútočí jen tak naslepo, víš. Dělníci z Aurelianu jim dodávají informace o konvojích dodávek. Proč si myslíš, že mi komisař plukovník svěřil velení právě nad tímhle transportem?“

Tuvant nejistě zamrkal.

Bragg si zabušil obrovskýma rukama do širokého hrudníku. „Jsem velký... tak musím být taky blbý. Žádný mozek. Takový -jak že to bylo? - tupec, co určitě přivede konvoj do potíží a pak ho nechá kroužit v obranné pozici, která

umožňuje snadné ostřelování. Přesně takový idiot, který přivede konvoj banditům přímo do náruče.“

„Chceš mi říct, že jsi byl taky návnada?“

„Byl jsem třešničkou na dortu. Takovou, co se jí nedá odolat. Dělníci z města o mně řekli svým loupeživým přátelům. Jede k vám konvoj, chlapi. A velí mu úplný idiot. Nemám pravdu, Milloome?“

Milloom, který se opíral o zábradlí o kus dál, se ohlédl.

„K čertu s tebou!“

Bragg zakroutil svou velkou hlavou. V ruce zvedl data-tablet. „Můj přítel Raglon... spojovací důstojník Raglon, sledoval vaši kódovanou komunikaci. Měl jsem tě celou dobu pěkně pod dohledem, zatímco jsi podrobně informoval bandity o tom, kdy a kudy budeme projíždět, a o síle naší ochrany. Komisař plukovník mi řekl, abych to tak udělal.“

„Milloome?“ vyhrkl ohromený Tuvant.

V Milloomově ruce se znenadání objevila automatická pistole. „K čertu s tebou, ty zkurvený gardisto!“

Bragg byl v mžiku na nohou, postavil se před Tuvanta a ohnal se obrovskou pěstí po Milloomovi.

Pistole se zařinčením dopadla na kovovou podlahu a vystřelila.

Tlewn Milloom, s krvavou břečkou místo obličeje, se zapotácel a spadl z ochozu nákladové jednotky dolů. Zemřel dřív, než dopadl na ztvrdlou půdu o dvacet metrů níže.

Bragg se otočil zpátky k Tuvantovi a pomohl mu vstát. Na kloubech měl krev. Obloha byla bílá tepelnou vlnou a popelem z bombardování.

„Byl to zrádce. A zbabělec,“ vysvětlil Bragg Tuvantovi.

„Řekl ti to komisař plukovník Gaunt, mám pravdu?“

„Ne, na to jsem přišel sám. Tak, teď na nás čeká Calphernia.“

Obloha nad Monthaxem se zbarvila rezavě rudým svítáním. Atmosféra Gauntovi připomínala vysoká okna ve Schole Progeniu na planetě Ignatius Cardinal, kde byl před mnoha lety, po otcově smrti, vychován a vycvičen. Kouřová, jako sklo, měnící svou barvu od červených a okrově žlutých až po chladnější světle fialové a nachové tóny vysoko v místech, kde se ještě mihotaly hvězdy. Jediné, co tu chybělo, byla olovem obroubená postava nějakého šampióna Impéria, nějakého svatého ve vítězné póze nad hromadami hlav mrtvých protivníků.

Na chvíli se mu zdálo, že slyší pěvecký sbor školy zpívat chorál na oslavu příchodu svítání, který se zpíval vždy při východu hvězdy Ignatius. Hned se ale napomenul. Nechal se unést. V dlouhých stínech rozbřesku, které dopadaly na páchnoucí a rozbahněné zákopy, slyšel muže zpívat si při rozdělávání ohňů na vaření snídaně mnohem drsnější a brutálnější hymnus Imperiální gardy. Byl mezi nimi i Milo, který doprovázel hrdelní hudbu drsných a snivých mužských hlasů stříbrně znějícími tóny tenké píšťaly vyrobené z rákosu.

Smysl této písně byl však v podstatě stejný - slavnostní poděkování Císaři za nový den rodící se z noci. První sluneční paprsky se opíraly do neprostupné džungle za zákopy a proměňovaly všudypřítomnou vlhkost v páru, která zahalovala tmavé stromy mlžným závojem. Jaké útrapy asi čekaly Imperiální gardu v temných lesích plných vody, bláta a much?

Gaunt si opodál všiml muže, který snad jako jediný nezpíval. Major Rawne seděl na svinutém spacím pytli u ohně před svým stanem. Před sebou měl postavenou mísu horké vody, o kterou se opíral kus rozbitého zrcadla. V jedné držel stříbrný tanithský nůž a holil se. Pěnu na holení si vyráběl z kusu mýdla. Gaunt slyšel škrábání čepele nože o vousy na tvářích a krku.

Komisař byl jeho nacvičenými a pečlivými pohyby doslova hypnotizován; způsob, jakým si Rawne volnou rukou napínal kůži na tváři, jakým se po očku díval do zrcátka, jakým vedl nůž krátkými tahy a jakým ho pak opláchl ve vodě, ho přímo fascinoval.

Nůž na nůž. Pomyslel si Gaunt. Rawneho tvář mu vždycky připomínala úzkou dýku, hladkou a pohlednou. Dýku... nebo možná hada.

Obojí bylo stejně výstižné. Gaunt obdivoval Rawneho schopnosti a pochopitelně i jeho nemilosrdnost. Napadlo ho, kolik hrdel asi podřízl nožem, kterým si právě opatrně přejíždí po vlastní zranitelné kůži.

Způsob, jakým se holil, aniž by se byť jen škrábl, jenom zdůrazňoval jeho nebezpečnou zručnost. Preciznost, dokonalost, nepatrný rozdíl mezi hladkým oholením a smrtícím úderem.

Obzvláště s takovým nožem...

Rawne zvedl hlavu a jeho zrak se na okamžik střetl s Gauntovým. Aniž by dal jakkoli najevo, že si je vědom toho, že ho komisař pozoruje, dál se věnoval holení. Gaunt ale dobře věděl, jak rád by se Rawne chopil svého nože očištěného od mýdlové pěny a vousů a vrazil mu jej do srdce.

Nebo se proměnil v hada a uštknul ho.

Gaunt se odvrátil. Dobře si uvědomoval, že si před Rawnem musí dobře chránit záda. Stále, navždy. Tak se zkrátka věci měly. Ibram Gaunt měl miliony nepřátel, ale ten nejzavilejší byl stále po jeho boku, mezi jeho vlastními lidmi, a čekal na okamžik, kdy z Gaunta bude moci udělat opravdového ducha.

KAPITOLA SEDMÁ
PERMAFROST

Na Tajfunu Osm je údolí, kde se ve vzduchu vznášejí zamrzlé výkřiky, dnem i nocí, po celou věčnost. To údolí bylo vyhloubeno ledovcem a jeho strmé stěny spadají do hloubky devíti kilometrů. V místech, kde se světlo hvězd dotýká jeho povrchu, je starobylý led tak bílý, že je téměř nemožné na něj pohlédnout. Hlouběji led mění barvu, takže přechází z průhledné modři přes světle fialovou do nachu. Řasy, které do ledovce zamrzly před miliony let, v něm vytvářely svými barvivy a šťávami temné skvrny.

Ječí tam vítr, trhaný a cupovaný výčnělky ledu ostrými jako břitva, táhnoucími se podél hřebenu, zdeformovaný a zesílený stěnami údolí. Tajfun Osm je ledový měsíc, jehož povrch je tvořen souvislou vrstvou zmrzlé vody, místy až sto kilometrů silnou. Pod ní se nacházejí oceány uhlovodíků, pulzující přílivovým rytmem živoucího jádra planetky.

Rawne se otočil a sklouzl ze svahu šarlatového ledu na dno údolí. Ostrý a pronikavý vítr se do něho opíral, jako by mu chtěl ukrást maskovací plášť. Navzdory plášti, rukavicím a izolaci zimního oblečení byl celý prokřehlý a z těla se mu pomalu vytrácel cit. Nečitelnost v důsledku prochladnutí se dostavila zhruba před hodinou. Klidně ležel a pohrával si s laserovou puškou. Na kovových dílech zbraně se vytvářely krystalky ledu. Sotva ji dokázal udržet v rukou.

Nad hlavou mu proletěly další kulky. Rawne si už zvykl na jejich typický zvuk na tomto místě: mokré plácnutí a sykot rozžhavených projektilů pronikajících do ledu, který kolem nich roztál, aby vzápětí znovu zmrzl. Červenou plochu ledu kolem zdobila zčernalá, dokonale oválná místa po zásazích. Rawne si vlezl do hlubší prolákliny v ledovci a přitiskl se k jejímu dnu. Vzduchem prolétly další kulky. Jedna jen o vlásek minula Rawneho hlavu.

Pak nastalo ticho. Vlastně skoro ticho, protože neúnavné kvílení větru neustávalo. Otočil se na záda a s bradou přitisknutou na prsou se podíval na cestu, po které přišel. S výjimkou pokroucené černé siluety vzdálené sto metrů, která kdysi bývala vojínem Nylatem, nebylo po nikom a ničem nikde ani stopy.

Mrtví. Všichni byli mrtví, on byl poslední.

Odvážil se trochu nadzvednout, aby se rozhlédl. Čočky optiky laseru byly popraskané a pokryté vrstvou ledu. Ledu, který se na nich vytvořil z vlhkosti jeho vlastního oka. Stáhl se zpátky a zaklel. Včera přimrzlo vojínu Malhoonovi při zaměřování cílů na ledových krách k optice oko. Ještě teď mu v uších zněl jeho křik, když se ho snažili od zbraně odtrhnout.

Třikrát naslepo vystřelil do temného ústí kotliny. Odpovědí mu byla salva tuctu zbraní, které rozpoutaly umělou vichřici z ledové tříště.

Jeskyně: nízké, klenuté, strmé prolákliny ve stěnách glaciál-ního údolí, vytvořené pomalým posunem ledovce. Vyčerpaný Rawne se šrapnelem zaseklým do stehna skoro spadl do nejbližší z nich. Zůstal ležet tváří k zemi tak dlouho, dokud ho studená bolest mrazivého ledu nepřinutila otočit se. Najednou se v jeskyni zdálo být nedýchatelné horko. Uvědomil si, že tomu tak je proto, že se konečně ocitl v závětří. Přestože teplota uvnitř jeskyně byla sotva nad nulou, připadalo mu,

že v ní panuje tropické vedro. Stáhl si plášť a rukavice a po chvíli i izolační vestu. Otřásl se horkem a vlhkem. Pod tepelně izolačními částmi oděvu se neuvěřitelně potil. Po zádech mu stékal pramínek potu.

Podíval se na nohu. Uprostřed jeho stehna zela v uniformě díra, která vypadala jako vypálená po zásahu tavometu. Pak si všiml, že se krev na ráně a v jejím okolí nesrazila. Zmrzla. Strhl si černý led z nohy. Tělem mu projela ostrá bolest. Podíval se na vlhkou ránu na noze, ze které stoupala pára.

Rozhodně ne poprvé, a už vůbec ne naposled ve své vojenské kariéře proklel jméno Ibrama Gaunta.

Rawne se natáhl po lékárničce a otevřel ji. Vyndal z ní svorky a chystal se je použít tak, jak je tomu zdravotník Dorden v průběhu výcviku při založení jednotky naučil. Kovové svorky ale byly zmrzlé a z necitlivých prstů mu vyskakovaly na zem.

Celou věčnost mu pak trvalo, než ze sterilních papírových sáčků vyprostil jehlu. Čtyři nebo pět mu jich opět vypadlo na zem, než se mu konečně podařilo jednu uchopit. Pak si ji strčil do úst a začal hledat volný konec chirurgické nitě.

Konečně se mu jej podařilo necitlivými prsty sevřít. Vyndal jehlu z úst a pokusil se nit navléct. Daleko větší šanci by ale měl, že z laseru s porouchanou optikou zasáhne cíl ve vzdálenosti deseti kilometrů. Po dvaceti pokusech si znovu strčil jehlu do úst a začal nyní již značně roztřepený konec nitě žmoulat.

V tu chvíli dostal zezadu prudkou ránu, která ho srazila na ledovou zem.

Vylekaný zůstal ležet obličejem dolů. Pak teprve si začal uvědomovat, že za sebou slyší nějaké funění a frkání. Jazyk ho bolel a ústa měl plná krve. Kapala na zem, kde se měnila v led. Za jeho zády se hýbalo něco velkého.

Pomalu otočil hlavu, aby se podíval, co to je. Obezřetně, pokradmu, tak jako se člověk dívá do zrcadla při holení.

Ork za ním byl téměř tři metry vysoký a skoro stejně tak široký. Na ramenou a pažích se mu vlnily neuvěřitelně zbytnělé svaly a celý byl zabalený v páchnoucích kožešinách. Jeho hlava byla obrovská, dvakrát větší než lidská, vysunutá dopředu, s masivní spodní čelistí. Ze zkažených dásní mu čněly zčernalé zuby, které svým tvarem připomínaly dláta. Do očí mu neviděl. Zato však cítil orkův odporně zapáchající dech. Ze zpola otevřené tlamy mu na zem kapaly žíravé sliny.

Rawne předstíral, že je mrtvý, a pozoroval orka, jak si hraje s lékárničkou. Rukama, které by člověku dokázaly zlomit vaz jako sirku, se prohraboval jejím obsahem. Vyndal balíček gázy a zakousl se do ní. Chvíli ji přežvykoval a pak vyplivl.

Má hlad, blesklo Rawnemu hlavou. Vnitřnosti se mu při tom pomyšlení úzkostlivě sevřely.

Najednou stál ork u Rawneho. Popadl ho za vlasy a zvedl ze země jako hadrovou panenku. Druhou rukou ho začal prohlížet a hledat potravinové balíčky a munici.

Z pootevřených úst vytékala Rawnemu krev a kapala mu na hruď. Snažil se zůstat nehybný. Levou ruku přitom pomalu posunoval k noži v pochvě za pasem. Ork jím zatřásl a roztočil ho jako pytel kostí. Rawne slyšel, jak mu čenichá a bručí těsně za uchem. Na krku cítil jeho horký dech a nos měl plný odporného zápachu.

Opatrně nahmatal nůž a vytáhl ho z pochvy. Ork musel nespíš něco vycítit, protože ztuhl a zamumlal něco svým záhadným jazykem. Rawne se rozmáchl, aby mohl nožem pořádně bodnout, ale ork ho znenadání chytil za ruku a praštil jím o ledovou stěnu. Dvě rány a Rawneho sevření povolilo. Tanithský nůž dopadl na zem.

Ork vydal ohlušující hrdelní výkřik. Byl tak silný, že Rawne cítil, jak mu roztřásl bránici. Ork ho zezadu popadl za ramena a začal roztahovat ruce, zjevně odhodlán roztrhnout gardistovo tělo vedví. Rawne křičel a zmítal sebou, zoufale bojoval proti mnohem větší síle netvora a snažil se ze sebe strhnout jeho pařáty. Bylo mu jasné, že tohle je konec. Smrt už na něho cenila zuby.

V jazyce mu pulzovala bolest. Sáhl si do úst a nahmatal konec chirurgické jehly zabodnuté do jazyka. Chytil ji a prudkým škubnutím ji vytrhl. Z rány okamžitě vytryskl překvapivě silný proud krve. Pak se tím drobným, stříbrným kouskem kovu ohnal za sebe.

Ork pronikavě zařval a povolil sevření. Rawne přistál na zemi. Kašlal a plival krev. Ork sebou divoce zmítal. Držel se za oko a mezi prsty mu protékala čirá tekutina mísící se s krví. Jeho vzteklý řev se odrážel v ledové díře ohlušující ozvěnou.

Rawne se snažil dostat ke své zbrani, ale ork mu hřbetem ruky zasadil tak prudkou ránu, že přeletěl přes celou jeskyní a tvrdě narazil rameny do ledové stěny. Ozvalo se prasknutí lopatky a Rawne se sesul na zem.

Ork po něm okamžitě skočil. Jedno oko měl zavřené a kolem zaražené chirurgické jehly mu vytékal oční mok. Rawne se odkutálel stranou. Laser ležel na opačném konci jeskyně, ale nůž měl na dosah.

Svůj nůž. Kolik zápasů už s ním svedl a vyhrál? Kolik hrdel již podřízl a srdcí propíchl? Kolik břišních dutin otevřel?

Natáhl se po něm a sevřel ho. Otočil se, aby se v podřepu postavil útočníkovi. V obličeji měl výraz euforie.

Ork se k němu otočil. Vstup do jeskyně byl přímo za jeho zády. V pěsti potřísněné krví držel pistoli.

Pak promluvil pomalým, burácivým, cizím jazykem. Rawne neměl ponětí, co řekl, ale dobře věděl, co to znamenalo.

Malou jeskyní se oslnivě zablesklo a zaduněl výstřel.

Rawneho vždy zajímalo, jaké to asi je dostat smrtící zásah. Dostat zásah, který člověka zabije. Zemřít. Ale teď nic necítil. Vůbec nic. Stačil jenom zahlédnout, jak ork explouduje a jeho trup mizí v záblesku světla.

Jeho mrtvola dopadla na zem téměř ve dvou kusech. Tělní tekutiny, které vytékaly na dno jeskyně, okamžitě mrzly.

V jeskyni se setmělo. Ve vstupu stála vysoká postava, která bránila světlu proniknout dovnitř.

„Majore Rawne?“

Ibram Gaunt vstoupil do jeskyně a schoval bolterovou pistoli do koženého pouzdra.

Jak se zdálo, komisař nedopadl o nic lépe než on. Tlupa orků se rozhodla využít zmatku, který v Císařském křížovém tažení vyvolaly snahy o získání planety Tajfun, jež měla sloužit jako základna při výpadech do Sabbatiných světů. Duchové, kteří dostali za úkol tuto tlupu zničit, se při prohledávání dlouhých roklin a ledových ker rozdělili do dvou skupin. Rawneho četa postupovala podél východního a Gauntova podél západního okraje údolí. Ustupující zelenokožci byli skutečně zavilými protivníky.

Komisař a major se spolu krčili v jedné ledové jeskyni. Rawne nedával najevo žádnou vděčnost. Byl by mnohem raději mrtev, než aby byl zavázán někomu z cizí planety.

„Co máš s jazykem?“ zeptal se Gaunt, zatímco pomocí chemických bloků rozdělával oheň.

„Proč?“

„Protože toho moc nenamluvíš.“

Rawne si odplivl. „V pohodě. Čistá rána ostrým nástrojem.“ Pravda byla taková, že mu jazyk v ústech natekl, ale nehodlal dát komisaři příležitost těšit se z jeho utrpení. Bolest, kterou mu způsobovala rána v noze, však zastřít nemohl.

„Podívám se ti na to,“ řekl Gaunt.

Rawne zavrtěl hlavou.

„To byl rozkaz,“ povzdechl si Gaunt.

Přistoupil k Rawnemu a otevřel vlastní lékárničku. I jeho svorky byly zmrzlé. Když je ale nahřál nad chemickým plamenem, podařilo se mu rozšklebenou ránu v noze zavřít. Pak ji postříkal antiseptikem z jednorázové lahvičky. Rawne cítil, jak mu noha tuhne.

Gaunt si potom zahřál prokřehlé prsty a navlékl chirurgickou nit do nové jehly. Podal Rawnemu jeho nůž. „Zakousni se do střenky.“

Rawne ho poslechl. Po celou dobu, co mu Gaunt ránu zašíval, ani nehlesl.

Když byl Gaunt hotov, přetrhl nit zuby, zavázal ji a ránu omotal obvazem.

Rawne vyplivl nůž na zem.

Gaunt sbalil lékárničku, ulomil do konvice kus ledu a postavil ji na oheň.

„Řekl bych, že nás Tajfun postavil do stejné roviny, majore,“ řekl po chvíli.

„Jak to?“

„Vznešený komisař, se svým arogantním vystupováním, vyznamenáními a hodností, s vojenským výcvikem a odbornou způsobilostí; nuzný tanithský gangster se svými úskoky a triky - tady jsme si rovni. Oba dva bojujeme se stejnou nepřízní osudu, se stejnými šancemi.“

Rawne na to neodpověděl. Jeho jazyk byl příliš nateklý a rozbolavělý. Znovu si odplivnout bylo to jediné, co v tu chvíli dokázal.

Gaunt se usmál a zahleděl se na vařící vodu v konvici.

„Tak dobře. Možná to tak není. Jestli na mě pořád můžeš plivat a opovrhovat mnou, tak si rovní nejsme. Můžu se snížit na tvoji úroveň, abych ti pomohl... Feth ti pomáhej. Ale v den, kdy budeme oba na stejné úrovni, na tvojí úrovni, v ten den se zabiju.“

„Mám to brát jako slib?“ zavrčel Rawne.

Gaunt se zasmál. Hodil do vřící vody několik kostek sušeného jídla a zamíchal je. Fazolová polévka v prášku bublala a pomalu získávala svou podobu. Pořád se ještě smál, když polévku naléval do dvou cínových hrnků.

* * *

S příchodem noci se začal zvedat vítr. Skučel za vchodem do jeskyně a zvyšoval hlasitost a intenzitu kvílení. Seděli spolu ve tmě a pozorovali oheň. Zbývaly jim poslední čtyři chemické bloky a Gaunt si začínal dělat starosti.

„Chceš vědět, jaký je mezi námi dvěma ještě rozdíl, Rawne?“

Major chtěl říci ‚Ne‘, ale jeho jazyk byl příliš oteklý. Namísto toho se na komisaře podíval a znovu si odplivl.

Gaunt se usmál a pokýval hlavou, zatímco se slina na dně jeskyně proměnila v ledovou kapku.

„Tak tenhle je hned první: tohle místo je jediným kusem zmrzlé vlhkosti, ale já tady nechodím kolem a neplýtvám jí. Vítr tam venku tě vysuší a během několika málo hodin zmrzneš na kost. Šetři vodou, kterou máš v těle. Přestaň po mně plivat a možná přežiješ.“

Vzal do ruky misku vlažné vody a podal ji Rawnemu, který ji po chvíli přijal a napil se.

„A další. Tady uvnitř je teplo. Tepleji než venku. Ale pořád je tady kolem třiceti stupňů pod nulou. Ty jsi napůl svlečený a třeseš se.“

Gaunt byl stále oblečený do plné uniformy a kolem sebe měl omotaný plášť. Rawne si uvědomil, jak promrzl, a začal si znovu oblékat vestu a plášť.

„Proč?“ zeptal se major stroze.

„Proč? Protože to znám... už jsem v zónách věčného mrazu bojoval.“

„To ne... proč? Proč chcete, abych zůstal naživu?“

Gaunt se na chvíli odmlčel.

„Dobrá otázka...“ řekl konečně. „Obzvlášť když si vezmu, že bys mě sám nejradši viděl mrtvého. Ale já jsem komisař Imperiální gardy, pověřený Císařem udržovat jeho legie před bitvou bojeschopné a nedotčené. Nenechám tě zemřít. Je to moje práce. Proto jsem tě tady zachránil. Proto jsem zachránil Tanithany před zničením jejich rodné planety.“

Následovalo dlouhé ticho, přerušované jenom praskáním hořících chemických kostek.

„Dobře víte, že já to tak nikdy chápat nebudu,“ řekl Rawne chladným a slabým hlasem. „Nechal jste Tanith zemřít. Nedovolil jste nám postavit se nepříteli a bojovat. To vám nikdy nezapomenu.“

Gaunt přikývl. „Já vím.“ Pak, po chvíli, dodal: „Přál bych si, aby to tak nebylo.“

Rawne se schoulil v trhlině ve stěně ledové jeskyně a zachumlal se do pláště. Cítil jenom jediné. Nenávist.

Kde se vzalo, tu se vzalo svítání. Do jeskyně začaly nakukovat tenké a křehké sluneční paprsky.

Gaunt spal, schoulený pod pláštěm pokrytým jinovatkou. Rawne se pomalu postavil. Bolest v noze a všudypřítomný mráz mu znepříjemňovaly každičký pohyb. Oheň už dávno vyhasl.

S pohledem upřeným na Gaunta jeskyni obešel. Bolest mu tepala v sešité noze, v ramenou i v ústech. Bolest, která mu z hlavy vyhnala malátnost. Sebral svůj tanithský nůž a otřel z něj jinovatku. Klekl si vedle Gaunta a přiložil mu ostří ke krku.

Nikdo se nic nedozví. Nikdo nikdy nenajde jeho tělo. A i kdyby se tak náhodou stalo...

Gaunt se ze spánku otřásl. Víčka se mu zachvěla a dvakrát vyslovil jméno planety Tanith. „Nenechám je zemřít!“ vykřikl ze spaní. „No, ne všechny! Ve jménu Císařově, Syme!“

Pak jeho hlas přešel do nesrozumitelného mumlání. Rawne pevně sevřel jílec nože. Váhal.

Gaunt znovu promluvil. Jeho hlas byl tichý a monotónní. „Ne, ne, ne, ne... hoří... hoří... nikdy bych... nikdy bych...“

„Nikdy co?“ zasyčel Rawne, který se už už chystal rychlým pohybem podříznout komisaři hrdlo.

„Tanith... Ve jménu Císaře...“

Rawne se na místě otočil. Zároveň prudce švihl nožem. Ne ale proto, aby Gauntovi podřízl hrdlo, ale aby jím obloukem mrštil do ústí jeskyně, kde se zabodl do krku orka, který se chystal vlézt dovnitř.

Když se netvor s chroptěním svalil na záda, Rawne zaslechl zvenčí hrozivé vytí. Nešetrným kopnutím do žeber komisaře probudil, popadl laser a začal zběsile pálit po vstupu do jeskyně.

„Gaunte, ty parchante, vstávej, jdou po nás!“ křičel. „Jdou nám po krku!“

Následovalo osm zběsilých minut, během kterých spolu neprohodili jediné slovo, zato jejich zbraně ani na okamžik neutichly. Gaunt přešel z hlubokého a nepokojného spánku do plné bojové pohotovosti rychlostí danou dlouhými zkušenostmi a výcvikem. Šest orků, kteří se hnali k ústí jeskyně a bez pořádného krytí, toho sotva mohlo dokázat víc než vypálit několik výstřelů a zemřít. Dva vojáci Impéria, ukrytí ve vstupu do jeskyně, byli kryti mnohem lépe a mohli dokonale využít výhody svahu pod sebou. Obrovské kouřící mrtvoly padaly na karmínový led a klouzaly po něm dolů.

Když Rawne zabil posledního, otočil se ke Gauntovi, aby zjistil, že už dalekohledem zkoumá dno údolí.

„Nemůžeme tady zůstat,“ řekl komisař. „Ta přestřelka sem přiláká orky ze všech stran.“

„Máme tady dobrý kryt,“ oponoval Rawne.

Gaunt kopl do ledu. „Tohle není žádný kryt, ale hrobka. Když jich bude tolik, aby nás zatlačili dovnitř, můžou strhnout ten ledový útes a pohřbít nás tu. Musíme odsud. A rychle.“

V jeskyni nechali spací pytle i všechny ostatní věci; balení by jim zabralo příliš mnoho času. Gaunt kladl důraz na munici, jídlo, malý Rawneho vak s náložemi a speciální zimní výstroj. Během necelé minuty už utíkali s vlajícími plášti mrazivým svítáním ze svahu dolů.

O deset kilometrů dále dopadaly ostré paprsky vycházejícího slunce na protější stěnu údolí. Stráň, po které utíkali, však byla ve stínu. V mrazivém šeru, ve kterém se jasně červený led kolem leskl jako leštěný mramor. Nebo čerstvé

maso na pultu u řezníka. V dálce se ozval štěkot zbraní. Oba se přitiskli ke stěně údolí, ukryti za ledovými skalami. Kolem skučel a vyl vítr.

Když se dostali asi kilometr od jeskyně, zastavili se, aby si odpočinuli. Zalití potem v tepelně izolační výstroji si sedli do dřepu, ukryti za obrovským kusem ledu.

Rawne si otřel nůž od orčí krve a uřízl si jím z maskovacího pláště kus látky. Cestou někde ztratil rukavici a ruka ho teď začínala bolet. Omotal si pruh látky kolem dlaně a utáhl ji tak, že vypadala jako palčák.

Gaunt se dotkl jeho ramene a ukázal směrem, odkud přišli. Po dně údolí poskakovala světla, velké zářící světlomety: vozidla. Vítr byl příliš hlasitý, než aby bylo možné slyšet hluk motorů.

„Jdeme," řekl Gaunt.

Z úkrytu, prolákliny vyhloubené v ledovém dně, pozorovali vozy, které je míjely ve vzdálenosti pěti set metrů. Čtyři velká orčí vozidla. Kouř z primitivních spalovacích motorů byl černější než samotné stroje. Přední náprava byla opatřena širokými pneumatikami s hlubokým vzorkem a sněhovými řetězy, místo zadní nápravy byla vozidla opatřena lyžinami nebo pásy. Na všech vozech, ozbrojených těžkými zbraněmi na otočných čepech, byli kromě řidiče minimálně dva další válečníci. S divokým vytím se v mračnech ledové tříště prohnali tak blízko, že bylo možné rozeznat kmenové znaky na otlučených bocích strojů a cítit pach spalovaného paliva.

Jakmile byli pryč, chystal se Gaunt vyrazit z úkrytu a znovu se vydat na cestu. Rawne ho ale stáhl zpátky.

„Vědí, jak rychle dokážeme běžet," řekl. A měl pravdu.

Přibližně o minutu později k nim skučící vítr donesl burácení motorů a vozidla se znovu prohnala kolem stejnou cestou, kterou přijela. Jejich posádky se rozhlížely kolem a pátraly po něčem, co jim uniklo. Jedno z vozidel odbočilo na západ a další dvě pokračovala rovně. Čtvrté ve sprše ledové tříště zahnulo jejich směrem, aby prozkoumalo východní stranu údolí.

Byli v pasti. Nemohli se dát na útěk. Nebylo kam, a kdyby vylezli ze svého úkrytu, jenom by orkům prozradili svou pozici. Přitisknuti k zemi čekali, co se bude dít.

Motorové saně zpomalily. Jeden z mohutných bojovníků seskočil na zem, běžel po jejich boku a střílel do jeskyní podél stěny údolí. Druhý válečník otáčel těžkou zbraní na korbě vozidla ze strany na stranu. Blížili se...

Gaunt se obrátil na Rawneho a kývnutím hlavy ukázal na jeho laserovou pušku. „Větší dostřel, lepší optika. Sestřel toho, co obsluhuje zbraň."

„Ne řidiče?"

„Když zabiješ střelce, tak nebude moct dělat nic jiného než řídit. Když zabiješ řidiče, střelec bude moct dál střílet. Zabij střelce... a až ho dostaneš, tak zabij toho, co běží podél saní."

Rawne přikývl a dlouze dýchl na optiku pušky, aby ji zahřál. Opatrně nasadil nový zásobník. Přestože kolem hlasitě skučel vítr, neslo by se kovové cvaknutí uzavřeným údolím jako výstřel.

Všiml si, že Gaunt stejně opatrně nasazuje srpkovitý zásobník do své pistole.

Motorové saně se otočily jejich směrem a na okraj prohlubeniny, ve které se ukrývali, dopadlo světlo jeho silných světlometů. Jasně červený led zprůhledněl a barvou se teď k nerozeznání podobal čerstvému masu. Rawne namířil na střelce. Věděl o sobě, že se s Larkinem nebo Elgithem nemůže vůbec měřit, ale střílet uměl celkem slušně. Přesto nechal saně ještě trochu přiblížit, aby měl jistotu. Jeho jediný cíl, silueta vozidla za světly. Blíž... ještě blíž.

Rawne vystřelil.

Zářící střela zasáhla temnou postavu za světly. Dvakrát se zablesklo a ozvala se série výbuchů, připomínající výstřely. Saně se naklonily do strany, narazily do ledové stěny a zastavily se. Rawne si uvědomil, že exploze, které slyšel, byly skutečně výstřely. Střelce se mu trefit podařilo, ale jeho střela prošla hlavicí těžké zbraně, která explodovala a zapálila zásobník s municí. Kouřící mrtvola střelce visela zhroucená přes hořící zbraň a kolem jako ohňostroj bouchala munice. Řidič byl rovněž mrtvý. Týl hlavy a krk mu ustřelil šrapnel z explodujícího střeliva.

Gaunt s Rawnem vyskočili ze svého úkrytu a rozběhli se k motorovým saním. Ork, který prve ze saní seskočil, teď utíkal jejich směrem. Kolem hlav hvízdaly kulky z bolteru a se sykotem se zavrtávaly do ledu. Rawne v běhu přepnul laser zavěšený přes rameno u boku na plnou automatiku a s řevem stiskl spoušť. Dvě laserové střely srazily orka na zem, kde se chvíli svíjel ve smrtelných křečích, než znehybněl.

Gaunt doběhl k saním. Do nosu ho udeřil zápach spáleného masa. Střelec i jeho zbraň ještě pořád hořeli, ale oheň se na zbytek vozidla naštěstí nerozšířil. Naskočil dopředu a rychle se skrčil před další explodující střelou. Pak nastalo ticho.

Přeskočil k hořící zbrani do zadní části a pro jistotu, přestože si byl jistý, že je ork mrtev, mu střelil do zad. Slyšel až příliš mnoho pověstí o zázračné odolnosti zelenokožců vůči zraněním. Pak shodil mrtvolu ze saní na led, aby si mohl lépe prohlédnout poničenou, kouřící zbraň. Podařilo se mu najít páku, kterou ji bylo možné i s bubnovými zásobníky sundat z otočné hlavice. Zabral za ni, ruce mu klouzaly po silné vrstvě tuku. Bylo zřejmé, že uzávěr utáhl někdo s nadlidskou silou. Pověsil se na páku celou svojí váhou, bručel a nadával. Čekal, že mu každým okamžikem exploduje do obličeje další střela.

Konečně uzávěr povolil. S namáhavým supěním, bez ohledu na praskající vazy v zádech a pažích, zvedl celou zbraň i se zásobníky munice z kovových tyčí rámu, na kterém byla usazena, a hodil ji z vozidla dolů. Jak zbraň dopadla na zem, explodovaly další tři střely. Jedna se svezla po povrchu ledu, kde po sobě zanechala dlouhou roztavenou brázdu.

Gauntovy rukavice se od doruda rozžhaveného kovu zbraně vzňaly. Rychle je uhasil a odhodil stranou. Pak se vrátil zpátky do přední části saní a pokusil se vytáhnout řidičovu mrtvolu z kokpitu. Téměř čtyři sta kilo mrtvé váhy se však odmítalo pohnout.

Ohlédl se po Rawnem. Ten právě pomocí nože dodělával padlého pěšáka. Gaunt na něho zavolal. Jeho hlas se téměř

ztrácel ve skučení větru.

Společnými silami se jim podařilo řidičovu mrtvolu vytáhnout a shodit ji na led. Mezitím už začínala mrznout, takže o zem udeřila jako pytel naplněný kamením. Gaunt vlezl do kokpitu, který byl pro lidskou posádku příliš rozměrný. Uvnitř to páchlo potem a krví. Chopil se rukojetí řídítek a našel pedály. Při prvním pokusu o rozjetí vytočil motor do vysokých otáček, aby vzápětí zastavil tak prudce, že Rawne v přepravním prostoru spadl s nadávkami na záda. Nakonec se mu ale podařilo stroj jakž takž ovládnout. V podstatě se jednalo o primitivní verzi pozemního vozidla, kterým se s otcem projížděl před mnoha lety doma. Saně byly vybaveny plynovým a brzdovým pedálem. Brzda fungovala tak, že se při sešlápnutí pedálu vysunul ze spodní části saní bodec, který se zabodnul do ledu a saně tak zpomalil. Kotvu bylo možné použít, pouze pokud se sundala noha z plynu. V opačném případě by totiž rozervala celý podvozek. Mezi třemi převodovými stupni se přepínalo pomocí otočné levé rukojeti řídítek. Na primitivní přístrojové desce bylo několik měřicích přístrojů popsaných písmem zelenokožců, které neuměl číst ani mu nerozuměl. Pohyb ručiček byl však dostatečně výmluvný.

„Drž se, majore!“ varoval Rawneho a namířil si to směrem k protějšímu konci údolí. Rawne se pevně držel madel, do tváří a krku ho šlehal ledový vítr.

Gaunt se plně soustředil na řízení saní. Obrovský stroj na každé nerovnosti poskakoval jako splašená koza, ale komisař se brzy naučil odhadovat místa, na kterých se saně mohou dostat do smyku, vyjet z dráhy nebo se roztočit kolem své osy. Stroj pochopitelně nebyl vybaven posilovačem řízení, a navzdory veškerému fyzickému vypětí nedokázal Gaunt udržet přesný směr. Brzy si uvědomil, že nikdy nedokáže saně řídit tak rychle jako fyzicky mnohem lépe vybavení orci. Řízení kladlo příliš velký odpor a on byl jenom pouhý člověk.

Saně se otřásaly a poskakovaly a narážely. Nejednou se začaly otáčet, jak se mu nepodařilo udržet hnací kola v potřebném směru a zadní část vozu začala v mračnu ledové tříště předbíhat předek. Když se tak stalo naposledy, burácející motor zhasl a odmítal znovu naskočit. Pod sloupkem řízení bylo tlačítko startéru, ale když ho Gaunt stiskl, jenom bezvýsledně zacvakalo.

Gaunt se podíval dolů a nalevo od brzdového pedálu našel nožní startér. Sehnul se a pokusil se ho nakopnout.

„Gaunte!“

Zvedl hlavu. Rawne stál na korbě saní a ukazoval dozadu. Ve vzdálenosti jednoho kilometru bylo vidět tři tmavé siluety v mračnech ledové tříště, které se hnaly přímo k nim. Orci byli díky své obrovské síle a zkušenostem s řízením motorových saní mnohem rychlejší.

Gaunt se znovu a znovu snažil motor nakopnout. Když konečně naskočil, prudce sešlápl plynový pedál.

Znovu se roztočili, zastavili a pak vyrazili vpřed. Gaunt se snažil jet tak rychle, jak si jenom při těžkopádném řízení troufal. Stačilo, aby udělal jedinou chybu, dostal jediný smyk nebo mu znovu zhasl motor a pronásledovatelé by je okamžitě dohnali. Nebo by se převrátili a obrovská hmotnost motorových saní by je rozmačkala napadrť.

Vyjeli z nočních stínů údolí na širokou plochu ledové kry. Sluneční paprsky nepříjemně bodaly do očí. I když si nasadili ochranné brýle, ještě notnou chvíli nic neviděli.

Před nimi se rozkládalo ledové moře. Bílý a jasně rudý led se zelenými skvrnami byl zvlněný jako pěna. Tisíce kilometrů otevřeného, zamrzlého moře, které se na horizontu dotýkalo černého vesmíru. Slunce je zalévalo nepřátelským, oslňujícím světlem.

Moře a všechny jeho vlny jako by zmrzly uprostřed odlivu. Saně teď poskakovaly, letěly, padaly a stoupaly přes vrcholky příbojových vln posetých drobnými důlky, jež zamrzly před více než tisíci lety. Pokaždé, když se stroj ocitl ve vzduchu, se ozvalo pronikavé kvílení přetáčeného motoru, a při dopadu se do vzduchu zvedla sprška ledových úlomků. Gaunt sotva dokázal udržet stroj pod kontrolou, když se přední náprava a lyžiny znovu dotkly země. Rawneho napadlo, že by mohl po saních pronásledovatelů, které se k nim neustále přibližovaly, začít střílet, ale divoká jízda ho srazila na umaštěnou podlážku a jemu nezbývalo nic jiného než zůstat ležet. S tváří přitisknutou k podlaze si poprvé všiml otvorů, kterými byla poseta. Byly to díry po šrapnelech z explodujících zásobníků s municí. Skrze ně dovnitř pronikal pach oleje. Opatrně se doplazil k zadním dveřím a uviděl dlouhou čáru hnědých skvrn, kterou jejich saně za sebou na sněhu zanechávaly.

„Ztrácíme palivo!“ vykřikl a otočil se. „Nádrž je proražená!“

Gaunt zaklel. Teď už mu bylo jasné, co ukazoval měřicí přístroj, jehož ručička rychle klesala.

Orci se neodvratně blížili. Kolem komisaře s majorem dopadaly střely z bolterů a jiná výbušná munice, které ze zamrzlého moře zvedaly gejzíry ledu a páry.

Gaunt cítil, jak mu holé ruce začínají přimrzávat k rukojetím řídítek. Bolest mu vháněla slzy do očí. Slzy, které mu uvnitř brýlí mrzly, zastíraly výhled a štípaly do tváří.

Nalevo se ozvaly silnější exploze dvou přestřelených projektilů a vysoko k nebi se zvedly obrovské gejzíry klihovité tekutiny. Gaunt viděl, že krajina před nimi má světle modrou barvu jako popraskané zamrzlé sklo.

Vyhoupli se na další vrcholek. Pak motor zakašlal, zaprskal a zhasl. Saně dostaly smyk a divoce se sklouzly z dlouhého svahu dolů, přestože Gaunt zoufale tlačil na brzdový pedál. Komisař znovu motor nakopl. Ten jednou zakašlal a pak, v oblaku smradlavého olejového kouře, zhasl navždy. Nemazané rotory a válce praskly a zasekly se.

Motorové saně orků byly sto metrů za nimi. Slyšeli vítězoslavný ryk jejich posádek. Vůbec poprvé si Rawne uvědomil, že už neslyší kvílení větru jako v údolí.

Gaunt se rychle vyškrábal z kokpitu ven. „Nálože, Rawne!“ vyštěkl.

„Cože?“

Gaunt ukázal na otvory ve sklovitém ledu po nepřesných střelách jejich pronásledovatelů, ze kterých stoupala pára.

„Vrstva ledu je tady slabá. Přímo pod námi je oceán.“

Vzduchem se zakvílením prolétla další střela a kokpit, ve kterém Gaunt ještě před chvílí seděl, explodoval.

„Hned!“

Rawne pochopil komisařův záměr stejně rychle jako jeho šílenost. Ale orci už byli jen padesát metrů daleko. Rawne chápal i zoufalost celé situace.

Ve vaku měl dvanáct min. Všechny je vytáhl a polovinu jich podal Gauntovi. Vykopl sklo jednoho z reflektorů saní a použil jeho doběla rozžhavené vlákno jako zápalnou šňůru.

Oba dva si vzali do každé ruky po třech náložích a rozházeli je různými směry co nejdál od sebe.

Dvanáct obrovských explozí, z nichž každá byla tak silná, že by dokázala zničit tank, rozervalo ledovou krustu a do vzduchu vytryskly gejzíry páry a vroucí vody z uhlovodíkového moře, které se nacházelo těsně pod ní.

Exploze vyhodila jedny z motorových saní pronásledovatelů do vzduchu. Když pak znovu dopadly na praskající led, vybuchly a rozletěly se i se svou posádkou na kusy. Druhé saně vlétly z oblaku ledové tříště přímo do moře, kde v okamžiku vzplály. Ječící posádce posledního stroje se podařilo zastavit těsně na okraji trhliny. Led se ale pod jejich váhou prolomil a oni za příšerného řevu sklouzli do zpěněného, žhnoucího moře.

Led začínal praskat a rozdělovat se na jednotlivé kry, a ty mizely v plamenech a oblacích páry ve vzdouvajícím se oceánu, který se po mnoha tisících let, kdy byl uvězněn pod ledovým příkrovem, dral na povrch. Gaunt s Rawnem poskakovali na korbě mrtvého stroje a radostně křičeli. Když si ale všimli, jak rychle led ustupuje rozbouřenému vodnímu živlu, úsměvy ve tvářích jim ztuhly.

Oceán kolem sanic prskal a vřel. Najednou ucítili, jak jim motorové saně pod nohama prudce klesly. Gaunt přeskočil na nejbližší kru, která syčela v horké břečce.

Natáhl ruku. Rawne skočil za ním, chytil se nabízené paže a nechal se vytáhnout nahoru. Chvíli na to sklouzly jejich zničené saně pozpátku do kapaliny a explodovaly.

„Nemůžeme tady zůstat,“ řekl Gaunt. Byla to pravda. Kra, na které nyní stáli, se kolébala a rozpouštěla jako kostka ledu v horké vodě. Přeskočili na další a pak na další. Doufali, že rozlámané kusy ledu vydrží tak dlouho, než se jim podaří dostat na nějaké pobřeží. Okolo syčela pára.

Na čtvrté kře Rawne uklouzl a Gaunt ho chytil jen několik centimetrů od zpěněné vody.

Přeskočili na další kru a Rawne se rozběhl vpřed. Uslyšel za sebou výkřik. Když se otočil, uviděl Gaunta, jak po břiše klouže dolů po nakloněné kře. Rukama se snažil zachytit jejího hladkého povrchu.

Rawne si byl vědom, že by ho klidně mohl nechat zemřít. Nikdo by se o tom nedozvěděl. Nikdo by nikdy nenašel komisařovo tělo. A i kdyby se to někomu přece jenom podařilo. .. Kromě toho na něj nedosáhl.

Rawne vytáhl nůž a hodil jím tak, že se zasekl do ledu těsně nad Gauntovou rukou. Komisař se chytil jílce a přitáhl se k němu. Pak se o něj zapřel nohou a natáhl se po Rawneho ruce. Major ji sevřel a vytáhl ho nahoru, pak oba rychle přeskočili na další kru. Ta byla větší a pevnější. Vysílení se bok po boku svalili na zem, kde zůstali ležet a těžce oddechovali.

Kus ledu za jejich zády zmizel i s Rawneho nožem v uhlovodíkovém oceánu.

Seděli spolu na ledové kře už šest hodin. Oceán kolem nich mezitím znovu zamrzl a jeho syčení utichlo. Neměli kam jít. Nově se vytvářející ledová vrstva byla sotva několik centimetrů silná - dost silná na to, aby spoutala smrtící oceán, ale příliš slabá, než aby unesla jejich váhu. Za zády jim na vrcholku kry blikala a kvílela Gauntova signální lampa.

„Máš to u mě,“ řekl konečně Gaunt.

Rawne zavrtěl hlavou. „Nestojím o to.“

„Vytáhl jsi mě. Zachránil jsi mi život. Máš to u mě. A popravdě řečeno, překvapil jsi mě. Vím, že bys mě nejradši viděl mrtvého a tohle byla jedinečná příležitost, jak si své přání splnit a nezašpinit si přitom ruce od krve.“

Rawne se otočil, aby se na Gaunta podíval. Jeho tvář osvětlovala měkká zář hvězd na nočním nebi. V jejich světle se podobala dýce víc než kdy dříve. A jeho oči připomínaly oči hada.

„Jednoho dne tě zabiju, Gaunte,“ řekl prostě. „Dlužím to Tanith. Dlužím to sobě. Ale nejsem žádný vrah a vím, co to je čest. V jeskyni jsi mě zachránil před zelenokožcem a musel jsem ti to oplatit.“

„Udělal bych totéž pro kteréhokoli ze svých mužů.“

„Právě. Možná si o mně myslíš, že jsem rebel, ale já vždycky budu věrný Císaři a Gardě. Dlužil jsem ti to. A přestože se mi to ani trochu nelíbilo, svůj dluh jsem splatil. Teď jsme vyrovnaní.“

„Vyrovnaní,“ zamumlal Gaunt potichu, jako by si pohrával s chutí toho slova na jazyku. „Nebo možná rovni.“

Rawne se usmál. „Jednou ten den přijde, Ibrame Gaunte. Ale to na tom budeme oba stejně. Budeme si rovni, jak říkáš. Zabiju tě a vychutnám si to. Teď ale není ten pravý čas.“

„Díky za upřímnost, Rawne,“ řekl Gaunt a vytáhl tanithský nůž, který dostal od Corbeka, když se poprvé chystali spolu do války.

Rawne sebou trhl a ztuhl. Ale Gaunt mu nůž podal rukojetí napřed.

„O svůj jsi přišel. Vím, že se žádný Tanithan neobejde bez dlouhého nože za pasem.“

Rawne si od něj nůž opatrně vzal. Chvíli s ním otáčel znecitlivělými prsty a pak ho zasunul do prázdné pochvy.

„Nalož s ním tak, jak se ti zdá nejvhodnější,“ řekl Gaunt a otočil se k Rawnemu zády.

„To taky udělám... jednou,“ odpověděl major Elim Rawne.

Ošetřovna se na Monthaxu nacházela daleko za hlavní obrannou linií. Stejně jako Gauntova modulární bouda stála

nad hustou vodou na dřevěných kůlech. Stěny této dlouhé dřevěné budovy byly natřeny arsenově zelenou barvou, zatímco její strmá střecha byla začerněná bitumenem. Dveře a okenní otvory zakrývaly šedivé závěsy chránící před střepinami granátů. Vzduch z čističek vzduchu a energii z hučící turbíny umístěné vzadu za boudou přiváděly svazky kabelů a trubic. Na stěnách byly namalovány symboly Impéria a zdravotnické služby. Gaunt vyšplhal po kovovém žebříku, který se nacházel hned vedle rampy pro nosiče nosítek, a prošel těžkými závěsy dovnitř.

Tam ho čekal učiněný ráj a překvapení zároveň. Ošetřovna byla rozhodně tím nejchladnějším a nejvoňavějším místem v celém táboře a dost možná na celém Monthaxu. Z čerstvého dřeva podlahy a čistých rohoží stoupaly sladké vůně míz, které se mísily s pachem antiseptických tekutin, čistého lihu a nějakého dezinfekčního kadidla, které hořelo v misce vedle malého oltáře na západní straně budovy. Všech čtyřicet lůžek bylo prázdných a ustlaných. Místnost osvětlovalo bledé umělé světlo lamp se sítěnými stínidly.

Gaunt prošel celou ošetřovnou a nahlédl za zástěnu, která kryla dveřní otvor na protější straně. Jak zjistil, vedl tudy průchod do skladů, na latríny, do malého operačního sálu a bytu hlavního důstojníka zdravotnické služby. Dorden ve své malé, uklizené kanceláři sice nebyl, ale Gaunt jasně poznával způsob, jakým byly všechny lékařské knihy, pořadače, lahvičky a flakóny s nálepkami na přední straně v uzamčeném kabinetu uspořádány.

Zdravotník byl na operačním sále, kde leštil nerezový povrch operačního stolu a kanály odvádějící krev. V rozích místnosti byly umístěny lesknoucí se chirurgické nástroje, sterilizační aparát a resuscitační jednotka.

„Komisař Gaunt!“ zvolal Dorden překvapeně, když zvedl hlavu. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Jen klidně pokračujte. Je to jen rutinní obchůzka. Žádné problémy?“

Dorden se narovnal, zmačkal hadr, kterým prve leštil operační stůl, a hodil jej do mísy s dezinfekčním prostředkem. „Vůbec žádné, pane. Přišel jste to tu zkontrolovat?“

„Rozhodně je to pokrok, v porovnání s podmínkami, ve kterých jste musel pracovat.“

Dorden se usmál. Byl to drobný, postarší muž se zastřiženou šedivou bradkou a dobrosrdečnýma očima, které viděly víc bolesti, než si zasloužily. „Zatím je tu prázdno.“

„Musím přiznat, že mě to překvapilo, když jsem sem přišel. Tak jsem si zvykl vidět vás obklopeného raněnými, Císař nám pomáhej.“

„Však počkejte,“ opáčil Dorden zlověstně. „Už mě to taky znervózňuje. Pohled na všechny ty prázdné postele... Modlím se ke Zlatému trůnu, abych zůstal bez práce, ale ta nečinnost mě ničí. Už jsem to tu snad stokrát všechno vyčistil a vyleštil.“

„Jestli to je ta nejhorší práce, která vás tady na Monthaxu čeká, pak můžeme být jenom rádi.“

„To samozřejmě. Mohu vám nabídnout šálek kafeinu? Právě jsem se chystal rozdělat oheň v kamnech.“

„Možná později, až se sem vrátím. Musím provést inspekci skladů. Věci se brzy dají do pohybu.“

„Podle toho, co jsem včera v noci slyšel, s vámi musím souhlasit. Uvidíme se tedy později, pane.“

Gaunt kývl hlavou na pozdrav a odešel. Pochyboval, že bude mít později čas, aby se zastavil. A pochyboval také, že tenhle malý ráj zůstane dlouho nedotčen.

Dorden pozoroval odcházejícího komisaře. Pak se rozhlédl po čisté místnosti s prázdnými lůžky. Stejně jako Gaunt, ani on si nedělal nejmenší iluze o tom, v jaké peklo se tohle místo změní. Bylo to nevyhnutelné.

Zavřel oči. Na okamžik před sebou uviděl rohože nasáklé černou krví; zašpiněná prostěradla; sténání a nářek, křičící obličeje. I ty, které navždy umlkly.

Na chvíli měl pocit, že cítí pach krve a spáleného masa, ale byl to jen pach kadidla.

Jenom kadidlo.

KAPITOLA OSMÁ
KRVAVÁ PŘÍSAHA

Padlí vojáci, ležící na cestě a na rozbahněných polích planety Nacedon, vypadali, jako kdyby na sobě měli černé brnění. Nebylo to však brnění. Byli pokryti hustou vrstvou much, které se kovově leskly a pohybovaly se jako jedno tělo.

„Zdravotník!“

Tolin Dorden odtrhl oči od much. Nad nízkými, plochými bažinami se rozprostírala mlha. Cesty a okraje polí byly odděleny příkopy a živými ploty. Všechny byly poničeny pásy tanků a byly do nich zatlučené kůly s ostnatým nebo žiletkovým drátem. Mlha páchla po termitu.

„Zdravotník!“ ozvalo se znovu, ostře a naléhavě, z místa dál po cestě. Dorden se pomalu otočil a ztěžka vylezl z rigolu u cesty, která byla v délce jednoho sta metrů pokrytá pokroucenými mrtvými těly obsypanými miliony much.

Zamířil k budovám. Už měl té prokleté války plné zuby. Viděl toho až příliš mnoho, jednotlivé planety mu už začínaly splývat. Byl unavený a vyčerpaný. Ve svých šedesáti letech byl o dvacet let starší než kdokoliv jiný z Duchů. Byl znavený: znavený smrtí, válčením, unavený mladými těly, která musel sešívat. Byl unavený i z toho, že ho tolik mužů bralo jako svého otce, o kterého přišli při zkáze Tanith.

Oblohu pozdního odpoledne zastíral kouř, který se sem valil z níže položených polí. Došel ke starým budovám z červených cihel s dírami místo oken a polorozbořenými zdmi. Kdysi, před začátkem invaze, bývaly součástí farmářského komplexu. Feudální usedlost s hlavní obytnou budovou, hospodářskými staveními a stájemi. V rozbahněných ohradách pro prasata se povalovaly rezivějící zemědělské stroje. Komplex ve tvaru podkovy byl obehnán dvojitým plotem z opálených prken a žiletkového drátu. Severní strana, odvrácená od frontové linie, byla otevřená. Podél plotu drželi v pravidelných rozestupech hlídku Duchové, zbraně připravené ke střelbě. Vojín Brostin dal Dordenovi kývnutím hlavou svolení ke vstupu.

Zdravotník prošel kolem palebného postaveni obehnaného pytli s pískem a průchodem, který v cihlové zdi vytvořila vytrvalá laserová střelba, a vešel do hlavní budovy celého hospodářství. Další mračna much, bzučících v odpoledním slunečním svitu. Pach smrti, na který byl tak zvyklý. A další pachy: antiseptika, krev, fekálie.

Dorden vkročil na podlahu vykládanou dlaždicemi a posetou skleněnými střepy. Většina jich byla popraskaných. Tu a tam byly louže oleje, hrající duhovými barvami. Ze stínu se vynořil Corbec. Unaveně kroutil hlavou. „Doktore," řekl.

„Plukovníku," odpověděl Dorden.

„Polní nemocnice..." řekl Corbec a rozmáchl se rukou kolem sebe. Tolik už Dorden stačil pochopit.

„Přežil někdo?"

„Proto jsem vás zavolal."

Corbec provedl Dordena klenutou chodbou do místnosti osvětlené sinale žlutým slunečním svitem, pronikajícím dovnitř skrze světlíky v šikmé střeše. Puch zde byl mnohem silnější. Dorden prošel místností tam a zpátky.

„Proč tady zůstali?" zeptal se.

Corbec se k němu obrátil s tázavým pohledem. „Proč myslíte? Ustupujeme. Máme příliš mnoho nákladu. Můžete... je roztřídit?"

Dorden potichu zaklel. „Co jsou ti muži zač?"

„Šlechtici. Padesátý volponský regiment. Vzpomínáte si na ty ďábly z Voltemandu? Jejich velící jednotky dnes ráno ustoupily, přesně podle rozkazů."

„A raněné nechali tady?"

Corbec pokrčil rameny. „Vypadá to tak, doktore."

„Co jsou to za zvířata, že nechávají své nemocné a raněné zemřít?" vyprskl Dorden a přistoupil k nejbližšímu z mužů, aby mu vyměnil obvazy.

„Lidi?" navrhl Corbec.

Dorden se k němu prudce otočil. „Tohle není legrace, Corbeku. Tohle vůbec není legrace. Většina z nich by při správné péči mohla přežít. Nenechám je tu zemřít."

Corbec potichu zaúpěl a poškrábal se na temeni hlavy v hustých, černých vlasech. „Nemůžeme tady zůstat, doktore. Komisařovy rozkazy..."

Dorden si změřil plukovníka svýma starýma, rozzuřenýma očima. „Nenechám je tu," prohlásil suše.

Chvíli se zdálo, že Corbec chce něco namítnout, ale pak znejistěl a rozmyslel si to. „Podívejte se, co pro ně můžete udělat," řekl jenom a nechal Dordena, aby dělal svou práci.

Dorden právě ošetřoval jednomu z raněných nohu, když zaslechl skřípění štěrku na cestě před domem a burácení motoru vojenského transportéru. Hlavu zvedl, až když byl se svou prací hotov.

„Děkuju vám, pane," řekl mladík, jehož nohu právě ošetřil. Byl pobledlý a sinalý, příliš slabý, než aby dokázal vstát z postele.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Dorden.

„Culcis, pane. Vojín, Šlechtic." Dorden si byl jistý, že by Culcis rád vložil do svých slov větší důraz, ale byl až příliš zesláblý, než aby se mu to povedlo.

„Já jsem Dorden. Zdravotník. Tanithan. Kdybys mě potřeboval, vojíne Culcisi, zavolej."

Chlapec přikývl. Dorden vyšel ven. Namířil si to přímo k Chiméře, stojící pod vysokými zdmi. Corbec právě rozmlouval s vysokým mužem usazeným na jejím vrcholku.

Muž se pohnul, seskočil na zem a vykročil ke zdravotníkovi. Byl to Gaunt. Tvář měl ukrytou ve stínu štítku své čepice a dlouhý plášť za ním volně povlával.

„Pane!" řekl Dorden,

„Dordene - Corbec říká, že se odsud nechcete hnout."

„Je tady šedesát osm raněných, pane. Nemůžu je tady nechat a ani je tu nenechám."

Gaunt vzal Dordena za paži a odvedl ho přes zablácený dvůr k boční stěně, která se tyčila nad udusanou hospodářskou půdou a opuštěnými ohradami pro prasata, za nimiž zapadalo slunce.

„Vy ale nemáte jinou možnost, Dordene. Nepřátelská vojska jsou sotva půl dne za námi. Generál Muller nám přikázal ustoupit. Nemůžeme je vzít s sebou. Je mi to líto."

Dorden se vytrhl z komisařova sevření. „To mně také," řekl.

Gaunt se otočil ke zdravotníkovi zády. Dorden se chvíli domníval, že až se k němu komisař znovu otočí, přiměje ho k poslušnosti svou pěstí. Ale nestalo se tak. Gaunt si místo toho povzdechl. Dorden si uvědomil, že v jeho pnpadě zřejmě není násilí prvořadý a upřednostňovaný způsob vynucování poslušnosti. Nikdy nekončící válka a zkušenosti s ostatními důstojníky ve válečných podmínkách zdeformovaly Dordenovo smýšlení. Rozhodně na to nebyl hrdý.

Gaunt se podíval na zdravotníka. „Corbec mě upozornil, že mi takhle odpovíte. Podívejte se, protiútok na Nacedon má proběhnout zítra v noci. Teprve pak, pokud si tak Císař bude přát, zaženeme nepřítele a získáme tohle území zpět."

„Noc a den jich bez pomoci mnoho nepřežije. A jestli je najdou stvůry Chaosu, pak zemřou všichni do jednoho!"

Gaunt si sundal čepici a projel si rukou nakrátko sestřižené světlé vlasy. Slábnoucí sluneční paprsky zvýrazňovaly jeho hranatý profil, ale myšlenky, které se komisař honily hlavou, zůstávaly ukryté ve stínu. „Máte můj respekt, Dordene. Vždycky jste ho měl, od samého vzniku regimentu. Jediný Duch, který odmítá vzít do ruky zbraň. Duchové vám jsou hodně dlužni, mnozí z nich vám vděčí za svůj život. I já k nim patřím. Jen velice nerad bych vám něco rozkazoval."

„Tak to nedělejte, komisaři. Sám dobře víte, že bych odmítl váš rozkaz splnit. Na prvním místě jsem lékař, až potom Duch. Na Tanith jsem přes třicet let jako praktický lékař obvodu Beldane a hrabství Pryze ošetřoval nemocné,

neduživé, novorozené a slabé. Dělal jsem to, protože jsem složil přísahu na lékařské univerzitě Tanith Magny. Vy přece chápete, co loajalita a přísaha znamenají. Pochopte, prosím, i tu mou.“

„Chápu závažnost lékařské přísahy.“

„A vždycky jste ji ctil! Nikdy jste mě nežádal, abych porušil svůj slib mlčenlivosti vůči mužům s osobními problémy. .. ať už se jednalo o pití, syfilis nebo duševní poruchy... vždycky jste mi umožňoval dostát své přísaze. Dovolte mi to i teď.“

Gaunt si nasadil čepici. „Nemůžu vás tu nechat zemřít.“

„A je můžete?“

„Oni nejsou Duchové, Dordene!“ vyhrkl Gaunt a odmlčel se.

„Lékař je povinen pomáhat všem raněným. Ano, na Polích založení jsem složil přísahu, že budu věrně sloužit Císaři a Imperiální gardě. Ale ještě mnohem dřív jsem Císaři přísahal, že budu ochraňovat lidské životy. Nenuťte mě porušit slib.“

Gaunt se na zdravotníka pokusil použít logiku. „Naše proslavená vojska byla poražena v deltě u Lohenichu. Utíkáme před obrovskou armádou Chaosu, která je nám v patách, sotva půl dne za námi. Vy jste nevoják. Jak byste mohl tohle místo udržet?“

„Pomocí slov, pokud budu muset. S dobrovolníky, pokud se zde někteří odváží zůstat a vy jim to dovolíte. Koneckonců, jde přece jenom o to vydržet do zítřejší noci. Dokud naše vojska při protiútoku nezískají tohle místo zpět. Nebo to byla lež? Propaganda?“

Gaunt chvíli nic neříkal a jen si v paprscích večerního slunce upravoval svůj zablácený plášť. Pak se znovu obrátil k zdravotníkovi.

„Nebyla to lež. Dobudeme tohle místo zpět. Tohle i všechna ostatní. Poženeme je tak, jako hnali oni nás. Ale nechat vás tady venku, byť jen přes noc...“

„Nemyslete na mě. Myslete na volponské raněné.“

Gaunt se o to pokusil. Jeho názor to však nijak zvlášť nezměnilo. „Oni by nás klidně nechali povraždit...“

„Takhle nemluvte!“ varoval ho Dorden. „Mezi spojenci nesmí být pro nenávist místo. Tohle jsou lidé, vojáci, cenní muži. Mohou se vyléčit a znovu bojovat, pomoci vyhrát další konflikt. Nechtě mě tady, abych se o ně mohl postarat. S tolika muži, kolik jich můžete postrádat. Nechtě mě tady a vraťte se pro nás.“

Gaunt zaklel. „Dám vám jednu četu. Víc nemůžu. Deset mužů, dobrovolníků. Jestli se jich deset najde. Za tohle bude Muller chtít mojí hlavu.“

„Vezmu za vděk tolika, kolik jich dostanu,“ řekl Dorden. „Děkuji vám.“

Gaunt se už vydal na odchod, ale náhle se otočil a pevně stiskl Dordenovu pravici.

„Jste statečný muž. Nedovolte jim, aby vás dostali živého... a snažte se, abych nemusel litovat toho, že jste byl tak statečný.“

Gaunt a ustupující jednotka Duchů odešli a oni zůstali sami. Dorden pracoval v dlouhé síni a jedinou připomínkou ubíhajícího času mu byla měnící se barva slunečního svitu, přecházející s blížícím se soumrakem do temné modři. Rozsvítil lampičky na bednách rozestavěných mezi raněnými a vyšel ven na dvůr. Nad hlavou začínaly na nafialovělé obloze vycházet cizí hvězdy.

Jako první uviděl tři Duchy: Lespa, Chaykera a Foskina, zkušené zdravotníky, kteří fungovali jako jeho asistenti. Probírali se zdravotnickými zásobami, které jim tam Gaunt nechal. Dorden víceméně očekával, že právě oni budou mezi dobrovolníky. Doufal v to. Přesto vidět své tři spolupracovníky, jak pracují, jako by se nic mimořádného nedělo, bylo osvěžující a povzbudivé. Zamířil k nim. Chtěl se chovat jako obvykle a zeptat se jich na stav zásob, ale nedokázal ze sebe vypravit nic jiného než slova díků. Každý z nich se usmál, přijal podávanou ruku a poznamenal něco o povinnosti. Dorden na ně byl hrdý.

Právě jim začal dávat pokyny a rozebírat potřeby raněných v pořadí podle priority, když se objevil další Duch: Mkoll, hlavní průzkumník a Dordenův nejbližší přítel v jednotce, doprovázený Brostinem, Claigem, Caffranem a Gutesem. Dokončili obchůzku ohrady usedlosti a chystali se na noc zakopat.

Dorden se s Mkollem pozdravil. „Nemusel jsi tady zůstávat.“

„A to jsem tě tu měl nechat samotného?“ zasmál se Mkoll. „Nechci, aby se říkalo: ‚Zdravotník Dorden zemřel, a kde byl jeho nejlepší přítel Mkoll?' Komisař hledal dobrovolníky, tak jsme se přihlásili.“

„Tohle vám nezapomenu, ať už bude můj život jakkoli krátký,“ odpověděl Dorden.

„Boky máme dobře chráněné,“ řekl Mkoll a ukázal na dvojitý plot. „Nás všech deset.“

„Deset?“

„Tolika mužům dovolil komisař plukovník zůstat. Nás pět, vy tři a ještě dva další. Co byste na to řekl, Duchové se mezi sebou pohádali, kdo tady bude moci zůstat. Přihlásili se všichni.“

„Všichni? Vsadím se, že major Rawne ne!“

Mkoll se provinile usmál. „Tak dobře, všichni ne. Ale i tak jich bylo dost. Gaunt se nakonec rozhodl, že tady zůstanou ti, co se přihlásili jako první. Takže jste tu zůstali vy tři, já, Brostin, Claig, Caffran a Gutes. Plus Tremard, který drží hlídku u brány, a...“

„A?“

Dorden najednou vycítil, že za ním někdo stojí, a prudce se otočil. Díval se přímo do usměvavé, zarostlé tváře Colma Corbeka.

„A já. Takže, doktore, máte to tady na povel. Jak to skoulíme?“

Nastala noc. Vzduch se pročistil. V dálce bylo slyšet vytí hyen. Na oblohu se vyhouply tři měsíce, aby po čase zase zapadly. Noc byla jasná a studená a ve vzduchu se vznášel pach smrti. Daleko odsud, nad jižním horizontem, duněly a vířily žluté mraky blížící se bouře. Silná pozemní armáda se blížila. Nepřátelská vojska a bouře. Temnou oblohu osvětlovaly rozeklané blesky. Vzduch ztěžkl a zesládl.

Uvnitř usedlosti se jeden Šlechtic vypjal ve smrtelné křeči a zemřel. Dorden, v lékařském hábitu ušpiněném krví, usilovně bojoval o jeho život. Teď už ale nezbývalo nic, co by mohli on nebo Lesp udělat.

Dorden unaveně odstoupil od chladnoucího těla a podal zakrvácené nástroje Lespovi. „Zaznamenejte čas a způsob smrti. A taky jméno a číslo na známkách," řekl zachmuřeně. „Když Císař dá, předáme tyhle údaje kanceláři volponského administrativního důstojníka, aby si mohli upřesnit záznamy."

Lesp si opovržlivě odfrkl. „Šlechtici si tyhle muže už určitě dávno odškrtli jako mrtvé."

Lesp byl vysoký a štíhlý muž z tanithského přístavu. Měl modré oči a ohryzek, který na jeho útlém krku vypadal, jako kdyby spolkl jablko. Doma býval rybářem, členem rybářské rodiny, která brázdila mořské proudy za souostrovím. Dokázal výborně zacházet s plachtovinou a jehlou a při kuchání ryb se naučil téměř chirurgické přesnosti při práci s nožem. Když Dorden shledal Lespa jako způsobilého, využil jeho dovedností ve prospěch zdravotnictví. Lesp se nové úlohy zhostil na výbornou a práci s hlavním zdravotníkem si rychle oblíbil.

Dorden vítal jakoukoli pomocnou ruku. Většina zdravotníků, kteří při Založení do regimentu vstoupili, se z Tanith nedostala živá. Původně byli jedinými plně kvalifikovanými zdravotníky Dorden, Gherran a Mtane, plus dvacet dalších vojáků, kteří prošli výcvikem jako polní zdravotníci. Dorden si se všemi promluvil a bedlivě sledoval všechny, kdo přežili. Na základě svých poznatků pak sestavil tolik potřebný zdravotnický tým. Bez obětavých, příležitostně se vzdělávajících amatérů, jakými byli Lesp, Foskin a Chayker, by zdraví regimentu ani zdaleka nebylo na tak dobré úrovni.

Mtane a Gherran odtáhli s Gauntovou hlavní jednotkou, přestože si oba velice přáli zůstat. Jenže přijít během jediné akce o všechny zkušené zdravotníky si Gaunt nemohl v žádném případě dovolit.

Dorden vyšel na rozblácený dvůr a právě v tu chvíli se nebesa jako na povel otevřela a na zem se začaly valit proudy deště, který smýval z jeho vojenské blůzy krev pacientů. Jak tam tak stál, začínal déšť poněkud slábnout.

„Takhle celý promoknete," pravil čísi hlas.

Když se Dorden otočil, uviděl Corbeka, který pod stříškou pokuřoval doutník. Doktor vlastně viděl jenom černou siluetu a rudě žhnoucí špičku doutníku.

Dorden se schoval pod přístřešek k němu. Corbec mu nabídl voskovanou krabici s doutníky. „Skořicové. Poprvé jsem je ochutnal na Voltemandu a pak mi trvalo celou věčnost, než se mi podařilo nějaké sehnat na černém trhu. Vezměte si jeden na teď a jeden na později."

Dorden si vzal dva, jeden si strčil za ucho a druhý si připálil od Corbekova napůl vykouřeného doutníku.

Spolu se pak mlčky dívali do noci.

„Bude to tvrdé," řekl po chvíli Corbec tiše.

Díval se přitom sice na blesk doprovázený burácením hromu, ale Dorden pochopil, co má na mysli.

„A přesto jste zůstal."

Corbec zhluboka potáhl ze svého doutníku a vypustil obláček bílého kouře. „Rád dělám dobré skutky."

„Nebo se považujete za ztracenou existenci."

„Císař se o nás postará. A nejsme my náhodou všichni jedna velká ztracená existence? První a poslední - a ztracení? Na tohle mě nedostanete."

Dorden se usmál. Doutník byl silný a jeho chuť ohavná, ale přesto si jej vychutnával. Nezakouřil si už přes dvacet let. Jeho žena kouření neschvalovala. Říkala, že tím nedává svým pacientům dobrý příklad.

Pak přišly děti, Mikal a Clara, a on kouření nechal úplně, takže...

Dorden se vytrhl ze zamyšlení. Tanith si je vzal všechny s sebou, jeho ženu, Claru i s manželem a jejich dětmi. Zbyl mu jenom Mikal, vojín Mikal Dorden, spojař v četě seržanta Haskera.

„Myslíte na domov," zamumlal Corbec.

Dorden zaplašil chmurné myšlenky. „Cože?"

„Poznám ten pohled."

„Je tma, plukovníku."

„Tak tedy poznám ten... pocit. Způsob držení ramen. Čas od času to sedne na každého z nás."

„Řekl bych, že vám komisař řekl, abyste něco takového netoleroval. Že je to špatné pro morálku."

„Z mého pohledu ne. Tanith bude žít tak dlouho, dokud si ji budeme nosit tady..." odpověděl Corbec a poklepal si na čelo. „A nikdy se nedozvíme, kam jdeme, když nebudeme vědět, odkud přicházíme."

„A kam si myslíte, že jdeme?"

Corbec odhodil nedopalek do bláta a nechal ho vyhasnout. „V horším případě do pekla. V lepším nás nejspíš čeká dobytá planeta, kterou nám Gaunt slíbil. Slaydův dar: první planetu, kterou opravdu dobudeme, můžeme prohlásit za vlastní a usadit se na ní."

„Nová Tanith, co?" řekl Dorden se zrakem upřeným do bouře. „Nový domov, o kterém muži mluví, když umírají nebo jsou opilí? Věříte tomu? Může se nám samotným někdy podařit dobýt celou planetu, poctivě si vysloužit tuhle odměnu? Nejsou nás ani dva tisíce. Do každé bitvy, ve které se ocitneme, jdeme po boku ostatních regimentů, pročež jsou nároky na vítězství a odměnu mírně řečeno sporné. Nejsem pesimista, plukovníku, ale pochybuji o tom, že se komukoli z nás někdy podaří najít Novou Tanith. Pokud ji ovšem nebude hledat na dně sklenice nebo ve smrti."

Corbec se usmál. Jeho bílé zuby byly v šeru dobře vidět. „Tak to mám štěstí. Ať tak nebo tak, uvidím ji pravděpodobně spíš než kdokoli jiný."

Nalevo bouchly dveře. Z nemocnice vystoupil Chayker, zahalený v maskovacím plášti, a zamířil s cínovým džberem v ruce ke studni. Chvíli bylo slyšet vrzání pumpy. Když pak znovu prošel kolem, celý se pod tíhou džberu plného vody prohýbal. Dorden i Corbec už cítili vůni masového vývaru, který Chayker s Foskinem vařili pro celou posádku.

„Něco tu moc hezky voní," poznamenal Corbec.

„Foskin našel na poli za příkopem brambory a obilí a ve staré špižírně jsme objevili sušené fazole a solené maso. Bude to ta nejlepší večeře, jakou jsme za poslední dobu měli. Ale jako první dostanou najíst pacienti, kteří jíst mohou."

„Samozřejmě. Potřebují jídlo víc než my. Já mám láhev sakry a krabici těchhle doutníků. S tím bych měl nějakou chvíli vydržet."

„Až dostanete chuť na pořádné jídlo, přijďte dovnitř," řekl Dorden tónem, jako kdyby vystavoval lékařský předpis. „Díky za doutníky." Otočil se a vrátil se zpátky do nemocnice.

Nakrmit pacienty trvalo hodinu a půl. Lesp a ostatní pomocníci si vedli skvěle a hodně raněných se najedlo, nebo alespoň napilo. Stav dvanácti mužů byl však příliš vážný, než aby dokázali zůstat při vědomí. Dorden pečlivě rozdělil zásoby narkotik, aby jich přednostně tito měli dostatek. Chlapec, kterému Dorden ošetřil poraněnou nohu, Culcis, teď seděl s několika ostatními na postelích a povídali si. V jejich očích bylo vidět vděčnost. Volponští Šlechtici Tanithany opovrhovali. Stejně se stavěli i k civilistům. Skutečnost, že je vlastní regiment nechal na holičkách a před jistou smrtí je zachránila banda barbarů, však očividně změnila mnohé z jejich hluboce zakořeněných předsudků a poněkud zkrouhla jejich domýšlivost. Alespoň z toho mohl mít Dorden radost.

Zahlédl promočeného Caffrana, který se právě vracel z obchůzky. Vzal si misku s masovým vývarem a posadil se ke Culcisovi. Oba byli podle Dordenova odhadu přibližně stejně staří. Stejně staří jako Mikal. Slyšel je, jak si vyprávějí vtipy.

Lesp ho chytil za paži. Stav jednoho z kritických případů se prudce zhoršil. S Chaykerovou pomocí vynesli muže ven, do bývalé kuchyně, která nyní sloužila jako operační sál. Uprostřed stál jídelní stůl, dostatečně dlouhý, aby se na něj vešel dospělý muž. Na něj pacienta položili.

Šlechtic, podle známek se jednalo o desátníka Regaru, přišel o nohu pod kolenem a do hrudi ho zasáhla střepina granátu. Jeho krev rozhodně nebyla modrá. Jídelní stůl byl od ní celý kluzký a na dlaždicích se vytvářely velké kaluže. Chayker po jedné z nich málem uklouzl. Dorden ho poslal pro mop a další vatu.

„Žádné mopy tady nejsou," pokrčil rameny Chayker.

„Tak najdi něco, co poslouží jako mop."

Dorden musel pomocí ruční pily amputovat křičícímu Re-garovi z pahýlu nohy další kus. Teprve potom se mu podařilo krvácení zastavit. Pak svěřil zraněného jistým prstům Lespa, který ránu sešil jemnými, námořnickými stehy. Tou dobou se už vrátil Chayker a pustil se do vytírání podlahy pomocí mopu, který provizorně vyrobil z pruhů látky nařezaných z maskovacího pláště a přivázaných k násadě starých hrábí. Roztrhat vlastní plášť jenom proto, aby mohl vytřít krev, to byla od Ducha velká oběť... Dordenův obdiv k oddanosti, jakou dobrovolníci ke své povinnosti projevovali, opět o poznání vzrostl.

Tiše naříkajícího Regaru odnesli zpátky do postele. S trochou štěstí a dávkou masketaminu, snižujícího horečky, měl šanci zůstat naživu. Téměř vzápětí po dokončení této práce byl Dorden odvolán k záchvatu, se kterým si Foskin nedokázal poradit. A pak k muži, který se probral z komatu, ale vzápětí začal zvracet krev.

Jak se blížila půlnoc, začínala ošetřovna pomalu tichnout. Dorden právě drhl chromované nástroje k roztahování žeber ve vědru s horkou vodou, když do místnosti vstoupil Mkoll. Z pláště mu kapala voda. Venku stále zuřila bouře a burácení hromu otřásalo okny a střešní krytinou. Každou chvíli vypadl z některého z okenních rámů uvolněný kus skla, nebo ze střechy sklouzla taška a rozbila se. Bouře trvala celý večer, ale až do téhle chvíle ji Dorden nevnímal.

Sledoval Mkolla, jak si sedá a začíná čistit svou zbraň. První věc, které se věnoval vždy dřív než ostatním povinnostem, jako bylo jídlo nebo teplo. Dorden mu přinesl mísu masového vývaru.

„Děje se venku něco?"

Mkoll zavrtěl hlavou. „Jestli budeme mít štěstí, tak ta bouře nepřátelský postup zpomalí."

„A když ne?"

„Tak ji sami vyčarovali."

Mkoll zvedl hlavu a podíval se na podvaly a vysokou střechu. „Tohle muselo být ale místo. Dobrá usedlost, která stála za všechnu tu práci. Půda je zdravá a chovali tady spoustu dobytka."

„Domov," konstatoval Dorden. Vůbec poprvé se takhle zamyslel nad komplexem, ve kterém si našli útočiště. Uvědomil si, že tohle kdysi býval domov další z rodin, které padly za oběť války. Znovu se začal cítit unavený. Starý.

Mkoll tiše jedl vývar. „V zadní části domu je stará kaple. Pochopitelně je rozpadlá, ale pořád je tam možné na stěnách vidět malby Císaře. Volponští ji používali jako záchod. Ať už tady žil kdokoli, byl to oddaný služebník Impéria, který se věnoval obdělávání země a výchově dětí."

„Dokud nepřišlo tohle."

Dorden mlčel. Armáda Chaosu se zmocnila této planety před dvěma měsíci, při protiútoku, který měl zmařit Macarothovo válečné tažení. Nevzdala se, ani nebyla rozvrácena zevnitř. Nacedon, zemědělská planeta se třemi miliony imperiálních kolonistů, byl dobyt násilím, v rozmezí tří nocí.

Co je tohle za vesmír, uvažoval Dorden, ve kterém lidé celá léta v potu tváře bojují o přežití, milují své rodiny, uctívají Císaře a budují, aby to vše během několika málo hodin ztratili? Jeho vesmír, usoudil nakonec, stejný, který zničil planetu Tanith.

Bouře skončila a na čistou oblohu se jako osamělý nebeský strážce vyhoupl pozdní měsíc. Déšť ustal a stříbrné

mraky se rozplynuly v nachové obloze.

Měsíc ale nedržel svou hlídku sám. U brány mu sekundoval vojín Tremard. Byla to jeho druhá hlídka na palebném postavení za navršenými pytli s pískem. Pozoroval obrysy stromů, černé chuchvalce tmy, které se převalovaly nad stejně černými poli a ploty. Byl unavený a přál si, aby tam ti zatracení Volponští nechali těžký kulomet.

Mlha nad močálovitým krajem se táhla do strany jako kouř. Ve tmě se něco zatřpytilo.

Tremard okamžitě zbystřil pozornost a popadl dalekohled, který měl položený na jednom z pytlů. Chvíli mu trvalo, než se mu podařilo zaostřit. Mlha - a v ní další věci. Třpyt, který zahlédl. Měsíční svit odrážející se od reflexních sítnic očí lovců.

Aktivoval komunikační spojení. „Brána Duchům! Slyšíte mě, plukovníku? Do zbraně! Do zbraně! Pohyb na jihu!“

Corbec se prudce zvedl ze své postele, stejně nečekaně jako umrlec vstávající z hrobu. Dorden sebou leknutím škubl. Plukovník si dával dvacet na volném lůžku v ošetřovně, zatímco doktor rozděloval pilulky do papírových pohárků.

„Co se děje?“

Corbec už stál na nohou. „Můžete hádat třikrát, doktore.“

Dorden také vstal. Zatímco si Corbec připravoval laserovou pušku a navazoval spojení s ostatními vojáky, rozhlížel se po polorozpadlé hale a bezbranných, napůl mrtvých mužích. Najednou si připadal jako hlupák. Věděl, jak čelní útok armády Chaosu vypadá. Všechny je rozdupají jako vaječné skořápky. Teď kvůli němu všichni zemřou - Šlechtici, Duchové... nenahraditelní a jedineční Duchové jako Corbec a Mkoll. Všechny je obětoval pro svou zaslepenou hrdost na jakousi starou přísahu. Starou lékařskou přísahu, kterou složil v bezpečnějších časech, v klidné praxi, kde nejhorším zraněním bylo říznutí pily.

Proklínám se za to, jaký jsem blázen! Proklínám se za svoji pýchu!

„Zadržíme je venku, jak dlouho to půjde. Chlapci znají pár šikovných triků,“ řekl Corbec. „Budu potřebovat Chaykera a Foskina... Lesp může zůstat s vámi. Pro případ, že by se nám nepodařilo první útok odvrátit, musíte být připraveni přenést co nejvíce zraněných do zadních místností. Vím, že jsou to ruiny, alespoň tak ale bude mezi vámi a bojem co nejvíc zdí.“

Při představě, kolik úsilí by ho s Lespem stálo přenesení všech sedmašedesáti mužů do zadní části budovy, Dorden ztěžka polkl. Vzdálené kvílení laserových střel mu však připomnělo, že to nebude ani z poloviny tak namáhavé jako to, k čemu se Corbec se svými vojáky právě chystal. Proto jen přikývl a mávnutím ruky si k sobě zavolal Lespa.

„Ať vás provází Císař a drží nad vámi ochrannou ruku, Colme Corbeku,“ řekl.

„I nad vámi, doktore.“

Tremard střežil bránu. Poli a skrz temné živé ploty se blížily tmavé siluety. Oblohou křižovaly zelené paprsky laserů a doběla rozžhavené střely z bolterů. Sinalé světlo zrádného měsíce tu a tam odhalilo něčí pohyb a příležitostně se zalesklo na zbroji nepřátel. Cíle si dobře vybíral. Vždy pečlivě zamířil a vypálil do otevřeného močálovitého kraje za farmou jediný oranžový paprsek.

Zezadu přiběhla postava skloněná před nepřátelskou střelbou a svalila se vedle něho. Byl to plukovník Corbec. Zašklebil se a pronesl jakousi neuctivou poznámku týkající se matek nepřátel. Tremard se jeho oplzlosti zasmál, vykoukl nad pytle a vypálil do slatin sérii výstřelů.

Ostatní Duchové podél obvodových zdí rovněž zahájili palbu. Osm laserových pušek proti temnotě, osm laserových pušek hledajících si cíl skrze hledáčky mířidel, proti stovkám nepřátelských zbraní.

„Kde je Brostin?“ křikl Corbec do mikrofonu náhlavní komunikační soupravy přes vytrvalé rachocení střelby.

O chvíli později se jeho slova ztratila ve zničujícím náporu vedeném z příjezdové cesty přímo na jejich pozici. Dobrá stovka vojáků Chaosu na ně zaútočila ve snaze získat přístup k hlavní bráně. Corbec s Tremardem neviděli nic než záblesky výstřelů z hlavní jejich zbraní.

Corbec se před intenzivní palbou skrčil za pytle. Dokonce ani nezaklel. Tohle byl konec, tím si byl jistý. Konec Colma Corbeka. Po jeho boku se Tremard, který byl o zlomek sekundy pomalejší než plukovník, skácel na záda na zem. Namísto levé paže mu trčel zakrvácený pahýl. Začal sebou na zemi zmítat a křičet. Jeho levá ruka stále pevně svírala zbraň opřenou na pytlích s pískem.

Corbec se k němu okamžitě vrhl, chytil ho a přitiskl ho k zemi. Nad hlavami jim létaly kulky a laserové paprsky. Nejdřív musel Tremarda uklidnit, aby mu mohl ošklivý pahýl zaškrtit. Pokud ovšem bude žít tak dlouho.

Tremard nepřestával křičet a rval se jako opařená kočka. Oba dva Duchové byli v mžiku celí od krve vystřikující z přerušené tepny. Když se Corbec ohlédl, uviděl černé postavy ve zbroji zdrátované z nejrůznějších součástí a s obličeji zakrytými plynovými maskami, jak se k nim hrnou přes okraj ochranného valu z pytlů. Cítil jejich smrdutý zvířecí pach. Symboly Temných bohů vyvedené na jejich zbroji se mu v okamžiku vypálily do paměti a plukovník začal zvracet.

Ozvalo se dvojí cvaknutí, suché a plné, a okolní temnota se znenadání s temným hučením rozjasnila. Corbec se před prudkým žárem přitiskl k zemi. Nad ním stál vojín Brostin s plamenometem v ruce a chrlil na vrcholek valu z pytlů a cestu za ním proud tekutého ohně. Zběsilá síla ohnivého jazyka ničila nepřátelské řady jako porost suché trávy.

„Říkal jsem si, kam ses ztratil,“ řekl Corbec Brostinovi. Pak aktivoval komunikační spojení. „Zdravotník! Zdravotník!“

* * *

Když se ozvalo Corbekovo volání, byli už Dorden s Lespem s přesunem raněných do zadní části domu zpola hotovi. Tu a tam proletěla zdí ošetřovny některá ze zbloudilých střel. S výjimkou několika zničených podvalů a děr ve zdi se však zatím naštěstí nic nestalo.

Dorden nahmatal sluchátko komunikační soupravy, zatímco se snažil ustálit nosítka, na nichž právě s Lespem

přenášeli dalšího pacienta.

„Dorden! Co je?“

„Tremard je těžce zraněný. Stáhněte se dozadu!“ Zbytek Corbekovy zprávy se ztratil v praskání statického šumu a laserové střelby.

„Položte je na zem! Odtáhnu je!“ křikl Lesp na Dordena právě ve chvíli, kdy zdí kousek od jeho hlavy pronikl další laserový paprsek.

Dorden ho poslechl a Lesp odtáhl nosítka klenutou chodbou pryč. Dřevěné rukojeti na dlážděné podlaze pronikavě skřípěly. „Jako při výlovu u nás doma!“ snažil se ještě Lesp překřičet rachot střelby.

Dorden popadl lékárničku. „Corbeku! Jdu ven, ale musíte někoho poslat dovnitř, aby pomohl Lespovi odnést raněné!“

„Do hajzlu! Útočí na nás, nemůžu postrádat jediného muže!“

„To mi neříkejte!“ odpověděl Dorden, přikrčený pod linií děr ve zdech způsobených laserovou střelbou. Hala kolem něj se pomalu, ale jistě začínala rozpadat. „Lesp potřebuje pomoc! Tihle muži potřebují pomoc!“

Jeho ramene se dotkla čísi ruka. Otočil se. Byl to Šlechtic Culcis. Za ním stálo několik více či méně těžce raněných Volponských. „Se svojí nohou nemůžu nosit nosítka, ale střílet dokážu, doktore. Jestli potřebujete pomoc, vezmu si jakoukoli volnou laserovou pušku!“

Dorden se musel nad smělostí mladého muže pousmát. V pohublé Culcisově tváři se zračila bolest.

Kývnutím hlavy jim ukázal na dveře a oni se podívali na déšť střel venku.

„Caffrane!“ zavolal Dorden do mikrofonu. „Posílám ti jednoho Šlechtice. Dej mu svoji zbraň a pak se vrať!“

Na odpověď nečekal.

S pomocí Chaykerova mopu jako berle se Culcis vybelhal na dvůr a pak ke střílně ve vnitřní zdi, u které stál Caffran. S kývnutím hlavy přepustil Duch Šlechtici svoji pozici. Ten se chopil zbraně, opřel se o stěnu a pokračoval ve střelbě. Caffran se rozběhl zpátky ke dveřím do farmy, kde na něj čekal Dorden.

„Pomoz Lespovi! Honem! Honem!“

Během tří minut Dorden nahradil tři další Duchy v obranné linii volponskými muži se zraněními nohy nebo hlavy, ale jinak silnými a zdatnými. Místo nich získal Claiga, Gutese a Foskina.

Dorden vysvětlil Foskinovi postup a pak mu svěřil organizaci pěti zdatných Duchů při přesunu raněných do zadní části domu.

Celý roztřesený z prudkého boje, v jehož záři noční obloha spíš připomínala blížící se svítání, doběhl Dorden v předklonu k pozici u hlavní brány. Brostin a Corbec se věnovali střelbě. Brostin teď používal Tremardovu laserovou pušku, kterou vždy, když nápor nepřátel příliš zesílil, na chvíli vyměnil za plamenomet.

Dorden si klekl ke Tremardovi, prohlédl si jeho zranění a dal se do práce. „Potřebuji pro něj nosítka!“ křikl zdravotník na Corbeka.

„Pomoz mu, Brostine,“ přikázal plukovník. Zatímco Dorden s Brostinem odnášeli Tremarda do budovy, Corbec dál držel bránu. Dorden se naposledy po plukovníkovi ohlédl: obrovský tanithský válečník s vlasy povlávajícími v sílícím nočním větru blížící se bouře, s laserem v jedné ruce a plamenometem v druhé, rozsévající kolem sebe smrt.

Nepřátelský útok se soustředil na západní cíp podkovy. Do dřevěných desek plotu bušilo krupobití střel. Tu a tam některá spadla do bláta, nebo se roztříštila. Mkoll změnu v náporu spíš vycítil, než viděl. Rychle se přesunul ze své pozice na východní straně, aby Chaykerovi a Šlechtici jménem Vengo, který vystřídal Gutese, pomohl. Válečníci Chaosu se mezerami ve vnější zdi tlačili dovnitř. Jedinou překážkou, která jim stála v cestě, byli tři gardisté, kteří na Corbekův rozkaz stříleli jednotlivými ranami, aby šetřili energetické zásobníky svých zbraní. Na rozbahněné zemi se kupily tucty mrtvých nepřátelských vojáků, jejichž těla brzy ucpala všechny mezery.

Dokud na nás jdou s boltery a lasery, tak to je celkem v pohodě, pomyslel si Mkoll zasmušile. Ale co až na nás vytáhnou plamenomety, tavomety, granáty... nebo ještě něco horšího?

Kakofonie útoku, zesílená odrazem od širokých plotů, byla tak omračující, že téměř přehlušila burácení hromů. Země se třásla. Zda to ale bylo bouří, nebo útokem, tím si Mkoll nebyl úplně jistý.

Vengo, s ovázanou ránou v břiše, cítil, že mu ubývají síly a zrak se mu začíná rozostřovat. Síla a zuřivost otevřeného útoku, zoufalství a horečné úsilí, to vše mu dávalo zapomenout na tupou bolest vlastních zranění, která se však připomínala stále častěji a intenzivněji. Úplně promočený prudkým deštěm se pokusil změnit polohu a studenýma, mokrýma rukama vyměnit zásobník. Čerstvý zásobník mu ale vyklouzl a spadl do bahna u jeho nohou. Sehnul se, aby ho sebral.

Jednomu z vojáků Chaosu, který spadl do příkopu mezi ploty a kterého všichni měli za mrtvého, se podařilo doplazit až k vnitřnímu plotu a nyní se vztyčil nad sehnutým Volpoňanem. V hrudníku měl obrovskou rozšklebenou ránu. Z obnažených žeber mu tekla krev, která s sebou brala kousky tkání. Plynová maska, která zakrývala jeho zdeformovaný rypák s dlouhými tesáky a šedou kůží, byla rovněž pryč. Rozmáchl se zrezivělým krumpáčem.

Chayker, oslněný salvami laserových paprsků a blesky, spatřil nepřítele, který se na Šlechtice chystal zaútočit, v záblesku bílého světla uprostřed rozmachu. Vytrhl pušku ze střílny a vypálil. Útočník dostal zásah do břicha a skácel se z plotu dolů. Když se Vengo narovnal, se zásobníkem v ruce, ohlušený neustálým duněním hromů a boje, neměl ani tušení, jak blízko smrti se před chvílí ocitl.

Do plotu okolo Mkollovy střílny zabušily kulky z bolterů. Z dřevěných desek se vyštíply ostré třísky, které se mu zabodaly do tváře a krku. Vykřikl bolestí a na sekundu uskočil zpátky. Rychle se ale znovu vrátil ke střílně a znovu zamířil. Rukou se přitom škrábal po krvavých šrámech ve tváři. V bahně na dně příkopu se začaly hýbat další postavy. Vengův výkřik byl dostatečným varováním. Dokonce ani smrtící palba nedokázala všechny ty odporné stvůry zastavit. Mnozí z těch, které zasáhli, zůstali naživu a nyní se plazili k vnitřnímu plotu, aby na něj zaútočili.

„Kryjte se!“ zakřičel přes komunikační spojení na Chaykera a Venga. Zbývalo mu ještě několik náloží. Vzal tři z nich a hodil je přes vnitřní plot do příkopu.

Ozvaly se tři exploze a na vnitřní plot se snesla sprška tekutého bahna a zkapalněných zbytků těl.

„Dávejte pozor na příkop!“ varoval Mkoll své dva druhy. „Mají pěkně tuhý kořínek.“

Vengo se zařídil podle jeho rady a dorazil dva další nepřátelské válečníky, kteří se k nim snažili doplazit. Okolo mezer ve vnějším plotu se už tlačili další. Pro pušky Duchů byli snadnými cíly.

Kolik jich tam venku asi je? pomyslel si Chayker. Připadalo mu, jako by útok každým okamžikem sílil.

Východní stranu ohrady střežil Culcis se dvěma dalšími náhradníky z řad Volponských, Dradem a Speersem. Brostin se vrátil z budovy, kde pomáhal odnášet raněné, a zaujal místo vedle Culcise. V rukou měl porouchaný volponský těžký stubber, který našel opřený o zeď v dlouhé hale. V zásobníku zbylo šedesát střel a on se je rozhodl všechny použít, než sáhne po laserové pistoli. Svůj plamenomet nechal Corbekovi u brány.

Od brány, která se nacházela v jižní části podkovy, nebylo slyšet a vidět nic jiného než hučení plamenometu, praskání laserových paprsků a stále peprnější Corbekovy nadávky.

Brostin s neznámým stubberem zaujal pozici. Jeho kadence byla dost nízká a často se zasekával. Když už ale vystřelil, pak to stálo za to. Jedna jediná rána rozmetala půltucet postav, které se vynořily za vnějším plotem. Na východní straně byl okraj lesa blíže než na straně západní, před kterou se otevírala močálovitá krajina, přerušovaná pouze živými ploty a příkopy. Na východě se nepřítel mohl nepozorovaně dostat mnohem blíž, vyběhnout nečekaně z lesa a zaútočit na dvojitý plot a příkop.

Brostin musel obdivovat Culcisovo střelecké umění. Arogantně, v rozporu s Corbekovými rozkazy, nastavil laser na plný výkon a zasypával nepřátele oranžovými blesky střel. Každá z nich však spolehlivě našla svůj cíl.

Má stejně dobré oko jako Šílený Larkin, pomyslel si podsaditý Duch. A to už něco znamenalo.

Drado se Speersem se také činili, ačkoli Dradova muška byla dost nepřesná. Přestože byl fyzicky způsobilý, měl na hlavě krvavou ránu a jedno oko ovázané. Na jeho střelbě to bylo hodně znát. Brostin se přikrčil a podél plotu se k němu rozběhl.

„Mir doleva!“ snažil se překřičet hluk střelby a hřmění. „Střílíš moc bokem!“

Drado se k němu otočil s povýseneckým úšklebkem. „Žádný prašivý pes z ulice nebude Volpoňana poučovat, jak má bojovat!“

Brostin se napřáhl a tvrdou ranou srazil nadutého Šlechtice do bahna.

„Vstávej!“ vykřikl na něho rozezleně, s pěstí výhružně zvednutou. „Tohle je poslední stanoviště Tanithských prvních a jediných. Jsme tady jenom kvůli vám! Buď budeš bojovat jako Duch, nebo si někam zalez a pusť na svoje místo někoho jiného!“

Drado se zvedl ze země a odplivl si. „Za tohle zaplatíš...“ začal.

Brostin, který mezitím začal ze stubberu střílet po nepřátelích, se dal do smíchu. „Zaplatím? Ovšemže zaplatím! Ale ne tobě! Jestli tohle přežijeme, můj příteli s modrou krví, můžeš mě i s těma svýma urozenýma kamarádíčkama ubít třeba k smrti! Je mi to úplně fuk! Jestli tady dneska v noci nechcípneme při obraně těch vašich vzácných raněných, ze srdce se vysměju jakékoli odplatě, jakou si pro mě nachystáš! Co může být horší než tohle?“

Drado neodpověděl. Místo toho se vrátil ke střelbě. Brostin si s uspokojením všiml, že míří víc doleva. Konečně se začal trefovat.

„Takhle je to mnohem lepší, chytráku,“ zamumlal.

Uvnitř domu mezitím Dorden kontroloval stav raněných, které přestěhovali. S pomocí Lespa, Gutese, Caffrana, Foskina a Claiga po jednom přenášeli pacienty do dlouhého sklepení v zadní části domu. Nízký a klenutý sklepní prostor byl postaven z velkých kamenných bloků. Byla to ta nejlepší ochrana před nepřátelskou střelbou, jakou mohli v daných podmínkách získat. Uvnitř mohli útok v bezpečí přežít - nebo zůstat pohřbeni jako krysy.

S Foskinovou pomocí ošetřil Tremardovi ránu a stabilizoval jeho stav. Pak všem Duchům přikázal, aby se vrátili na obranné pozice. Všem s výjimkou Lespa, kterého potřeboval, aby mu pomáhal s ošetřováním. Při nešetrném stěhování se z komatu probudil další Volpoňan, který právě dostal spasmatický záchvat.

Caffran, Foskin, Gutes a Claig vyběhli po schodech ven ze sklepa, vyzbrojili se alespoň částečně použitelnými rozbitými volponskými zbraněmi, které zůstaly ve stáji, a vydali se vyztužit obranu.

Volpoňan, který dostal křeče, zemřel. Přestože s výjimkou těžkých podlitin nevykazoval žádné vnější známky zranění, Dorden věděl, že zpětný ráz děla přeměnil jeho vnitřnosti na kaši. Lesp mu pomohl vynést mrtvolu ze sklepa na chodbu, kde ji uložili.

Vrátili se zpátky dolů. Sklepení bylo vlhké a pronikavě páchlo. Osvětlení zajišťovaly syčící chemické lampy, které Duchové ve spěchu připravili. Ranění naříkali a sténali. Země se jim třásla pod nohama a ze střechy dovnitř padaly kusy rozmáčeného bahna, uvolněné neustálým duněním útoku a hromů, které otřásalo základy domu.

„Všichni tady zemřeme, viďte, pane?“ zeptal se Lesp jasným a pevným hlasem.

Dorden na okamžik zaváhal, marně hledal slova. Zoufale se snažil představit si, co by v takové situaci řekl Gaunt. Co by vycvičený politický důstojník udělal, aby pozvedl morálku mužů, kteří hleděli do tváře smrti? Nemohl na nic přijít. Nebylo to v něm. Nedokázal vymyslet žádnou obratnou průpovídku o ‚vyšším dobru Imperiální gardy‘ nebo ‚zdroji životní síly mocného Císaře‘. Myšlenky, které se mu místo toho honily hlavou, byly čistě osobního charakteru.

„Já ne,“ řekl Lespovi. „Kdybych zemřel, moje žena, dcera a vnučka by zemřely také. Vzpomínky na ně zaniknou spolu se mnou. To kvůli nim tady nezemřu, Lespe.“

Lesp přikývl a ztěžka polkl. Znovu se mu vybavily vzpomínky, které nosil ve svém srdci: na matku, otce, bratry, přátele z posádky rybářské lodi.

„Ani já ne," vypravil ze sebe nakonec.
Dorden se otočil ke schodům.
„Kam jdete?" zeptal se Lesp.
„Ty to tady zvládneš. Jdu se podívat nahoru. Možná tam venku budou potřebovat zdravotníka."
Lesp vytáhl z pouzdra laserovou pistoli a pažbou napřed ji hlavnímu zdravotníkovi nabídl.
Dorden zavrtěl hlavou. „Nebudu s tím teď začínat," řekl.

Nahoře v domě panoval klid. Zdálo se, jako by se útok a bouře na chvíli navzájem vyrušily. Dorden vstoupil do nyní opuštěné dlouhé haly a pokusil se aktivovat rádiové spojení. Jeho sluchátko však zůstalo hluché. Lampy visící ze stropu se volně kymácely a na zem padaly kousky zdiva. Bez zubožených těl a páchnoucích lůžek vypadala hala nuzně a smutně. Cestou překračoval kaluže krve a hromádky poházeného oblečení.
Vešel do vnější kuchyně. Jeho pohled padl na skvrnitý stůl, na kterém musel Regarovi amputovat nohu. Teprve teď si vůbec poprvé všiml starého krbu, zdobeného kováním z černého železa. Podobal se tomu, před kterým sedával doma, na Tanith. On a jeho žena, na konci dlouhých nocí, s knihou a sklenkou něčeho teplého.
Vedle krytu byly v řadě vyskládány zvláštní drobné špalíčky, podobající se kouskům křídy. Přistoupil blíž, sehnul se a vzal jeden do ruky. Byl to kel. Malý prasečí kel. Obyvatelé tohoto statku, až už to byl kdokoli, chovali prasata. Starali se o ně s takovou láskou, že si schovávali tyto trofeje jejich růstu a vývoje. Na každý z nich čísi něžná ruka zaznamenala jméno... Císař, Král, Jeho Lordstvo... a datum.
Tento výraz skromné lidskosti, jakási kronika farmářské usedlosti, se ho hluboce dotkl. Nebyl to výraz přecitlivělosti, těm lidem na těch zvířatech z nějakého důvodu záleželo. Proč právě na prasatech? Kdo tady žil, choval prasata, lopotil se na slatinách, staral se o svou rodinu?
Ze zamyšlení ho vytrhl zvuk, který se ozval z haly. Vrátil se do ní zpátky, aby se setkal se skupinkou mužů, kteří se dveřmi vbelhali a vklopýtali dovnitř. Byli to volponští náhradníci a Duchové. Všichni kromě Corbeka. Byli z přestřelky celí otřesení a zmatení. Sotva se drželi na nohou.
Na konci skupinky zahlédl Mkolla.
„Stáhli se," řekl Mkoll. „Tam venku je teď klid jako v hrobě. To může znamenat jenom jedno..."
„Jsem lékař, ne voják, Mkolle! Co to znamená?"
Mkoll si povzdechl a Dorden si začal prohlížet rány po třískách v jeho tváři. „S přímým útokem nepochodili. Stáhli se zpátky, aby vyklidili místo dělostřelectvu."
Dorden přikývl. „Jděte dolů, do sklepem'. Všichni. Foskine - Lesp ti pomůže uvařit pro všechny nějaké jídlo. Udělejte to! Dělostřelectvo, nedělostřelectvo. Chci, aby se všichni najedli."
Muži sestoupili po schodech do sklepa. Dorden v hale znovu osaměl.
Do místnosti vešel Corbec. Byl celý od krve a sazí. Brostinův prázdný plamenomet hodil najedno z prázdných lůžek a Tremardův vybitý laser vedle něj.
„Čas se nám krátí, doktore," řekl. „Odrazili jsme jejich nápor - zatraceně, to se nám povedlo! - ale teď nás zasypou dělostřelbou. V mokřinách je vidět pohyb, táhnou sem těžkou artilerii. Zbývá nám nejvýš hodina, když budeme mít štěstí. Pak to tu srovnají se zemí."
„Colme... děkuji vám i vašim mužům za všechno, co jste dnes v noci udělali. Doufám, že to nebylo zbytečné."
„Nikdy to není zbytečné, doktore."
„Tak co budeme dělat teď? Schováme se ve sklepě?"
Corbec pokrčil rameny. „To nás před jejich dělostřeleckými granáty nezachrání. Nevím jak vy, ale já udělám to, co mi v téhle situaci připadá jako jediné možné řešení."
„A to je?"
„Budu se modlit k Císaři. Mkoll říkal, že v zadní části budovy je nějaká stará kaple. Modlitby jsou to jediné, co nám teď zbylo."

Spolu se Corbec s Dordenem prodrali záplavou sutin a kusů polámaného nábytku do malé místnosti, situované v zadní části farmy. Kaple už dávno přišla o svou střechu a nad hlavami jim tak teď mihotavě zářily stovky hvězd.
Corbec s sebou přinesl lampu. Rozhlédl se v jejím světle kolem. Jeho zrak padl na oprýskanou malbu na stěně zdobené bohatými ornamenty, o které mluvil Mkoll. Byl na ní zachycen Císař, obracející kacíře na víru, a menší postavy muže, ženy a tří dětí, kteří se před ním s úctou skláněli.
„Je tady nějaký nápis," řekl Corbec a rukávem setřel ze stěny prach.
„Prase! Co to má znamenat?"
Corbec zvedl lampu a nápis si přečetl. „Tak tomu říkám ironie, doktore: tohle byla planeta, kterou její obyvatelé dostali jako odměnu za to, že ji vysvobodili ze spárů Chaosu. Nová Tanith. Patřilo to tady Farensi Clokerovi z Imperiální gardy, regimentu Divočáků. Divočáci tuhle planetu dobyli při prvním křížovém tažení Sabbatinými světy před sto devadesáti lety. Tím si získali právo se tady usadit. Cloker byl desátník. Usadil se tady, založil rodinu a choval prasata na počest maskota svého starého regimentu. Jeho rod ta zvířata celou dobu uctíval."
Corbec cítil, jak ho v očích začínají pálit slzy. „U Fetha! Dostat se na tuhle planetu, osvobodit ji, dostat ji za odměnu... a pak přijde tohle?"
„Ale pokaždé to takhle nemusí skončit. Kolik existuje planet, které si pro sebe gardisté vybojovali, aby se na nich dožili klidného stáří?"
„To nevím. Tohle je všechno až příliš skutečné. Bojovat za svůj život, získat odměnu, po které jste toužil, a pak tohle?"

Corbec i Dorden si klekli na podlahu kaple, zasypanou sutí.

„Ptal jste se mě, proč jsem s vámi zůstal, doktore. Teď, když po nás už smrt natahuje svoje spáry a nemáme pro co žít, vám řeknu pravdu.“ S posledními slovy ukázal na nápis na stěně.

„Ano?“

„Dvacet let jste pracoval jako doktor v hrabství Pryze.“

„Dvacet sedm. Spolu s Beldanem.“

Corbec přikývl. „Vyrostl jsem tam. Můj otec pracoval jako tesař. Narodil jsem se v manželském svazku, a tak jsem dostal otcovo jméno. Moje matka... byl to těžký porod.“

Dorden ztuhl. Věděl, co muselo přijít.

„Zemřela by nebýt mladého zdravotníka, který se vynořil z noci a pomohl jí. Jmenovala se Landa Merocová. Vzpomínáte si na ni?“

„Zemřela by, kdybych...“

„Děkuji vám, doktore Dordene.“

Dorden se na něho překvapeně podíval. „Já jsem tě přivedl na svět? U Fetha! Zatraceně! To už jsem tak starý?!“

Oba dva vyprskli smíchy. Smáli se, až jim z očí tekly slzy. Dokud se neozvalo dunění dělostřelecké palby, které zničilo poklid noci.

Imperiální gardě se dělostřelbou podařilo zahnat nepřítele na ústup. Na prvním z polopásových vozidel, která se za ranního úsvitu vynořila z močálů, jel Gaunt. Podařilo se jim nepřítele zastihnout nepřipraveného. Zasypali artilerii a pěchotu Chaosu zničujícím přívalem dělostřeleckých granátů dřív, než vojáci stačili ve tmě dotlačit svá proklatá děla do pozic, odkud by mohli zničit farmářskou usedlost.

Farma, chráněná poničeným plotem ve tvaru podkovy, se změnila téměř k nepoznání. Mezi zdevastovanými ruinami ležely v blátě hromady ohořelých prken a mrtvol. Gaunt řidiči přikázal, aby zastavil. Kola se v blátě protočila na opačnou stranu a vozidlo se skluzem zastavilo.

U brány držel stráž vojín Lesp. Když kolem něj komisař plukovník procházel, předpisově zasalutoval. Dorden s Corbekem už na něho čekali na troskami posetém dvorku.

„Evakuační zdravotnická jednotka je na cestě,“ oznámil jim Gaunt. „Odvezeme odsud volponské zraněné.“

„A naše taky?“ zeptal se Dorden, který pochopitelně nemohl zapomenout na Tremarda a Mkolla.

„Všechny zraněné. Jak tak koukám, tak jste si tady užili pořádné dobrodružství, co?“

„Nic, co by stálo za řeč, pane,“ opáčil Corbec.

Gaunt přikývl a vykročil směrem k troskám statku.

Corbec se otočil k Dordenovi a ukázal mu prasečí zub, který svíral v dlani. „Na tohle nezapomenu,“ řekl. „Gardistu, který se tady, na Nacedonu, usadil, ochránit nedokázal. Ale já věřím, že nám, Duchům, pomůže. Nakonec najdeme naši novou domovskou planetu. A ta bude krásnější a lepší, než si vůbec dovedete představit.“

Dorden také držel v ruce jeden prasečí zub. Byl na něm nápis ‚Císař‘.

„Věřím vám, že to dokážete, Colme. Udělejte to. Nařizuji vám to jako lékař.“

Napřáhnout, zamířit, bodnout, vytrhnout... napřáhnout, zamířit, bodnout, vytrhnout...

Ve stínu cykasovitých rostlin na okraji tanithského tábora na planetě Monthax právě vojín Caffran cvičil s bajonetem. Byl svlečený do půli těla a na širokých ramenou se mu leskly krůpěje potu. V rukou svíral laserovou pušku a v tempu udávaném svým rytmickým odříkáváním s ní opakovaně podnikal výpady proti kmenu jednoho ze stromů. Po každém výpadu vší silou vytrhl bajonet ze stromu, aby na něj vzápětí zaútočil znovu. Kmen byl celý posekaný a z hlubokých ran, které v něm po sobě bajonet zanechával, vytékala oranžová pryskyřice.

„Dobrá práce,“ ozval se za jeho zády Gauntův hlas. Caffran se prudce otočil. Otřel si pot z čela a chystal se zasalutovat.

„Pohov,“ řekl Gaunt. „Jenom obcházím tábor. Je všechno v pořádku? Co muži z tvé čety?“

Caffran nebyl schopen slova - jako pokaždé, když ho Gaunt přímo oslovil. I po celé té době byly jeho pocity vůči komisaři, který je během jediné akce zachránil a udělal z nich Duchy, smíšené.

„Všichni čekáme jenom na rozkaz,“ vypravil ze sebe nakonec. „Už se nemůžeme dočkat, až vyrazíme do akce. Tohle čekání...“

„Je ze všeho nejhorší, já vím,“ nenechal ho domluvit Gaunt a posadil se na povalený kmen, který ležel opodál v trávě. „Dokud ta jatka opravdu nevypuknou. Pak si uvědomíte, že to čekání nebylo zase tak špatné.“

Caffran si všiml veselých ohníčků v Gauntových očích a sám se neubránil úsměvu.

Komisař měl z jeho reakce radost. Sám si dobře uvědomoval, jak je Caffran v jeho přítomnosti napjatý. Dobrý voják, jeden z nejmladších, ale svými názory se příliš blížil vzpurnému Rawneho postoji.

„Pokračuj,“ navrhl Gaunt.

Caffran se rozpačitě otočil a znovu se dal do cvičení. Napřáhnout, zamířit, bodnout, vytrhnout... Chvíli trvalo, než se mu podařilo bajonet ze silné kůry vytrhnout.

„Zkus zapáčit,“ řekl Gaunt. „Bajonet půjde lépe vytrhnout, když jím nejdřív zapáčíš dolů.“

Caffran poslechl. Komisař měl pravdu.

Gaunt se zvedl z povaleného kmene a pokračoval ve své obchůzce. „Už brzy to vypukne,“ poznamenal Gaunt, když

Caffrana míjel.

Mladý Duch si povzdechl. Ano, už brzy. Už brzy celé to šílenství vypukne.

Napřáhnout, zamířit, bodnout, vytrhnout... napřáhnout, zamířit, bodnout, vytrhnout...

KAPITOLA DEVÁTÁ
JEDNODUCHÝ PLÁN

Výsadkové čluny Imperiální gardy se za kvílení motorů snášely k povrchu mořské planety jménem Sapiencia, aby jako hejna tlustých černých brouků zaplavily přístav Belano. Voda v žáru jejich trysek vřela a měnila se v hustou páru, vytvářející podél pobřežních skal tři kilometry široký a několik stovek metrů vysoký pás mlhy, jenž oslepoval vnější obranná stanoviště ostrova.

Mlžný opar zcela zakrýval ničivou vodní stěnu vzedmutou silnými podmořskými otřesy, která zaplavila západní části ostrova Oskray jen dvacet sekund poté, co ji zahalila neprodyšná mlha. Kusy kovu, kamení a těl byly drceny obrovským tlakem a vyvrhovány do vzduchu, aby byly poté, co se tlaky vyrovnaly a síla přílivové vlny opadla, vtaženy do přístavní zátoky. Nad ostrovem se vznášel mlžný opar, zakrývající pláže stejně jako pomalý, avšak neúprosný postup obrovského vojska.

Těžké zbraně, umístěné vysoko na útesech, divoce pálily do mlhy pod sebou i pruhovaných mračen, z nichž se na pobřeží ostrova snášely další formace výsadkových člunů. Střely baterií, modré a blikající, tancovaly jako dravé vážky mezi brouky lodí. Tu a tam se jim podařilo zasáhnout některý z člunů, který explodoval a zřítil se k zemi v záplavě hustého kouře a trosek.

Pouze část dvacet kilometrů dlouhého ostrova Oskray byla tvořena pevnou skálou. Ve skutečnosti se skládal z mnoha menších ostrůvků, propojených v jeden mohutným umělým opevněním, vybudovaným na úbočích podmořských hor. Za sto metrů silnou kamennou zdí se k nebesům tyčily obrovské těžní a vrtné věže, nikdy neuhasínající hromady odpadu a majáky. Primárním cílem útoku byla obří rafinerie na prvním ostrově.

Jakmile se nástupní rampa v břiše výsadkového člunu Lambda s těžkým zaduněním dotkla země, rozblikala se červená výstražná světla a kabinu proťal ohlušující jekot sirén. Do útrob člunu zvenčí pronikalo mdlé světlo. Caffran, napjatý v očekávání blížící se akce, věděl, že je čeká útok na cíl obklopený mořem a že se místo, kudy se pěchota měla dostat dovnitř, nachází nahoře na pláži. Takový byl plán. Když se ale rampa otevřela, byl na okamžik přesvědčen, že přistáli příliš nízko a že se dovnitř valí voda. Rychle se nadechl a zadržel dech. Místo vody ho ale zaplavila jenom bledá mlha.

Kakofonie výkřiků, dusotu těžkých bot na kovové podlaze a jekotu sirén byla ochromující. Caffran se spolu s dalšími padesáti Tanithany rozběhl s laserem připraveným ke střelbě k východu. Jakmile se ocitl venku, zanikl hluk, který způsobovali, v mnohem hlasitějším burácení trysek přistávajících výsadkových člunů. Caffran neviděl nic než muže kolem sebe a jednolitou vrstvu mlhy a kouře. Ve vzduchu cítil sůl a ozon, olej a termit.

Pak to najednou všechno zmizelo. Vnímal jenom pádící ticho, burácející prázdnotu, chlad a tmavě šedé šmouhy před očima.

Ocitl se pod vodou, zmítal se v chladné, tmavé mase oceánu, stejně jako černé postavy všude kolem, které bezmocně tloukly rukama a nohama, obklopené bublinami stříbrného vzduchu.

Výsadkový člun přistál příliš blízko u prudce se svažujícího pobřeží a všichni muži, kteří slepě vybíhali po rampě ven, padali po hlavě do třicetimetrového pásu moře v místech, kde se břeh ostrova prudce svažoval.

Caffran neuměl plavat. Narodil se a vyrostl v lese, dobrých tisíc kilometrů od jakékoli otevřené vodní plochy. Na vlastní oči oceán ještě nikdy neviděl, přestože o něm slyšel vyprávět jiné, jako zdravotníka Lespa, který býval rybářem. Nyní mu hrozila smrt, o které si nikdy ani na okamžik nepomyslel, že by ho mohla potkat: měl se utopit.

V tu chvíli si uvědomil, že má v plicích ještě dostatek vzduchu z toho, jak se instinktivně nadechl, když se domníval, že se do člunu valí voda. Málem se nad svým štěstím zasmál a svých skrovných zásob vzduchu se tak zbavil.

Naštěstí se mu ale podařilo dech v plicích zadržet. Cítil, jak ho pálí, jak ho ubývá, zatímco pomalu stoupal směrem, kde se domníval, že se nachází hladina. Na rozdíl od ostatních, kteří s křikem a bez dechu sbíhali z rampy vstříc své záhubě ve studené mořské vodě, si tak zachránil život.

Kolem sebe viděl divoce se zmítající postavy, klesající ke dnu: tanithské bojové uniformy, tmavé jako zaschlá krev, obličeje bledé jako tváře přízraků nebo démonů. Jenom o kousek ho minulo čísi tělo, prsty na rukou zkroucené jako spáry šelmy, skleněný pohled, z pootevřených úst mu unikaly poslední zbytky vzduchu. Caffran kopl nohama a znovu odrazil se vzhůru k hladině.

Najednou ho něco udeřilo zezadu do krku a drahocenné zásoby vzduchu mu unikly z úst v chomáči stříbřitých bublin. Z rampy stále vybíhali další a další muži a padali na hlavy Duchům, kteří se snažili dostat zpátky na hladinu. To, co ho udeřilo do krku, byla těžká vojenská bota. Muž, kterému patřila, se teď zmítal za ním v panické, marné snaze zachránit si život. Caffran znovu začal kopat nohama v úporné snaze dostat se vzhůru. V prázdných plicích cítil svíravou bolest. Nad sebou viděl muže padající do šedavé vody, zmítající se a klesající ke dnu. Alespoň tak ale poznal, že ho od hladiny dělí už jen několik metrů.

Muž, který ho prve nakopl, se laserovou puškou zaklínil do popruhů zbraně jiného vojáka. Jeden z nich ze zoufalství vystřelil, dvakrát, třikrát. Voda kolem oranžových záblesků okamžitě začala vřít. S každým výstřelem Caffran v uších ucítil nepříjemný náraz tlakové vlny. Jedna ze střel prolétla mrtvolou, která se vznášela opodál; další zasáhla nohu zoufalého plavce hned vedle Caffrana. Voda se rázem zkalila tmavou krví. Ke Caffranovým uším začínaly doléhat vzdálené hlasy jeho předků, utlumené tlakem vody, vzdáleností a časem.

Konečně se vynořil nad hladinu. Dychtivě se nadechl a vzápětí začal zvracet vodu. Z nosu mu tekla krev. Rozhlédl

se. Všude kolem sebe viděl ostatní Duchy, kteří se snažili dostat ke břehu nebo se jen v zoufalé panice zmítali ve vodě. Někteří se bezvládně pohupovali na vlnách beze známky života. K uším mu znovu dolehl ohlušující hluk probíhající bitvy, prve utlumené vodní masou. Křik, praskání laserů, burácení trysek výsadkových člunů. Cítil krev, vodu a kouř. Jejich pach mu ale vůbec nevadil, protože mohl znovu dýchat. Za zády mu z vody do mlhy nad hlavou vystřelovaly laserové paprsky těch nešťastníků, kteří se neměli chytit čeho jiného než spouště svých zbraní.

Caffran se začal plácat ke břehu. Neustále kolem sebe plival slanou vodu, která se mu dostávala do úst. Příkrov mlhy a kouře omezoval viditelnost na deset metrů. Na chvíli znovu zaslechl hlasy svých předků - až pak si uvědomil, že se nechal příliš ošálit svou představivostí. Hlasy totiž vycházely ze sluchátka náhlavní komunikační soupravy. Pod vodou mu připadaly jako tichý šepot duchů.

Najednou pod nohama ucítil písek svažujícího se dna. Jak se prodíral do stále mělčích a mělčích vod, cítil, jak se mu začíná vracet hmotnost a rychlost. Cestou dvakrát spadl a zakuckal se. Do příbojových vln bušily střely z bolterů a laserové paprsky. Jeden z nich zasáhl Ducha, který kráčel po jeho boku. Muž upadl tváří do vody. Jedna ze zčeřených vln nadzvedla jeho tělo a stáhla jej zpátky do moře.

Další laserový paprsek jen těsně minul Caffranovo rameno a zanechal na něm popáleninu. Caffranovi se podlomila kolena a znovu padl do vody. Cítil, jak ho do holení škrábou ostré kamínky a rozdírají mu kalhoty od kolen dolů. Laserová puška se mu svezla z ramene a spadla do vody. Paprsek, který ho téměř zasáhl, přepálil její popruh.

Rychle zbraň zachytil, když tu ho popadly čísi ruce.

„Cafrrane!“

Byl to Domor, plamenometčík čety. Na zádech měl těžkou minohledačskou sadu s detektorem s dlouhou rukojetí. Před šesti měsíci, při závěrečném útoku na Menazoidu Epsilon, Domor přišel o zrak - a málem také o život. Tenkrát je náhoda svedla dohromady, právě jako teď. Domorovy pokovené umělé implantáty se s cvakáním a vrněním zaostřily na Caffrana. Kybernetické implantáty minohledače vypadaly jako zkrácené binokulární teleskopy, nahrubo zasazené do zjizvené tkáně jeho očních důlků.

„Můžeme se dostat na pláž!“ vykřikl Domor a vytáhl mladého Ducha na nohy. Klopýtavě se rozběhli vlnami ke břehu. První muži z rozeklané linie výsadku Duchů už dosáhli pobřeží a vydali se do útoku, další se teprve spolu s nimi potáceli mořským příbojem k mlhou zahalené pláži. Někteří padali přes zaplavené zátarasy, jiní se zaplétali do smyček žiletkového drátu. Celou tu dobu si mezi nimi nepřátelská palba vybírala krutou daň. Někteří muži padali bezhlesně k zemi, jiní křičeli bolestí jako smyslů zbavení. Tu a tam vzduchem prolétly zkrvavené kusy těla.

Konečně se jim podařilo dosáhnout pobřeží tvořeného většími valouny. Vyběhli z vody, od nohou jim při každém kroku odletovaly drobné kaménky. O dvacet metrů dál se přikrčili za starou, lišejníkem porostlou dřevěnou pobřežní hráz, černou jako dehet. Laserové paprsky vztekle bušily do jejich úkrytu.

„Jaký je plán? Jaká je situace?“ vyptával se Carfran.

„Žádný není! Viditelnost je nízká! Bojová stanoviště tam nahoře kladou těžký odpor!“ ukázal Domor do mlhy do míst, která mohl vidět jenom on se svým vylepšeným zrakem, a to ještě špatně.

Na zem vedle nich se svalily další dvě postavy. Vojín Mkendrik s plamenometem; vojín Chilam, který přišel o ucho a teď, když si na zakrvácený kus chrupavky přitiskl ruku od mořské soli, kvílel jako kočka, které někdo přivřel ocas do dveří. Chvíli po nich dorazil seržant Varl.

Varl byl mezi Duchy oblíbený: mladý muž, který se do hodnosti seržanta vypracoval z řadového vojína jenom díky své udatnosti na bitevním poli; prohnaný a neústupný bastard, kterému byly naduté chování a povýšenost důstojnické třídy zcela cizí. Na planetě Fortis Binary přišel o rameno a jeho černá vojenská blůza se teď vydouvala umělým kybernetickým kloubem, který mu zdravotníci implantovali. Caffran okamžitě poznal, že seržant trpí bolestí. Varl klel a marně zápasil se svým umělým ramenem.

Do ramenního kloubu se mu dostala slaná mořská voda. Servopohony se zkratovaly a propojení se spekla. Jeho paže byla mrtvá a nepoužitelná, ale nervová spojení mu do mozku stále přenášela impulzy elektrického zkratu. Domor měl v tomto ohledu štěstí. Optické jednotky v jeho lebce byly utěsněny tak dokonale, že k podobnému poškození nemohlo dojít... přestože se Caffranovi v hlavě neustále honila myšlenka, jak dlouho asi bude trvat, než ho působení slané vody oslepí.

S Mkendrikovou pomocí rozepnul Varlovi uniformu a povolili šrouby na malé kontrolní destičce, zasazené do Varlovy lopatky. Mkendrik pak špičkou nože vydloubl ploché bateriové články, které se pod ní ukrývaly, a odřízl elektrické relé, které celou paži ovládalo. Seržantova ruka ochabla a Caffran mu ji přivázal k tělu. Bylo to zoufalé gesto. Bez pomocného relé, nemluvě o celkovém nervovém ovládání, byla jakákoli životní podpora organických částí Varlovy opravené paže přerušena. Potřeboval odbornou pomoc, jinak hrozilo, že během jedné až dvou hodin začnou tkáně jeho paže odumírat a rozkládat se.

Prozatím jim však byl seržant za jejich pomoc vděčný. Namáhavě se otočil na záda, opřel se o svou zdravou ruku a podíval se k moři. Pláž byla plná mužů, kteří pod neustávající nepřátelskou palbou vylézali z vody na souš. Většina jich umírala dřív, než se nohou dotkli pobřeží, ale některým se přece jenom podařilo dostat do úkrytu.

„U Fetha, kde jsou obrněné jednotky?“ zaúpěl Varl. „Měly vést útok a připravit pláž k vylodění!“

Caffran se rozhlédl kolem. Ve vzdálenosti přibližně jednoho sta metrů zahlédl těžké tanky typu Bazilišek, jak se prodírají pláží. Připomínaly velryby, které moře vyvrhlo na břeh. Bořily se stále hlouběji do kamenité pláže, zatímco se jim z výfuků valila mračna černého kouře, dokud se jejich motory zcela nezahltily a s kašláním nezhasly.

„Výsadkové čluny nás vysadily moc daleko,“ řekl Varlovi.

Varl se podíval směrem, kterým Caffran ukazoval. „No to se jim opravdu povedlo!“ vykřikl.

„Neviděli... ta mlha a kouř...“ začal Caffran.

„K čertu s nimi, nesplnili svůj úkol!“ odplivl si Varl.

Od vrcholku masivní pobřežní hráze, za kterou se ukrývali, se odrazila ječící kulka a zasáhla Chilama přímo do obličeje. Jeho hlava explodovala. Bezvládné tělo se toporně skácelo na kamenitou pláž.

„Musíme běžet dál! Musíme!“ vykřikl Varl. Ze sluchátek náhlavních komunikačních souprav v jejich uších se ozvalo pronikavé zapraskání.

„Neexistuje žádná cesta dál,“ řekl Domor tiše.

Mlha vytvořená drobnými kapičkami mořské vody začala pomalu ustupovat. Ostatní tak konečně spatřili to, co do té doby mohl vidět jenom Domor. Přímo před nimi se tyčila téměř kilometr vysoká bílá hradba, která ostrov Oskray chránila před útokem z moře. Až na několik černých stop po zásazích tankovými granáty byla naprosto nedotčená.

Tanky měly hradbu prorazit a vytvořit tak pěchotě přístupovou cestu. Ale hradba stále stála dál neporušená na svém místě, netečná, chladná, překážka stojící v cestě jakékoli možné budoucnosti.

Varl zaklel.

Protestující kvílení zaslechl jako první Caffran. Ohlédl se k moři, pak popadl Domora a Varla a bolestivě jimi praštil o kamenitou pláž. Mkendrik se taky přitiskl k zemi.

Výsadkový člun, jeden z těch velkých tlustých brouků, se celý v plamenech řítil k zemi. Ve vzduchu se za ním táhla stopa tvořená hořícím palivem a odletujícími kusy trupu. Byl obrovský, zakrýval téměř celou oblohu. Šest stovek tun umírajícího kovu, který se řítil přímo na pláž. Rampa v jeho břiše byla stále ještě zavřená.

Tam uvnitř se muži vaří zaživa, pomyslel si Caffran. Ze kterého jsou asi regimentu, blesklo mu ještě hlavou. Dopad člunu odvál veškeré další myšlenky z jeho hlavy jako hurikán plamen svíčky.

Mkendrik třásl Caffranem tak dlouho, dokud se nepohnul a neprocitl do vřavy probíhajícího útoku. „Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Necelou minutu,“ odpověděl Mkendrik.

Caffran ze sebe ometl drobné oblázky. Měl pocit, že byl v bezvědomí celou věčnost. Jako kdyby ho najednou zaplavila veškerá únava a bolest, které ho uvrhly do bezesného spánku. „Co se stalo?“ vydechl. „U Fetha, myslel jsem si, že jsme všichni mrtví.“

Mkendrik ukázal za sebe. Caffran toho nejprve moc neviděl. Celou pláž zastírala bílá pára, která se mísila s černým kouřem, v němž poletovaly žhnoucí kousky popela. Když konečně spatřil, co mu Mkendrik ukazoval, zatajil se mu dech. Sestřelený výsadkový člun jim přeletěl těsně nad hlavami a zřítil se ve vrchní části pláže, kde se rozbil o obrannou hradbu ostrova Oskray. Zeď se pod obrovskou silou nárazu prolomila. Šest set metrů dlouhá část nepředstavitelně staré a pevné kamenné hradby byla rozdrcená, pobořená a roztavená. Černá, ohořelá průrva vedla přímo do srdce rafinerie. Muži na palubě sestřeleného člunu vykoupili přístup k cíli svými životy.

Caffran posbíral věci, které se mu vysypaly z prasklé torny, a sebral ze země svůj laser. Mkendrik si právě vyměňoval energetické články. O kousek dál se připravovali Varl s Domorem a další skupinky Duchů se chystaly k útoku na rafinerii nově vzniklým průchodem v prohlubních a kráterech, kterými bylo celé pobřeží poseté.

Z hradeb je neustále zasypávala nepřátelská palba, ale její intenzita teď byla o poznání slabší. Výsadkové čluny, které s burácením přistávaly na pobřeží za jejich zády, nalétávaly do tohoto hluchého místa, aby se tak vyhnuly naváděným střelám hlavních baterií na útesech. Caffran za sebou zaslechl dunivý rachot motorů. Když se otočil, uviděl čtyři tanky typu Bazilišek, které se prohnaly pláží kolem nich a zamířily přímo k průrvě. Jak se valily vpřed a jejich mohutné, zdobené trupy se s kymácením přehupovaly přes vlnolamy, odletovaly jim od pásů mokré oblázky. Caffran jejich označení okamžitě poznal. Byli to Ketzokové, Sedmnáctý obrněný regiment, známý pod přezdívkou ‚Hadi‘, který je málem zmasakroval na Voltemandu.

Caffran se s Varlem, Domorem, Mkendrikem a několika dalšími rozběhl po kamenité pláži, poseté doutnajícími úlomky zčernalého kovu, posledními pozůstatky výsadkového člunu, za nimi. Nad hlavami se jim křižovaly laserové paprsky a vlevo od nich zvedla dávka ze stubberu ze země gejzír kamenné drti.

Průrva ve zdi byla ponořena do hlubokého stínu. Na druhém konci sto metrů dlouhého tunelu ve tvaru klínu, vyrvaného z hradby výbuchem při nárazu, spatřil tmavou siluetu rafinerie. Pocítil obrovskou hrdost. Budou první - Duchové budou první, komu se podaří prorazit nezdolnou nepřátelskou obranou.

Spolu s ostatními se pomalu blížil k druhému konci průrvy. Klopýtali mezi kameny a pokroucenými troskami trupu výsadkového člunu. Temná silueta rafinerie začínala nabírat konkrétní podobu změti ocele a železa.

Informace, které jim Gaunt sdělil při poradě, byly velice podrobné a přesné. Flotila mohla ostrov Oskray zničit z oběžné dráhy, ale na to byl příliš cenný. Jediným způsobem, jakým jej bylo možné získat od legií Chaosu zpátky, tak byl pozemní útok. Jednotky, které ostrov obsadily, si říkaly Kithové, a byla to jakási podsekta boha Khorna... Caffran nevěnoval pozornost všem podrobnostem, se kterými se je Gaunt snažil seznámit. Částečně proto, že jim nerozuměl, a částečně proto, že se mu z nich dělalo zle. Nechtěl slyšet o ohavnostech, které je čekaly. Kithové: to bylo to jediné, co ho zajímalo. Kithové pro něj byli odpornou havětí, kterou měl vymýtit. Jejich vůdcem byla stvůra jménem Sholen Skara. Části armády Chaosu, kterou se imperiálním vojskům podařilo zastavit na Balhautu, se ukryly na Sapiencii, kde se jejich vůdci spojili se svými zastánci mezi místní spodinou, svrhli Císařský řád a obsadili vrty, na kterých se těžila ropa a promethium.

Komisař plukovník Gaunt mluvil na brífinku před akcí o Kithech dlouho a se zaujetím. Caffran věděl, že se Gaunt osobně podílel na slavném vítězství na Balhautu. Tenkrát byl ještě politickým důstojníkem u Osmého hyrkanského regimentu. Gaunt nenáviděl Chaos obecně, ale ze všeho nejvíc mu byly odporné ty jeho části, jimž se podařilo uniknout zániku na Balhautu, aby pak nakazily a znesvětily jiné planety - jak se domníval, jenom kvůli taktickému omylu, kterého se dopustil vojevůdce Macaroth. Gaunt vyprávěl o Sholenu Skarovi, renegátovi z balhautských táborů smrti, jako kdyby ho znal osobně. Sholen Skara byl také důvodem, proč se Gaunt se svými Duchy dobrovolně přihlásil

k účasti na útoku na ostrov Oskray.

A proto, pomyslel si Caffran, se tady teď topíme a umíráme zapleteni do žiletkových drátů.

Caffran o Gauntovi přemýšlel často. Ibram Gaunt. V duchu si s tím jménem pohrával. Se jménem, které se nikdy neodvážil vyslovit nahlas. Komisař, plukovník. Podivný muž, stejně jako byl podivný Caffranův vztah k němu. Byl to ten nejlepší, nejstarostlivější a nejcharismatičtější velitel, jakého si dokázal představit. Caffran si dobře všímal, jak dobře se o Duchy stará. Viděl také dost jiných regimentů, jejich velitelů a politických důstojníků, aby věděl, jak výjimečným mužem Gaunt je. Mnozí z jeho druhů, včetně plukovníka Corbeka, ke kterému pociťoval obrovskou úctu, považovali Gaunta za svého spasitele, přítele, bratra, a ani Caffran nemohl popřít, že Gaunta obdivuje a je ochoten ho následovat třeba na konec světa.

Caffran ale také dobře věděl o názoru, jaký na komisaře plukovníka mají Feygor, Rawne a ostatní nespokojenci, a on sám s nimi nejednou, v hořkých chvílích, jejich opovržení sdílel. Navzdory jeho takřka otcovské lásce Gaunta nenáviděli za to, že se ujal role jejich soukromého Císaře a nechal Tanith zemřít. Čas od času Caffran uvažoval, že zapomene na své výhrady vůči komisaři plukovníkovi a bude ho ctít jako tolik jeho druhů. Ale v naprosté oddanosti mu vždy nakonec zabránila plíživá zášť, která se ukrývala v jeho srdci. Gaunt byl nemilosrdný, chladný, přímočarý. Nikdy mu nedělalo problémy posílat muže na smrt, protože v první řadě byl zavázán Císaři a zákonu Terry, až potom ztraceným duším z Tanith.

Caffran zahlédl Mila, takzvaného pobočníka, který mu byl neustálou připomínkou mládí jeho domovské planety. Milo byl jenom o rok nebo dva mladší než Caffran, ale ve skutečnosti jako kdyby mezi nimi ležely celé věky. Nikdy na Mila nepromluvil. Gaunt, ve své velkorysé moudrosti a šlechetnosti, toho chlapce zachránil z plamenů, které zachvátily město Tanith Magna. Zachránil jednoho - ale nikoho jiného.

V takových chvílích Caffran často myšlenkami zabloudil k Larii. Jak moc ji miloval. Byl si jistý, že je mrtvá. Nevěděl sice, jak zemřela, ale po pravdě řečeno byl za to vděčný. Laria ho však nikdy nepřestala pronásledovat. Ztělesňovala všechno, co ztratil. Samotnou Tanith, přátele, život, rodinu, všechno. Věděl, že právě kvůli Larie zůstane jedním z Duchů na půli cesty, kteří jsou ochotni Gaunta následovat do horoucích pekel, ale nikdy mu nedokážou odpustit.

Tady, v průrvě v opevnění ostrova Oskray, bylo snadné Gaunta nenávidět. Ve vzduchu se vznášel pach ohně a smrti. Caffran se ukryl za hromadu kamenných bloků ze zřícené věže, která zatarasila přístupovou cestu vedoucí do nitra ostrova. Varl, Mkendrik a vojín Vulliam se přikrčili vedle něho.

Zezadu, od rozeklaného ústí průrvy, slyšel Caffran křik a skřípění prokluzujících pásů.

Tázavě se podíval na Varla.

„To jsou ty zatracené Bazilišky!“ zavrčel seržant. „Chtějí být v čele útoku, před pěchotou, ale nemůžou ty svoje tlusté zadky dostat do průrvy.“

„Tak to je potom jenom na nás,“ usmál se Caffran. „K čertu s tanky!“

Varl vyprskl smíchy. „Jasně, k čertu s nimi. Nepomohly nám na Voltemandu, nepomůžou nám ani teď.“

Varl dal pokyn k postupu. Devětapadesát Duchů se zvedlo ze svých úkrytů a vyrazilo vpřed. Vulliam, který kráčel dva metry před Caffranem, vyšel na volné prostranství na druhé straně jako jeden z prvních. Kulky ze stubberu ho v mžiku roztrhaly na kusy.

Podobným způsobem zemřelo šest dalších Duchů, kteří opustili bezpečí průrvy. Přestože havarující výsadkový člun zasadil obraně Kithů těžkou ránu, dokázali si svoji stranu hradby dobře pokrýt. Východ z průrvy přehradil příval laserových paprsků a střel ze stubberů, a Caffran se spolu s ostatními rychle stáhl zpátky.

Zatímco východ dál zasypávalo krupobití střel, oni leželi roztřesení v ukrytu průrvy.

„Tudy se dál nedostaneme,“ řekl Domor a poškrábal se na jizvách kolem implantovaných teleskopů.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Mkendrik.

„Mám trochu zastřený zrak. Voda se mi dostala dovnitř. Doufám, že...“ Domor větu nedokončil, ale Caffran dobře věděl, na co myslí. Slaná mořská voda poškodila Varlovu paži a teď se zdálo, že postupně ničí i Domorův zrak.

„To už ta zeď mohla klidně zůstat stát, nic by se tím pro nás nezměnilo,“ řekl vojín Callun.

Varl, který se držel za bezvládnou paži přivázanou k trupu, přikývl.

Laserovou pistoli, jedinou zbraň, kterou teď mohl používat, měl položenou v klíně.

„A co řízené střely? Granáty?“ napadlo Mkendrika. „Můžeme je vyhodit do vzduchu a...“

„A na co budeme mířit?“ zeptal se zatrpkle Varl. „Viděl jsi vůbec někoho z nich?“

Mkendrik se mlčky opřel o kámen za svými zády. Před nimi nebylo nic než ústí průrvy. Na druhé straně byly vidět traverzy a nosníky třicet pater vysoké rafinerie. Nepřátelští střelci mohli být ukryti kdekoli.

Mezi Duchy zavládlo mlčení. Kolem mrtvých těl s bzučením poletovali komáři a z nebe se k zemi snášeli mořští mrchožrouti, aby se svými zahnutými, růžovými zobáky pustili do jejich seškvařeného masa. Průrva byla rázem plná ptáků a jejich skřehotání a vřeštění. Vojín Tokar vypálil do vzduchu, aby je rozehnal.

Najednou Caffran za svými zády zaslechl nějaký pohyb a hlasy. Když se spolu s ostatními otočil, uviděl několik příslušníků ketzokského dělostřeleckého regimentu, jak pomalu postupují vpřed. Tu a tam se vždy zastavili, aby prohodili několik slov se skupinkou Duchů, kolem kterých právě procházeli.

Jeden v předklonu přispěchal rovnou k nim. Když si všiml Varlovy hodnosti, zasalutoval a dřepl si k nim.

„Desátník Fuega, Sedmnáctý ketzokský regiment, Hadi.“

„Varl, seržant, Duchové. Proč jste tady?“

Fuega se rozpačitě poškrábal za uchem, zaskočený Var-lovou přímočarostí. „Naše Bazilišky se nemůžou do průrvy dostat. Rozhodli jsme se proto, že ji pomocí tankových granátů trochu rozšíříme. Můj velitel vás žádá, abyste opustili palebnou zónu.“

„Kéž by nás takhle varoval i na Voltemandu,“ poznamenal Domor zachmuřeně.

Fuega se narovnal a ustoupil o krok zpět. „Ten den navždy zůstane černou skvrnou v našich dějinách, Tanithane. Kdybychom mohli udělat cokoli, třeba obětovat svoje životy, abychom tuhle hanbu ze sebe smyli, udělali bychom to.“

„No jistě,“ ušklíbl se Varl. Zvedl se ze země a postavil se ketzokskému desátníkovi. „Jaký je plán?“

Fuega si odkašlal. „Podle rozkazů generála Klineho se máte stáhnout, my průrvu rozšíříme a pak na rafinerii zaútočí těžká pěchota.“

„Těžká pěchota?“

„Na břehu se právě vylodila legie Volpoňanů. Mají těžkou zbroj a zbraně. My jim máme vyčistit cestu.“ Fuega se otočil k odchodu. „Na ústup máte patnáct minut.“

Duchové zůstali jenom ohromeně zírat jeden na druhého. „Tohle všechno, všichni naši mrtví, to bylo k ničemu?“ povzdechl si Domor.

Varlem lomcoval vztek. „K čertu s těma Volpoňanama. A s Ketzokama taky! Copak jsme umírali jenom proto, abychom obsadili pláž a pak si sem napochodovali oni a vydali se za obrněnými tanky za slávou?“

„Já nevím jak vy, seržante, ale nechci tady zůstat sedět a nadávat na život, až se Bazilišky pustí do práce.“

Varl si odplivl a povzdechl si. „Ani já ne. Tak dobře! Po četách, zavelte k ústupu!“

Duchové se pomalu začínali zvedat a chystat k ústupu, když tu Domor chytil Caffrana za paži.

„Co je?“

„Tam nahoře - vidíš to?“

Caffran se podíval směrem, kterým Domor ukazoval. Rozbitá zeď se jim tyčila nad hlavami jako obrovský útes sesouvajícího se zdiva a polámaných výztuží. Padesát metrů nad nimi, přímo nad koncem rozervaného potrubí, Caffran zahlédl dveře. „K čertu, ty máš ale oči!“

„Hluboko ve zdi vedly tunely, spojovací tunely. Tahle průrva jeden z nich přeťala.“

Caffran zavolal Varla. Za chvíli se kolem nich vytvořila skupinka Duchů, kteří se zakloněnými hlavami sledovali otvor ve zdi. „Mohli bychom proniknout do toho tunelu... a přesvědčit se, kam nás dovede.“

„Do pekla?“ odrušil vojín Flaven.

„Je to vysoko...“ začal Varl.

„Ale stěna je rozeklaná a je tam spousta dobrých úchopů a stupů. Jeden muž může vyšplhat nahoru a spustit ostatním lano. Seržante, to je plán...“

Varl se podíval na Caffrana. „S jednou rukou s vámi jít nemůžu. Kdo se ujme velení?“

„Já bych mohl,“ řekl seržant Gorley z páté čety. Byl to vysoký muž se širokým hrudníkem a nosem boxera. „Vy odvedete raněné zpátky na pláž a já si vezmu jeden oddíl a uvidíme, co se dá dělat.“

Varl přikývl a dal se do shromažďování raněných, kteří mohli chodit, a několika silných, kteří mu měli pomoci odnést muže s vážnějšími zraněními. Gorley si mezitím vybral svoji jednotku: Caffrana, Domora, Mkendrika, Flavena, Tokara, Budeho, Adareho, Mkalluna a Cailla.

Mkendrik, který vyrostl ve vysokých horách Tanith, vyrazil vzhůru. Metr po metru šplhal po rozbité stěně výš a výš. Plamenomet se zásobníky nechal Gorleymu s tím, že si své zbraně později vytáhne na laně.

Když se mu konečně podařilo dostat k chodbě a uvázat lana, byl už jejich časový limit téměř celý vyčerpán. Skupinka deseti Duchů osaměla. Během několika málo okamžiků se Bazilišky před zdí měly dát do práce.

Jeden po druhém Duchové s pomocí lan rychle šplhali vzhůru. Jako poslední dole zůstal Gorley. Uvázal provaz k plamenometu a dalším těžkým zásobám a muži, tísnící se v rozbitém tunelu, je vytáhli nahoru.

Gorley byl zhruba v polovině svého výstupu, když Bazilišky spustily střelbu. Všichni Duchové, kteří už byli nahoře, se ukryli hlouběji do betonového tunelu a zacpali si uši.

Stěnu zasáhl tankový granát. Gorley zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval.

Když Caffran zjistil, co se stalo, pobídl ostatní, aby si posbírali svoji výstroj a rychle se vydali na cestu. Ta část stěny, v níž se právě ukrývali, měla být brzy stržena.

Skupinka Duchů se plížila neosvětlenou chodbou. Tunel byl z větší části neporušený, ale v důsledku silného otřesu, způsobeného nárazem výsadkového člunu, se mírně sesul. Z popraskaného stropu visely trubky a kabely; z hlubokých trhlin se sypal prach. Na některých místech byla zeď silně popraskaná a původně rovný horizontální tunel se tak změnil v řadu odstupňovaných bloků. Tanithané postupovali v zeleném světle svých baterek prašnou temnotou stále vpřed.

Masivní kamenná zeď za jejich zády se začala třást. To Ketzokové zdvojnásobili své úsilí. Caffran kráčel v čele skupinky jako jednohlasně zvolený Gorleyho zástupce. Měl za to, že se jím stal proto, že s nápadem proniknout do tunelu přišel jako první. Duchové přidali do kroku, aby se dostali hlouběji do systému chodeb, které procházely nitrem zdi.

Po chvíli dorazili k vertikální spojovací šachtě, jejímž středem vedlo spirálovité schodiště z tepaného železa. Vzduch zde byl vlhký a páchl po mokrém zdivu a moři. I zde bylo patrné poškození, které náraz člunu způsobil. Šrouby, které kovové schodiště upevňovaly ke stěnám, byly vyrvané nebo prasklé. Celá struktura, stovky tun železa vyplňujících šachtu, se při každé explozi vyvolané ketzokskými granáty s pronikavým skřípěním otřásla.

Duchové přešli po kovové plošině na druhou stranu, kde tunel pokračoval. Plošina kvílivě protestovala proti každému kroku a hrozila, že se nakloní nebo zřítí do hlubin šachty.

Jako poslední měli na druhou stranu přejít Caill s Flavenem. Právě když na plošinu vstoupili, spadl na ni s kovovým zařinčením šroub o velikosti mužského předloktí, který jen těsně minul Cailla.

„Rychle!“ vykřikl Caffran.

V tu chvíli se schodiště s protestujícím zakvílením zhroutilo, rozpadlo se na kusy a s dunivým rachotem zmizelo v černé hloubi bezedné šachty. Větší části struktury schodiště, které zůstaly neporušeny - několik schodů spojených

dohromady, dlouhý kus zábradlí, nosné sloupy - do sebe divoce narážely a v oblacích jisker a s pronikavým, ohlušujícím skřípěním se třely o stěny šachty.

Když bylo konečně po všem, vypadala zděná šachta neuvěřitelně veliká, nepřekonatelná.

Domor se podíval do tunelu, odkud právě přišli. „Není cesty zpátky...“ zamumlal.

„Naštěstí my jdeme na druhou stranu,“ odpověděl Caffran a hlavní své laserové pušky ukázal do tmy před sebou.

Kolem se rozevíraly široké vodní nádrže. Cementová podlaha byla natřená leskle zelenou barvou, zatímco cihlové zdi byly matně bílé. Stěny se směrem vzhůru sbližovaly, takže strop byl užší než podlaha. Celý tunel se stáčel o několik stupňů doleva. Cesta kopírovala linii a profil zdi, podél níž se táhla. V pravidelných intervalech visely ze stropu mřížované světelné panely, zářící oslnivě bílým světlem, které připomínalo obrovskou plynovou stopu po naváděných střelách, zamrzlou v prostoru a čase.

Caffranovi Duchové - protože teď to byli jeho Duchové a on pro ně nyní, když byli odříznuti od okolního světa, představoval vůdce - postupovali chodbou dál, přitisknuti ke stěnám.

Každých šedesát metrů ústily do hlavní chodby vedlejší tunely, které vedly do vnitrozemí: hluboké, široké jícny z cihel a betonu, svažující se v mírném spádu. Mkendrika napadlo, že by se mohlo jednat o odvodňovací kanály, a bez váhání se o svou domněnku podělil s Caffranem. Kanály byly tak obrovské, že Caffranovi při pouhém pomyšlení, že by měl pravdu, přeběhl mráz po zádech. Byly dost veliké na to, aby v nich mohl dospělý člověk kráčet vzpřímeně, a na šířku měřily tolik, co na výšku. Pokud tyto tunely čas od času zaplavovalo opravdu tolik vody...

Domor byl přesvědčený, že tunely sloužily jako spojovací chodby k pohybu osob nebo přepravě vozíků s municí či zásobami do palebných postavení podél horní části obrovské zdi. Nikde ale neviděli žádné svislé nákladní šachty, s jejichž pomocí by bylo možné zásoby ze země dopravovat vzhůru, a Caffran pochyboval, že by k vytlačení dostatečného množství munice svažujícími se tunely stačila čistá lidská síla bez mechanické pomoci.

Za celou dobu svého putování útrobami obranného valu na nikoho nenarazili - ani na živého vojáka, ani na žádnou mrtvolu.

„Soustředí se na odvrácení útoku,“ usoudil Caill.

Caffran to považoval za ideální příležitost. „Chtěli jsme se dostat dovnitř. Možná se teď dostaneme ještě dál, než jsme původně počítali.“ Právě došli k poslední z tajemných, dolů se svažujících šachet. Caffran na ni ukázal bradou. „Vede přímo do samotného srdce tohohle ostrova. Tak se tam podíváme.“

„A pak co?“ zeptal se Bude.

„Pak?“

„Chci vědět, jaký máš plán, Caffe?“

Caffran se na chvíli zarazil. Dostat se dovnitř, nic jiného neplánoval. A teď... „Jsme vevnitř,“ začal, „nikdo se nedostal tak daleko.“

Bude i ostatní souhlasně přikyvovali. „Ale co dál?“ zeptal se Flaven.

Caffran marně hledal správná slova. „My... no... uvidíme, jak daleko se dostaneme dovnitř.“

Nikdo neprotestoval. Osvětlení svažujících se tunelů bylo zapuštěno do stěn a ukryto za průhlednými přepážkami. Do betonové podlahy byl zasazen síťový rošt, usnadňující chůzi.

Postupovali ve formaci. Podle Domorova gyrokompasu urazili už půl kilometru. Po kilometru začal být vzduch vlhký a chladný. Sklon tunelu se začínal zmenšovat. Za zády se jim ozývalo tlumené dunění a pod nohama cítili otřesy útoku imperiálních vojsk na pobřežní stěnu.

Dříve než dosáhli konce tunelu, zaslechli podivné bzučení. Vzduchem se neslo slabé pulzující dunění. Caffranovi ten zvuk připomínal velké ovocné vosy v tvrdodřevových lesích Tanith, které na svých duhových křídlech létaly přes lesní paseky a dlouhými kladélky hledaly pod měkkou kůrou stromů housenky, jež by mohly využít jako živoucí mateřské školky pro své potomstvo.

Adare, který kráčel v čele zástupu spolu s Mkallunem, zavolal na Caffrana. Padesát metrů před nimi byl tunel uzavřen obrovským kovovým poklopem. Poklop o velikosti dospělého muže, zabezpečený pákovými závorami a promazanými hydraulickými závěsy, byl dokonale utěsněn kovaným těsněním. Celý byl natřený matně zelenou barvou, která jej, stejně jako jeho rám, chránila před korozí. Jedinými nenatřenými částmi byla čistá ocelová vnitřní táhla, která se leskla vrstvou hnědého oleje.

Pulzování se ozývalo z druhé strany.

Adare zkontroloval těsnění, ale zdálo se, že je dokonale uzavřené a zablokované z opačné strany. Caffran se protlačil dopředu a rukou se dotkl kovové bariéry. Byla chladná a mokrá. Mírně se chvěla rezonancí zvuku, který byl slyšet za poklopem.

„Jak se dostaneme skrz?“ zamumlal Caffran.

„A chceme se dostat na druhou stranu?“ opáčil Bude.

Domor si klekl na zem a začal si rozepínat přezky minohledačské soupravy. Caffran si všiml, že se Domor pravidelně zastavuje, aby se poškrábal na očích, jako kdyby ho obtěžovaly dotěrné mouchy. Domor ze soupravy vytáhl hlavu detektoru, odmotal jemnou látku, do které byla zabalená, a odnesl celý přístroj ke zdi. Zapojil hlavu detektoru a sluchátka do jednotky a zapnul ji. Pomalu přejížděl kolem kovových dveří a bedlivě naslouchal cvakání, které se ozývalo ze sluchátek. Dvakrát nebo třikrát se zastavil, vrátil se a pak pomocí tužky, kterou nosil v kapse na levém rameni, označil dané místo křížkem.

Když byl hotov, sundal si sluchátka z hlavy, nasadil si je kolem krku a otočil se ke Caffranovi. „Hlavní vnitřní zámek poklopuje zasazen hluboko do jeho rámu. Ty křížky označují místa, kde jsou šrouby, kterými jsou uchycena ozubená kola mechanismu.“

Caffran přikázal Tokarovi, aby šrouby odpálil. Ten přesně mířenými laserovými paprsky vypálil do míst označených křížky kulaté otvory se zubatými okraji.

Laserové paprsky poškodily mechanismus zámku a západky a uzávěry se volně roztočily. Adare s Flavenem zelený poklop nadzvedli a Duchové se opatrně vyplížili ven. Ocitli se na neuvěřitelně pochmurném místě, zahaleném modrým kouřem.

Caffran věděl, že se vynořili na vnitřní straně obrovské pobřežní stěny, hluboko v komplexu rafinerie ostrova Oskray. Stáli na roštové lávce, která vystupovala ze zdi opevnění a vedla přes propast, na jejíž dno nebylo vidět. Nad nimi, pod nimi, všude kolem byl jen hustý dým.

Lávka byla pět metrů široká, opatřená nízkým zábradlím, a táhla se ke čtyřicet metrů vzdálené věži, jejíž obrysy vystupovaly z modravého oparu.

Vzduch byl najednou vlhký a studený a páchl po korditu a soli.

Caffran se rozhlédl. Za sebou viděl jen obrovskou pobřežní stěnu, ze které právě vyšli a jejíž vrcholek se ztrácel vysoko v mlze. Pulzující dunění teď bylo mnohem hlasitější. Caffran věděl, že jej způsobují čerpadla a další pracující stroje obří rafinerie.

Domor stál vedle něj a svýma protetickýma očima propátrával okolní dým. Zaostřující kroužky nepříjemně vrzaly a Domor jim musel pomáhat rukama. Po zarostlých tvářích mu stékaly husté, bezbarvé slzy. Bylo zřejmé, že se na jeho implantátech čím dál více projevují neblahé účinky slané vody.

„Ten kouř je z nepřátelských děl na vrcholku stěny," řekl Domor. „Vítr od moře a proudění vyvolané tryskami našich člunů ho ženou přes zeď sem, kde se pak drží ve vnitřním prostoru rafinerie."

Tím lépe pro nás, pomyslel si Caffran, alespoň nás nikdo neuvidí, až se vydáme... kam? Až sem se dostali vedeni adrenalinem. Bez jakéhokoli plánu.

Už byli téměř u věže, obrovské jehly tvořené červenou barvou natřenými traverzami s pomalu blikajícími svítilnami v rozích. Od ní vedly další ochozy, které se ztrácely v mlze.

Caffran se pomalu začínal orientovat a rozeznávat další lávky, které vedly nad, pod i souběžně s tou, po níž kráčeli.

Znenadání se nad jejich hlavami rozpoutala střelba. Laserové paprsky se odrážely od železného ochozu, nebo se jím propalovaly skrz. Bude se zapotácel a zůstal viset přes zábradlí. Jedna ze střel ho zasáhla do levého ramene a vyšla ven pravým bokem. Caffran věděl, že je mrtvý, ale přesto se k němu zoufale snažil dostat. Bude se chvíli opíral o zábradlí, pak se přes něj převážil a bezhlesně zmizel v kouři hluboko pod lávkou.

Na ochozu zhruba čtyřicet metrů nad nimi, mírně vlevo, zahlédl Caffran tmavé postavy. Skrze mračna kouře je zasypala další salva laserových paprsků. Duchové střelbu opětovali a vzápětí kolem nich prolétlo tělo jednoho z útočníků. Mkendrik na nepřátelskou pozici zamířil svým plamenometem a vyslal jejím směrem obrovskou ohnivou kouli. Ochoz nad nimi se rozpadl a do hlubin pod sebou shodil čtyři ohnivé komety: hořící a ječící lidské postavy, které sebou ve vzduchu divoce zmítaly.

Caffran se bez rozmýšlení rozběhl k věži. Vběhl do mřížemi obehnané kabiny, ze které vedl vstup na otevřenou plošinu výtahu. Jako první ho dostihli Caill s Mkallunem, těsně následováni ostatními. Podél výtahové šachty vedlo nahoru i dolů schodiště. Podlážky jednotlivých schodů tvořila kovová mříž.

Od kovových nosníků okolo klece se začaly odrážet další laserové paprsky, doprovázené kulkami ze stubberů.

„Kudy?" vykřikl Caill.

„Nahoru!" rozhodl Caffran.

„Jaký smysl má nechat se zahnat nahoru jako krysy do kouta? Nebudeme mít kam utéct!"

„Ne," odsekl Caffran. Horečně se snažil přemýšlet.

Snažil se vzpomenout si na bojovou poradu. Komisař jim ukazoval letecké snímky ostrova Oskray, zaměřené na oblast pobřežní stěny, na kterou měli zaútočit. Snažil se vybavit si snímky vnitřní oblasti, které zahlédl. Byly na nich zachycené věže, tucty věží, podobné té, na které stáli. Všechny byly v různých úrovních navzájem pospojovány. Některé spojovací mosty vedly dokonce nad horní hranou pobřežní stěny. Pokud to byla pravda - pokud ho paměť nezradila - mohli na jinou věž přejít ve vyšších i nižších patrech.

„Věřte mi," řekl Caffran a vyrazil po schodech vzhůru. Naslepo přitom střílel po vzdálených ochozech, na kterých byly vidět záblesky výstřelů.

Stoupali věží vzhůru.

Caffran bojoval s panikou, která se snažila zachvátit jeho mysl. Vkrást se dovnitř se zdálo být dobrý nápad, odvážný. Teď se ale ocitli sami, osm mužů uprostřed města obsazeného nepřítelem. Neměl ani představu, co by měli svým smělým podnikem dokázat. Neměli žádný plán, dokonce ani hrubou představu o něm. Caffran se bál chvíle, kdy se ho někdo z jeho druhů zeptá, proč tady vlastně jsou.

Pod nohama se jim ozvala střelba; o tři nebo čtyři patra níže se objevily jednotky kithských vojáků, které postupovaly věží vzhůru a pálily přitom po Caffranově skupince ze svých zbraní. Laserové paprsky bušily do mřížových schodů a občas se některému z nich podařilo proniknout skrz. Mkallun přišel o špičku nohy a s bolestivým křikem se svalil na schodiště. Adare, který byl jen o několik schodů za ním, ho naštěstí zachytil. Ostatní začali střílet dolů pod sebe. Železnou konstrukcí věže se blýskaly laserové paprsky v divoké přestřelce, která se rázem rozpoutala. Mkendrik, který postupoval jako poslední, postříkal schodiště pod sebou hořlavou směsí do plamenometu. Otevřenou kovovou konstrukcí vyšlehly burácející oblaky plamenů, které zapálily nejbližší z pronásledovatelů.

O šest schodišťových ramen výše se nacházel spojovací můstek, který se klenul přes kouřem vyplněnou propast k další věži. Ta, jak se zdálo, byla prázdná. Caffran pokynul svým mužům, aby pokračovali dál a přeběhli po ochozu na druhou věž. Sám počkal, aby pomohl Adaremu s Mkallunem. Adare chytil Caffrana za rameno a ukázal mu na rychle se blížící výtah, který se hnal vzhůru věží, již se právě chystali opustit. Byl plný nepřátelských vojáků. Caffran poslal

Adareho s kulhajícím Mkallunem napřed. Potom vytáhl z ruksaku několik náloží, nastavil jejich rozbušky na velmi krátký interval a poslal je po mostě na plošinu věže. Pak se rychle rozběhl za ostatními.

Následný výbuch rozerval konstrukci věže na kusy. Podpěry a hlavní nosníky se rozlétly vzduchem. Věž se začala s ohlušujícím rachotem kroutit a hroutit se na zem. Stovky metrů vysoký vrcholek klouzal s téměř komickou pomalostí dolů a svou obrovskou vahou drtil tělo věže pod sebou. Výtah plný vojáků se zřítil k zemi jako kámen. Jeho lana vytrhávala elektromotory, které vzápětí vybuchly v záplavě jisker. Mlžným šerem se začalo rozléhat dunění sekundárních explozí.

Bortící se věž s sebou strhla most, po kterém právě přeběhli, a spolu s ním vyrvala podpěry, jež ho na druhé straně zajišťovaly. Celá věž se divoce třásla a vzduchem se rozléhalo pronikavé kvílení trhaného kovu. Ještě silnější otřesy následovaly, když se mosty ve vyšších patrech věže začaly trhat, narážet do jejího skeletu a klouzat dolů.

Jak se celá masa železné věže kácela k zemi, začaly se ze dna hluboké propasti ozývat dunivé exploze vybuchujících ropných skladů a čerpadel. Všude kolem šlehaly vysoké plameny.

„Co jsi to u Fetha provedl?“ vykřikl Flaven.

Caffran si nebyl jistý. V zoufalé snaze zachránit se před pronásledovateli neuvažoval o následcích výbuchu. Napadla ho jediná odpověď.

„Získal jsem nám trochu času navíc,“ odsekl.

* * *

Nyní sestupovali dolů. Částečně proto, že jim připadalo logické vydat se tím směrem, a částečně proto, že po tom, co všichni viděli, jak ochotně se první věž poroučela k zemi, měli závažné pochybnosti o stabilitě konstrukce, na které se nacházeli. Jak se přibližovali k zemi, byl kouř stále hustší a černější. Ve vzduchu, který páchl po hořící ropě a rozlitém promethiu, poletovaly kousky rudě žhnoucího popela. I z jejich pozice bylo zřejmé, jak rozsáhlé škody bortící se věž způsobila.

Cafrranovi se hlavou honilo jediné slovo: dolů. Stále sice neměl žádný plán, ale jeho instinkty mu říkaly, že vydat se dolů je správné rozhodnutí. Co by mohli podniknout jiného než nějakou drobnou diverzní akci? Jako například... odstranění velitelského sboru Kithů.

Sám se nad svými myšlenkami neubránil úsměvu. Smělé, absurdní myšlenky. Jako kdyby měli vůbec nějakou naději, že se jim podaří Sholena Skaru a jeho starší důstojníky na tak rozsáhlém prostoru najít. Na druhou stranu to byl nápad, který zcela jistě stál za zamyšlení.

Když je od země dělilo už jen několik stovek metrů, dal svým mužům pokyn, aby dál postupovali velice opatrně, jako skuteční duchové. Pokožku si začernili sazemi, které se zachytily na zábradlí, a zahalili se do maskovacích plášťů. Dokonale tak splynuli s temným kouřem a zčernalou konstrukcí věže.

Pod nimi, kolem paty věže, se ve vzdálenosti pěti set metrů všemi směry táhla změť pokroucených a ohořelých trosek. Po hladinách malých jezírek minerálních olejů a ropy poskakovaly plameny. Trosky padlé věže, a některé z nich byly vskutku obrovské, při pádu rozdrtily menší budovy, skladovací bloky, jeřáby a další servisní vozidla pod sebou. Tu a tam bylo vidět polámaná či popálená mrtvá těla. Cestou se museli vyhnout nejméně jedné části spojovacího mostu, který se pohupoval na boku věže, po které právě sestupovali, jako vlajka a s řinčením narážel do ocelových nosníků. Kouřem se nesl vřískot poplašných sirén, připomínající štěkot hlídacích psů.

V sevřené formaci vystoupili z věže na zem posetou troskami. V čele kráčeli Caffran s Tokarem, Domor podpíral poskakujícího Mkalluna; Caffrana ani na okamžik nenapadlo, že by ho mohli opustit.

Země byla pokrytá kusy řetězů i roztřepených těžkých lan, olejovými skvrnami a kovovými střepinami. Caffran opatrně obešel dvojici mrtvých Kithů, kteří se do sebe při pádu zaklesli a při dopadu se změnili v odpornou změť polámaných končetin a vyhřezlých vnitřností.

Caffran pokynul Mkendrikovi, aby zaujal jeho pozici, a sám se vrátil zpátky, aby zkontroloval Domora s Mkallunem. Po silné dávce analgetik byl Mkallun otupělý a trochu se potácel. Zkrátka byl nepoužitelný. Domor byl slepý. Kryty čoček jeho bionických implantátů selhaly a definitivně se zavřely. Ze zaostřovacích kroužků vytékala průsvitná tekutina, která stékala Domorovi po tváři. Pohled na přítele v tak zubožením stavu Caffrana nevýslovně bolel. Jako by se znovu ocitl na Menazoidu Epsilon, kde Domor přišel o zrak, a přesto bojoval dál se srdnatostí, houževnatostí, jakou musel obdivovat i Gaunt.

„Nechte nás tady,“ řekl mu Domor. Caffran jenom zavrtěl hlavou. Hřbetem ruky si otřel pot, který se mu zachycoval v obočí a stékal po modrém tetování draka na spánku. Pak otevřel Mkallunův ruksak, vyndal z něj jednorázový plastový injektor s adrenalinem a píchnul celou dávku do Mkallunova předloktí. Zraněný voják se s řevem probral z mrákot. Caffran mu vrazil facku.

„Domor bude tvýma nohama - ty musíš být jeho očima.“

Mkallun něco zabručel, odplivl si a pak přikývl, že rozumí. Adrenalin, který mu proudil v žilách, utlumil veškerou bolest a dodal mu energii.

„Dokážu to, dokážu to...“ řekl a pevně se chytil Domora.

Všichni společně pak pokračovali dál. Za oblastí posetou troskami se nacházel složitý komplex válcovitých sil a nakládacích doků, červenou barvou natřených koster věží se znaky císařského orla, znetvořenými ohavnými runami Chaosu.

Na jednom otevřeném prostranství stála řada padesáti nákladních vozů s plochou korbou, nyní rozbitých a ohořelých. Podél jedné široké přístupové rampy byly v malých, náhodných hromadách rozházeny miliony kusů polámaných trubic a rozervaných hadic. V jednom z poškozených sil se nacházela žalostná hromada mrtvých těl: masový hrob dělníků z ostrova Oskray, kteří se odmítli připojit ke Skarovi.

Tak se alespoň domníval Flaven. „Možná ne," řekl Caffran přes plášť, kterým si zakryl ústa a nos, když se podíval dovnitř. „Ta těla na sobě mají nepřátelské vojenské insignie, a některá dokonce zbroj. Nebudou mrtví dlouho."

„Kde by vzali čas na to, aby posbírali svoje mrtvé a nanosili je sem? Útok imperiálních vojsk je přece v plném proudu!"

Caffran souhlasil s Flavenovou nedůvěřivostí, ale důkazy, které viděl, mluvily jasnou řečí. Jaký účel mohla ta hromada mrtvol mít?

Najednou zaslechli výstřely, praskot laserových paprsků, vycházejících z druhé strany sila. Všichni se stáhli do stínu. Následovaly další výstřely, další, téměř simultánní salva. Možná... sto laserů, odhadoval Caffran? Přikázal svým mužům, aby zůstali na místě, a spolu s Adarem se vydal na průzkum.

To, co uviděli za dalším silem, jim vyrazilo dech.

Ve středu části komplexu, ve které se právě nacházeli, se rozkládalo široké prostranství, které svou rozlohou dosahovalo téměř jednoho čtverečního kilometru. Podle znaků na zemi se jednalo o přistávací plošinu pro nákladní čluny. V jejím středu stála tisícovka kithských vojáků, seřazených do řad po stovkách. Před nimi byla chaotická změť mrtvých těl, kterou pásové traktory s vidlicemi a buldozerovými lžícemi nakládaly na nákladní vozy.

Caffran s Adarem mlčky přihlíželi. Přední řada Kithů udělala dvacet kroků vpřed a otočila se čelem k ostatním řadám. Řada, která byla nyní první, na důstojníkův pokyn zamířila na své druhy a bez zaváhání je postřílela. Když traktory odtlačily mrtvoly stranou, vykročila první řada na místo svých předchůdců, kde se zastavila a otočila. Ozval se další rozkaz, po němž následovala další salva.

Caffran si nebyl jistý, z čeho je mu víc zle: z množství popravčích čet, nebo z poslušnosti, s jakou se řada za řadou bez sebemenších protestů vydávala vstříc své smrti.

„U Fetha, co to má znamenat?" vyhrkl Adare.

Caffran se na chvíli zamyslel. Pátral v paměti po útržcích bojové porady, které neprozřetelně nevěnoval patřičnou pozornost. Po částech, ve kterých jim Gaunt vyprávěl o Sholenu Skarovi.

A pak si najednou vzpomněl. Z temných hlubin jeho mysli se jako bublina z močálu zapomnění vynořila vzpomínka. V uších mu zněl Gauntův hlas a před očima viděl jeho postavu. Instruktážní sál na jedinečné lodi jménem Vytrvalost. Gaunt ve svém dlouhém nepromokavém kabátu a čepici chvíli přecházel po stupínku pod stupňovitě řazenými lavicemi, s pohledem upřeným na zlatý symbol dvouhlavého orla na sametovém závěsu za sebou. Pak si sundal kabát a přehodil ho přes černé, kožené křeslo. Než se muži, které si nechal do sálu zavolat, dostavili, stačil si ještě na okamžik sundat čepici a rukou projet své nakrátko zastřižené vlasy.

Gaunt vyprávěl o ohavnostech a odpornostech, které Caffran raději vytěsnil z paměti.

„Sholen Skara je netvor. Jediným božstvem, které uctívá, je smrt. Věří, že se vůli Chaosu nakonec podaří prosadit. Na Balhautu, než jsme přišli, provozoval tábory smrti. V nich rituálně povraždil téměř miliardu tamních obyvatel. Jeho metody byly vynalézavé a..."

Ještě ani teď se Caffran nedokázal přimět přemýšlet o tom, co jim Gaunt líčil; o jménech hanebných klanů vyznavačů Chaosu, kterým Sholen Skara velel, o symbolických významech jejich zločinů. Nicméně už dokázal pochopit, proč Ibram Gaunt, ochránce lidských životů a služebník božského Císaře, cítí takovou nenávist ke stvůrám, jako je Skara.

„Zabíjí proto, aby sloužil Chaosu. Každá smrt ho přibližuje vytouženému cíli. Můžeme si být naprosto jistí, že na ostrově Oskray hromadně vyvraždil všechny dělníky, kteří zůstali věrní Císaři. Jistí si můžeme být také tím, že pokud nabude přesvědčení, že je porážka nevyhnutelná, začne se systematickým vyvražďováním všeho živého, včetně vlastních vojáků. Masová sebevražda na oslavu Chaosu. Na oslavu ohavnosti, které říkají Khorne."

Gaunt to slovo vychrchlal, jako kdyby mu z něj bylo na zvracení. Shromážděnými Duchy projela vlna znechucení.

„Tudy vede cesta k našemu vítězství. Můžeme ho porazit - a můžeme ho přesvědčit, že je porážka nevyhnutelná, takže se vyvraždění svých přisluhovačů ujme za nás. Pokud se bude domnívat, že bitvu prohrál, začne na oslavu nezlomného odporu a důstojnosti masakrovat své vlastní vojáky."

Caffrana ze zamyšlení vytrhla Adareho slova.

„...další, Caffe! Podívej!"

Na prostranství vpochodovaly další stovky kithských vojáků, aby následovaly osud svých druhů a byly pobity.

Ne pobity, opravil se v duchu Caffran: pokoseny. Ten pohled mu připomínal obilí na tanithských polích v době sklizně, kdy mechanické mlátičky kosily řadu za řadou.

Navzdory nevolnosti, kterou pociťoval, nevolnosti, jejíž intenzita se zvyšovala s každou další salvou, se Caffran usmál.

„Co je?" zeptal se Adare.

„Nic..."

„Tak co uděláme? Jaký je plán?"

Caffran se znovu pousmál. Uvědomil si, že nějaký plán přece jenom měl. A podařilo se mu ho splnit. Tím, že strhl jednu z věží k zemi, se mu podařilo Sholena Skaru přesvědčit o tom, že do rafinerie na ostrově Oskray pronikla silná vojenská jednotka nepřítele. Přesvědčit ho, že porážka je nevyhnutelná.

Výsledkem bylo, že Skara přikázal Kithům, aby se pozabíjeli, po stovkách. Každých třicet sekund jedno sto vojáků.

Caffran se opřel o stěnu sila. Celým tělem mu prostupovala pulzující bolest. Na stehně měl popáleninu od laserového paprsku, které si prve vůbec nevšiml.

„Ty se směješ!" řekl Adare zmateně.

Až teď si Caffran uvědomil, že má pravdu.

„Náš plán je čekat," řekl nakonec.

Kouř z rafinerie rozehnala bouřka, která se přihnala od moře. Ani déšť a vítr ale nedokázaly smýt pach smrti. Na obloze burácely formace bitevních člunů Impéria.

Gaunt našel Caffrana spícího mezi stovkou dalších Duchů pod věžním pilířem. Jakmile mladý voják zjistil, kdo ho probudil, okamžitě se postavil do pozoru.

„Chci, abys šel se mnou," řekl Gaunt.

Přešli přes rozsáhlé prostranství rafinerie. Cestou míjeli jednotky Duchů, Volpoňanu a abberloyských gardistů, které byly rozestaveny mezi jednotlivými budovami. Všude se rozléhaly rozkazy císařských důstojníků přejímajících kontrolu nad ostrovem a odvádějících zástupy zajatců.

„Nikdy jsem si o tobě nemyslel, že bys byl tak dobrý taktik, Caffrane," řekl Gaunt cestou.

Caffran pokrčil rameny. „Musím se přiznat, že jsem vařil z vody, pane."

Gaunt se otočil a s úsměvem se podíval na mladého Ducha. „Tak o tom hlavně neříkej Corbekovi, mohlo by se ho to dotknout."

Caffran se zasmál. Následoval Gaunta do budovy z masivních kamenů. Olejové bubny, které v ní byly uskladněny, byly narovnány ke stěně, aby uvnitř bylo více místa. Ze stropu visely hořící sodíkové lampy.

Kolem stěn místnosti stáli příslušníci Imperiální gardy; většinou Volpoňané, ale bylo mezi nimi také několik Duchů, včetně Rawneho a ostatních důstojníků.

Uprostřed klečela spoutaná postava, vysoký muž s oholenou hlavou, v černých, přiléhavých šatech. Přestože klečel, nemohlo Caffranovi uniknout, jak je statný. Jeho oči byly zapadlé a tmavé. Jak se Gaunt s Caffranem blížili k okraji strážního kruhu, divoce se zaleskly.

„Malý, šťavnatý červ císařského..." spustil muž tichým, jako med sladkým hlasem. Gaunt ho úderem pěstí srazil k zemi.

„Sholen Skara," řekl Gaunt Caffranovi a ukázal na postavu na zemi, která se navzdory okovům a krvi prýštící z rozbitých úst pokoušela zvednout.

Caffranovy oči se údivem rozšířily. Překvapeně zíral na muže před sebou.

Gaunt vytáhl bolterovou pistoli, zkontroloval ji, natáhl a nabídl Caffranovi. „Řekl bych, že ta čest přísluší tobě. Žádný soud nebude. Není ho potřeba. Myslím, že si zasloužíš být pověřen touto povinností."

Caffran si vzal nabízenou zbraň a podíval se na Skaru. Netvor se mezitím znovu zvedl na kolena a cenil na něho své krví zbarvené zuby ve šklebu, který měl být úsměvem.

„Pane..." začal Caffran.

„Zemře tak jako tak. Teď. Z Císařovy vůle," oznámil mu stroze Gaunt. „Tuhle povinnost bych si rád vychutnal sám. Ale je to tvoje sláva, Caffrane. Ty ses o ni zasloužil."

„Je to... pro mě pocta, komisaři."

„Tak dělej... Udělej to, chlapečku... Na co ještě čekáš?" Skarův nechutně sladký hlas byl vtíravý a naléhavý. Caffran se snažil nedívat se do jeho zapadlých, horečnatě se lesknoucích očí.

Zvedl pistoli.

„On chce smrt, pane."

„Samozřejmě! To je to nejmenší, co pro něho můžeme udělat!" vyštěkl Gaunt.

Caffran spustil ruku s pistolí dolů a podíval se na Gaunta. Dobře věděl, že ho sledují zraky všech mužů v místnosti.

„Ne, pane, on chce smrt. Jak jste nám říkal. Smrt je pro něho výhrou. Žádá o ni. Dosáhli jsme vítězství a já ho nechci pošpinit tím, že věnuji nepříteli to, co si přeje." Caffran otočil pistoli v ruce a podal ji pažbou napřed zpátky Gauntovi.

„Caffrane?"

„Chcete ho opravdu potrestat, komisaři? Nechte ho žít."

Gaunt se na chvíli zamyslel. Pak se na jeho tváři objevil úsměv.

„Odveďte ho," rozkázal strážím, které stály kolem Skary.

„Možná tě jednou povýším," řekl Gaunt Caffranovi, když ho odváděl pryč.

Za jejich zády Skara křičel, prosil, žadonil a naříkal. Ale nebylo mu to nic platné, byl odsouzen k životu.

Brin Milo, Gauntův mladý pobočník, přinesl komisaři hrnek s kafeinem a datatablety, o které ho nepožádal, přestože se k tomu chystal. Gaunt seděl na skládací židli před velitelskou boudou a pozoroval tanithské zákopy a smaragdově zelené mokřiny za nimi. Milo mu předal datatablety a otočil se k odchodu. Na okamžik se zarazil, když si uvědomil, co udělal.

Gaunt vzal datatablety do rukou a podíval se na tabulky na osvětlené fólii jednoho z nich. „Mkollovy zprávy z průzkumu západních močálů... a orbitální snímky Monthaxu. Děkuji ti."

Chlapec se snažil zamaskovat svou chybu. „Myslel jsem si, že se na ně budete chtít podívat," začal. „Až se dnes vydáte do útoku, budete..."

„Kdo říkal, že se dnes vydáme do útoku?"

Milo mlčky pokrčil rameny. „Napadlo mě to. Potom, co se včera střílelo tak blízko, jsem si myslel..."

Gaunt se zvedl ze židle a podíval se chlapci zpříma do očí. „Dosti dohadů. Víš, jaké problémy by mohly způsobit. Mně. Tobě. Všem Duchům."

Milo si povzdechl a opřel se o zábradlí terasy velitelské boudy. Ranní slunce osvětlovalo bažinatý lesík za jeho zády. Vrcholky stromů zářily pronikavě zelenou barvou. Močály se neslo burácení obrněných vozidel a vzdálené dunění děl.

„Je to nějaký zločin..." odvážil se nakonec, „... .umět předvídat? Není to vlastnost, kterou by měl mít každý správný pobočník? Předem předvídat potřeby a požadavky svého důstojníka? Aby měl vždy po ruce to, co potřebuje?"

„Ne, není to žádný zločin, Brine," odpověděl Gaunt a znovu se posadil na židli. „Předvídavost je vlastnost každého dobrého pobočníka a ty si vedeš skvěle. Ale... někdy jsou tvé předtuchy až příliš přesné. Občas mi tím naháníš hrůzu, a to tě znám. Ostatní by se na to mohli dívat jinak. To ti nemusím říkat."

„Ne..."

„Vzpomínáš si, co se stalo minulý týden na oběžné dráze. To bylo hodně těsné."

„To bylo spiknutí. Využili mě."

Gaunt si setřel pot z čela. „Ano. Ale nebylo to těžké. Pro odhodlaného manipulátora představuješ snadnou oběť. A nejsem si jistý, jestli bych tě dokázal ochránit, kdyby se něco podobného mělo opakovat."

„K tomu bych se chtěl na něco zeptat, pane. Vy mě chráníte.. . už od Tanith."

„Dlužím ti to. Bez tvé pomoci bych tam zemřel."

„Sám jste se mohl přesvědčit, že si dokážu poradit v bojové situaci. Chci vlastní zbraň. Chci bojovat s ostatními, až se znovu vydají do boje. Je mi jedno, ke které jednotce mě přidělíte."

„Už jsi prošel mnoha válkami, Brine," řekl Gaunt a potřásl hlavou. „Ale vojáka z tebe neudělám. Jsi příliš mladý."

„Před třemi dny mi bylo osmnáct," odpověděl chlapec důrazně.

Gaunt se zamračil. To mu uniklo. Odehnal dotěrnou mouchu a napil se kafeinu. „Na to nemám co říct," připustil.

Opřel se do židle. „Co kdybychom uzavřeli takovou malou dohodu?"

Milo se na něj podíval s jiskřičkami naděje v očích a opatrným úsměvem. „Jakou?"

„Udělím ti hodnost, dám ti zbraň a přidělím tě ke Corbekovi. Na oplátku přestaneš se svým předvídáním - úplně."

„Úplně?"

„Přesně tak. No, nechci, abys přestal dělat svou práci. Jenom prostě přestaň dělat věci, které by si někdo mohl špatně vyložit. Co ty na to?"

„To beru. Děkuji vám, pane. Dohodnuto."

Gaunt se na chlapce krátce usmál. „Teď běž a přiveď mi Corbeka a Mkolla. Potřebuji s nimi probrat nějaké podrobnosti."

Milo ztuhl. Když se Gaunt otočil, stáli za ním, bok po boku, plukovník se seržantem.

„Milo nám řekl, že bychom se měli zastavit. Až budeme mít čas," řekl Corbec. „Hodí se vám to teď?"

Gaunt se otočil zpátky k Milovi. Ten chlapec mu svojí předvídavostí naháněl hrůzu.

KAPITOLA DESÁTÁ
HON NA ČARODĚJNICE

Varl zvedl tanithský maskovací plášť z kadidelnice na podlaze jako kouzelník, který se chystá provést nějaký trik. Zavládlo naprosté ticho.

Ta hra byla jednoduchá a přitom svým způsobem fascinující, a byl to dokonalý podvod. Seržant Varl s Milem tvořili skvělý tým. Ke hře potřebovali pouze sklenici plnou vypasených a poskakujících vší, které nachytali v lodních skladech obilí, a otlučenou starou kadidelnici, kterou si vypůjčili z kaple. Kadidelnice byla tvořena dutou koulí z rezavého kovu, jejíž poloviny mezi sebou měly mezeru, aby bylo možné dovnitř nadrolit kadidlo. Povrch koule byl posetý otvory ve tvaru hvězd.

„Pravidla jsou jednoduchá," řekl Varl, zvedl do vzduchu sklenici a zatřepal jí, aby všichni dobře viděli šest vypasených vší velikých jako palec, které byly uvnitř. Sklenici držel ve své umělé, mechanické ruce. Jak sklenicí třásl, bylo slyšet tiché vrnění servomotorků.

„Jde o to uhádnout výsledek. Je to hra na náhodu. Žádné triky, žádné podvody."

Varl byl dokonalý showman a Milo ho měl moc rád. Byl jedním ze skupiny mužů, které Milo považoval za jakési jádro Duchů. Blízký přítel Corbeka a Larkina, jeden z kroužku těsně spjatých přátel a druhů, kteří vystoupili z domobrany Tanith Magny, aby se v den Založení přidali k Imperiální gardě. Jeho ostrý jazyk a otevřená, upřímná povaha, mu původně překážely v případném povýšení, ale pak přišel na planetě Fortis Binary při heroickém protiútoku o paži a byl před nyní již legendárními boji na Menazoidu Epsilon povýšen do hodnosti seržanta. Spousta mužů měla za to, že bylo na čase. Ve srovnání se strohými metodami velení, které praktikovali Rawne a Feygor, a striktně vojenským uvažováním Mkolla a samotného komisaře, dodával Varl spolu s oblíbeným plukovníkem Corbekem struktuře velení Duchů trochu lidskosti a dobrosrdečnosti. Muži ho měli rádi: vyprávěl vtipy stejně často jako Corbec, ale ty jeho byly často mnohem lepší a šťavnatější; protetická paže dokazovala, že se nevyhýbá boji zblízka; a v případě potřeby dokázal svým vlastním, neformálním způsobem přednést povzbuzující řeč ke svým mužům.

Teď však použil v jedné z rozlehlých prostor vojenské dopravní lodě, před obecenstvem tvořeným gardisty, kteří měli momentálně volno a sešli se sem ze všech koutů lodě, svou charismatickou výmluvnost k něčemu mnohem důležitějšímu - k představení.

„Tak neváhejte a zahrajte si s námi, stateční přátelé gar-disté, Zlatý trůn budiž pochválen, neváhejte a zkuste svoje štěstí!"

Mluvil zřetelně a pomalu, aby jeho tanithskému akcentu porozuměli i vojáci z jiných regimentů, kteří se tu sešli. Spolu s Duchy byly na dopravní lodi ještě další tři regimenty: velcí a světlovlasí pořízkové s hranatými bradami z Padesátého volponského regimentu, takzvaní Šlechtici; podsaditi muži s nažloutlou kůží a přihlouplými výrazy z Pátého slamabaddenského regimentu; a vysocí a opálení chlapíci s dlouhými vlasy z Druhého roaneského regimentu Hloubkařů. Zástupci světů rozdělených přízvukem. Varl pečlivě volil každé slovo, aby si byl jistý, že nic z toho, co řekne, nezůstane nepochopeno.

Podal kadidelnici Milovi, který ji otevřel. „Podívejte se na tuhle železnou kouli. Na jejím povrchu jsou otvory. Obilné vši dáme do koule...“ Vyndal dvě vši ze sklenice a vložil je do kadidelnice. „A tady můj mladý přítel ji zavře. Všimněte si, že jsem ke každému z otvorů vyryl číslo. Celkem je v kouli třiatřicet otvorů, všechny řádně očíslované. Žádné triky, žádné podvody... jestli chcete, sami si můžete kouli prohlédnout.“

Varl si vzal rezavou kouli od Mila a postavil ji na podlahu, aby na ni všichni viděli. Aby se kadidelnice nemohla koulet, byla k ní přivařena velká podložka. „Teď se dívejte. Postavím kouli na zem. Vši chtějí za světlem, je to tak? Takže dřív nebo později vyskočí ven... jedním z těchto otvorů. Jde o to uhádnout kterým. Sázíme na čísla.“

„A přijdeme o peníze,“ opáčil Hloubkař stojící v přední řadě. Jeho řeč byla zkomolená podivným roaneským přízvukem.

„Všichni si vsadíme, příteli,“ řekl Varl. „Já si vsadím, ty si vsadíš, zkrátka každý, kdo má zájem. Když uhádneš správné číslo, nebo mu budeš nejblíže, vyhraješ bank. Žádné triky, žádné podvody.“

Jako na povel vyskočila z jednoho z otvorů ve tvaru hvězdy první veš a dopadla na podlahu, kde ji jeden ze Šlechticů rozdrtil těžkou botou.

„Nevadí!“ zvolal Varl. „Tam, odkud jsem je přinesl, jich je spousta... a jestli jste někdy byli v obilných silech, tak víte, o čem mluvím!“

Jeho slova vyvolala výbuch smíchu a pocit sdíleného utrpení. Milo se usmál. Miloval způsob, jakým si Varl dokázal hrát s davem.

„Co když ti nevěříme, Duchu?“ zeptal se Šlechtic, rozložitý chlap, který zašlápl veš. Na sobě měl zlatošedé krátké kalhoty, černé boty a nátělník. Tělo měl samý sval a byl o dobré dvě hlavy vyšší než Varl. Arogance z něj přímo sršela.

Milo ztuhl. Věděl, že od Voltemandu panuje mezi Duchy a Šlechtici určité napětí. Nikdo to nikdy nevyslovil nahlas, ale na Voltisu údajně důstojníci Šlechticů přikázali pálit na řečiště, ve kterém našlo svou smrt mnoho Duchů. Aristokratičtí a zatraceně povýšení Šlechtici ve své aroganci očividně pohrdali ‚nízkými‘ Duchy. Oni ale upřímně vzato pohrdali úplně všemi. Tenhle světlovlasý obr s kalnýma očima a násilnickým chováním měl v davu minimálně šest přátel, kteří všichni byli stejně mohutní jako on. Čím je to zatraceně doma krmí, že vyrůstají tak velcí? pomyslel si Milo.

Varl lhostejně slezl z beden, které mu sloužily jako pódium, a přistoupil k obrovi. Se zavrčením servomotorků mu nabídl ruku. „Ceglan Varl, seržant, Tanithští první a jediní. Obdivuji muže, kteří se nebojí dát najevo své pochyby... seržante?“

„Major Gizhaum Danver De Banzi Haight Gilbear, Padesátý královský volponský.“ Obra ani nenapadlo, aby nabízenou ruku přijal.

„No, majore, zdá se, že nemáte chuť věřit takovému póvlu, jako jsem já, ale tohle je jenom hra, nic víc. Žádné triky, žádné podvody. Všichni si vsadíme, pobavíme se, cesta nám rychleji uteče.“

Nezdálo se ale, že by jeho slova majora Gilbeara přesvědčila.

„Švindluješ. Nebudu hrát, když budeš sázet ty.“ Zvedl pohled od Varla a podíval se na Mila. „Ať sází ten tvůj kluk.“

„Cože? To je šílenství!“ vykřikl Varl. „Je to jenom dítě... o vybraném umění gamblerském neví vůbec nic. Vy přece chcete hrát se zkušenými hráči!“

„Ne!“ zněla Gilbearova prostá odpověď. Mnoho mužů s ním souhlasilo, a nejen Šlechtici. Zdálo se, že hrozí, že někteří ztratí zájem a odejdou.

„Dobře, dobře, dobře,“ řekl Varl, jako kdyby mu právě někdo zlomil srdce. „Kluk bude hrát místo mě.“

„Ale já nechci, pane!“ vyhrkl Milo. Modlil se, aby do svého výbuchu vložil správnou dávku odporu a znepokojení a aby nevypadal moc strojeně.

„To zvládneš, chlapče,“ řekl Varl, otočil se k němu a otcovsky mu položil těžkou bionickou ruku kolem ramen. „Buď tak hodný a zahraj si tady s gentlemany, aby se mohli trochu pobavit při hře.“ Tak, aby ho ostatní neviděli, přitom na Milaá mrkl. Milo měl hodně co dělat, aby nevyprskl smíchy.

„D-dobře,“ vykoktal.

„Kluk bude hrát místo mě!“ prohlásil Varl, otočil se k davu a zvedl ruce nad hlavu. Odpovědí mu byl jásot a potlesk.

Všichni se začali chystat ke hře. Shluk kolem kadidelnice se pomalu začínal rozrůstat a hráči začali cinkat mincemi a šustit papírky, které dostali, aby na ně napsali svůj tip. Gilbear se také rozhodl zapojit do hry, stejně jako dva Hloubkaři a tři Slammabaddeňané. Ostatní mezi sebou uzavírali druhotné sázky na vítěze a poražené. Varl otevřel kadidelnici a vzal do ruky sklenici.

Gilbear mu ji vytrhl z ruky, otevřel ji, vysypal vši na zem a rozdupal je. Pak podal sklenici jednomu ze svých mužů. „Raballe! Jdi a přines ze sila nové!“

„Pane!“

„Co to má znamenat?“ zalapal po dechu Varl, padl na kolena, utřel si slzu, která Milovi připadala jako pravá, a začal si prohlížet svůj hmyz. „To nevěříte ani mým vším, majore Gilbeare, Šlechtici, pane?“

„Nevěřím ničemu, co můžu rozdrtit svou botou,“ odpověděl Gilbear s pohledem upřeným na Varla. Z jeho výrazu bylo patrné, jak blízko je tomu, aby se seržantem provedl totéž co s jeho hmyzem. Scéna, ke které došlo, vyvolala změnu nálady sázkařů uzavírajících druhotné sázky. Někteří ze soucitu sázeli na poškozeného Ducha a jeho mazlíčky, jiní naopak vycítili, že se za hrou může skrývat přece jenom nějaký podvod, a sázeli své peníze na majora.

„Mohli jste jim dát nějaké drogy, přežrat je - zdály se mi nějaké líné. Mohl jsi pak sázet na spodní otvory, protože výš by prostě vyskočit nedokázaly.“ Gilbear se samolibě usmíval, jak byl hrdý na své dedukční schopnosti, a jeho druhové mu souhlasně přizvukovali. Přidalo se k nim také několik proradných Slammabaddeňanů a Milo dostal strach, že by se celá situace mohla nepříjemně zvrtnout.

„Tak tedy víte co?“ řekl Varl majorovi, když se zvedl ze země. Za majorovými zády se mezitím objevil jeho pobočník se sklenicí plnou poskakujících vší a nahnilých zrn, která nabral spolu s hmyzem ve vlhkém silu. „Použijeme ty vši, které

jste si sami vybrali... a kadidelnici si můžete nastavit tak, jak budete chtít.“ Z hromady beden za sebou sundal nákladní hák, aby je bylo možné použít jako provizorní podstavec. „Spokojení?“

Gilbear přikývl.

Všichni hráči, včetně Mila, se znovu začali připravovat na hru a zapisovat své tipy na papírky. Varl si protáhl zdravé rameno, jako kdyby chtěl ulevit bolesti, kterou mu způsobovalo nějaké staré zranění. Ve skutečnosti to ale byl jen další smluvený signál.

„Taky si zahraju,“ řekl Caffran a protáhl se davem ke kadidelnici. Zdálo se, že se kymácí, a byla z něj cítit sakra. Mnozí se od něho odtahovali.

„Caffý, ne... takhle nemůžeš hrát...“ zamumlal Varl.

Caffran ale už z kapsy vytáhl hrst těžkých mincí.

„Dej mi papír... rád sázím,“ mumlal sotva srozumitelně Caffran.

„Ať si tvůj Duch zahraje taky,“ zabručel Gilbear s potutelným úsměvem, když se Varl chystal začít protestovat.

Všem přítomným se zdálo, že tanithský showman ztratil nad jednoduchou hrou zcela kontrolu. Nikdo nepochyboval o tom, že pokud měl přichystanou nějakou lest, podvod, tak byl teď jeho plán dokonale v troskách.

První veš byla vhozena do kadidelnice. Gilbear koulí zatřásl a postavil ji na zem. Značky vyryté do jejího povrchu byly převrácené. Nejblíže se k uhádnutí správného otvoru přiblížil Slammabaddeňan, který se spletl pouze o tři místa. Milův odhad se správnému výsledku ani zdaleka nepřiblížil, a jak se zdálo, chlapec začínal popotahovat.

Caffran se vztekal, že přišel o sázku, a vytáhl z kapsy další peníze.

Druhé kolo vyhrál Hloubkař, přičemž možnost postavit kadidelnici na zem dostal výherce předchozího kola. Netrefil se sice o pět otvorů, ale ostatní sázeli na místa, která byla na úplně opačné straně. Milo prosil Varla, aby mu dovolil přestat, ale Varl ho odbyl. Po očku přitom pozoroval zamračeného Gilbeara.

Gilbear vyhrál další kolo, minul jenom o dva otvory. Posbíral obrovskou hromadu mincí a jeden z Hloubkařů se znechuceně dalšího hazardu vzdal. Objem peněz v sázkách - a z druhotných sázek - se značně zvýšil. Začínalo se hrát o opravdu velké peníze. Všude kolem měnily peníze své majitele. Šlechtici byli hrou nadšení, stejně jako ostatní výherci. Zbývající sázkaři ještě naříkali nad svými ztrátami. Do hry se zapojili další dva Slammabadeňané a ještě jeden Hloubkař. Jejich sázky strhly jejich přátele k ještě větší odvaze. Nikdo ze Šlechticů se neodvážil hrát proti Gilbearovi. Ten, povzbuzen úspěchem, vsadil celou částku, kterou vyhrál, a přihodil ještě jednou tolik navrch. Mnozí z přítomných gardistů, obzvláště Hloubkaři a přihlížející Duchové, ještě nikdy v životě neviděli tolik peněz pohromadě. Caffran znervózněl a přihnul si z láhve sakry. Pak požádal svého přítele Brostina o půjčku a ten mu ji po chvilce dohadování nakonec neochotně poskytl.

Proběhlo další kolo. Gilbeara a jednoho z Hloubkařů dělila od vítězného otvoru tři místa. Oba si proto rozdělili bank mezi sebou rovným dílem.

Další kolo. Do hry se zapojili Gilbear, tři Slammabaddeňané, dva Hloubkaři, Caffran (tentokrát si vypůjčil od Raglona, který se nyní tvářil značně ustaraně - Brostin ve vzteku, o němž nikdo nepochyboval, že je pravý, odešel pryč) a Milo. Další hromadu sázek mezi sebou uzavřeli přihlížející na vítěze kola.

Caffran minul o dva otvory, jeden ze Slammabaddeňanů o jeden. Gilbear si vybral otvor na druhé straně kadidelnice. Milo se trefil.

Jeho výhra rozpoutala vřavu, ve které se mísily radostné výkřiky s projevy vzteku.

„Měl jenom štěstí,“ řekl Varl, zatímco začal sbírat výhru. „Můžeme pokračovat?“

„Byla to náhoda,“ potvrdil Gilbear a přikázal svým podřízeným, aby vyprázdnili kapsy. Pro další kolo byl znovu vybrán vysoký bank. Hloubkaři se sebrali a odešli, stejně jako Caffran, který opustil halu společně s Raglonem. Slammabaddeňané vsadili veškeré své peníze na jednu kartu.

Milo otočil kadidelnicí a postavil ji na zem.

Nastalo naprosté ticho.

Veš skákala a narážela do vnitřní stěny koule.

Konečně vyskočila ven.

Milo se znovu trefil přesně.

V tu chvíli se rozpoutalo učiněné peklo. Rozhněvaný křik se rozléhal místností, zesílený odrazem od jejích stěn. Varl rychle sebral výhru a kadidelnici, popadl Mila za límec a táhl ho ven. Muži na sebe křičeli, dohadovali se o výsledku jedné z druhotných sázek a pošťuchovali se tak dlouho, až se nakonec strhla bitka.

V chodbě vedoucí do oddělení, ve kterém Tanithané přebývali, na Varla s Milem čekali Caffran, Raglon a Brostin. Všichni se smáli a Caffran už ani zdaleka nevypadal tak opilý, jako když se objevil v sázkařské místnosti. Pochopitelně si bude muset vyprat svou vojenskou blůzu, aby z ní dostal zápach sakry, kterou si ji polil.

Varl se na své druhy zašklebil a zvedl do vzduchu objemný vak, ve kterém se ukrývala jejich výhra. „Kořist, kterou si mezi sebe rozdělíme, přátelé!“ oznámil a bionickou rukou poplácal Mila po zádech. Stále zapomínal, jakou v ní má sílu, takže Mila málem srazil na zem.

Najednou se ozval Caffranův varovný výkřik. Za zády se jim z ničeho nic tyčilo pět mohutných postav. Byl to Gilbear se čtveřicí svých druhů.

„Za ten podvod zaplatíš, ty zkurvysyne,“ zasyčel Gilbear Varlovi do obličeje.

„Byla to poctivá hra,“ začal Varl, ale hned si uvědomil, že tentokrát mu jeho výřečnost nepomůže.

Na každé straně proti sobě stálo pět mužů, ale ani nejvyšší z přítomných Tanithanů, Brostin, zdaleka nedosahoval velikosti Šlechticů. Při rvačce ve stísněném prostoru se mohly šance obou stran do jisté míry vyrovnat, ale v každém případě by to byla jatka.

„Nějaký problém?“ zeptal se náhle něčí hlas. V chodbě za pěticí Duchů se vynořila mohutná postava šestého člena

party tanithských švindlířů. Byl to Bragg. Ledabyle, s přimhouřenýma očima, si prohlížel Šlechtice. Zdálo se, že sám zabírá celou šíři chodby.

Duchové se rozestoupili, aby Bragg mohl projít dopředu. Pomalým, rozvážným krokem, kterému ho naučil Varl, aby tak ještě více zdůraznil svou sílu, vykročil k Šlechticům. „Zmizte odsud, vy aristokratičtí mazánci. Nechtějte, abych vám ublížil," řekl tónem, jemuž se také naučil od Varla. Mluvil sice trochu afektovaně a falešně, ale toho si Šlechtici, zaskočeni jeho obrovitostí, ani nevšimli.

Bez dalších připomínek se otočili a odcházeli pryč. Gilbear se na Duchy naposledy zamračil a následoval své druhy.

Duchové se dali do smíchu. Smáli se tak, až jim po tvářích stékaly slzy.

* * *

Pod sebou viděl Monthax, zelený, neproniknutelný.

Gaunt stál u klenutého průhledu hexatedrály Svatost a studoval vzdálený povrch planety, na které se jeho jednotky měly do týdne zapojit do boje. Tu a tam nahlédl do mapy datatabletu, který držel v ruce, aby zkontroloval geografické detaily. Největší problém představoval hustý prales, který pokrýval většinu povrchu planety. Neměl žádnou představu, jak silné nepřátelské vojsko se v něm může ukrývat.

Podle předběžných zpráv se tu usadilo silné vojsko Chaosu, které se sem stáhlo z nedávné bitvy na Piolitu. Vojevůdce Macaroth nenechal nic náhodě. Uvnitř mohutného trupu hexatedrály, kolosálního přístaviště kosmických lodí invazních vojsk, kroužící na oběžné dráze, se soustředily početné legie. Okolo jeho plošiny opatřené cimbuřím bylo již ukotveno více než tucet dopravních lodí, připomínajících tlustá selata přisátá ke strukům své obézní matky. Vlečná lana přitahovala další a další lodě, které se k nim postupně přidávaly. Imperiální bitevní křižníky a doprovodné lodě, mezi kterými nechyběla ani fregata Navarre, na níž Gaunt se svými Duchy také strávil nějaký čas, se vznášely na vysoké oběžné dráze. Občas se od některé z nich oddělila útočná peruť, aby se vydala na obhlídku zelené planety.

Gaunt se otočil od okna a po krátkých schůdcích sestoupil do chladné a prostorné místnosti jedné z hlavních taktických kaplí lodě, Planetostroje. Do podlahy ve středu místnosti byl zasazen obrovský kotouč o průměru třiceti metrů, který byl tvořen složitými, pohyblivými a do sebe zapadajícími součástmi z mědi a zlata. Na první pohled vypadal jako velké hodiny. Jak se stroj s bzučením otáčel, měnila se a otáčela také trojrozměrná koule barevného světla, kterou nad sebe promítal, a na jejím povrchu se zobrazovala nejrůznější data a tabulky.

Kolem velkého Světelného planetostroje postávali důstojníci v uniformách Imperiální gardy i flotily Segmentu Pacificus, příslušníci ekklesiarchie a Munitoria v dlouhých obřadních rouchách a duchovní personál v kápích. Všichni studovali zobrazovaná data a ve skupinkách o nich mezi sebou diskutovali. V malých komůrkách seděli na kost vychrtlí servitoři, napojení na přístroje kabely, které jim vystupovaly z očí, páteří, úst a rukou. Neustále něco tiše mumlali. Okolo stěn, pod klenutým stropem, byly v pravidelných rozestupech rozestaveny velké stoly s mapami, z nichž každá zachycovala jinou část Monthaxu. Okolo nich stály skupinky členů štábu, pohroužených do specifických, důkladných plánovacích porad. Vzduch byl doslova nabitý informacemi. Planetostroj se s bzučením otáčel a na světelné kouli se objevovaly další a další podrobnosti a zákresy rozmístění sil.

Gaunt obešel místnost, kývnutím hlavy se zdravil s důstojníky, které znal, a salutoval nadřízeným. V celé místnosti vládlo nezvyklé, netrpělivé ticho, jako když nějaký obrovský predátor zatají dech a přikrčí se, aby se připravil ke skoku na svou kořist.

Komisař se rozhodl, že je na čase, aby navštívil dopravní loď, na níž byli ubytováni Duchové. Věděl, že netrpělivě očekávají každou novou informaci o chystaném výsadku. Věděl také, že když nechá vojáky, nervózní z blížící se akce, nudit se v dopravní lodi, potíže na sebe obvykle nenechají dlouho čekat.

Nuda, ta byla ze všeho nejhorší. V takovýchto dobách se ve všech regimentech Imperiální gardy množily disciplinární přestupky a on, stejně jako ostatní komisaři, zodpovědní političtí dohlížitelé, měl pokaždé spoustu práce. Právě v takových situacích byly rvačky, krádeže, hádky, opilství, a u některých barbarštějších regimentů dokonce i vraždy takřka na denním pořádku. Když se tyto nešvary nepotlačily v samém začátku, rychle se rozmáhaly.

Na opačné straně místnosti Gaunt zahlédl generála Sturma, velitele Padesátého volponského regimentu, spolu s několika svými pobočníky. Zdálo se, že ho Sturm nevidí, nebo se tak alespoň tvářil, a Gaunt se ani nesnažil zasalutovat. Vzpomínka na zločin, kterého se na nich na Voltemandu dopustili, byla stále ještě příliš čerstvá, i když už od té doby uběhlo několik měsíců. Když se dozvěděl, že se Duchové mají s volponskými Šlechtici na Monthaxu poprvé od Voltemandu znovu setkat, zmocnily se ho obavy. Události na Menazoidu Epsilon byly názornou ukázkou toho, co může dlouhotrvající rozpor mezi dvěma regimenty způsobit. Změnit rozmístění ale nebylo možné a Gaunt se utěšoval, že problémy působí jen Sturm a jeho štáb - řadoví vojáci neměli ke vzájemnému nepřátelství důvod. Stejně si ale předsevzal, že si bude dávat dobrý pozor, i když si byl vcelku jistý, že alespoň po nějakou dobu mohou bezpečně pobývat bok po boku, dokud je povinnost neodvede jinými směry.

A kromě toho Sturm, narozdíl od Voltemandu, neměl tuto akci na povel. Útok na Monthax byl pod vrchním velením generála Bulledina.

Gaunt si všiml komisaře Volovoie, který sloužil u roaneských Hloubkařů, a zastavil se, aby s ním prohodil pár slov. Byl to v podstatě bezvýznamný rozhovor, přestože se Volovoi zmínil o tom, že se doslechl, že se Bulledin radil s Astropathikem. Imperiální gardou se šířily fámy o čarodějnických kouscích, které na planetě pod nimi prováděli psykeři. Říkalo se, že vrchní velení ověřovalo skutečný stav na planetě pomocí věštění a tarotu.

„To je to poslední, co bychom potřebovali," řekl Volovoi tiše Gauntovi a pak dodal: „To poslední, co bych já potřeboval. Udržet Roany v lajně je zatraceně těžké samo o sobě. Jsou to dobří válečníci, to ano, když už se do toho dají, ale jinak jsou zatraceně flegmatičtí. Stačí několik týdnů nečinnosti a zahálky na dopravní lodi a já je potom budu muset do výsadkových člunů doslova dokopat, jednoho po druhém. Jsou apatičtí a líní - a aby toho nebylo málo, jsou

pověrčiví. Víc než kterýkoliv jiný národ, co jsem poznal. Jak se doslechnou o čarodějnictví, dostanou strach a moje práce pak bude o to těžší.“

„Chápu,“ řekl Gaunt. A opravdu to chápal. Muži z jeho bývalého regimentu, Hyrkanové, byli drsní a nebojácní, ale stačilo jenom slovo o psykerech a nebylo s nimi k hnutí.

„A jak se máš ty, Gaunte?“ zeptal se Volovoi. „Slyšel jsem, že ti přidělili nějakou lůzu. Nestýská se ti po hyrkanské disciplíně?“

Gaunt odmítavě zavrtěl hlavou. „Tanithané jsou dobří vojáci a svým způsobem i celkem disciplinovaní.“

„A ty jim velíš, že jo? To je poměrně nezvyklé. Pro komisaře.“

„Byl to dar od Slayda, dej mu Císař lehkou zemi. Původně jsem ho odmítal přijmout, ale pak jsem si zvykl a docela se mi to teď zamlouvá.“

„Podle toho, co jsem slyšel, si vedete docela dobře. Četl jsem hlášení o loňské akci na Menazoidu Epsilon. A taky se říká, že tví muži byli klíčem, který otevřel brány Bucephalonu.“

„Jo, pár akcí se nám povedlo.“

Gaunt si všiml, že Volovoi pozoruje něco za jeho zády.

„Neotáčej se, Gaunte,“ řekl, aniž by změnil sílu nebo intonaci svého hlasu. „Nezvoní ti v uších? Někdo o tobě právě mluví.“

„Jak to?“

„Generál od Šlechticů. Sturm, tak se jmenuje, že? Arogantní blbec. Právě za ním přišel jeden z jeho důstojníků a něco mu šeptá do ucha. A dívají se tímhle směrem.“

Gaunt se neotočil. „Nech mě hádat. Je ten důstojník obr se zapadlýma očima?“

„Copak takoví nejsou všichni?“

„Tenhle je nápadný i na volponské poměry. Major.“

„Podle odznaků hodnosti ano. Znáš ho?“

„Nijak zvlášť. I když víc, než bych si přál. Jmenuje se Gilbear. On, já a Sturm jsme se... naše názory se před osmnácti měsíci na Voltemandu dost rozcházely.“

„Jak moc?“

„Stály mě několik stovek mužů.“

Volovoi si hvízdl. „Člověk by čekal, že o nich budeš šeptem mluvit ty!“

Gaunt se usmál, přestože v místnosti bylo šero. „Ale to přece děláme, Volovoie, nebo ne?“

Pak se obrátil k odchodu. Když procházel napříč místností, naskytl se mu lepší výhled na volponský štáb. Gilbear zůstal v místnosti sám a sledoval ho pronikavým pohledem. Sturm, doprovázený svými pobočníky, kráčel vzhůru po dlouhém schodišti vedoucím do soukromých komnat lorda generála Bulledina, které se nacházely na samém vrcholku věže.

Corbec, který Gaunta doprovázel na jeho obchůzce, srovnal krok se svým velitelem.

„V podstatě je klid. Strhla se sice nějaká rvačka kvůli přídělům, ale byla to jen taková hloupost, se kterou jsem si rychle poradil. Costin a dva jeho kamarádíčkové se ve zbrojnici trochu zfetovali ředidlem. Costin pak měl těžký pád a zlomil si holeň.“

„Varoval jsem je, aby si takový materiál zamykali...“

„To taky udělali, pane, ale Costin se v zámcích dobře vyzná, jestli mi rozumíte.“

„Dej ho s ostatními do hlášení. Necháme je potrestat.“

„Řekl bych, že Costin už za svoji hloupost zaplatil—“ začal Corbec.

„To mě nezajímá. Dostávají příděly grogu a sakry. Vojáci s mozky vygumovanými fetováním mi nejsou k ničemu.“

Corbec se poškrábal na bradě. „V tom máte pravdu, pane. Ale chlapi se nudí. A někteří z nich spotřebovali svůj příděl sakry během několika prvních dnů.“

Gaunt se prudce otočil ke svému zástupci, z očí mu sršel hněv. „Informuj muže o mém rozhodnutí, Colme: Císař jim poskytuje alkohol a tabák pro chvíle volna. Jestli tohoto privilegia budou zneužívat, tak jim ho odeberu. Všem. Je to jasné?“

Corbec přikývl. Zastavili se u zábradlí a mlčky hleděli dolů, do rozlehlé ubytovací haly. Vzduch byl prosycený kouřem a pachem potu. Pod nimi, na kavalcích vyrovnaných v řadách po stovkách, spali, hráli kostky a klábosili vojáci. Někteří se modlili a jiní jen tupě zírali do prázdna. Mezi lůžky procházel kněz a rozdával potřebným útěchu a požehnání.

„Na co myslíte, pane?“ zeptal se Corbec.

„Mám pocit, že se schyluje k problémům,“ řekl Gaunt. „Nejsem si jistý, o co půjde, ale nelíbí se mi to.“

V předsíni se někdo pohyboval.

Gaunt se probudil. Byl právě noční cyklus a světla na stěnách byla automaticky ztlumena. Usnul na posteli s hromadou dokumentů a datatabletů na hrudi.

Probudil ho pohyb v předpokoji jeho ložnice.

Pomalu vstal a opatrně položil datatablety a dokumenty na poličku. Bolterovou pistoli a rotomeč měl zavěšené na dřevěném stojanu v předpokoji. Z pouzdra na kotníku vytáhl malou laserovou pistoli a zasunul si ji dozadu za kalhoty. Na sobě měl boty, kalhoty, šle a tílko. Na chvíli se zamyslel, jestli by si neměl obléci vojenskou blůzu a nasadit čepici, ale hned tu myšlenku zaplašil.

Dveře do předsíně byly pootevřené. Ve tmě na druhé straně bylo vidět tenký kužel světla kapesní svítilny. Někdo se probíral jeho věcmi.

Prudce rozkopl dveře, vrhl se do místnosti, chytil vetřelce zezadu, zkroutil mu ruce za záda a přimáčkl ho obličejem na kulatý pozorovací průzor. Muž - oblečený ve splývavém rouchu - sebou zmítal a protestoval až do chvíle, kdy narazil na průzor. Ozvalo se křupnutí nosní chrupavky a muž se bezvládně sesul na zem.

Světla se rozsvítila. Gaunt vycítil, že za jeho zády stojí další dva. Ozvalo se tiché bzučení dobíjejících se laserových zásobníků.

Otočil se a mrštil svou bezvládnou obětí proti nejbližším útočníkovi, který se pod její váhou zapotácel. Druhý muž se pokusil na Gaunta vystřelit, ale ten se přikrčil, uhnul stranou a tvrdým hákem mu zlomil čelist. Až pak, jen několik sekund poté, co všechno začalo, si všiml, že muž, kterého srazil k zemi, na sobě má hnědou zbroj posádky hexatedrály. Jeho druh se mezitím stačil vyprostit zpod bezvládného těla v rouchu a vrhl se po Gauntovi. Komisař se otočil, chytil ho za napřaženou ruku, obratným hmatem mu zlomil loket a pak ho přesným úderem na kořen nosu srazil k zemi.

Vytáhl laserovou pistoli a rozhlédl se po místnosti. Oba vojáci z posádky hexatedrály se mu spolu s mužem v rouchu svíjeli u nohou a naříkali.

V tu chvíli se otevřely dveře.

„Spoustě lidí by se takové násilí příliš nezamlouvalo, komisaři," řekla postava, která vstoupila do místnosti, tichým hlasem.

Gaunt zvedl pistoli a namířil vetřelci na krk. „Na nepovolené vniknutí a loupež má spousta lidí stejný názor. Identifikujte se."

Postava vstoupila do světla. Byla vysoká, oblečená v jednoduché, černé uniformě. Na nohou měla těžké, vojenské boty. Popelavě šedé vlasy jí přiléhaly těsně k hlavě. Její tvář byla klidná, úzká a pohledná.

„Jmenuji se Lilith. Inkvizitorka Lilith."

Gaunt spustil ruku s pistolí dolů a pak odložil zbraň na stolek.

„Nepožádal jste o mé doklady, takže mi věříte?"

„Slyšel jsem o vás. Omlouvám se, madam; je jenom málo žen, které zastávají vaši funkci a mají vaši hodnost."

Lilith vešla dál do místnosti a jemně kopla do jednoho z vojáků. Ten zaúpěl a zvedl se ze země. „Zmiz odsud. A ty dva si vezmi s sebou."

Zakrvácený voják se postavil a odtáhl své druhy ven.

„Omlouvám se, komisaři," řekla Lilith. „Řekli mi, že jste na plánovací poradě. Neposlala bych sem své muže, kdybych věděla, že tady spíte."

„Nechala byste moje pokoje prohledat za mé nepřítomnosti?"

Otočila se k němu a zasmála se. Její smích byl atraktivní, sebejistý - a tvrdý. „Samozřejmě! Jsem inkvizitorka, komisaři. Je to moje práce."

„O co přesně vám jde?"

„O jednoho chlapce." Přitáhla si židli a posadila se, uvolněně se opřela o opěradlo. „Zjišťuji informace o jednom chlapci. Vašem chlapci, komisaři."

Gaunt se ani nepohnul, jenom Lilith upřeně pozoroval. „Nelíbí se mi váš tón ani metody," zavrčel. „Jestli to tak bude pokračovat dál, ujišťuji vás, že skutečnost, že jste žena, mi nezabr—"

„Pokoušíte se mi vyhrožovat, komisaři?"

Gaunt se zhluboka nadechl. „Ano, přesně to dělám. Viděla jste, co jsem provedl s vašimi poskoky. Nehodlám vaše způsoby tolerovat, pokud k tomu nemáte nějaký opravdu dobrý důvod."

Lilith si povzdechla a protáhla si své dlouhé, bledé prsty. Pak na Gaunta namířila laserovou pistoli, kterou komisař prve odložil.

Gaunt na ni překvapeně vytřeštil oči. Aniž by se pohnula, držela v ruce zbraň, která ještě před okamžikem ležela na opačném konci místnosti.

„Jak dobrý důvod potřebuju?" zeptala se s úsměvem.

Gaunt o krok ustoupil. „Tahle ukázka docela stačí..."

Lilith se usmála a položila si zbraň do klína. Znovu sepnula ruce a zaklonila hlavu.

„Dobře. Takže můžeme začít. Z vůle nejvyššího Císaře, jíž jsem, coby služebnice inkvizice, cele poslušná, vás žádám, abyste na mé otázky odpovídal pravdivě a věrohodně, v souladu se svým nejlepším vědomím a svědomím. Tresty za případné neuposlechnutí jsou různé a nejsou nijak omezeny. Rozumíte mi?"

„Pokračujte."

Znovu se usmála. „Líbíte se mi, komisaři. Říkají o vás, že jste učiněný ďábel. A mají pravdu."

„Kdo to říká?"

Lilith neodpověděla. Místo toho vstala a s pistolí v levé ruce Gaunta obešla. Její mužská výška a neochvějný pohled komisaře znervózňovaly.

„Takže přeskočíme další formality, s čímž jistě budete souhlasit, a zeptám se vás přímo, co mi můžete říct o tom chlapci?"

„O jakém chlapci?"

„Proč jste tak nesdílný? Jmenuje se Brin Milo, narodil se na Tanith, je členem vašeho regimentu, ale je to civilista."

„Co chcete vědět, inkvizitorko?"

„No všechno, Ibrame, všechno."

Gaunt si odkašlal. „Milo je... tady vlastně náhodou. Je to dudák našeho regimentu, maskot... můj pobočník."

„Proč?"

„Je inteligentní, bystrý, aktivní. Muži ho mají rádi. Úkoly, které mu dám, splní vždy rychle a dobře."

Lilith zvedla prst. „Začněte pěkně od začátku. Proč je tady?"

„Když armáda Chaosu napadla Tanith a zničila ji, rozhodl jsem se z planety zachránit tolik bojeschopných mužů, kolik jsem mohl. Ve chvíli, kdy jsem se sám chystal planetu opustit, byla moje úniková cesta zablokovaná nepřítelem a on mi pomohl. Z vděčnosti jsem ho vzal s sebou. Je příliš mladý, než aby mohl být pěšákem, tak jsem ho udělal svým pobočníkem."

„Kvůli jeho schopnostem?"

„Ano. A protože jsem nenašel žádný jiný způsob, jak jich využít."

Lilith se postavila před Gaunta a podívala se mu do očí. „Jaké jsou jeho schopnosti?"

„Efektivita, spolehlivost, ochota..."

„Ale no tak, komisaři. Jen to přiznejte. Oblíbit si urostlého, mladého a pohledného chlapce a—"

Plesknutí se v malé místnosti rozlehlo neuvěřitelně hlasitě. Lilith ani nemrkla. Se smíchem se otočila ke Gauntovi zády.

„Velmi dobře. Velmi přímá odpověď. Takže můžeme přestat chodit kolem horké kaše, nemám pravdu? Doneslo se mi, že ten chlapec je čaroděj. Jak mi odpovíte teď?"

„Nic takového není." Gaunt polkl. „Z těchhle věcí se mi zvedá žaludek. Copak si myslíte, že bych se s někým takovým stýkal?" Na chvíli se zaraženě odmlčel. „Pochopitelně s výjimkou vás."

Lilith zvolna obcházela v kruzích kolem něho. „Ale jisté schopnosti má. Trochu jsem se o něm informovala. Dokáže předvídat nejrůznější události, vytuší je dřív, než se stanou... útoky, nehody, jaké soubory jeho komisař potřebuje. Co komisař chce k snídani..."

„To nemá s magií nic společného. Je zkrátka inteligentní a dokáže předvídat."

„Na jednom ze spodních pater proběhla nedávno taková hra... podvod. On byl jeho klíčovou součástí. Věděl předem, jak vyhrát. Ve svých odhadech byl naprosto přesný. Co mi na to řeknete?"

„Jedinou věc: kdo vám tohle napovídal?"

„Záleží na tom?"

„Byl to Sturm, nemám pravdu? A ten jeho poskok, Gilbear. Už delší dobu na nás mají spadeno. Jak takovým lidem můžete věřit?"

Lilith se postavila před Gaunta a zpříma se mu podívala do očí. „Ale jistě. Své důvody přede mnou nedokážou skrýt. Pokusili se vás zlikvidovat na Voltemandu, ale nevyšlo jim to. Teď se vás snaží zničit všemi prostředky, které mají k dispozici."

Gaunt chvíli marně hledal slova. „Vy tohle víte, a přesto jste sem přišla?"

„Jsem inkvizitorka, Ibrame," odpověděla mu s úsměvem. „Sturm a jeho muži jsou hloupí surovci. Vaše vzájemná nenávist mě nezajímá. Ale lord generál Bulledin mě sem povolal, abych v průběhu osvobozování planety Monthax vyhodnocovala možná nebezpečí, která by mohla způsobit magie, a eliminovala je. Nepřátelská magie... a také ta, která se skrývá uvnitř jako rakovina. Byla jsem na toho chlapce upozorněna a mojí povinností je přezkoumat důkazy. Říká se o něm, že je čaroděj. Je mi jedno, proč to říkají nebo co doufají, že jim takové obvinění přinese. Ale jestli mají pravdu... proto jsem tady. Je Milo nečistý? Je psyker? Nechraňte ho za každou cenu, Gaunte. Pokud se o to budete pokoušet, bude to tím horší."

„Ale on jím není. Tohle všechno je nesmysl. Šlechtici našli naše slabé místo a snaží se ho využít."

„Uvidíme. Musím si s Milem promluvit. Teď hned."

Pro Mila nebylo ničím novým, že si ho komisař k sobě zavolal během nočního cyklu; často se naskytl nějaký úkol, který nesnesl odklad. Jakmile se ale ocitl před Gauntovými pokoji, poznal, že něco není v pořádku. Gaunt byl oblečený do uniformy, měl na sobě vojenskou blůzu i čepici a tvářil se zachmuřeně. Vedle něho stála vysoká žena v černém, ze které měl Milo nepříjemný pocit.

„Tahle služebnice Císařova na tebe má pár otázek," vysvětlil mu Gaunt. Zdržel se použití hrůzu vzbuzujícího slova ‚inkvizitorka'. „Odpověz jí po pravdě a nic nezamlčuj."

Lilith je bez jediného slova odvedla dlouhou chodbou do přístavního prstence. Ocitli se uvnitř samotné hexatedrály. Mila se zmocnil strach. Nikdy předtím ještě na velkou přístavní platformu nevstoupil. I vzduch tady byl jiný, posvátný a chladný, ve srovnání se zatuchlým vlhkem dopravní lodě. Rozlehlost chodeb a síní, kterými procházeli, ho naplňovala údivem. Jedinými lidmi, které tady potkali, byli diákoni ve splývavých rouchách, vojáci v hnědé zbroji a malé skupinky důstojníků těch nejvyšších hodností. Byl to úplně jiný svět.

Lilith je vedla trasou, která jim trvala dvacet minut a na níž minuli několik hlavních kaplí a komor hexatedrály, včetně Planetostroje. Gaunt chápal, o co jí jde. Ta trasa byla zbytečně dlouhá a jejím jediným účelem bylo chlapce znervóznit a oslabit tak jeho psychickou odolnost. Metody inkvizitorů byly promyšlené a kruté.

Došli k segmentovým dveřím na konci dlouhé chodby lemované řadami oken z barevného skla. Lilith udělala rukou nepatrné gesto a dveře se rozevřely. Pokynula chlapci, aby vešel dovnitř, a pak se otočila ke Gauntovi.

„Můžete jít dál, ale nesmíte nijak zasahovat, Gaunte. Jste dobrý důstojník, a pokud se ukáže, že je tenhle chlapec nečistý, můžu zařídit, aby se vám dostalo jen mírného pokárání, že jste to neodhalil sám."

„Velkorysá nabídka. Jaké jsou podmínky?"

Lilith se usmála. „Oba jsme pouze nástroje v rukou vyšší moci, komisaři. Mou povinností je nacházet zkažená místa, vaší povinností je taková místa likvidovat. Jestli se ukáže, že je Milo nečistý, budete to vy, kdo ho očistí provedením určeného trestu. Ukážete tak své pobouření a odhodlání vyčistit vlastní řady."

Gaunt mlčel. Ta představa ho naplňovala hrůzou.

„V takovém případě neexistuje jiný způsob, jak zachránit vaši reputaci, postavení a kariéru. Samozřejmě, mohlo by to ohrozit i váš život, kdyby se lidé domnívali, že jste konspiroval, abyste chránil uctívače Temnoty. Posloucháte mě, Gaunte?"

„Slyším vás mluvit o ohrožení mého života a kariéry. Vypořádávat se s takovými hrozbami je moje denní práce."

„Řeknu vám to tedy otevřeně. Sturm uvedl do pohybu proces, který má za cíl zničit vás a vaše Duchy. Pokud je Milo nečistý a vy se od něho nedistancujete a nebudete se chovat jako komisař, končíte - a Sturm se už postará, aby Duchové byli rozpuštěni. Dokonce se mu už podařilo namluvit Bulle-dinovi, že pokud je jeden Duch čarodějem, mohou takoví být všichni. V krajním případě by všichni Tanithští první a jediní byli zajištěni inkvizicí a podrobeni mimořádně přísnému výslechu. Většina jich při něm pravděpodobně zemře. Ostatní budou zavrženi jako nevhodní pro další službu v Impenální gardě. Mojí povinností je přezkoumat Sturmovo tvrzení. Nechci být nástrojem soukromé msty vůči Tanithanům, ale stanu se jím, pokud se nebudete chovat vstřícně, ochotně a čestně."

„Rozumím. Děkuji za vaši otevřenost."

„Chaos je ta nejstrašnější hrozba, jaké lidstvo čelí, Gaunte. Nemůžeme si dovolit, aby nevycvičené osoby disponovaly psychickou silou. Jestli je ten chlapec nečistý, musí být zneškodněn."

„Nejste náhodou ovlivněna Černými loďmi... jako prve?"

Lilith po něm šlehla zamračeným pohledem. „Tentokrát ne. Politická situace je příliš choulostivá. Pokud je Milo čaroděj, musí být popraven, v zájmu všech."

„Rozumím."

Inkvizitorka přikývla a vstoupila dovnitř. Gaunt zůstal stát na místě, s pohledem sklopeným ke svému pouzdru s pistolí. Dokázal by to? Život všech Duchů možná závisí na obětování Mila. Stálo ho hodně úsilí, aby je dovedl až sem a dal jim nový smysl života. Nemohl to teď jen tak hodit za hlavu. Byl Tanith povinován vším, aby ochránil její děti. Ale popravit Brina... chlapce, který mu obětavě sloužil... to bylo v takovém rozporu s jeho osobní ctí, že už jen při pouhém pomyšlení na to se mu svíralo srdce.

Ale jestli byl chlapec opravdu nečistý, nakažený séměm Chaosu...

Sklonil hlavu a se zasmušilým, chladným výrazem vstoupil dovnitř. Segmentové dveře se za ním tiše zavřely.

Místnost, ve které se ocitl, byla prostorná a vysoká. Nebyla zde žádná okna, pouze velký kruhový průhled ve stropě. Hvězdy, třpytící se nad jejich hlavami, byly s výjimkou několika malých lamp po obvodu místnosti jediným zdrojem světla. Na podlaze ležel tlustý koberec z barevné příze, znázorňující císařský erb s orlem. Uprostřed stály naproti sobě dvě židle - jedna vypadala jako dřevěný trůn s vysokým opěradlem a vyřezávanými opěrkami pro ruce, druhá byla jen prostá dřevěná židle. Lilith se posadila na ni a pokynula Milovi, aby si sedl na vysoký trůn. Chlapec se v jeho dřevěném objetí doslova ztrácel. Gaunt zůstal stát v pozadí. Cítil neklid a nejistotu.

„Jak se jmenuješ?"

„Brin Milo."

„Já jsem Lilith. Jsem inkvizitorka." Konečně bylo to slovo proneseno, se všemi hrozbami, které v sobě neslo. Milovy oči se rozšířily strachem.

Začala se ho vyptávat na Tanith, na jeho minulost, na život na rodné planetě. A Milo jí na všechny dotazy odpovídal, zpočátku zdrženlivě, ale jak následovaly další a další otázky - nevinné, neškodné otázky na jeho vzpomínky - získával sebedůvěru a byl stále otevřenější.

Ptala se ho na první setkání s Gauntem, na zánik Tanith, na důvod, proč se tenkrát rozhodl Gauntovi pomoci.

„Proč? Nebyl jsi přece voják. Ani teď jím nejsi. Proč jsi pomohl tomuhle cizinci, kterého jsi sotva znal?"

Milo se krátce podíval na Gaunta. „Tanithský kurfiřt, v jehož domácnosti jsem sloužil jako hudebník, mi přikázal, abych se komisaře držel a postaral se o všechno, co potřebuje. A tenkrát potřeboval zachránit život. Utočili na něho a jeho šance byly prakticky nulové. Udělal jsem jen to, co mi bylo přikázáno."

Lilith se na židli pohodlně opřela. Prsty si poklepávala na koleno. „Víš, co mi přijde zvláštní, Milo? Že ses nezeptal na důvod tohoto výslechu. Většina těch, kteří se zde ocitnou, se vzteká a přísahá, že jsou nevinní. Nechápou, proč právě oni. Ale ty ne. Podle mých vlastních zkušeností ti, kteří jsou vinni, vždycky přesně znají důvod, proč jsou tady, a jen výjimečně se na něj ptají. Víš, proč jsi tady?"

„To dokážu uhádnout."

Gaunt ztuhl. Špatná odpověď, Brine, velice špatná odpověď. ..

„Tak hádej nahlas," vyzvala ho. „Slyšela jsem, že v tom jsi výjimečně dobrý."

Zdálo se, že se Milo zachvěl. „Spousta lidí mě považuje za podivína. Někteří Tanithané jsou nervózní, když jim jsem nablízku. Nejsem jako oni."

Zatraceně, Milo! Říkal jsem, abys odpovídal upřímně. Jenže tohle není upřímnost, ale hloupost, zaúpěl Gaunt v duchu. Srdce mu divoce tlouklo.

„Jak to myslíš? Proč nejsi jako oni?"

„Já... jsem zkrátka jiný. Mají ze mě nepříjemný pocit."

„V čem jsi jiný?" zeptala se Lilith téměř dychtivě.

A teď to přijde, pomyslel si Gaunt.

„Nejsem voják."

„Nejsi... co?"

„Všichni ostatní jsou vojáci. Proto jsou tady, proto jim bylo dovoleno přežít zánik Tanith. Všichni patří k nově založenému regimentu Imperiální gardy a beztak měli Tanith opustit. Komisař je evakuoval proto, že mají pro Císaře svou cenu. Ale já ji nemám. Jsem obyčejný civilista. Nemám tady co dělat. Neměl jsem přežít. Ostatní se na mě dívají a říkají si: ‚Proč zrovna tenhle kluk přežil? Proč je tady? A když je tady on, proč tu není můj bratr, dcera, otec, žena?' Vidí ve mně to, co bylo jejich blízkým odepřeno."

Inkvizitorka chvíli nic neříkala.

Gaunt měl co dělat, aby se nezačal smát. Milova odpověď byla dokonalá, stejně jako způsob, jak ji přiměl věřit, že ho vede přímo do pasti. Jeho odpověď se tak zdála být ještě upřímnější.

Lilith se zvedla ze židle a přistoupila ke Gauntovi. Z tváře jí vyzařovala zlost. „Instruoval jste ho nějak?“ zeptala se šeptem. „Dal jste mu pokyny, jak má v takové situaci odpovídat?“

Gaunt zakroutil hlavou. „Ne. A kdybych to udělal, nemyslíte si, že by můj přístup dokazoval mou spoluvinu? Musel bych vědět předem, že má Milo co skrývat.“

Inkvizitorka tiše zaklela a na chvíli se zamyslela.

„K čemu všechny ty otázky?“ zeptal se Gaunt. „Proč se mu jednoduše nepodíváte do mysli? Máte ten dar, nebo snad ne?“

Zamyšleně přikývla. „Vy víte, že ano. Ale dobrý psyker, což znamená nebezpečný psyker, dokáže své schopnosti skrývat. Tyhle otázky jsou osvědčená metoda, jak oslabit jeho ostražitost a dozvědět se pravdu. A pokud je jeho mysl tou rozžhavenou pecí, za jakou ji máme, pak se ji v žádném případě nechci dotknout přímo.“

S těmito slovy se ke Gauntovi otočila zády a vrátila se k Milově trůnu. Zastavila se za jeho zády. „Pověz mi o té hře,“ řekla.

„O hře?“

„O hře, kterou jste ty a tví tanithští přátelé hráli na kasárenském patře.“

Přešla před trůn a natáhla před sebe pravou ruku sevřenou v pěst, dlaní dolů. Otočila ji vzhůru a otevřela. Na dlani měla živou obilnou veš.

„O téhle hře.“

„Aha,“ řekl Milo. „To je taková sázka. Sází se při ní na otvor, ze kterého veš vyskočí ven.“

Položila mu veš na koleno, kde zůstala v klidu sedět, aniž by se snažila uskočit. Milo na ni fascinovaně zíral. Lilith přistoupila ke skříni v rohu místnosti a něco z ní vytáhla. Předmět byl zabalený v sametové látce. Když ji sundávala, počínala si jako kouzelník, který předvádí nějaký trik. Nepočínala si ale ani z poloviny tak obratně jako Varl.

Podala rezavou kadidelnici Milovi. „Otevři ji. Tu veš dej dovnitř.“

Chlapec poslechl.

„A teď, Milo, mi přiznej, tohle není hra, že ne? Je to podvod. Je to trik, pomocí kterého Tanithané obírají ostatní gardisty o peníze. A jestliže se jedná o podvod, musí existovat nějaký spolehlivý způsob, jak lze zajistit, aby hrající Tanithan vyhrál. A ty jsi klíčem k celému tomu podvodu, není to tak? Když chceš, můžeš přesně uhádnout, odkud veš vyskočí... a to taky děláš, nebo se pletu? To tvé psychické schopnosti jsou tím trikem, díky kterému nemůžete prohrát.“

Milo zavrtěl hlavou. „Je to jenom hra...“

„Mám svědky, že není. Jestli je to hra, proč hrajete s nic netušícími vojáky z ostatních regimentů? Podle toho, co jsem zjistila, sis se svými přáteli za několik posledních dnů přišel na pěkné jmění. Rozhodně větší, než by se dalo očekávat, kdyby se jednalo o náhodu.“

„Máme štěstí, hád— řekl bych.“

„Při takovém množství možností by to rozhodně nefungovalo. Jak zajistíte, aby veš pokaždé vyskočila z toho správného otvoru?“

Brin zvedl kadidelnici. Veš uvnitř narážela do jejích stěn.

„Dobře... když na tom tolik záleží, tak vám to předvedu. Vyberte si jeden otvor.“

„Šestnáct,“ řekla Lilith a posadila se na židli naproti Milovi. Z tváře jí vyzařovala dychtivost.

„Já říkám devět,“ prohlásil Milo a postavil kouli na zem. Veš vyskočila z otvoru dvacet.

„Vyhrála jste. Byla jste blíž.“

Inkvizitorka pokrčila rameny.

Milo znovu otevřel kadidelnici, vrátil veš dovnitř. „To bylo první kolo. Teď si začínáte víc věřit. Budete hrát znovu. Vyberte si otvor.“

„Sedm.“

„Pětadvacet,“ řekl Milo. Chvíli čekali a nakonec hmyz vyskočil z otvoru šest a dopadl na koberec.

„Znovu jste vyhrála. Je to příjemný pocit, nemám pravdu? Dvě výhry. Na kasárenském podlaží byste už měla hromadu peněz a chtěla byste si vsadit znovu, abyste svou výhru ještě znásobila. Dejte veš dovnitř.“

Lilith ho poslechla a vrátila kadidelnici Milovi.

„Jaký je váš tip?“ zeptal se chlapec.

„Devatenáct. Všechny moje peníze a hotovost mých spolubojovníků na devatenáctku.“

Milo se usmál. „Jedna.“

Veš opravdu vyskočila z otvoru označeného jedničkou.

„Tak. A teď je celý bank můj, vám spadne čelist, já se vám podívám do očí a popřeji vám dobrou noc,“ řekl Milo a opřel se o opěradlo.

„Krásná ukázka... která tě usvědčuje. Jak bys mohl ve správnou chvíli uhádnout správný otvor, aniž bys dopředu věděl, kudy veš vyskočí?“

Milo si poklepal prstem na hlavu. „Vy jste si jistá, že za tím trikem stojí moje mysl, nemám pravdu, madam? Tak jistá, že používám nějaké čarodějnické kousky... Myslíte si o mně, že jsem psyker, viďte?“

Její tvář měla mrazivý výraz. „Můžeš mi snad nabídnout lepší vysvětlení?“

Milo si poplácal na náprsní kapsu. „Podstata toho triku není v mé hlavě, ale tady.“

„Pokračuj.“

„Na začátku každého kola si sáhneme do kapsy pro peníze na další sázku. Nechám vás, abyste dala veš dovnitř, ale poslední, kdo se kadidelnice dotkne, jsem já. Vši milují práškový cukr. Ve švu v náprsní kapse ho trochu mám. Když si

sahám pro peníze, otřu si o něj prst a pak se tím samým prstem dotknu vybraného otvoru, když pokládám kadidelnici na zem. Cukr není na jejím rezavém povrchu pochopitelně vidět. Trik spočívá v tom, že já pokaždé vím, odkud veš vyskočí. Otvor totiž vybírám já. První kola vás nechám vyhrát a pak, když si začnete být jistá, že mě máte na lopatě a vsadíte všechno, co máte, vyhraju a oberu vás."

Lilith se rázně zvedla ze židle. Podpatkem boty veš rozšlápla. Na jednom ze zobáků dvouhlavého císařského orla na erbu po ní zůstal hnědý flek. Obrátila se ke Gauntovi.

„Odveďte ho odsud. Podám hlášení Bulledinovi a Sturmovi. Tenhle případ je uzavřený."

Gaunt přikývl a odvedl chlapce ke dveřím.

„A komisaři!" zavolala za nimi ještě Lilith. „Možná není čaroděj, ale kdybych byla na vašem místě, pořádně bych si rozmyslela, jestli si pustím tak prohnaného malého podvodníka do své blízkosti."

„Budu o tom uvažovat, inkvizitorko Lilith," odpověděl Gaunt a vyšel s Milem z místnosti.

Vraceli se chodbami hexatedrály zpátky na svoji loď. Noční cyklus se pomalu chýlil ke konci a z kaplí a pokojů, které cestou míjeli, se začínalo ozývat odříkávání ranních modliteb a obětování, které se prolínalo s vůní kadidla, vznášející se ve vzduchu.

„Vedl sis dobře. Je mi líto, že sis tím musel projít," řekl Gaut.

„Myslel jste si, že mě dostane, nemám pravdu?" zeptal se Milo.

„Nikdy jsem nepochyboval o tvé dobrotě nebo upřímnosti, Brine, ale ta tvoje schopnost předvídat, co se stane, mě vždycky znepokojovala. Už dlouho jsem se obával, že si toho někdo všimne a ty nás tak všechny dostaneš do maléru."

„Vy byste mě zastřelil, viďte?"

Gaunt se zastavil. „Zastřelil tě?"

„Kdybych vás zklamal a přivedl Duchy do problémů. Kdybych byl... to, co si myslela, že jsem."

„Aha." Pokračovali dál v chůzi. „Ano, udělal bych to. Musel bych to udělat."

Milo pokrčil rameny.

„Myslel jsem si, že to řeknete," zamumlal.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ
NEKALÝ A TAJNÝ CÍL

Gaunt se probudil. Vzpomínal si, že se mu zdálo o Tanith. To by samo o sobě nebylo nijak neobvyklé; vzpomínky na zánik planety se mu do snů vkrádaly pravidelně. Ale tentokrát měl poprvé dojem, že se mu zdálo o Tanith takové, jaká kdysi bývala: živá, vzkvétající, prosperující.

Ten sen ho zneklidnil. Byl by se jím zabýval dál, kdyby na to měl čas. Pak si ale uvědomil, že ho probudil hlasitý ruch, který panoval venku. Časným ranním šerem se rozléhaly výkřiky mužů a z dálky se ozývala střelba a dunění děl. Na dveře velícího střediska někdo silně zabušil. Gaunt slyšel Milův naléhavý hlas.

Natáhl si boty a vyběhl ven. Nátělník a kalhoty nasáklé potem mu v chladném ranním vzduchu rázem ztuhly. Ospale mžoural do chladného úsvitu a rukou odháněl dotěrný hmyz. Zároveň poslouchal Milovo spěšné hlášení a prohlížel si přijaté zprávy a datatablety, které mu chlapec přinesl. Pak zvedl hlavu a zadíval se na západ. Nízké noční mraky podsvětlovaly jako falešný úsvit růžové a žluté záblesky, tu a tam přerušované oslnivě bílým květem výbuchu rakety nebo jasnější, bělejší září nějakých silných, energetických podpůrných zbraní.

Gaunt nepotřeboval Milovo hlášení ani tištěné zprávy, aby pochopil, že velká ofenzíva byla konečně zahájena. Nepřátelské vojsko se dalo do pohybu.

Přikázal velitelům čet, aby připravili své muže do boje - přestože většina jich už s přípravami začala - a sezval vyšší důstojníky na velitelství na taktickou poradu. Mila poslal, aby mu našel čepici, vojenskou blůzu a zbraně.

Během necelých deseti minut Corbec přivedl Rawneho, Leroda, Mkolla, Varla a ostatní vyšší důstojníky do střediska, kde našli Gaunta, již oblečeného, nad hlášeními rozloženými na skládacím stole. Nezdržoval se žádnými zbytečnými úvodními řečmi.

„Podle orbitálních snímků a předběžných průzkumů postupuje západní oblastí silná nepřátelská kolona."

„Jaký mají cíl?" zeptal se Corbec. Gaunt pokrčil rameny. Na muže, který si byl vždy vším tak jistý, to bylo nezvyklé gesto.

„To nevíme, plukovníku. Očekávali jsme silný útok už několik dnů, ale jak se zdá, naše pozice je vůbec nezajímají. Podle předběžných hlášení nepřátelské vojsko přešlo přes... no, spíš ho zničilo... prapor kaylenských Kopiníků. Mám ale takové tušení, že to udělalo jenom proto, že jim stál v cestě. Vypadá to, jako by náš nepřítel sledoval jiný cíl, kterého chce dosáhnout a o kterém my nic nevíme."

Mkoll si bedlivě prohlížel mapy. Oblast, kudy armáda Chaosu procházela, během předchozího týdne důkladně zkoumal a mapoval. Ani jeho bystrý a taktický rozum nenacházel žádný důvod k postupu právě tímto směrem. Svůj názor také sdělil ostatním.

„Není možné, že by se jejich výzvědná služba spletla?" zeptal se Varl. „Možná útočí na pozice, o kterých se domnívají, že je držíme."

„O tom pochybuji," odpověděl mu Mkoll. „Až doposud se zdáli být výborně informovaní. Kdyby to byla pravda, vyslali by podstatnou část svých sil špatným směrem."

„Jestli je to omyl, tak ho využijeme. Jestli mají nějaký nekalý a tajný cíl, určitě si nijak nepomůžeme, když tady budeme sedět na zadku a čekat, co se stane." Gaunt se odmlčel a zamyšleně si zamnul bradu.

„Kromě toho," dodal, „naše rozkazy jsou jasné. Generál Thoth nás posílá do akce, jakmile budeme připraveni, na

rozkaz samotného lorda generála Bulledina. Tanithané budou tvořit jedno z křídel protiútoku. Proti nepříteli bude nasazeno více než šedesát tisíc mužů z nejrůznějších regimentů. Z důvodu nezvyklého ne-li přímo matoucího směru jejich útoku na ně zaútočíme z boku. Duchové budou zajišťovat pásmo dlouhé zhruba devět kilometrů.“ Gaunt ukázal na místo, které měli v nové frontě zaujmout, na mapě a pomocí voskové tužky napsal na její sklo runové symboly. „Nechci, aby to znělo příliš sebejistě, ale ať už se nám takhle vystavili omylem, nebo se vydali za jiným cílem, měli bychom dokázat jejich křídlu způsobit těžké škody. Thoth přikázal provést na hlavní nepřátelskou sílu útok, kterému milované a oddané Kapituly rády přezdívají mlýnek na maso. Jde o to zaútočit na křídlo nepřítele, a kdyby nic jiného, rozrazit kolonu a rozdělit ji na menší části.“

„Omlouvám se, komisaři,“ řekl Rawne sykavým hlasem, který ve vlhkém vzduchu skromných prostor velícího střediska připomínal studený průvan. „Tanithský regiment není těžká pěchota. Útok na hlavní armádu, v našem počtu? U Fetha, to bude sebevražda.“

„Správně, majore.“ Gaunt upřel na majora tvrdý pohled. „Thoth udělil velitelům regimentů povolení zvolit vhodný postup podle vlastního uvážení. Vzpomeňte si, jak jsou džungle a rostlinný podrost v téhle části neprostupné. Duchové tak mohou plně využít svého umění maskování a lsti, aby se k nepříteli přiblížili, nebo dokonce pronikli do jeho řad, pokud to bude nutné. Nepošlu vás tam jako celek. Rozdělíte se do malých a rozptýlených jednotek, které se budou moci nepozorovaně dostat k nepříteli. Dovoluji si tvrdit, že tímhle způsobem dokážeme dosáhnout stejného výsledku jako masový útok těžké infanterie.“

Porada tím prakticky skončila, zbývalo už jen domluvit rozdělení čet a přidělit jim pozice. Důstojníci pak opustili velící středisko a rozešli se za svými muži.

Ale ještě než stačili odejít všichni, zastavil Gaunt Mkolla. „Ten nápad, že udělali chybu... To jsi nemyslel vážně?“

„Uvedl jsem svoje důvody, pane,“ odpověděl Mkoll. „Pravda je, že džungle na téhle planetě jsou husté a zrádné, čehož můžeme využít. Ale ve skutečnosti si nemyslím, že udělali chybu. Ne, pane. Myslím si, že sledují nějaký cíl.“

„Jaký?“

„Nerad bych hádal,“ řekl Mkoll, ale ukázal na mapu. Jeho prst mířil kousek od středu oblasti, která byla označena jako nová fronta. Přesně v tom místě byla runou označena přibližná poloha zřícenin něčeho, co zde bylo postaveno ještě před příchodem lidí a co teprve před několika dny objevil Mkoll.

„Nedostal jsem se k tomu tak, abych si to mohl pořádně prohlédnout. Já... nemohu to znovu najít.“

„Cože? Zopakuj to?“

Mkoll pokrčil rameny. „Zahlédl jsem to jen z dálky, když jsem byl na hlídce - tehdy jsem vás informoval. Ale od té doby se mi to už nepodařilo najít. Chlapi si myslí, že jsem měl vlčí mlhu.“

„Ale ty si myslíš...“ Gaunt záměrně větu nedořekl a Mkollův výraz ji dokončil za něj.

Gaunt si začal připínat pásek řemení. „Až se tam dostaneme, bude naším prvořadým úkolem ty ruiny důkladně prozkoumat. Současnou prioritou je najít je znovu. Zůstane to jenom mezi námi. Hlášení podáš mně osobně.“

„Rozumím, komisaři plukovníku. Abych pravdu řekl, je to pro mě tak trochu otázka cti. Já vím, že jsem je viděl.“

„Věřím ti,“ řekl Gaunt. „U Fetha, věřím tvým smyslům víc než svým vlastním. Jdeme. Uděláme to, proč nás sem poslali.“

* * *

Kamenné stěny byly z průhledného křemene, hladké, dokonale opracované, jiskřivé. Obepínaly Vnitřní prostranství jako vodní stěna, jako průřez nejhlubším oceánem. Jako kdyby nějaká velkolepá síla vyřízla kus moře a postavila ho na suché a temné místo, do kterého měl vstoupit, nerušený soustavným tlakem vody.

Byl starý, ale zase ne tak starý, aby pro něho ta představa neměla atmosféru starých mýtů. Z nějakých důvodů mu vlila teplo do zmírajících kostí. Nebylo to ani tak vzrušení jako spíš pocit vnitřní vyrovnanosti a klidu z toho, že je v souznění s tak starou legendou.

Až na vzdálené bití modlitebního zvonu panovalo ve Vnitřním prostranství naprosté ticho. A přece, z dálky k jeho uším doléhal tlumený hluk, připomínající věčně netrpělivého boha nebo dunění hluboké, pravěké hvězdy.

Prastarý si stáhl kroužkovou rukavici, která mu zůstala viset na ruce, zachycená na napájecích kabelech, a dlouhými, křehkými prsty přejel po zlatých symbolech na zeleném kameni dole na stěnách. Zavřel své skutečné oči. Seschlá, hlenem pokrytá víčka klesla jako skořápky vlašského ořechu a automatické irisové clony, chránící optiku jeho helmy, je synchronně napodobily.

Vzpomínka na další starou pověst mu sama vytanula na mysli. Vrátil se zpátky do časů, kdy cesty ke hvězdám byly jen bláhovým snem, do dob, kdy jeho druh znal pouze jeden svět a hvězdu a planety, které kolem ní obíhaly, zkoumal pouze prostřednictvím čoček astronomických dalekohledů namířených k obloze. Tenkrát, zatímco roky plynuly, pomalu a ztěžka jako přesouvající se kontinenty, a jejich možnosti postupně rostly, se pomalu začínali dozvídat o jiných hvězdách, jiných planetách, o galaxii. A pak zjistili, že jejich galaxie není jediná, ale jednou z mnoha. Světla cizích hvězd je lákala, a když byli konečně připraveni, vydali se za nimi.

Mysl Prastarého byla děsivě silným a mocným nástrojem. Jak se postupně objevovaly stovky tisíc živoucích světel a začínaly se shromažďovat na tomto místě, zdálo se mu, jako kdyby se formovaly a vznikaly celé nové konstelace. A tolik těch živoucích světel bylo temných a nečistých.

Čas byl proti němu a jeho druhu. Pohrdal jeho naléhavostí. Spěch pro něj byl totiž něčím, co dříve nemělo v jeho dlouhém a prozíravém životě místo. Nyní mu ale zbývalo jen velice málo času. Podle jeho měřítka ne na více než jeden úder srdce. A on jej bude muset beze zbytku využít, aby dosáhl svého cíle.

Jeho mysl už uvedla věci do chodu. Potlačil své sny a nechal svou bohatou představivost rozprostřít se po okolí jako

plášť. Primitivní klamy, s jejichž pomocí obvykle dokázal obloudit méně schopné mozky ostatních ras, už byly nastraženy.

Věděl však, že tentokrát stačit nebudou.

Prastarý si povzdechl. Jednou ta chvíle musela přijít. Oběť, o které věděl, že jednoho dne ukončí jeho dlouhý život. Možná to byl skutečný důvod jeho zrození.

Byl připraven. Kdyby nic jiného, stane se alespoň novou legendou.

Pod hustým a vlhkým porostem stromů a popínavých rostlin postupovala oblastí plnou příkopů a rozbahněných mokřin třetí četa ve směru rachotu bojů probíhajících na západě. Začínalo se rozednívat a na zem dopadaly chladné sluneční paprsky, kterým se tu a tam podařilo proniknout hustou klenbou korun stromů.

Velitelem třetí čety byl určen Rawne. Z Corbekovy jednotky mu byl přidělen Larkin, protože jeho vlastní ostřelovač teď seděl se střevní chřipkou na plechovém kýblu na ošetřovně. Ovádi a další drobný kousavý hmyz, který vířil ve vzduchu jako mračna prachu, začali mezi Duchy šířit nemoci a infekce. Dorden měl ošetřovat raněné, ale poslední den a noc měl najednou plné ruce práce s nemocnými.

V Rawneho četě byl také Milo. Chlapec si nebyl jistý, komu to vadí víc, jestli Rawnemu, nebo jemu samotnému. Těsně předtím, než se vydali do akce, si ho Gaunt vzal stranou a oznámil mu, že je přidělen k majorově četě.

„Jestli někdo bude opravdu potřebovat povzbudivé tóny tvých dud, pak to budou právě oni," řekl komisař. „Pokud dojde k prolomení některé sekce, bude to s největší pravděpodobností právě ta, kterou má na starosti Rawne. Chci, abys tam byl a povzbudil je - nebo mi dal alespoň vědět, pokud selžou."

Nebýt pohledu v Gauntových očích, byl by Milo odmítl. Ale tohle byla věc důvěry a zodpovědnosti. Gaunt ho pověřil, aby na třetí četu dohlížel zevnitř. Kromě toho dostal vlastní laser a pecku na rameno - Rawneho ostřelovač nebyl jediným mužem ve třetí četě, kterého složila nemoc.

„Koukej se nás držet!" zasyčel Feygor na Mila, zatímco se plížili podrostem. Milo přikývl a spolkl nadávku, kterou měl na jazyku. Věděl, že se dokáže pohybovat rychleji a tišeji než většina mužů v Rawneho četě. Věděl taky, že si připnul nosné řemení a natřel se maskovacími barvami lépe než kterýkoli z nich. Colm Corbec si s ním dal hodně práce, když ho to učil.

Věděl ale také, že už není jenom dudák, maskot. Je teď součástí regimentu. Je jedním z Duchů, a proto musí poslouchat svoje nadřízené. I když to byli nebezpeční, nespolehliví muži.

Za předsunutou hlídkou, Rawneho průzkumníkem Logrisem, postupoval zástup devíti mužů skrytě mokřinami a podrostem monthaxské džungle. Milo šel za Caffranem, jediným členem čety, kterého měl rád. Nebo kterému věřil.

V kotlině plné plevele a bahna, která páchla po hnilobě, dal Rawne pokyn k zastavení, zatímco Logris s Feygorem se vydali napřed prozkoumat terén. Drobné mušky vířily ve vzduchu jako pára nad talířem polévky.

Caffran, jehož tvář byla pomalovaná pruhy maskovacích barev, se otočil k Milovi a jako starší bratr, starající se o svého mladšího sourozence, mu jemně upravil řemen zbraně.

„Ty už jsi přece viděl, jak taková bitva vypadá, že jo?" řekl šeptem. „Tohle bude stejné."

Milo pokrčil rameny. „Ano, ale ne takhle. Nějako voják."

Caffran se povzbudivě usmál. „Všechno bude v pořádku, uvidíš."

Ze svého místa, schoulený mezi kořeny mangrove, je přes kalnou vodu pozoroval Larkin. Věděl, že Caffran dřív neměl Mila nijak v lásce. Jednou ho to slyšel říkat přímo. Přestože je od sebe dělily jenom dva roky, Caffran se v Milově přítomnosti cítil nesvůj, protože mu stále připomínal ztracený domov. Jak se teď ale zdálo, Caffran už svou averzi překonal a Larkin tomu byl rád. Připadalo mu, že přidělení chlapce k četě dalo Caffranovi nový cíl. Milo byl nováček, mladší bratr, někdo, kdo byl ještě nezkušenější než Caffran, nejmladší z Duchů, o kterého je třeba se starat.

A přesně tak to Caffran cítil. Už se Brina Mila neštítil a nepohrdal jím. Vojín Milo teď byl jedním z nich. Bylo to jako... bylo jako kdysi dávno doma. Caffran nechápal, proč se dříve chlapce vlastně stranil. Koneckonců, všichni byli přece Tanithané. A kromě toho, jestli Gauntovi stálo za to Mila celou dobu chránit, nedokázal by sám sobě odpustit, kdyby se mu teď mělo něco stát.

Rawne čekal na Logrise a Feygora u okraje příkopu. Jeho oči byly jako bílé démanty, divoce žhnoucí z pruhu černé maskovací barvy, která se mu táhla přes obličej. Na celé téhle situaci mu bylo něco děsivě povědomé. Cítil to v kostech. Co nevidět se začne zabíjet.

Kolem proletělo hejno pestrých kolpíků. Mkoll se ohlédl po Domorovi a pověsil si zbraň přes rameno. „Pane?" zeptal se Domor šeptem.

„Povedeš četu, Domore," řekl Mkoll.

„Já?"

„Zvládneš to?"

Domor na souhlas pokrčil rameny. Zaostřovací kroužky jeho bionických očí se v marné snaze nasadit potutelný výraz, který však byl vyhrazen pouze skutečným, živým očím, rozbzučely.

„Musím se vydat napřed. Na průzkum. Můžu to udělat jenom já sám. Ty povedeš devátou četu za mnou." „Ale..."

„Gauntovi to vadit nebude. Mluvil jsem s ním." Mkoll dvakrát lehce poklepal na sluchátko náhlavní komunikační soupravy a tiše oznámil ostatním mužům, že je teď povede Domor. „Následujte ho, jako kdybych to byl já," vyzval je.

Pak se znovu otočil k Domorovi. „Tohle je důležité. Může na tom záviset přežití, nebo smrt. Jasné?"

Domor přikývl. „Za Tanith."

„Za Tanith, jako kdyby pořád existovala."

O sekundu později byl Mkoll pryč, ztratil se v neprostupné, vodou nasáklé vegetaci jako duch.

„Seřaďte se za mnou, pokračujeme dál," řekl Domor šeptem do mikrofonu a devátá četa se seřadila a pokračovala v pochodu.

Druhá, Corbekova četa vstoupila ve stínu datlových palem do mokřin. Plukovník se musel obejít bez Larkina, ale zato měl ve svém týmu ostrostřelce Merrta, takže by bylo neomalené si stěžovat.

U Fetha, říkal si Corbec, celou dobu mi to Larksovo věčné brblání a panikaření lezlo na nervy, a přitom bych si teď přál, aby byl tady.

Mokřiny před nimi se rozšířily v lagunu. Její stojaté vody byly pokryty červenohnědými řasami a hnijícími větvemi. Nad hladinu trčely pokroucené kořeny. Corbec mužům pokynul, aby ho následovali. Voda, která mu dosahovala do půli
stehen, zanechávala na látce kalhot mastný povlak. Zvedl zbraň výš.

„Tamhle, nahoře!" ozval se ze sluchátka tlumený Merrtův hlas. Na protější straně laguny si Corbec všiml pohybujících se postav.

„Naši?" zeptal se Merrt.

„Jedině Varl je tak hloupý, že by mohl svoji četu dovést před nás. A ten je na východním okraji. Ne. Jdeme."

Corbec zvedl zbraň a zamířil jí na nepřítele. Současně se ozvalo cvaknutí devíti dalších pojistek. „Za Tanith! Za Císaře! Za nás!" vykřikl.

Nad hladinou zátoky proletěla salva laserových paprsků a postavy na druhé straně začaly padat na zem. Některé se svalily do vody a zůstaly plavat břichem dolů na její hladině, jiné zaklekly do krytů za kořeny stromů a opětovaly palbu. Nad lagunou se ozývalo praskání laserových paprsků a rachocení výstřelů, které se s ozvěnou vracelo zpátky. Některé střely letěly tak nízko nad vodou, že za sebou nechávaly zčeřenou brázdu. Další se syčením bušily do mokré, rozkládající se kůry okolních stromů.

Mnoho jich ale zasáhlo nepřátele na druhé straně laguny do nechráněných částí těl nebo proniklo jejich zbrojí. Zasažení vojáci se zmateně potáceli, klouzali z rozbahněného břehu do vody nebo zůstávali viset zapletení v kořenech mohutných stromů. Merrt trefil tři nepřátele přímo do hlavy, než si ho našla zbloudilá kulka, která ho zasáhla do úst. Se smrtelným chrapotem se skácel tváří do bahna laguny.

Corbec se do mikrofonu náhlavní komunikační soupravy snažil překřičet hluk střelby, aby ostatním oznámil, že došlo ke kontaktu s nepřítelem a že jeho četa přešla do útoku. Pak nastavil laser na dávky a s prstem na spoušti se vrhl do vody.

Jeden za Merrta. Druhý. Třetí. Čtvrtý. Pořád málo. Pořád příliš málo.

* * *

„Druhá četa přešla do útoku!" oznámil spojovací důstojník Raglon rychle Gauntovi.

„Vpřed, rychle!" zavelel Gaunt, vybízeje muže z první čety, brodící se po kolena hlubokou vodou, ke spěchu. Rotomeč v komisařově ruce tiše vrněl. Džunglí se rozléhala střelba, ostřejší a bezprostřednější než vzdálené burácení tajemné bitvy, ke kterému směřovali: byla to střelba Corbekovy čety útočící na nepřítele. Směr, odkud přicházela, ale nebylo možné přesně určit. Gaunt v duchu proklínal neproniknutelnost a falešné ozvěny mokřin. Proč jenom muselo tohle místo být tak nemožně dezorientující?

V tu chvíli první četu zasypal příval laserových paprsků. Lowen se skácel k zemi s čistým průstřelem hrudi. Raglon ho s popálenou tváří následoval. Gaunt zvedl svého spojaře ze země a vrhl se s ním do krytu za nejbližší silný kořen.

„V pořádku?"

„Přežiju to," odpověděl spojovací důstojník a začal si popáleninu na tváři dezinfikovat.

Nepřátelská střelba byla příliš silná, než aby mohli vyrazit do protiútoku. Gaunt dal svým mužům příkaz, aby zůstali v úkrytu a střelbu opětovali. Ti se jali jeho příkaz s precizní rutinou okamžitě plnit. Na hustý podrost na druhé straně mokřiny se sesypala záplava laserových paprsků a nepřátelská střelba rázem ztratila pravidelnost a přesnost. Gaunt odhadoval pozice vojáků Chaosu podle záblesků hlavní. Jejich rozmístění bylo špatné.

Chvíli přemýšlel o formulaci rozkazu, kterým by svým mužům zavelel do útoku. Nenapadlo ho ale nic jiného než: „První četo... za První a jediné! Bijte je!"

To bude ono. To bude ono.

Muži ze třetí čety ztuhli. Částečně kvůli gestu, kterým jim Rawne přikázal stát, částečně kvůli výstřelům, jež se začaly z džungle ozývat. Obezřetně se přikrčili. V temně zelených stínech bylo možné vidět jen bělma jejich očí, těkajících při sebenepatrnějším zvuku na všechny strany. Feygor si setřel pot, který mu stékal po tváři. Larkin měl pušku přiloženou k rameni a s pomocí jejího noktovizoru zkoumal okolní stromy. Wheln se kousal do spodního rtu a nervózně se rozhlížel kolem sebe. Caffran byl nehybný jako socha, zbraň připravenou ke střelbě.

„Nalevo," sykl tiše Rawne a ukázal prstem. „Přestřelka, ne dál než dvě stě metrů odsud."

Milo, za jeho zády, ukázal palcem doprava. „A napravo taky, pane. Trochu dál od nás," řekl šeptem.

Feygor se ho chystal za jeho drzost ztrestat pěstí, ale Rawne zvedl ruku, na chvíli se zaposlouchal a pak přikývl. „Máš dobré uši, kluku. Má pravdu. Ty ozvěny dost matou, ale napravo se střílí taky."

„Takže všude kolem nás... Co budeme dělat?" vyhrkl Feygor.

Rawne doslova cítil jeho netrpělivost. Čekání bylo často horší než samotný boj.

„Brzy se taky dočkáš," řekl a vytáhl stříbrný nůž, který mu daroval Gaunt - ať Císař zatratí jeho duši! Jeho čepel byla zamazaná sazemi. Nasadil jej do drážky pod hlavní laseru. Ostatní následovali jeho příkladu.

„Potichu za mnou. Musíme co nejlépe využít momentu překvapení," řekl Rawne a vyrazil vpřed.

Jemně mrholilo. Burácení valící se vody téměř přehlušovalo ztlumené ozvěny bojů probíhajících o kus dál. Dunění těžké kanonády bojujících obrněných jednotek ale přehlušit nedokázalo.

Mkoll kráčel po skalním převisu, porostlém černým lišejníkem, okolo tůně ponořené do hlubokého stínu. Z třicet metrů vysoké skály, porostlé mechy a lišejníky, do ní padal proud vody. Kolem bylo vlhko a teplo jako o horké letní noci.

Mkoll zaslechl pohyb, chrastění kamínků vysoko nad sebou, u vrcholu vodopádu. Na skále se nemohl nijak krýt, bez váhání proto sklouzl z převisu do vody. Ponořil se do ní až po krk. Laser držel v jedné ruce těsně nad hladinou. Pomalu vklouzl do stínu převisu, za vířící pěnu vodopádu.

Na skále nad ním se pohybovaly stíny. Patnáct, možná dvacet válečníků. Do nosu ho udeřil jejich pach: čpavý puch, který jen stěží bylo možné považovat za lidský. Slyšel tiché, zastřené hlasy, které se ozývaly ze sluchátek jejich přileb. Byl rád, že jazyku, kterým mezi sebou mluvili, nerozumí.

Mkoll cítil, jak se mu svírají vnitřnosti. Nebylo to strachem z nepřítele nebo smrti; bylo to strachem z toho, čím nepřítel je. Z jeho odpornosti.

Voda byla studená jako led. Ruce i nohy mu začínaly tuhnout. Po tváři mu ale stékal horký pot. Konečně byli pryč.

Mkoll čekal ještě celé dvě minuty, než si byl úplně jistý. Pak vylezl z vody a tiše se vydal směrem, odkud nepřátelští vojáci přišli.

Sedmá četa se z hluboké džungle vynořila do nečekaného slunečního světla. A ještě nečekanější palby. Tři muži z čety seržanta Leroda byli mrtví dřív, než stačil dát příkaz k přeskupení a obraně. Nepřátelská palba bušila do stromů kolem a vzduch byl rázem plný drobných kapek mízy a třísek. Nepřátelé, kteří se ukryli na druhé straně úzkého potoka, měli nejméně dva stubbery a tucet laserových pušek.

Lerod přes hluk střelby křičel na své muže rozkazy, zatímco pozpátku ustupoval zpět do džungle. Zbraň přitom držel v úrovni pasu a pálil dávkami do míst, kde se nepřítel ukrýval. Dvěma z jeho mužů se podařilo najít si dobrý úkryt, ostatní si spolu s ním vhodné místo teprve hledali. Targin, spojař, dostal dva zásahy do zad a zhroutil se na bok. Jeho mrtvola, škubající sebou ve smrtelných křečích, zůstala jako loutka viset v síti popínavých rostlin.

Leroda zasáhl laserový paprsek do stehna. Kolena se mu podlomila a on padl na zem. Lehl si na břicho a začal zoufale pálit do stromů na druhém břehu. Jeho zběsilá střelba měla překvapivý účinek. Nejspíš se mu podařilo zasáhnout energetický zásobník některé zbraně - na druhém břehu náhle vyšlehly oslnivé plameny, sežehly okolní stromy a do vzduchu vylétly dvě zčernalé mrtvoly, které dopadly do řečiště potoka. Neviditelná obsluha stubberů, která identifikovala Leroda jako původce tohoto malého vítězství, změnila zaměření svých zbraní na místo, kde seržant ležel.

Lerod viděl, jak se k němu blíží dvě řady kulek zuřivě bušících do země a zvedající do vzduchu drobné obláčky prachu. Co nevidět ho rozsekají na kusy. Nemohl nic dělat... nebyl čas. Zavřel oči.

Když je znovu otevřel, s překvapením zjistil, že ho oba stubbery nějakým zázrakem minuly.

Se smíchem nad šílenstvím celé téhle situace se odvalil několik metrů doleva, kde se ukryl ve stínu stromů a s novou energií se znovu zapojil do boje. Cítil stejnou euforii jako tenkrát na Polích založení u Tanith Magny, než došlo k Zániku. Nedoufal, že takový pocit ještě někdy zažije.

Corbec neochotně odvelel druhou četu z laguny, kde se neúspěšně pokusila zlikvidovat nepřítele. Ten svou palebnou silou Duchy jednoznačně převyšoval, a navíc se mu je podařilo částečně obklíčit. Tanithané se rychle a potichu ztratili mezi stromy, zanechávajíce za sebou nastražené granáty s dráty natažených mezi stromy.

Po rychlé domluvě prostřednictvím spojovacích stanic se druhá četa přidala k první, která pod velením Gaunta držela pozice na břehu širokého potoka.

„Je jich jako much!" křikl Corbec na Gaunta, když jeho četa dorazila na místo. „A vypadají zatraceně odhodlaně!"

Gaunt, který se snažil se svými muži metr po metru vytlačit protivníka z jeho pozic, jen mlčky přikývl.

Ze směru, odkud Corbec dorazil, se ozvala série výbuchů - postupující nepřátelští vojáci právě narazili na první z min. Gaunt zaklel. Tenhle terén měl být pro Duchy, s jejich výjimečnými schopnostmi v oblastech maskování, špionáže a diverze, výhodou. Ale nepřítel byl všude kolem, jako kdyby byl zmatený a bloudil. Na druhou stranu, přestože se nedrželi stanoveného plánu, podařilo se jim větší protivníkovu armádu rozdělit na menší skupinky, které se teď ale nebezpečně a nepředvídatelně pohybovaly porostem.

Raglon klečel za povaleným kmenem a pálil jako šílený. Gaunt se přikrčil za něj a pokynul Corbekovi, aby se k němu přidal. Corbec se sprintem rozběhl přes otevřený prostor. Na uniformě i obličeji měl skvrny od mízy, na které se chytaly kousky listů. Vypadal jako Stařec z lesů ze Slavnosti listů doma na Tanith, kdy—

Gaunt ztuhl, překvapený a zmatený. Doma na Tanith? Co se to zase děje? Nikdy neslyšel o Slavnosti listů, a přesto se mu teď vybavovala vzpomínka, která byla tak reálná, jako kdyby se jí sám zúčastnil. Na chvíli dokonce cítil vůni sladkých plodů tvrdodřevových stromů, opékaných v pecích na dřevěném uhlí.

„Co se stalo, pane?" zeptal se Corbec, zatímco se snažil ukrýt svou hřmotnou postavu před laserovými paprsky, které létaly všude kolem, za útlý kmen.

Gaunt zavrtěl hlavou. „Nic." Z kapsy koženého kabátu vytáhl datatablet a zasunul jeho krátkou zástrčku do zásuvky ve spodní části vysílačky na Raglonových zádech. Pak na klávesnici označené runami vyťukal svůj kód a na datatabletu se začala zobrazovat válečná data vysílaná přímo z Leviathana, který si generál Thoth vybral za svoji velitelskou základnu. Gaunt nastavil zobrazení celkového taktického pohledu, aby se s Corbekem mohli podívat, jak se bitva vyvíjí.

Tanithské pozice byly zobrazeny jako tenká, křehká linie, staticky se táhnoucí kolem hlavního vodního toku. Postup těžších oddílů a obrněných jednotek po obou jejich stranách byl sice výraznější, ale i přesto byl příliš pomalý a jeho tempo dále klesalo. Volpoňané se svým mohutným dělostřelectvem úspěšně tlačili na nepřítele od východu, ale Šestý a Šestnáctý trynaiský regiment uvízly na mrtvém bodě a byly teď pomalu masakrovány.

„U Fetha, to je špatné...“ zamumlal Corbec. „Takhle se celý útok zastaví.“

„Zkusíme se podívat, co by se s tím dalo udělat,“ odpověděl Gaunt s vážným výrazem ve tváři. Pomocí tlačítek vysílačky vyvolal na datatabletu detailní záběr váznoucího postupu Duchů. Všechny čety v tuhle chvíli uvízly na mrtvém bodě a většina z nich sváděla těžké přestřelky s nepřítelem. Největšímu náporu přitom byla vystavena Lerodova jednotka. Jak si Gaunt všiml, Rawneho četa se zatím do střetu s protivníkem nedostala.

„To mají takové štěstí?“ zeptal se Corbec.

„Nebo se mu záměrně vyhýbají,“ řekl Gaunt hlasitě.

Třetí četa se kryla ve stínu skály porostlé mechem a dál postupovala kolem hluboké tůně, do které se řítil burácející vodopád. Rawne rozdělil svou četu na dvě družstva a každé z nich se drželo jednoho břehu.

Feygor se sehnul, aby ze země sebral nějaký předmět. Ukázal ho majorovi. Byl to zásobník z laseru, ale jiného typu než ty, které používala imperiální vojska.

„Prošli tudy.“

„A my jsme je minuli!“ dodal Rawne. „K čertu s touhle zatracenou džunglí! Jsme mezi nimi a nevidíme je!“

Na druhém břehu tůně se Milo zastavil a otočil se ke Caffranovi. „Cítíš to?“ zeptal se šeptem.

Caffran se zamračil. „Bahno? Špinavou vodu? Pyl?“

„Pach téhle části džungle je jiný než předtím. Jako bych cítil... tvrdodřevové lesy.“ Milo se poškrábal na nose, jako kdyby mu nechtěl věřit.

Caffran se v první chvíli chtěl dát do smíchu, ale potom si uvědomil, že i on cítí stejnou vůni. Byla úžasná, měla v sobě téměř ohromující nostalgii. Nebylo pochyb, vzduch opravdu voněl sytou vůní tanithských jehličnatých lesů. Když se nad tím tak zamyslel, připadaly mu najednou okolní stromy a listoví mnohem tmavší, jako v mokřinových lesích ztracené rodné planety. Žádná páchnoucí, horká džungle, která je obklopovala od chvíle, kdy na Monthax dorazili.

„To je šílené,“ řekl a natáhl ruku, aby se dotkl kůry jednoho z tak důvěrně známých stromů.

Milo přikývl. Bylo to šílené - a taky strašidelné.

Z úkrytu za nízkým porostem kvetoucích keřů, plných bzučícího hmyzu, vyhlížel Mkoll na mýtinu, která se před ním rozkládala. Před necelými dvěma hodinami tady proběhla divoká přestřelka. Tráva byla sežehlá, kmeny stromů poseté stopami po kulkách. Na zemi ležela poházená mrtvá těla, z nichž se ještě kouřilo.

Pomalu se k nim připlížil, aby se na ně podíval zblízka. Byli to vojáci Chaosu, vyzbrojení těžkými zbraněmi. Měli červené uniformy a na nich nasazené neúplné zbroje z nahrubo opracované oceli. Helmy měli počmárané tak hrůznými symboly a znaky, že Mkoll musel odvrátit oči, aby se nepozvracel.

Na mýtině byly stopy i po dalších padlých, ale jejich těla byla odtažena pryč. Žádná jednotka Imperiální gardy se takhle daleko nemohla dostat. Na Monthaxu tedy muselo být ještě nějaké jiné vojsko. Mkoll se podíval na rány padlých. Některé helmy nebo hradní krunýře byly prostřelené. Na rozdíl od laserových paprsků nebo výbušných střel z bolterů ale byly vzniklé otvory čisté s ostrými konturami. Střely hladce prošly skrz několikavrstvý kov. V kmeni stromu za mrtvolou vojáka Chaosu objevil Mkoll jednu z nich, neuvěřitelně ostrou kovovou hvězdu s cípy ostrými jako břitva.

* * *

S dlouhým, pomalým povzdechem, zkresleným náustkem své helmy, se Prastarý posadil na kamenné křeslo ve středu Vnitřního prostranství.

Jako pavouk uprostřed složité pavučiny svou psychickou silou kontroloval jednotlivá vlákna klamu, pláště zmatku, který kolem sebe rozprostřel všemi směry do vzdálenosti několika kilometrů. Studoval mysli, které se lapily do jeho sítě: většina z nich byla krutá a brutální, překypující jedem Chaosu. A zbývající, krátké záchvěvy lidského rozumu, mu napovídaly, že zástupci Impéria rovněž vytáhli do boje, odhodláni změřit své síly s postupujícími armádami Chaosu. Viděl krvavé boje. Viděl primitivní odvahu.

Lidé ho svým chováním nikdy nepřestali překvapovat. Tak krátké životy, tak rychle vyčerpané. Jejich srdnatost by byla téměř obdivuhodná, nebýt tak marná.

A přesto je mohl využít. Udělat z nich své spojence nepřipadalo v žádném případě v úvahu. Prastarý byl ale odhodlán využít veškerého času, který mu ještě zbýval, a tito věrní následovníci Císaře, charakterističtí svou neúnavnou touhou bojovat a vítězit, mohli být pro jeho plány velmi užiteční.

Bylo na čase rozehrát poslední partii. Zapojí lidi do svého taktického manévru. Zbývalo provést poslední kontrolu.

Na jeho duševní pokyn vstoupil do Vnitřního prostranství Muon Nol, Krutý mstitel, velitel tělesné stráže. Pod paží držel přilbu opatřenou bílým chocholem a dokonale vyvedeným znakem. Jeho zářivě modrá zbroj se leskla zlatými zrníčky jako srdce vyhasínající hvězdy. Opletené střapce pláště, který zakrýval zbraně upevněné na zádech, mu visely do pasu. Velitelovy staré, působivé oči klidně hleděly na Prastarého. V jeho podlouhlém, vážném obličeji, byly patrné stopy únavy.

„Co je nového, Muon Nole?“

„Cesta je otevřená, pane.“

„Měli jste se postarat o její uzavření. Jak dlouho ještě?“

Muon Nol sklopil pohled k hladké kamenné podlaze, ve které se odrážel obraz jeho postavy v modré zbroji. „Všichni, s výjimkou tělesné stráže, jsou pryč, pane. Uzavírání Cesty právě začalo. Zakrátko už budeme hotovi.“

„Možná je to krátký čas pro nás, Muon Nole. Ale ne pro nepřítele. Obávám se, že pro něj je času více než dost. Na řádné uzavření nezbývá čas. Musíme cestu přerušit.“

„Pane!“

Prastarý zvedl ruku. Tu, ze které si sundal rukavici. Pohled na věkovité prsty, téměř průhledné nemilosrdným věkem, umlčel Muon Nolovy protesty.

„Není to způsob, jaký jsme si přáli, Muon Nole. Ale nic jiného nám teď nezbývá. Musíme ochránit Dolthe. Udělám to, co jsem ti řekl. Své poslední rezervy soustředím na závěrečnou zdržovací taktiku.“

Muon Nol padl před sedící postavou na kolena a sklonil hlavu. „Tohle se nikdy nemělo stát, lorde Eon Kulle!“

Eon Kull, Prastarý, se napřímil. Na tváři se mu objevil nepatrný úsměv. „Já jsem tou Cestou, Muon Nole. Po celý čas bylo mou povinností ji chránit a střežit. Ona a já jedno jsme. Pokud se nyní musí navždy zavřít - a to musí - pak je jenom správné, že se má kniha života zavře spolu s ní. Je to nevyhnutelné. Nepovažuji to za selhání nebo ztrátu. Ani ty bys neměl. Lord Eon Kull odejde spolu s Cestou.“

Muon Nol vzhlédl. Byly to slzy, co se třpytilo v jeho tmavých očích? Eon Kull usoudil, že slzy jeho nejobávanějšího válečníka nejsou tak nemístné.

„Teď odejdi. Řekni svým strážcům, aby se připravili na psychické trauma. Zavolám tě znovu, až bude vše u konce, abychom se mohli rozloučit.“

Velitel tělesné stráže vstal ze země a otočil se k odchodu.

„Muon Nole?“

„Pane?“

Eon Kull, Prastarý, zvedl z opěrky kamenného křesla svou zbraň. Od dlouhé a hladké hlavně buanny se odráželo matné světlo, které se třpytilo na obložení pažbičky a pažby. Byla to Uliowye, Polibek ostrých hvězd. Zbraň šampiónů, drahocenná a oslavovaná. V rukou Eon Kulla vydobyla pro Dolthe řadu bájných vítězství.

„Vezmi si ji. Buď připraven, až přijde čas. A dobře ji použij.“

„Uliowye... já nemůžu, pane! Vždy patřila vám!“

„Pak je jen na mně, komu ji dám, Muon Nole! Uliowye by nerada promeškala tento velký okamžik. Ještě alespoň jednou musí políbit nepřítele.“

Muon Nol vzal starou zbraň obřadně do rukou. „Neodejde v tichosti, pane! Je to pro mne obrovská čest.“

Eon Kull přikývl a bez jediného slova Muon Nolovi pokynul, aby Vnitřní prostranství opustil. Když velitel tělesné stráže odešel, zůstal stařec sedět na kamenném křesle. To jediné, o čem přemýšlel, bylo ticho, které se neodvratně blížilo. Pak se jeho mysl znovu vytrhla ze zasnění a vrátila se k davům hlučícím za zdmi, chaotickým stvořením bojujícím, zabíjejícím a umírajícím v hlubokých džunglích Monthaxu, které ho obklopovaly.

Eon Kull vstal a sestoupil z trůnu na zem. Poklekl na studenou podlahu Vnitřního prostranství a rozepnul zdobené pouzdro, které měl připnuté k opasku. Pak vysypal jeho chrastící obsah na dlaždice. Uvnitř se nacházely úlomky kostí popsané magickými runami moci. Přestože ve Vnitřním prostranství bylo poměrně šero, leskly se jako kousky ledu na poledním slunci. Prastarý je pomalu svými holými prsty začal posouvat z místa na místo a vytvářet složité obrazce. Některé úlomky spojoval do páru, jiné nechával osamoceně nebo na malých hromádkách. Celkové uspořádání bylo velice precizní.

Eon Kull strnul, když ucítil drsné zaúpění psychoprostoru. Psychoreaktivní runy mu umožňovaly přístup k nespoutané síle warpového psychoprostoru. Ve skutečnosti fungovaly jako klíče odemykající jeho silné mysli vstupní dveře do psychoprostoru venku.

Začal usměrňovat a navádět sílu warpu skrze runové klíče. Ty se rozzářily ještě jasněji, energií doslova vibrovaly. Mysl Prastarého se začala vzpírat. Ještě nikdy se nepokoušel usměrňovat takové množství energie.

Ne, to nebyla pravda. Za svého mládí, když sotva vkročil na Čarodějnickou stezku, dokázal provádět velké činy. A nepotřeboval k tomu ani tolik run. V průběhu staletí se jeho znalosti rozšiřovaly a technika zdokonalovala, ale mládí už bylo pryč. Ovládnout energii ho nyní stálo mnohem více sil. Spirituální kameny zasazené do jeho runové zbroje se na znamení účasti rozblikaly. Stejně jako tucty ostatních, jim podobných, v bocích kamenného trůnu. Duše dávno mrtvých věštců a čarodějů, probouzejících se na jeho příkaz, se k němu přidávaly, aby ho vedly a dodaly mu síly.

Několik starších a nevrlejších duší ho káralo za to, že se o něco tak velkého vůbec pokouší. Ostatní se mu ale otevřeně snažily pomoci a uklidňovaly své rozmrzelé druhy. Důvod byl prostý: Dolthe. Dolthe muselo zůstat zachováno a Eon Kull si počínal správně, když se pro tento účel snažil využít veškerou svou moc.

Hluk, který se mu ozval za zády, ho málem vytrhl z usilovného soustředění. Byla to ale jenom Fuehain Falchior, která si požitkářsky vychutnávala probíhající bitvu a divoce sebou přitom házela ve své kostěné pochvě na duchy.

„Buď zticha, čarodějná čepeli,“ zamumlal Eon Kull a dál se plně věnoval svému úsilí.

Runy se nyní rozzářily ještě jasněji. Některé se na zemi třásly a chrastily jako při zemětřesení. Spirituální kameny se chvěly a pulzovaly. Eon Kull nahlédl do psychoprostoru a nasál ho do sebe. Energie v jeho těle začala závratným tempem sílit.

Holé ruce Prastarého se křečovitě sevřely tak, že připomínaly spáry divoké šelmy. Na zápěstích mu vystupovaly žíly jako provazy. Zevnitř ho stravovala nesnesitelná bolest. Z nosu mu začala kapat krev.

Navzdory agonii se musel smát. Bez ohledu na to, jak bude zvláštní nebo hořké, důležité bylo, že nakonec přijde vítězství. Nebo v to alespoň, v zájmu Dolthe a jeho obyvatel, doufal.

Nad Monthaxem burácela bouře. Obloha, která ještě před chvílí byla čistá a blankytně modrá, se náhle zatáhla a zemi začaly bičovat stovky oslňujících blesků. Stromy pod jejich zásahy vybuchovaly. Mohutnými výboji bylo zničeno také několik obrněných vozidel předvoje. Volponský Pekelník, jehož obrovské palivové nádrže zasáhl kulový blesk, se vzňal jako obří pochodeň. K obloze namířené hlavně čtrnácti samohybných děl typu Bazilišek, rozestavěných v řečišti potoka, fungovaly jako dokonalé hromosvody. Nekonečně dlouhých deset sekund se kolem rozléhal zoufalý křik jejich posádek, zasažených deseti tisíci volty. Vojáci sebou divoce zmítali, uvězněni v pancéřových trupech, než konečně kombinovaná munice explodovala a vyhodila celý čtvereční kilometr džungle do vzduchu ve sloupci přehřáté energie, zeminy a trosek.

Výbuch byl tak silný, že otřásl mohutným, sto metrů vysokým velícím Leviathanem, nacházejícím se ve vzdálenosti šestnácti kilometrů od epicentra. Všichni na velitelském můstku popadali na zem. Generál Thoth vyskočil právě včas, aby viděl hlavní holografický displej zajiskřit a zhasnout. Jako šílený začal do tmy kolem křičet rozkazy.

Z oblohy se lily provazy studeného deště, které rvaly listoví horních pater stromového porostu a mechem obrostlé popínavé rostliny a strhávaly kůru z kmenů. Vojáci Imperiální gardy, oslepeni náhlým a prudkým náporem deště, rázem zapomněli na boj a začali spěšně ustupovat od řečišť, která byla náhle zaplavená mohutným přívalem rudých vod.

Varlova četa se ukryla pod skalami. Muži v ledově studeném dešti lapali po dechu a modlili se. Nepřátelské jednotky podél celé válečné linie se ztratily v bouři. Dělostřelectvo Chaosu sice nepřestávalo pálit, ale ve srovnání s běsněním živlů působilo dunění jeho zbraní spíše pateticky. Mezi gardisty se rychle začaly šířit zvěsti o tom, že bouři vyvolali čarodějové Chaosu.

Lerodova četa, nebo spíše to, co z ní zbylo, poslepu prchala burácejícími přívaly deště zpátky. Běsnění živlů jim poskytlo vítaný důvod vycouvat z bezvýchodné situace, ve které se ocitli.

Polovinu Domorovy čety unášel proud rozbouřeným řečištěm pryč. Dva muži se utopili.

Pak, uprostřed deště, začaly v západní části džungle padat kroupy velké jako mužské pěsti, schopné přerazit kost. Devatenáct Volpoňanů bylo na místě mrtvých. Příval krup byl tak prudký, že po sobě zanechával na pancíři tanků hluboké promáčkliny.

Muži z první a druhé tanithské čety, kteří se najednou ocitli až po kolena v tekoucím bahně, ustupovali od rozvodněné laguny. V čele šel Gaunt. Proud bahna byl tak silný, že se musel chytat stromků a šlahounů popínavých rostlin, aby se udržel na nohou. Corbec, napůl podpírající a napůl nesoucí vojína Melka, který měl rozdrcené koleno, poháněl opozdilce.

„Co to má u Fetha znamenat?“ křičel Gaunt do deště.

Nikdo mu neodpověděl. Všechny ale napadlo jediné: čáry.

Okraje oblasti, kde řádila bouře, byly bičovány větry o síle tajfunů. Poté, co se zřítily dva Nájezdníky, byly jednotky Císařské vzdušné podpory odvolány a dostaly příkaz k přistání. Posádce jednoho ze dvou ztracených letounů se podařilo proměnit svou smrt v Pyrrhovo vítězství, když bez stabilizátorů a s ječícími tryskami navedla svůj stroj na linii tanků armády Chaosu, v jejichž šiku vytvořila rozsáhlou trhlinu, která se rázem proměnila v jezero. Série mohutných explozí zcela zanikla v burácení zuřící bouře.

Mkoll, unášený nečekanou povodňovou vlnou a překvapený silou krupobití a deště, se zachytil zpola vyvráceného mangrovníku. Když si vytřel z očí vodu, zahlédl svůj laser, jak mizí ve zpěněných vlnách plných listí a větví. Ztráta obyčejné zbraně standardního typu se ho neúměrně dotkla. Vždy o ni tak pečoval. V celém tanithském regimentu nebyla žádná jiná zbraň tak dobře udržovaná a nablýskaná jako ta jeho. A teď se musel dívat, jak se ztrácí v šeru džungle. Alespoň byl ale naživu - minimálně tak dlouho, dokud kořeny vydrží.

Rawne vedl třetí četu hlubokou vodou. Vlasy i uniformy se Duchům lepily k jejich bledé pokožce. Před nimi se vynořila nějaká budova z kamenných bloků. Rawnemu připadala podivně povědomá. Jeho spěšné rozkazy se ztrácely v prudkých poryvech větru.

Bouří a téměř horizontálním lijavcem prolétla ulomená větev, která udeřila vojína Logrise do krku. Milo se mu snažil pomoci, ale už bylo pozdě. Logris měl zlomený vaz a hlava mu bezvládně visela v nepřirozeném úhlu. Jeho zkroucené tělo se už pod přívalem deště začínalo potápět do bahna.

Caffran popadl Mila a navzdory větru, dešti a poletujícímu listí ho odtáhl ke kamenné ruině. Rawne je pak oba vtáhl dovnitř, kde už byli ostatní členové jeho čety: Feygor, Cown, Wheln, Mkendrik, Larkin a Cheffers. Posledně jmenovaný byl už ale mrtvý. Na jeho těle nebylo patrné žádné zranění, dokud si Cown nevšiml pramínku krve, který vytékal z řezné rány na krku. Něco z ní vyčnívalo. Byl to list. Tuhý list, unášený větrem špičkou napřed, se zabodl Cheffersovi do krku a přeťal mu průdušnici.

Se zděšením zjistili, že jejich uniformy a pláště jsou potrhané a rozřezané podobnými listovými projektily.

„Co je tohle za bouřku?“ vybuchl Caffran.

„A kde se tu u Fetha tak najednou vzala?“ přidal se Feygor.

Na to Rawne neznal odpověď. Až do téhle chvíle šlo všechno jako po másle. Shromáždění na Polích založení. Příprava k vysazení. A teď se na město Tanith Magna přihnala tahle bouře, která se nedala srovnat s ničím, co doposud zažil.

„Vsadím svůj krk, že v tom má prsty nepřítel!“ snažil se překřičet burácení větru. „Překvapivý útok, kterým nás chtějí připravit o Tanith! Připravte si zbraně!“

Všichni si začali okamžitě kontrolovat lasery.

Všichni, až na Mila. „Majore - co jste to právě řekl?“

Rawne se na chlapce podíval. „Vím, že tohle je tvoje první bitva, holobrádku, ale zkus myslet jako voják! Právě jste se tady shromáždili z provinčních farem Magny. Sláma vám ještě čouhá z bot. Jste tady ale proto, abyste bojovali!“

Milo rozpačitě zamrkal. Připadal si jako ochromený burácením bouře, která zuřila za kamennými bloky, mezi nimiž se ukryli. Rawne a ostatní museli zešílet. Tohle nebyla Tanith! Chovali se, jako kdyby byli na své rodné planetě a...

Zarazil se. Kamenná stěna před ním byl postavená z bloků tanithského čediče, těženého v lomech u křižovatky Pryze. Byl do nich vyrytý kurfiřtův erb. Poznával to místo... byli v boční chodbě vedle hlavního západního opevnění hlavního města. Ale...

Milo na chvíli zaváhal. Na mysli mu vytanuly nějaké vzpomínky. Umírající planeta, malá skupinka přeživších... Vzpomínal si, jak je povzbuzoval svou hrou na dudy.

Jenom sen. Byl to jenom zlý sen, řekl si. Shromáždili se, aby založili tanithský regiment, a na jejich rodnou planetu přitom zaútočila armáda Chaosu. Neměli na výběr. Museli bojovat, nebo zemřít. A pokud zemřou, Tanith zemře s nimi.

Bouře, vířící, elektřinou sršící disk černého běsu o průměru šedesáti kilometrů, se držela přesně nad válečnou frontou. Její síla a energie byly tak ohromné, že ani nejvýkonnější kogitátory hexatedrály Svatost nedokázaly vypočítat její velikost nebo proniknout klenbou jiskřících interferencí, které vytvářela. Všechny jednotky imperiální armády, které byly schopné pohybu a nebyly smeteny nebo se neutopily v bahně, se začaly stahovat ze svých pozic, jak jim to běsnící živly dovolovaly. Mnohé jednotky, z nichž většinu tvořila těžká bojová vozidla, byly odříznuty nebo uvízly v močálech. Bezmocné a odtržené od hlavního ústupu.

Nikdo, dokonce ani hlavní taktici generála Thotha, se neodvažovali odhadovat stav nebo pozice nepřítele, na kterého měli zaútočit. Bylo možné, že by se dal také na ústup? Byly jeho jednotky rovněž ztracené nebo zdecimované bouří? Nebo to celé byla naopak práce nepřátelských sil?

Mnozí z veteránů imperiální armády už měli možnost nějakou tu psychickou bouři, stejně oblíbenou jako děsivou zbraň Chaosu, vidět. Ale tahle byla jiná. Nebyla tak zhoubná, plná nesvatého svinstva. Nedoprovázel ji těžký zápach ve vzduchu, ze kterého naskakovala husí kůže, obracel se žaludek a mysl zaplavovaly ty nejodpornější noční můry.

Tohle bylo jenom gigantické běsnění živlů. Téměř čistá, elementární síla. A přece, kdyby ji mohli lépe prozkoumat, dozvěděli by se, že za ní stojí warp. Jeho podstata byla nezaměnitelná.

Inkvizitorka Lilith o tom neměla nejmenší pochyby. Její citlivé smysly snadno zachytily chladnou psykerskou sílu, která bouři iniciovala. Samozřejmě nemohla dělat nic než se před ní uzavřít a zabránit, aby jí skučela a vřeštěla v hlavě. Povídačky o čarodějnických kouscích psykerů, kterými se lidé strašili, byly pravdivé. Ale tohle kouzlo bylo tak čiré a mocné, že něco takového ještě nikdy necítila.

Kráčela lijákem v dlouhé kápi ze splývavé černé kůže. Přes hlavu měla nataženou kuklu. Upřeně hleděla do bouře, která zuřila přibližně tři kilometry od místa, kde stála. V patách jí šla eskorta tvořená členy čestné stráže. Cítila, že jsou nervózní a ani v nejmenším se jim nechce do oblasti, odkud ostatní příslušníci Imperiální gardy, kteří měli alespoň trochu zdravého rozumu, utíkali. Ale lord generál Bulledin jim přikázal, aby byli Lilith k ruce, a jejich strach z lorda generála a inkvizitorky byl mnohem větší než strach z jakékoli bouře.

Eskortu tvořilo třicet vojáků z Padesátého volponského regimentu, Šlechticů. Na sobě měli zlatošedou tělesnou zbroj a kulaté volponské helmy s úzkým lemem. Před deštěm je chránila vrstva voskovaného plátna. Na ramenech a pažích měli důkladné článkované chrániče. Všichni byli vyzbrojeni matně černými pekelnými pistolemi, čerstvě vydanými ze zbrojního skladu v Leipaldu. Kromě toho měli k límcům uniforem připnuté jasně indigové císařské orly, podle kterých bylo možné poznat, že patří k Desáté volponské brigádě, elitní veteránské jednotce. Pro císařskou inkvizitorku byli dobří jenom ti nejlepší z nejlepších. Ve skupince nechyběl ani astropat, zahalený do splývavého rubáše, který patřil k Lilithině osobní družině. Ten sebou při každém zahřmění škubl. Volponští vojáci se od něho drželi v uctivé vzdálenosti.

Velitel jednotky, major Gilbear, dohnal inkvizitorku a srovnal s ní krok. Tvářil se zachmuřeně, ale přesto na něm bylo vidět, jakou hrdostí ho úkol, kterým byl pověřen, naplňuje. Lilith měla co dělat, aby dokázala ze své mysli vytlačit také tento nadutý pocit.

„Můžete mi nastínit, jaký je účel této výpravy a jaký bude další postup, má paní inkvizitorko?“ zeptal se Gilbear formálním aristokratickým dialektem, používaným na nej-vyšším císařském dvoře. Částečně proto, aby na ni zapůsobil, a částečně proto, aby demonstroval svou vlastní důležitost. Rozložitý Volpoňan chtěl očividně ukázat, že je mnohem víc než obyčejný voják. Jako kdyby si byli... rovni...

„O tom vás budu informovat, až to uznám za vhodné, majore,“ odpověděla mu Lilith odměřenou obecnou gótštinou obyčejných vojáků. Věděla, že to je z její strany urážka, která ale mohla majorovi trochu srazit hřebínek. Teď na něho rozhodně neměla čas.

Gilbear přikývl, a když Lilith záměrně nasadila netrpělivý výraz, rozpačitě se pousmál.

Překročili zpěněné vody mělké, ale bystré řeky, v níž uvízlo zhruba tucet Chimér roaneských Hloubkařů. Rozrušení, vystrašení vojáci pobíhali kolem nich, křičeli, nadávali a tahali pokácené kmeny stromů zbavené kůry, s jejichž pomocí se pokoušeli uvízlé stroje vyprostit. Do tváří je šlehaly drobné kapky, které vítr, čeřící hladinu vody, přinášel od běsnící bouře.

Skupina vedená inkvizitorkou se vydala podél břehu směrem ke středu bouře. Ve vodě plavaly nejrůznější předměty, od kusů výstroje, helem, listí až po těla utonulých, unášená proudem.

Na mýtině, kde údery blesků proměnily vysoké listnaté stromy v černé sloupy, dala inkvizitorka Lilith povel k zastavení. Mýtina byla plná naplaveného dřeva a listí. Lilith vytáhla datatablet a podívala se na něj. Byly na něm znázorněné pozice všech imperiálních sil, každé jednotky, před vypuknutím bouře. Složitá datová mozaika skládající se z tisíců jednotlivých dílků, nad kterou by zkušený taktik strávil celé hodiny, než by se mu ji podařilo rozluštit. Inkvizitorka ale už našla dílek, který ji zajímal: třetí četu Tanithských prvních a jediných.

Mkollovi, bičovanému deštěm a větrem, se podařilo dostat na terénní vyvýšeními. Obloha byla černá a byla tma jako

v noci. Jeho zrak se ale nedokázal kvůli oslňujícím bleskům přizpůsobit. Z neustálého dunění hromů už byl napůl hluchý. Na některých místech se rozbahněná zemina začala ze svahu sesouvat a nejednou ho málem strhla s sebou. Když se znovu zablesklo, zahlédl něco, co ho přimělo zastavit a počkat na další blesk, v jehož záři by se mohl ujistit, že ho nešálí zrak.

Přímo před sebou měl zříceninu, kterou zahlédl na hlídce a kterou pak tak dlouho marně hledal. Předsevzal si, že už ji nesmí ztratit. Zůstal stát a čekal. Temnou oblohu rozzářily tři blesky, v jejichž světle se snažil co nejpodrobněji si zapamatovat každý kousek okolní krajiny, blízké i vzdálené.

Při posledním záblesku zahlédl nějaký pohyb.

Výše na kopci poslepu klopýtali nepřátelští válečníci. Jakmile se opět setmělo, vystřelili jeho směrem praskající rudé paprsky. Mkoll padl na kolena, aby co nejlépe využil svahu jako úkrytu před zabijáky, přicházejícími shora.

Další záblesk. Blížili se. Bylo jich nejméně šest. Většina jich držela zbraně v jedné ruce a druhou se snažili přidržovat stromků a výčnělků skal. Temnotu proťaly další rudé paprsky.

Mkoll vytáhl laserovou pistoli. Nic neviděl, ale červené blesky byly ve tmě dobrým vodítkem. Počkal na další střely a pak vypálil přímo po jejich zdroji.

Rychle odskočil doleva, aby na něho nepřátelé nemohli použít stejný trik.

Jak se ukázalo, udělal dobře. Rozbahněnou vyvýšeninu, za kterou se ještě před chvílí skrýval, zasáhly hned čtyři laserové paprsky najednou. Vroucí bahno začalo líně prskat. Běsnící vítr rychle rozehnal obláček páry, který se nad vyvý-šeninou objevil.

Oblohu proťal další blesk. V jeho světle Mkoll spatřil obrovskou postavu válečníka Chaosu, který se tyčil přímo před ním. Buďto se v domnění, že je Mkoll pořád ještě ukrytý za vyvýšeninou, snažil seržanta překvapit zezadu, nebo ho s sebou strhla uvolněná lavina bahna. Málem do sebe vrazili.

Než stačil nepřítel cokoli podniknout, Mkoll zvedl laserovou pistoli a bez míření ho střelil do hrudníku. Odporně páchnoucí válečník Chaosu, ověšený řetězy a hranatými rezavými pancéřovými plechy, se svalil přímo na Mkolla a celou svou vahou ho zamáčkl do bahna. Seržant, uvězněný pod jeho mrtvolou, začal po zádech klouzat ze svahu. Ze všech sil se snažil zpod bezvládného těla vyprostit, až se mu to nakonec podařilo. Spolu s mrtvolou teď klouzali bok po boku, hlavami napřed, dolů z kopce.

Mkollovi se podařilo otočit se na břicho. Pokusil se zvednout do kleku, ale ještě dvakrát sklouzl, než se mu podařilo se narovnat. Byl celý obalený bahnem. Poryv větru s deštěm, který ho udeřil do tváře, mu alespoň spláchl bláto z očí. Zároveň mu ale nateklo do uší, protože teď už neslyšel vůbec nic. Nebo že by mu dunění hromů protrhlo ušní bubínky? Viděl laserové paprsky, ostřelující jeho předchozí pozici, ale střelbu neslyšel. S výjimkou hlubokého, soustavného hučení v uších byl úplně hluchý.

Sehnul se k mrtvole, aby ji prohledal. Po hlavní zbrani nebylo nikde ani stopy, ale za opaskem našel zastrčenou starodávnou laserovou pistoli. Vytáhl ji. Byla delší, těžší a mnohem ozdobnější než jeho jednoduchá pistole standardního typu. Pažba ve tvaru hrušky byla omotaná jemnou kůží a předpažbí pod hlavní bylo vykládané perlami a stříbrem, které vytvářely groteskní vzorce a symboly. Žluté světélko prozrazovalo, že je zbraň plně nabitá.

Nad hlavou se mu rozzářilo ostré, modré světlo. Fosforové světlice. Do přívalů deště se vznesly nejprve dvě, pak se k nim přidala třetí. Mkollovy oči rychle přivykly jasnému, blikavému pološeru. Viděl tmavé siluety stromů, zastírající oponu deště. Viděl také nepřátele - bylo jich nejméně devět -jak pomalu sestupují ze svahu směrem k němu. Nejbližší byl jenom dvacet metrů daleko.

A oni uviděli jeho.

Začali po něm pálit. Pořád nic neslyšel, jenom hučení připomínající skřípání zubů. Ze země kolem se ale pod zásahy laserových paprsků začaly zvedat drobné gejzíry bláta a páry. Jedna střela vypálila obrovskou díru do kmene padesát metrů vysokého stromu po jeho levici a ten se vzápětí skácel k zemi. Mkoll se vrhl do prohlubně pod povaleným kmenem, protáhl se strouhou plnou proudící vody na druhou stranu a využil stromu jako krytu. Když se vynořil z vody, zjistil, že se mu znovu vrátil sluch. Voda mu vyplavila bahno z uší. Znovu slyšel veškerý hluk kolem: burácení hromů, výstřely, křik připomínající vytí smečky vlků.

Zapřel se patami do bahna, aby lépe odolal zpětnému rázu zbraní, opřel se o kmen a s pistolí v každé ruce začal střílet po svých pronásledovatelích. Laserové paprsky jeho vlastní zbraně byly čiré a bílé, paprsky ukradené pistole byly naopak zkalené a rudé. Vypálil po dvou nejbližších útočnících. Oba padli mrtví k zemi. Jeden zůstal zkroucený viset v koruně povaleného stromu, druhý padl na břicho a s rukama doširoka roztaženýma sklouzl ze svahu dolů, kde zmizel v burácejících vodách rozvodněné řeky.

Mkoll se přikrčil, a zatímco pozici, kde ještě před chvílí stál, zasypalo krupobití nepřátelských paprsků, přeběhl podél kmene na jiné místo. Znovu se pevně zapřel, vyhlédl a střelil dalšího nepřítele do spánku.

Další dva se k němu blížili ze strany, ale hustý podrost stromů mu znemožňoval přesně zamířit. Útočníci neztráceli čas a okamžitě po něm vystřelili. Mkoll jejich palbu opětoval. Rameno válečníka nalevo explodovalo. Kmen před Mkollem zasáhl laserový paprsek. Seržant bolestivě zasyčel, když se mu do předloktí a prstů zaseklo několik dřevěných třísek, a rychle se přikrčil zpátky do krytu.

Mkoll bojoval s ostrou, povrchovou bolestí. Znovu se začal plížit podél kmene, ale tentokrát zpátky na místo, odkud střílel poprvé, aby své pronásledovatele zmátl. Když znovu vstal, aby vystřelil, byli na místě, kde se naposledy ukázal, tři nepřátelští vojáci, kteří se už začali škrábat na povalený strom, aby mohli vystřelit na druhou stranu. Mkoll je třemi přesně mířenými ranami podél kmene zabil dřív, než si stačili uvědomit, že střílí do prázdna. Jeden se zapotácel, přepadl dozadu a sklouzl pod strom, druhý se svalil do bláta, které se kolem jeho mrtvoly chtivě sevřelo. Třetí zůstal bezvládně viset na kmeni stromu.

Světlice pomalu dohasínaly a temné obloze tak znovu začínaly dominovat oslnivé blesky.

Mkoll viděl, že z vrcholku kopce sestupuje tucet dalších válečníků. A čtyři nebo pět jich pořád ještě bylo na dostřel.

Začínaly mu docházet možnosti i nápady. Rozběhl se proto zpátky podél kmene a pak dál, strání, směrem ke zřícenině na kopci. Jakmile vyběhl z úkrytu, proměnil se v lovnou zvěř. Laserové střely sršely kolem něho. Jednou upadl - a tím si zachránil život, protože vzápětí místem, kde se ještě před chvílí nacházela jeho hlava, prolétl rudý paprsek. Víceméně nedobrovolně sjel po svahu o kousek níž. Hned ale znovu vyskočil a pokračoval v běhu. Na obloze se objevily další světlice. Země, rozblácený svah i provazy deště se rozjasnily jejich mihotavě stříbřitou září. Stromy se proměnily v černé prsty, vrhající kolem sebe několik stínů najednou.

Dva nepřátelští vojáci vyběhli přímo proti Mkollovi. První z nich vystřelil, ale jeho střela šla pořádný kus mimo. Mkoll pořád ještě držel obě své pistole v rukou. Jak probíhal mezi dvojicí útočníků, vypálil každému do hlavy doutnající díru. Za první dvojicí následovali další tři válečníci. Jeden z nich stačil stisknout spoušť. Mkoll cítil, jak ho do hlavy zasáhlo něco bolestivě tvrdého a horkého. Po tváři mu stékala krev. Napadlo ho, jestli nedostal zásah do hlavy. Jestli jeho myšlenky a pohyby nejsou pouhou mimovolnou nervovou reakcí a jestli se už s mozkem kouřícím z prasklé mozkovny nepřenesl přes práh smrti.

Ať už byla pravda jakákoli, nehodlal se tím nechat zadržet. Oběma pistolemi najednou vystřelil po útočníkovi. V běhu, s rukama rozpaženýma a zbraněmi namířenými na dvojici za sebou, pak přeskočil jeho mrtvolu. Skok to byl sice efektní, ale nerozumný. Na kluzkém bahně mu podjela noha a výstřely minuly cíl. Oba vojáci, kteří Mkollův pohyb sledovali namířenými hlavněmi svých zbraní, vystřelili současně právě ve chvíli, kdy mu podklouzly nohy. Mkoll projel po zádech mezi nimi a oni se zabili navzájem. S námahou se zvedl ze země a hlasitě se přitom smál svému štěstí. Pak zasunul jednu z pistolí do pouzdra a volnou rukou si sáhl na hlavu. Cekal, že nahmatá ostré hrany prasklé lebky, ale ucítil jen krvavý šrám, který se mu táhl po temeni. Vlasy kolem něj byty žárem spečené. Jeho čepice zůstala ztracená kdesi v moři bláta. Rawne by si určitě neodpustil nějakou sarkastickou poznámku o jeho tvrdé palici.

Klopýtavě pokračoval dál směrem k ruině. Rudých paprsků neustále přibývalo. Mkoll pochopil, že nastal čas na drastické řešení.

Doběhl k bytelně vyhlížejícímu pařezu a pomocí nosného řemení se k němu připoutal. Ze stehenního pouzdra vytáhl tři nálože, svázal je k sobě a mrštil jimi do svahu za sebou.

Ve stejnou chvíli, kdy nálože explodovaly, proťal oblohu obrovský blesk. Výbuch zcela zanikl v jeho záři a burácivém rachocení. Pak se celá stráň proměnila v obrovskou rozbahněnou klouzačku, po níž se valily miliony tun tekutého bláta, kamenů a stromů, které s sebou strhly nepřátelské vojáky do měkké hrobky na dně řeky.

Mkolla zalila vlna bahna a tekuté špíny; narážely do něj kusy větví a kmenů unášených z vyšších poloh. Z nedostatku vzduchu se začal dávit a zvracet.

A najednou bylo po všem. Bouře burácela dál a vzduch byl nasycen pachem čerstvě odkryté zeminy. Mkoll visel z pařezu za popruhy. Sesuv půdy odnesl několik metrů svrchní půdy, ale hluboké kořeny pařezu byly uchyceny v mnohem pevnějším podloží. Ve skutečnosti byl seržantův pařez jednou z mála věcí, které hrdě čněly z jinak holé stráně ve tvaru půlměsíce.

Mkoll si rozepnul řemení a seskočil do hromady bahna pod sebou. Opodál z něj trčela svíjející se ruka zavaleného nepřátelského válečníka. Mkoll střílel do bahna tak dlouho, dokud se nepřestala hýbat.

Vylezl na pahorek, odkud se podíval do hluboké propadliny v džungli, ukrývající zříceninu, tajemnou a záhadnou, obklopenou vysokým valem. Salva světlic pomalu dohasínala, ale přesto bylo dobře vidět, že zřícenina je obležená válečníky Chaosu. Tisíci nepřátelských vojáků, kteří se hemžili kolem nijako lesklí brouci a útočili na ni ze všech stran.

Byli zcela slepí k zuřící bouři, jako kdyby hromada kamenů na vrcholu valu byla to nejdůležitější na celém světě.

„Co je tohle za místo?“ vydechl Mkoll nahlas. „O co jim jde?“

Odpovědí mu bylo jenom další zaburácení hromu.

Nad hlavami jim neustále hřmělo a oblohu křižovaly gigantické výboje statické elektřiny. První četa, spolu se zbytky Corbekovy a jednotky a zbloudilci z Lerodova týmu, kteří se k nim připojili ve zmatku vyvolaném bouří, pokračovali v namáhavém ústupu.

Gaunt málem vrazil do Corbeka, který se v čele jednotky prodíral deštěm a hustým podrostem. Vojín Melk ležel na nosítkách, která nesli muži v zadní části voje.

„Co se děje?“ zeptal se Gaunt tiše plukovníka. Po hubené tváři mu stékaly pramínky vody.

„Řeka!“ odpověděl mu Corbec překvapeně. Před nimi bylo mezi stromy slyšet burácení dravého proudu, zpěněného, hlubokého a nebezpečně rychlého. Když tudy šli poprvé, žádná řeka tu nebyla. Gaunt se narovnal a začal se v přívalech deště rozhlížet, ve snaze zorientovat se v okolní krajině, spoře osvětlené jen křižujícími se blesky. Poslal vojína Mktea dopředu. Potom vyndal jednu z náloží, které měl schované ve stehenním pouzdře. Corbec ho nevěřícně sledoval, jak ji připevňuje ke spodní části mohutného kmene jinanu, těsně nad zemí, a nastavuje roznětku.

„Zpátky!“ vykřikl Gaunt.

Výbuch rozčísl strom těsně nad kořeny a šedesátimetrový kolos se skácel přes bouřící vody jako provizorní most.

Jeden po druhém přelézali muži po kmeni na druhou stranu. Jako první šel Corbec, aby ostatním dokázal, že se to opravdu dá zvládnout. Pokaždé, když se ze stromu ulomil kus kůry a jemu uklouzla ruka, hlasitě zaklel. Vojín Vowl se neudržel a spadl do bouřícího proudu, který ho v mžiku odnesl pryč jako korkovou zátku. Ječící korkovou zátku.

Jakmile byl Corbec na druhém břehu, začal se starat o zajištění jejich pozice. Mužům, kteří už měli cestu přes povalený kmen za sebou, přikázal, aby se rozestavili do vějíře a chránili tak ty, kteří ještě přechod nedokončili.

Sám se pak vydal na průzkum do porostu přesliček a hyacintů, jejichž vějířovité listy se třásly pod bubnujícím deštěm. Po chvilce před sebou zahlédl nějaký pohyb. Okamžitě to pomocí interkomu oznámil ostatním. Žádná odpověď ale nepřicházela. Bouře rušila veškeré rádiové spojení. S laserem pevně sevřeným ve vlhkých a studených rukou se

opatrně vydal směrem, kde pohyb zahlédl.

Vpravo od něj se ozval výstřel z pekelné pistole, charakteristický svou pronikavostí. Vrhl se vpřed a vpadl přímo do náruče tří obrovských postav, které se vynořily z pulzující temnoty. Laser mu vypadl z rukou. Rána zezadu do krku ho srazila na zem. Rychle se ale vzpamatoval a ohnal se pěstí. Jeden z útočníků se skácel naznak do bahna. Druhý se ho pokusil nakopnout, ale Corbec se odkutálel stranou a prudce vykopl. Ucítil, jak pod jeho botou něco prasklo.

Zbýval poslední útočník, ten nejvyšší. Corbec se na něho bez váhání vrhl a strhl ho k sobě dolů. Oslepení bahnem a deštěm se oba sokové váleli po zemi. Teprve teď si Corbec všiml, že jeho nepřítel má na sobě zlatošedou zbroj, zdobenou znakem císařského orla světle modré barvy. Vleže na zádech dvakrát prudce udeřil pěstí vzhůru do míst, kde se měl nacházet útočníkův obličej, a pak ho, napůl omráčeného, převalil a obkročmo se na něho posadil.

Oblohou projel klikatý blesk. V jeho záři Corbec viděl, že sedí na volponském Šlechtici, mohutném muži s rozbitým, zakrváceným obličejem. Na majorovi. Corbec ho chytil za krk.

„U Fetha, co to má znamenat?“ zaklel. Najednou na hlavě ucítil dotek hlavní dvou pekelných pistolí.

„Ty smradlavý parchante!“ odpověděl mu výhrůžným zavrčením major a pokusil se ho ze sebe setřást.

Corbec zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Když ocelové sevření kolem jeho krku povolilo, shodil major Corbeka ze sebe a vstal. Vytáhl pistoli a namířil jí na Duchovu hlavu.

„Ne,“ ozval se hlas přehlušující i burácení hromu.

Na mýtinu vstoupil Gaunt. V ruce držel bolterovou pistoli, jejíž hlaveň mířila na majora Gilbeara. Šlechtici oplátkou namířili své zbraně na komisaře. Ten ale ani nemrkl.

„Dobře mě poslouchej,“ pokračoval. Ruka s pistolí se mu ani nezachvěla. Corbec zvedl hlavu z bláta. Zbraň v rukou volponského majora stále mířila jeho směrem.

„Zastřel ho a já tě můžu ujistit, Gilbeare, že budeš mrtvý dřív, než kterýkoli z tvých mužů stačí vystřelit.“ Gauntův hlas byl tichý a výhrůžný. Corbec ten tón dobře znal.

„Gaunte...“ zamumlal Gilbear, aniž by přestal mířit na Corbeka.

Kolem komisaře se shromáždili další Duchové se zbraněmi připravenými ke střelbě.

„Tipoval bych to na pat,“ poznamenal Corbec ze země. Gilbear ho nakopl. Pistolí přitom stále mířil na jeho hlavu a očima upřeně sledoval Gaunta.

„Schovejte tu zbraň, majore Gilbeare.“ Ze šera vystoupila inkvizitorka Lilith s kuklou přetaženou přes hlavu. Její slova podtrhovalo dunivé burácení hromu.

Gilbear mávl rukou a schoval pistoli do pouzdra.

„Pomozte plukovníku Corbekovi vstát,“ dodala Lilith bezchybným, archaickým dvorním dialektem.

Gaunt stále nespouštěl Gilbeara z mušky.

„Vy také, komisaři. Schovejte prosím svou zbraň.“

Gaunt neochotně spustil ruku s pistolí.

„Inkvizitorko Lilith.“

„Zase se potkáváme,“ řekla a odvrátila se. Její postava, zahalená v kápi, naháněla hrůzu.

Gilbear podal ruku Corbekovi a pomohl mu na nohy. Když se plukovník postavil, jejich pohledy se na okamžik setkaly. Gilbear měl výhodu několika centimetrů výšky a jeho široká ramena, opatřená masivními kryty, zastiňovala Corbekovu řeznickou postavu. Tanithský plukovník měl ale výhodu v celkové hmotnosti.

„Omlouvám se,“ zasyčel Gilbear Corbekovi do tváře.

„Omluva se přijímá, Šlechtici... až do příštího setkání.“

Když Gaunt procházel kolem Gilbeara k Lilith, vyměnili si s majorem nevraživé pohledy. Ani jeden z nich nezapomněl na Voltemand.

„Inkvizitorko Lilith,“ zvýšil Gaunt hlas, aby ho bylo přes kakofonii bouře slyšet,, je tohle náhoda, nebo jste mě našla díky svým psykerským schopnostem?“

Lilith se otočila a podívala se na Gaunta přimhouřenýma očima. „Co si myslíte, Ibrame?“

„Co si mám myslet, inkvizitorko?“

Na její bledé tváři, skrápěné deštěm, se objevil nepatrný úsměv. „Ve válečné zóně zuří bouře vyvolaná nějakým psy-kerem, která zastavila náš útok na nepřítele.“

„To ale není nic, co bych už sám nevěděl.“

„Kde je vaše třetí četa?“

Gaunt pokrčil rameny. „Třeba mi to řeknete vy. V tomhle pekle nefunguje rádiové spojení.“

Lilith mu ukázala na svítící číslici na svém datatabletu. „Jsou přímo tady, podle posledních hlášení. Řekněte mi, nemyslíte si, že to je zajímavé?“

„Co?“

„Milo... Ano, dokázal uspokojivě odpovědět na mé otázky, ale přesto - přijde mi to zvláštní.“

„Co vám přijde zvláštní, inkvizitorko?“

„Chlapec podezřelý z toho, že disponuje psykerskými silami a jemuž jste udělil vojenskou hodnost, který byl ve chvíli, kdy bouře vypukla, v jejím středu.“

„Brin Milo s tím nemá nic společného.“

„Opravdu? Jak si můžete být tak jistý?“

Gaunt mlčel.

„Co víte o psykerech, komisaři? Povězte mi, co o nich vlastně víte? Mluvil jste s nimi? Pozoroval jste, jak dospívají, jak se jejich schopnosti rozvíjejí? Chlapce, nebo dívku, kteří nikdy neprojevovali žádné známky nadání, aby se z ničeho nic stali vším, čeho se obáváme?“

Gaunt stále mlčel. Nelíbilo se mu, kam inkvizitorka směřuje.

„Já jsem to viděla, Ibrame. Neočekávaný rozvoj necvičených sil, náhlou erupci aktivity. Nemůžete s jistotou vědět, že se totéž teď neděje s Milém."

„Neděje. Vím, že ne."

„Uvidíme. Koneckonců, proto jsem tady."

Rawne hleděl dolů z úzkého okna v silné, kamenné zdi, do které se zvenčí opíral noční déšť a silný vítr. Venku zahlédl ohně. Nebyly to ale už ty uklidňující řady táborových ohňů na Polích založení. Temná obloha hrozila zavalit zemi. Ta-nith se řítila do záhuby. Veškeré jeho pochybnosti rozptýlily výstražné světlice, které ani ne před třemi minutami viděl vzlétnout nad stromy a pomalu klesat dolů.

Rawne si přitiskl čerstvě vydaný laser k hrudi. Alespoň si na něj trochu zvykne, než zemře.

„Co se děje, pane?" zeptal se vojín Caffran. Rawne přemohl nutkání začít na něho křičet. Ten chlapec byl v boji poprvé. A Rawne byl jediným přítomným důstojníkem.

„Planetární útok. Nepřítel nás napadl, zatímco jsme se ještě shromažďovali."

Někteří z ostatních členů jednotky tiše zaúpěli.

„To je náš konec," naříkal Larkin. Feygor ho ukáznil ranou do ledvin.

„Tak už dost!" vyštěkl Rawne. „Nevzdáme se Tanith bez boje! Kromě toho určitě nejsme jediná jednotka uvnitř kurfiřtova paláce! Naší povinností je chránit kurfiřta."

Odpovědí mu bylo souhlasné bručení a přikyvování. Byla to zoufalá volba, ale zdála se být jedinou správnou. Všichni to tak cítili.

Feygor znovu vyzkoušel interkom. „Pořád nic. Všechny kanály jsou hluché. Musejí nám rušit spojení."

„Zkoušej to dál. Musíme najít kurfiřta a vytvořit jednotnou obrannou linii."

Brinu Milovi se točila hlava. Všechno mu to připadalo tak neskutečné. Říkal si ale, že to je jenom šokem z rychlého vývoje událostí.

Samotná myšlenka, že Tanith navždy opustí, byla dost stresující. Všichni muži byli poslední dny dost podrážděni. A teď... tahle noční můra.

Přesně tak. Noční můra. Pokroucená realita, kdy některé věci byly jakoby zastřené, a jiné naopak zřetelné a až přehnaně ostré.

Nezbýval čas na to uklidnit rozjitřené nervy. Kamennou chodbou se začala rozléhat střelba a dávivé zvuky plamenometů. To mohlo znamenat pouze jediné: nepřítel získal přístup do paláce.

Muži si našli kryty podél stěny a střelbu opětovali.

„Za Tanith!" křičel Rawne. „Dokud je naživu!"

Eon Kull, Prastarý, s leknutím procitl. Vyrazil ze sebe zvířecí skřek bolesti. Zjistil, že leží na vyleštěné kamenné podlaze Vnitřního prostranství. Na okamžik si nemohl vzpomenout, kým nebo čím vlastně je.

Paměť se mu ale pomalu začala vracet, jako zrnka písku propadávající hrdlem přesýpacích hodin. Ztratil vědomí a zůstal tady ležet, neobjevený, ve svém deliriu.

Sotva dokázal vstát. Ruce se mu třásly; paže i nohy měl zesláblé vyčerpáním. Z nosu a úst mu tekla krev. Cítil, jak mu srdce a plíce v hrudním koši šelestí a pískají jako umírající ptáci v kleci.

Musel si vzít hůl. Byl jeho pokus úspěšný?

Všechny spirituální kameny pohasly. Fuehain Falchior ležela tichá a nehybná ve své pochvě. Kousky kostí popsané magickými runami se válely roztroušené po podlaze, jako kdyby je někdo rozkopal. Některé rudě žhnuly a doutnaly jako železo v taviči peci. Ostatní se proměnily v hromádky načechraného popela.

Eon Kull si nad tou spouští povzdechl. Klekl si na zem a začal sbírat úlomky, které ho pálily do prstů. Co se to ve jménu Vaula, boha kovářů, stalo? Co to provedl? Nepochybně si ukousl příliš velké sousto, to bylo jisté. Zradil ho jeho věk a slabost. Proto ztratil kontrolu, ale jenom na jednu nebo dvě sekundy. Co to rozpoutal? Co to u svatého Asuryana provedl?

Jeho vyčerpaná mysl vycítila návrat Muon Nola do Vnitřního prostranství. Takhle ho nemohl, nesměl vidět. Eon Kullovi se podařilo sebrat poslední zbytky sil a posadit se zpátky na trůn. Pouzdro s popelem a úlomky kostí si připnul k pasu. V kloubech mu hlasitě praskalo. V ústech cítil krev, točila se mu hlava.

„Lorde Eon Kulle? Jste... v pořádku?"

„Jsem jenom unavený, nic víc. Jaká je situace?"

„Vaše... bouře... je obrovská. Je mnohem divočejší, než jsem si představoval."

Eon Kull se zamračil. Jak to Muon Nol myslel? Nemohl mu dát najevo, že neví, co si má o jeho slovech myslet. Musel mu nahlédnout do duše a sám se přesvědčit. Jeho mysl ale byla tak slabá a vyčerpaná.

„Cesta musí být okamžitě zavřena. Bouře nebude trvat věčně."

Muon Nol padl na kolena a udělal formální prosebné gesto. „Pane, zapřísahám vás ještě jednou, naposledy, nechtějte, abychom tady Cestu opustili. Nechte mě poslat na Dolthe pro posily. S exarchy, se samotným velkým Avatarem, se jim můžeme postavit a—"

Eon Kull slabě zavrtěl hlavou a pokynul mu, aby vstal. Byl rád, že díky helmě, kterou měl na hlavě, nemůže Muon Nol vidět krev, která mu z nosu stékala přes vyschlé rty. „A já ti naposledy říkám, že to není možné. Nic víc už pro Dolthe udělat nemůžeme. Jsme obklíčeni. Máš vůbec představu o síle nepřátelského vojska tady na Monthaxu?" Eon Kull se předklonil a holou rukou se dotkl Muon Nolova čela, aby vyslal kolísavý mentální impulz, obsahující informaci o obrovském množství nepřátel, jak je vycítil. Muon Nol ztuhl a otřásl se. Pak sklopil pohled.

„Chaos nás nesmí přemoci. Nesmí získat přístup k Síti cest. Naši Cestu tady musíme ihned uzavřít, tak jak jsem si přál.“

„Rozumím,“ přikývl válečník.

„Jdi a dohlédni na závěrečné přípravy. Až bude všechno hotovo, přijď sem. Doprovodíš mě do Horního prostranství. Tam vyčkám příchodu svého konce.“

Když Eon Kull znovu osaměl, protáhl svou mysl ve snaze proniknout za stěny Vnitřního prostranství a nahlédnout do vnějšího světa. Byl ale příliš slabý. Opravdu se tolik vyčerpal? Jak Muon Nol myslel svá slova, když se zmiňoval o jeho bouři?

Nejistým krokem přešel Eon Kull na druhou stranu Vnitřního prostranství a otevřel víko křišťálové skříňky u zdi. Uvnitř byl spálený prach a hedvábné sáčky. Většina jich byla prázdných, ale několik málo jich bylo stále ještě plných. Prastarý vzal jeden do ruky a vyndal ho ven. Kouzelná hůlka mu z ochranného váčku sama vklouzla do ruky. Byla teplá a jemně pulzovala; jedna z posledních, které si nechal. Pomalu se dobelhal zpátky k trůnu. S úlevným povzdechem se posadil a přitiskl si hůlku na prsa. Modlil se, aby byla dost silná a dokázala usměrnit a soustředit jeho ubývající energii. Pomalu se mu začínaly vracet zbytky sil a spirituální kameny zasazené do jeho zbroje a kamenného trůnu se znovu, se zdráhavým blikáním, začaly probouzet k životu. Alespoň většina z nich. Několik jich totiž zůstalo vyhaslých. Mnohé jenom matně poblikávaly.

Před očima se mu začaly objevovat mihotavé obrazy vnějšího světa, bouřícího a skučícího. Konečně se obraz ustálil.

Viděl bouři, obrovskou a strašlivou bouři. V duchu se proklel. Měl si uvědomit, že je příliš slabý, než aby dokázal ovládnout takovou magii. Přál si sice bouři vyvolat, ale jenom proto, aby jí zakryl své lstivější a složitější iluze. Ale v důsledku stresu upadl do bezvědomí a ztratil nad bouří veškerou kontrolu.

Rozpoutal warpovou bouři, katastrofickou sílu, která nyní zuřila bez ohledu na jeho vůli. Byla příliš silná, než aby dovolila lidem nepozorovaně se přiblížit natolik, aby na ně mohly zapůsobit iluze, s jejichž pomocí by je využil ke svému záměru, jak původně plánoval. Místo toho je rozprášila a zahnala na ústup.

Bezmocně zaklonil hlavu. Jeho poslední čin byl naprostým krachem. Vyčerpal veškeré své síly, spálil magické runy, zničil některé z duchů, kteří mu pomáhali, a výsledkem bylo tohle. Kaela Mensha Khaine! Elementární síla, která bez rozdílu ničila vše, co se jí připletlo do cesty. Zuřila jako bojový pes, jehož výcviku věnoval několik měsíců, aby v něm nakonec zvítězila nespoutaná divokost.

Ve tmě viděl několik slabých jisker, stopy hrstky lidí, kteří se dostali natolik blízko, aby se lapili do jeho iluzí. Bylo jich ale příliš, příliš málo.

Lord Eon Kull, Prastarý, čaroděj, se dal do pláče. Tolik se snažil. A selhal.

* * *

Už více než deset minut kráčel Mkoll přívaly deště, když se najednou zastavil. Překvapeně potřásl hlavou, jako kdyby nemohl uvěřit svým očím, a pak se vrhl do krytu odhaleného kořene stromu čnícího z bahna.

To není možné, říkal si. Musí to... musí to být nějaké šílenství.

Zvedl oči k bouřkové obloze, otřásl se a schoulil se do klubíčka. Celou dobu měl podezření, že nejde o přirozenou bouřku. Teď věděl, že si pohrává s jeho smysly.

Tohle je Monthax, Monthax, opakoval si dokola, znovu a znovu. Ne Tanith.

Tak proč strávil posledních dvacet minut tím, že se snažil dostat na farmu v tvrdodřevových lesích nad Hebanem, kde přebýval se svou ženou a syny?

Žilami se mu po celém těle rozlévala hořkost a bolest. Jako kdyby Eiloni znovu ztratil, i když věděl, že před patnácti lety zemřela na horečku. Jako kdyby znovu ztratil svou rodnou planetu, své syny.

Byl tak pevně přesvědčený, že pospíchá domů letní bouřkou z pastvin, kde se pásl jejich dobytek. Tak pevně přesvědčený, že má ženu, farmu a rodinu, ke kterým se může vrátit. Ve skutečnosti se ale škrábal k ruině a útočícím houfům nepřátel.

Jak se mohl nechat tak zmást? Co to bylo za kouzla?

Zvedl se ze země a znovu se vydal na cestu. Tentokrát ale mířil opačným směrem, kde, jak doufal, ho čekala imperiální fronta.

Na Lilithin příkaz se jednotka vydala zpátky do bouří sužované džungle. Inkvizitorka, těsně obklopená svou tělesnou stráží, kráčela za přibližně stejně velkou skupinkou Duchů, tvořenou pozůstatky první, druhé a sedmé čety, které velel Gaunt. Ranění byli odesláni do bezpečí.

Gilbear neustále protestoval. Jak proti dalšímu postupu, tak proti spolupráci s Tanithany. Lilith ale odmítala jeho výhrady s neskrývaným opovržením, které k majorovi pociťovala. Pokud by se její obavy naplnily, pak by to byla právě tak Gauntova věc jako její. A kromě toho, Duchové z míst, kam měli namířeno, přišli a věděli, co mohou očekávat. Navzdory bojovým zkušenostem elitní Volponské desáté brigády, kterými se její příslušníci tak rádi chlubili, dávala přednost větší bojové jednotce. Tu nyní tvořilo přibližně šedesát mužů, z nichž jedna polovina, kterou jí přidělil lord generál jako tělesnou stráž, patřila k těžké pěchotě a druhá, vedená svým charismatickým komisařem, k těm nejlepším špionům a záškodníkům v celé Imperiální gardě.

Už dříve ale prostřednictvím svého astropata požádala o posily. Thoth byl k jejím žádostem hluchý až do chvíle, kdy mu nastínila, o jak velkou hrozbu se jedná. Tou dobou už v jejich stopách, se zhruba hodinovým odstupem, postupovala armáda tvořená devíti stovkami Šlechticů, kterým velel maršál Ruas, a třemi stovkami roaneských Hloubkařů, vedených majorem Alefem a komisařem Jaharnem. Telepatická komunikace byla v zuřící bouři tak vysilující,

že za ni astropat zaplatil životem. Jeho tělo nechali ležet na místě, kde padl.

Poslat vojenskou jednotku zpátky do oblasti, ve které zuřila bouře a odkud se všechna ostatní vojska stahovala, se zdálo být naprostým šílenstvím. Omylem, který se vrchní velení snažilo napravit vysláním posil. Ale Lilith věděla, že bez ohledu na bouři a houfy válečníků Chaosu klíč k vítězství na Monthaxu leží právě ve středu této zóny. A možná také objekt jejího vlastního, osobního vyšetřování.

V čele jednotky postupoval Lerod. Přihlásil se dobrovolně. Entuziasmus z něho jenom sršel, což Gaunta poněkud znepokojovalo. Yael, jeden z členů Lerodovy sedmé čety, mu vyprávěl, jak Lerod na břehu potoka zázračně unikl smrti, což v něm vyvolalo přesvědčení, že se mu nemůže nic stát.

Gaunt se na chvíli zamyslel. S tím, že se člověk považuje za nezranitelného, se už setkal. Následky mohly být strašlivé. Rozhodně ale dával přednost tomu, aby Lerod vyzýval své štěstí v čele jednotky, než aby riskoval, že způsobí nějaké problémy uvnitř.

Kromě toho, Lerod byl vynikající voják. Jeden z nejlepších, nejschopnějších.

A nejen to... všichni Duchové, Corbeka nevyjímaje, jako by se nemohli dočkat, až se do smrtonosné bouře vrátí zpátky. Jako kdyby je tam něco přitahovalo. Málokdy viděl Gaunt své muže takto silně motivované.

A pak si najednou uvědomil, že i on sám se na návrat do neprostupné džungle, zachvácené zkázonosným běsněním živlů, těší. Nedokázal si to nijak rozumně vysvětlit a to ho znervózňovalo.

Lilithina brigáda vytrvale postupovala porostem a rozvodněnými potoky bičovanými větrem a deštěm. Rozbahněné údolí začalo postupně přecházet ve strmý svah deštného pralesa, rozkládajícího se nad zaplavenými močály.

Lilith poslala napřed několik mužů s lany, kteří měli ostatním usnadnit výstup. Corbec s Lerodem a s dalšími Duchy a Šlechtici šplhali bahnitým svahem vzhůru. Za sebou táhli provazy, které cestou uvazovali ke stromům. Oblohu nad jejich hlavami křižovaly blesky a kolem se rozléhalo neustálé burácení hromů. Nejvyšší stromy se zásahy blesků proměňovaly v obrovské hořící pochodně.

Brigáda postupovala vpřed, přidržujíce se lan, které před nimi natáhl předvoj.

Nahoře na svahu Corbec přivázal konec svého lana k pahýlu stromu a pak se spolu s ostatními postavil na hlídku, aby vyčkal příchodu hlavního voje. Jeden ze Šlechticů se na něho podíval a na tváři se mu objevil úsměv.

„Culcisi?“

„Plukovník Corbec!“

Corbec plácl mladšího muže po ramenním krytu. Druhý Šlechtic sledoval jejich přátelské chování s nedůvěrou.

„Kde že to bylo - na Nacedonu?“

„Na farmě. Jsem vám dlužen za záchranu života, plukovníku.“

Corbec vybuchl smíchy. „Jestli si dobře vzpomínám, bojoval jsi tu noc stejně tvrdě jako všichni ostatní, Culcisi!“

Mladý voják se usmál. Z okraje přilby mu do obličeje kapala voda.

„Takže ty ses dostal k Desáté brigádě?“ poznamenal Corbec a se zbraní namířenou do tmy osvětlované blesky si dřepl vedle Culcise.

„Váš zdravotník se o mně ve svém hlášení vyjádřil hodně pochvalně a komisař Gaunt se o mně zmínil v depeších. Pak jsem měl trochu štěstí na Vandamaaru a dostal jsem vyznamenání.“

„Takže je teď z tebe veterán? Člen elitní brigády Šlechticů? Nejlepší z nejlepších?“

Culcis se pobaveně zasmál. „Všichni jsme jenom vojáci, pane.“

Dva zástupy pomalu stoupaly vzhůru stráni podél provazů, proplétajíce se mezi mohutnými kmeny stromů a vodou nasáklou vegetací.

Půda byla lepkavá jako med, kyprá a napůl tekutá; bořili se do ní až do půli lýtek. Alespoň že je v tom nečase neobtěžoval hmyz.

Postupovali v palebné formaci zuřící bouří podél hlubokého údolí do džungle na náhorní plošině. Lilith dala pokyn k zastavení, aby mohla zkontrolovat jejich současnou pozici. Sotva vzala datatablet do rukou, silně se zablesklo a ozvala se ohlušující rána.

Blesk uhodil do dvacet kroků vzdáleného stromu, který explodoval v mračnu dřevěných třísek. Dva Šlechtici byli zasaženi elektrickými výboji a další dva, spolu s jedním Tanithanem, se proměnili v živé jehelníčky.

Jak se major Gilbear snažil uskočit z dosahu letících třísek, vrazil do Lilith. „Musíme se vrátit, inkvizitorko! Tohle je šílenství!“

„Je to nutné, majore,“ opravila ho a vrátila se pohledem k datatabletu. Gaunt stál po jejím boku. Srovnávali si data na svých přístrojích a do obrazovek jim bušil déšť.

„Tady je vaše třetí četa,“ řekla Lilith.

„Spíš bych řekl, že je to její poslední pozice, kterou jste zaznamenali před příchodem bouřky,“ opravil ji Gaunt. „Byli v jejím středu, ale dokážete opravdu určit, kde jsou teď? Nebo kde jsme my?“

Lilith tiše zaklela. Komisař měl pravdu. Byli odříznuti od signálů orbitálního lokátoru a bouře rušila funkce všech vyhledávačů a šifrantů. Museli se spoléhat pouze na svou paměť. A ta se nezdála být právě nejspolehlivější.

Gaunt odvedl inkvizitorku kousek stranou, aby je Gilbear nemohl slyšet. „Moji muži jsou těmi nejlepšími průzkumníky v celé Gardě, ale tady jsou dezorientovaní. Tahle bouře nějakým způsobem ovlivňuje jejich smysly. Nejsem si jistý, jestli se nám podaří najít cestu k poslední zaznamenané pozici třetí čety.“

„Co tedy navrhujete?“

„Nevím,“ odpověděl Gaunt popravdě, aniž by uhnul pohledem. „Ale jestli budeme pokračovat dál, nejsem si jistý, že se nám podaří najít cestu zpátky...“

„Pane! Komisaři!“ ozval se Raglon, spojovací důstojník. Seběhl po rozbláceném svahu ke Gauntovi a podával mu

sluchátka.
„Třetí četa, pane! Podařilo se mi zachytit jejich komunikaci! Signál je nezřetelný, přerušovaný, ale je to major Rawne a jeho muži. Jsem si tím jistý. Vypadá to, že narazili na nepřítele."
Gaunt si vzal sluchátka a chvíli poslouchal. „Můžeš zjistit, kde přibližně jsou?"
Raglon zavrtěl hlavou. „Ta bouře všechno ruší, pane. Nemám jak určit, odkud ten signál přichází. Je to... jako kdyby nebyli nikde, a zároveň všude."
„Nesmysl!" vyštěkl Gilbear, vytrhl sluchátka Gauntovi z ruky. Chvíli si hrál s číselníky na Raglonově vysílačce, aby nakonec bezmocně zaklel a strhl si sluchátka z hlavy.
„Zkus s nimi navázat spojení," řekl Gaunt Raglonovi. „Opakovaný signál, v širokém rozsahu."
„Obsah zprávy?" zeptal se Raglon.
„Gaunt třetí tanithské četě. Udejte stav a pozici."
Raglon zprávu odeslal. „Nic, pane, zkusím to znovu... Počkejte! Mám odpověď! ‚Pozice: kurfiřtův palác, Tanith Magna. Zadní voj.' „
„Cože?" Gaunt znovu popadl sluchátka. „Rawne! Rawne! Odpověz!"

Třetí četa se usadila v místě, kde se chodba, křižovaná laserovými paprsky divoké přestřelky, zatáčela. Ze sluchátka Rawneho náhlavní komunikační soupravy se ozval Gauntův hlas.
„Zkus to znovu," křikl na Whelna, obsluhujícího vysílačku.
Rawne začínal Gaunta, svého nového velitele, kterého k nim poslali Císař ví odkud, nenávidět. Kde sakra vězí?
Wheln přerušil jeho pochmurné myšlenky. „Zpráva od Gaunta, pane! Máme se stáhnout a sejít se s ním na těchto souřadnicích."
Rawne se podíval na vytištěnou zprávu, kterou mu Wheln podal, a pak ji zahodil. Nedávalo to smysl. Gaunt jim přikazoval, aby opustili palác i město.
„Dej to sem!" křikl na Whelna a vzal si sluchátka.

„Pane?" Raglon podával sluchátka Gauntovi. „Nerozumím tomu..."
Komisař si je přiložil k uchu a poslouchal.
„...teď nevzdáme... nenecháme Tanith padnout! K čertu s vámi, Gaunte, jestli si myslíte, že se vzdáme svojí planety!"
Gaunt spustil ruku se sluchátky dolů.
„Zešílel," řekl tiše. „Musel zešílet..."

Mkoll se vytrvale prodíral džunglí a neustávajícím deštěm dál. Soustředil se na realitu a ignoroval touhy, které mu rezonovaly v hlavě. Domů, k vlastním liniím... dokáže to...
Strom za jeho zády zasáhl laserový paprsek. Ohlédl se přes rameno a dal se do běhu.
Přímo před ním se objevil nepřátelský válečník. Mkoll mu jednou z pistolí ustřelil hlavu.
Ze všech stran se k němu sbíhali další a další.
Další laserové paprsky zvedly ze země obláčky listí a plevele. Mkoll se přikrčil. Dva výstřely napravo, dva nalevo. Zásah, pokroucené tělo padající do bláta. Vyskočil a znovu se dal do běhu.
Další střela jen těsně minula jeho hlavu a srazila ho do bláta. Pokusil se zvednout, ale byl pomalý a otřesený. Bahno se na něj lepilo a bránilo mu vstát.
Čísi silná ruka ho popadla za rameno a vytrhla ho z objetí bláta, které hlasitě mlasklo. Polibek na rozloučenou.
Mkoll hleděl do tváře smrti, bledého obličeje nepřátelského vojáka. Bez míření ho zastřelil. Narovnal se a současně výstřelem z obou pistolí ustřelil kolena dalšímu válečníkovi, který se k němu blížil.
V dešti a hromobití začal Mkoll jako šílený střílet kolem sebe po temných stínech objevujících se mezi stromy.
Další paprsek se zlehka dotkl jeho boku a zanechal na něm popáleninu. Mkoll si klekl na jedno koleno a pokračoval ve střelbě, obě zbraně nastavené na maximální výkon. Nalevo i napravo padali mrtví nepřátelé. Pak si všiml, že z uloupené pistole začíná unikat inertní plyn. Zahodil ji.
Právě když se chystal dobít svou standardní pistoli, vrazila do něj mohutná postava a srazila ho k zemi. Obrovský válečník Chaosu se nad ním tyčil s bajonetem připraveným zasadit smrtelnou ránu.
Chvíli spolu v bahně zápolili, než se Mkollovi díky jeho obratnosti podařilo útočníka ze sebe shodit.
Bajonet prolétl vzduchem a s nepříjemným zvukem kovu narážejícího do kosti zasáhl Mkolla do levého kolena a přeťal mu vazy. Tanithský průzkumník se zapotácel a upadl na zem.
Válečník se na něho s roztaženýma rukama a vražedným skřekem okamžitě vrhl.
Oba se teď váleli po zemi a tloukli do sebe jako zběsilí. Mkoll nemohl dosáhnout na tanithský nůž, který měl za pasem, ale podařilo se mu uchopit bajonet, jenž zůstal uvězněný v jeho koleni, a vytrhnout ho.
Zdrcený žalem nad ztrátou Eiloni a zlostí nad nespravedlností života se Mkoll rozmáchl a zabodl bajonet do útočníkova boku. Opakoval to dvakrát, třikrát, čtyřikrát, dokud tělem bestiálního válečníka neprojela smrtelná křeč.
Mkoll se vyprostil zpod mrtvoly. Koleno mu krvácelo tak silně, že to ani vytrvalý liják nedokázal smýt.
S námahou se zvedl ze země. Jedinou jeho zbraní teď byl bajonet, který držel v ruce. Cítil, jak mu společně s krví ubývají síly. Na prochladlé poraněné noze ho hřála vlastní teplá krev. Koleno nefungovalo tak, jak by mělo. Útočníci znovu začali pálit. Laserové paprsky očesávaly větve ze stromů a vybuchovaly v oslnivých květech.
Jeden z paprsků, který se odrazil od kmene nedalekého stromu, ho zasáhl do zad. Mkoll se skácel obličejem do bahna. Otřesený zůstal ležet na zemi. Nemohl se nadechnout. Do úst i nosu se mu dostávalo bláto.
Potom ale pocítil zvláštní nutkání, které mu pomohlo se vzpamatovat.

Eiloni. Stála nad ním, stejně bledá a krásná, jako když jí bylo dvacet.
„Co tam dole děláš? Co budou mít chlapci k večeři, manželi?“
Zmizela stejně rychle, jako se objevila. To už ale byl Mkoll znovu na nohou, aby se postavil prvnímu z nepřátel, kteří se na něho hnali. Na nohou a odhodlaný.
Navzdory agónii bolesti, kterou mu popálenina na zádech způsobovala, si Mkoll s prvním útočníkem poradil holýma rukama. Zlomil mu vaz, polámal žebra a rozbil lebku.
Vytrhl mrtvému laser, otočil se, přepnul zbraň na dávky a jedinou salvou pokosil vlnu válečníků, kteří ho chtěli napadnout zezadu.
Pořád ještě kolem sebe naslepo střílel do noci, energetický zásobník laseru téměř vyčerpaný a tři tucty pobitých nepřátel u nohou, když ho našel Corbec.

Gaunt kolem rozestavil hlídky, aby zdravotníci mohli Mkolla v klidu ošetřit. Bouře nepolevovala. Stromy se prohýbaly pod nápory silného větru a téměř horizontálního deště.
Lilith, Gilbear a Gaunt byli u toho, když vojín Lesp otevíral polní lékárničku, aby ošetřil popáleniny a řezné rány, jimiž bylo Mkollovo tělo doslova poseto. Průzkumníkova hlava byla ovázaná vrstvou obvazů a probodnuté koleno zafixované.
„Je to houževnatý starý pes,“ poznamenal Corbec, který se postavil vedle komisaře.
„Nikdy mě nepřestane překvapovat,“ odpověděl mu Gaunt šeptem.
Lilith se na něj podívala, ve tváři měla vepsanou otázku. Gaunt věděl, co se chce zeptat: jak se mu podařilo přežít?
„Ztrácíme čas,“ řekl najednou Gilbear. „Na co čekáme?“
Gaunt se k majorovi vztekle otočil, ale Lilith se stačila mezi oba muže postavit.
„Majore Gilbeare. Pořád jste velitelem mé tělesné stráže?“ „Ano, paní.“
„Připadly vám nějaké nové povinnosti od chvíle, kdy jste byl tímto úkolem pověřen?“
„Ne, paní.“
„Tak laskavě zmlkněte a rozhodování o dalším postupu nechte na komisaři a na mně.“
Gilbear se na místě otočil a odešel zkontrolovat hlídky.
Corbec za majorem vyplázl jazyk a vydal vulgární zvuk. Gaunt se ho za to chystal napomenout, když si všiml, že se Lilith směje.
„To je ale namyšlený osel,“ řekla.
„To ano,“ přisvědčil komisař.
„Nechtěl jsem být nezdvořilý, inkvizitorko,“ řekl rychle Corbec.
„Ale ano, chtěl,“ usmála se Lilith.
„No, ano, asi máte pravdu,“ zabručel Corbec rozpačitě.
„Zkontrolujte prosím hlídky, plukovníku,“ řekl Gaunt tichým hlasem.
„Ale ty už šel zkontrolovat major.“
„A vy mu věříte?“ zeptal se Gaunt.
„Ne. V jeho momentálním stavu ne,“ zašklebil se Corbec, zasalutoval komisaři, vysekl přehnaně hlubokou poklonu inkvizitorce a odspěchal do tmy.
„Omluvte prosím mého zástupce. Způsob jeho velení je neformální a energický.“
„A funguje?“ zeptala se Lilith.
„Ano, ale... ano. Corbec je tím nejschopnějším důstojníkem, se kterým jsem kdy pracoval. Muži ho milují.“
„Chápu proč. Má charisma, odvahu. Přiměřenou dávku zdravé neúcty. Colm je velmi atraktivní muž.“
Gaunt se zarazil a podíval se směrem, kterým Corbec před chvílí zmizel.
„Opravdu?“
„No jistě. V tom mi můžete věřit.“ Lilith obrátila pozornost zpátky ke Mkollovi. „Takže váš nejlepší průzkumník, postřelený a potlučený, se k nám vrátil přímo ze středu bouře.“
„Ano.“ Gaunt si odkašlal. „Mkoll je po všech stránkách nejlepší. Vypadá to, že prošel peklem a vrátil se zpátky.“
„U Fetha... výstižná slova. Pokud vám to nebude vadit, budu je používat.“
Gaunt byl zmatený. „Vadit? Já...“
„Co se děje?“
Gaunt měl najednou velmi přesnou a živou představu, co přesně se děje. Cítil, jak ho Lilith přitahuje. „Já... nejsem si jistý.
„Ale ano, jste.“
Do nedalekého stromu udeřil blesk. Šlechtici se s křikem rozutekli do krytu. Ta rána na Gaunta zapůsobila jako facka. Jeho mysl byla najednou čistá, střízlivá.
„Nezkoušejte na mně ty svoje triky, inkvizitorko,“ zavrčel vztekle.
„Nevím, o čem mluvíte.“
„Ale ano, víte to moc dobře. Snažíte se ve mně vzbudit žárlivost vůči Corbekovi. A ty představy, které jste mi vysílala. Feth je jedno z tanithských stromových božstev. Ne nějaký barbarský eufemismus. Budu pracovat s vámi, ale ne pro vás.“
Lilith se pousmála a zvedla ruce. „Máte pravdu. Omlouvám se vám, Gaunte. Jsem zvyklá vytvářet si spojence tam, kde je nemůžu získat dobrovolně. Využívám svých schopností, abych ostatní přiměla pomáhat mi. Řekla bych, že to je tím, že nejsem zvyklá na spolupracující partnery.“
„Těžký je úděl inkvizitorů. A já jsem se domníval, že komisaři jsou osamělí.“

Podívala se mu do očí a na bledé tváři sejí znovu objevil úsměv. Gaunta napadlo, jestli to není jen další z jejích uskoků, ale zdál se být upřímný.

„Oba dva potřebujeme najít a zastavit zdroj tohohle běsnění," řekl a rozmáchl se rukou kolem. „Cílem nás obou je vítězství. Budu vám mnohem lepším spojencem, pokud nad sebou budu mít plnou kontrolu, než kdybyste na mně zkoušela svoje čáry."

Přikývla. „Cílem nás obou je vítězství," zopakovala jeho slova. „Ale to není všechno, co chci," dodala tajemně.

Gaunt se chtěl zeptat, jaké jsou její další cíle, když se Lilith najednou otřásla, stáhla si kapuci a rukou si prohrábla své jemné vlasy. Až teprve teď si komisař všiml, jak vypadá unaveně.

„Tahle bouře... musí to být pro vás opravdu těžké, nemám pravdu?"

„Jsem na pokraji svých sil, Ibrame. Warp je všude kolem mě, snaží se mi proniknout do mysli. Omlouvám se za to, co jsem na vás zkoušela. Byla jsem zoufalá."

Gaunt k ní přikročil blíž. „Říkala jste, že si ráda vytváříte spojence tam, kde je nemůžete získat dobrovolně. Proč jste na Gilbeara tak tvrdá?"

Usmála se. „Děláte si legraci? On to miluje. Jsem jeho ideál, mocná žena, která mu rozkazuje. Tolik po mně touží, že je ochoten pro mne zemřít."

Gaunt se neubránil smíchu. „Jste nebezpečná žena, inkvizitorko Lilith."

„Budu to brát jako kompliment."

„Jenom mi slibte, že tuhle základní taktiku nepoužijete taky na mně."

„Slibuji," řekla. „Nemyslím si, že by to bylo nutné."

Gaunt si najednou uvědomil, jak dlouho hledí Lilith do očí. „Promluvme si s Mkollem."

„Udělám to."

„Ne," opravil ji. „Uděláme to spolu."

* * *

Gilbear obcházel hustým deštěm hlídky. Ve vlhkém šeru se ozývaly skřeky a šustění neviditelných obojživelníků. U skupinky stromů na levém boku narazil na dva tanithské Duchy, kteří se právě snažili zapálit si cigarety pomocí navlhlého křesadla.

Gilbear po nich bez váhání skočil. Prvního kopl do břicha a druhého srazil pěstí na záda.

„Co to má znamenat?" zuřil. „Držíte hlídku? Ne! Jenom tady hulíte a žvaníte!"

Jeden z vojáků se snažil protestovat a Gilbear ho znovu nakopl. Do tváře. Když upadl na zem, přidal další kopance do žeber a ledvin.

„Kolem se to hemží nebezpečnými parchanty a vy se ani neobtěžujete dávat pozor!"

Druhý Duch se pokusil svému druhovi, který ležel na zemi schoulený do klubíčka, pomoct. Gilbear k němu přiskočil a pěstí ho srazil k zemi, kde do něho začal kopat.

Na majorovo rameno dopadla čísi těžká ruka.

„I tady se to hemží nebezpečnými parchanty," řekl Corbec.

Vzápětí major praštil hlavou a roztrhl mu obočí. Následovaly dva údery pěstí na ústa a hrudník. Rána do hrudi se svezla po hrudním krunýři.

Gilbear se svalil do bláta, ale Corbeka strhl s sebou.

„Chceš si to rozdat, Duchu? Tak jen do toho!" zavrčel.

„Už dávno," souhlasil Corbec a udeřil Gilbeara pěstí do obličeje. „Dlouho jsem se na tuhle chvíli těšil. Tahle byla za Cluggana, mír jeho duši."

Gilbear skrčil nohy pod sebe, vykopl a přehodil si Corbeka přes hlavu. Duch dopadl na pařez. Do zad se mu zabodly ostré úlomky.

Gilbear byl okamžitě na nohou, ruce sevřené v pěst. Corbec rychle vyskočil ze země, aby se mu postavil. Když si odepínal plášť a odhazoval jej stranou, šlehaly mu z očí nenávistné blesky. Kroužili kolem sebe po rozblácené mýtině, bičováni větrem a deštěm. Voda jim smývala krev vytékající z ran. Úder a protiúder, následovaný řevem a novým výpadem. Oba vojáci, které Gilbear napadl, už stáli na nohou a povzbuzovali svého plukovníka. Brzy k nim přibyli další, Duchové i Šlechtici, kteří vytvořili kolem dvojice bojující v záři blesků kruh.

Gilbear byl boxer, volponský šampion těžké váhy se smrtícím pravým hákem a neuvěřitelnou schopností snášet rány. Corbec byl zápasník, trojnásobný přeborník kraje Pryze. Gilbear tančil na rozkročených nohou, rozdávaje zdrcující rány. Corbec stál přikrčený v zápasnickém střehu a snažil se vyhýbat jeho úderům.

Corbec se s řevem vyhnul majorovým pěstem a srazil protivníka dolů z krátkého svahu do řečiště zaplaveného přívalovou vodou. Přihlížející Duchové i Šlechtici poskakovali na břehu a hlasitě povzbuzovali zápasící důstojníky.

Jako prvnímu se podařilo vstát Gilbearovi. Kapalo z něho bláto a špinavá voda. Okamžitě se ohnal po svém sokovi, ale jeho pěst jen neškodně prosvištěla vzduchem. Corbec se vyhrabal z vody, obalený matně se lesknoucím bahnem, a udeřil majora do břicha. Druhou ranou trefil Šlechtice na bradu a Gilbear se skácel ve sprše stříbřitých kapek zpátky do vody.

Stále ale neměl dost. Vynořil se z vody jako velryba, s výkřikem tak hlasitým a divokým jako bouře, která mu burácela nad hlavou, a začal zasypávat Corbeka jedním úderem za druhým. Tanithský plukovník pod jeho zuřivým náporem krok za krokem ustupoval. Vousy mu barvila krev z rozbitých úst a zlomeného nosu.

Náhle se Corbec přikrčil, odrazil Gilbearův úder a vrazil do majora ramenem, takže ho znovu srazil do vody. Pak si robustního Šlechtice přehodil přes rameno, zatočil se s ním a v dokonalém zápasnickém chvatu jím praštil po zádech do vody. Bez zaváhání využil toho, jak byl Gilbear pádem otřesený, a začal ho zpracovávat tvrdými kopanci.

Vojín Alhac, Šlechtic, nadšeně tleskal, dokud si neuvědomil, že jeho strana prohrála. Právě se chystal vylít si zlost na jásajícím Tanithanovi po svém boku, když si všiml, že se křoví vlevo od něj rozvlnilo.

Alhac ztuhl. Stejně tak i Duch, kterého se před okamžikem chystal napadnout.

Něco černého a odporného vyskočilo z houští do světla blesků.

Alhac byl v mžiku roztrhán na kusy kouřícího masa. Vzápětí potkal stejný osud i Ducha. Během následujícího okamžiku byl z kůže stažený další Šlechtic. Ostatní muži, kteří povzbuzovali své důstojníky ze břehu potoka, se v panice rozutekli na všechny strany.

„U Fetha!“ zaklel Corbec, když zvedl hlavu.

„Co je?“ zeptal se Gilbear, který se vynořil z vody vedle něj.

„Tamhle!“

Stvůra, která se vynořila z podrostu džungle, vypadala jako pes. Pokud by ovšem pes mohl být velký jako kůň. Pokud by se ovšem kůň mohl pohybovat stejně rychle jako pták. Před nimi stál rudě zbarvený čtvernožec s prohnutými zády a končetinami se třemi klouby. Vypadal jako stažený z kůže, jen místy byl porostlý chuchvalci srsti. Měl masivní, krátkou a tupou lebku, jejíž spodní čelist vystupovala před horní. Z obou čelistí trčelo několik řad trojúhelníkových zubů. Stvůra z psychoprostoru, vypuštěná do bouře a zabíjející pro Chaos.

„U Fetha!“ odplivl si Corbec.

„U Vulpa!“ vyhrkl Gilbear.

Šelma seskočila do potoka a vyrazila k nim. Corbec i Gilbear se otočili a dali se do běhu. Utíkali řečištěm plným kořenů, seč jim síly stačily, vyjící stvůra jim ale byla v patách.

Obluda skočila na Gilbeara, strhla ho k zemi a ostrými drápy začala trhat jeho zbroj. Z ramenních krytů létaly kusy armaplasu. Gilbear se zmohl jen na bezmocný křik.

Corbec skočil nestvůře obkročmo na hřbet, chytil ji za hřívu, trhl jí hlavou dozadu a prořízl jí tanithským nožem hrdlo. Z rány vytryskla páchnoucí nachová krev. Obluda otevřela tlamu a začala výt a kňučet.

„Teď, Šlechtici, teď!“ křičel Corbec a ze všech sil držel příšeře hlavu v záklonu.

Gilbear si od opasku utrhl tříštivý granát a hodil ho příšeře do tlamy, rovnou do chvějícího se růžového hrdla.

Gilbear se přitiskl k zemi a Corbec se skutálel ze hřbetu obludy stranou.

V příštím okamžiku se ozval výbuch a oba muže zasypaly kusy páchnoucího masa.

Corbec se zvedl z tekutého bahna na dně řečiště. Podíval se na Gilbeara, který se s nepřítomným výrazem opíral o břeh potoka.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Corbec.

Gilbear přikývl.

„Je na čase, abychom uzavřeli příměří, co?“

Gilbear znovu přikývl. Oba dva, pokrytí vrstvou bahna a kusy shnilého masa, se malátně zvedli ze země.

„Příměří. Jo. Příměří...“ řekl stále ještě otřesený Gilbear. „Prozatím.“

„Ta zřícenina, pane, ta, co jsem ji tenkrát zahlédl. Znovu jsem ji našel.“ Mkollův hlas byl tichý a slabý. Namáhavě dýchal. Seděl na povaleném kmeni a střídavě upíjel z čutory s vodou a láhve se sakrou, kterou mu přinesl Bragg. Celý byl omotaný obvazy a pokrytý zaschlým bahnem. Gaunt seděl vedle něj a pozorně naslouchal. Zdálo se, že Mkoll má z Lilith trochu strach. Inkvizitorka jeho nervozitu vycítila a držela se zpátky, aby si Gaunt mohl se svým nejlepším průzkumníkem promluvit v klidu.

„Co to je za zříceninu?“ zeptal se Gaunt.

Mkoll pokrčil rameny. „Nemám tušení. Velká, stará, opevněná. Je tam val, který pravděpodobně nebude přírodního původu. Na to je příliš pravidelný. Vím jenom tolik, že kolem ní je víc nepřátelských válečníků než ovocných much kolem cukrové pasti.“

Mkollova slova Gaunta znepokojovala. Nejen že přesně věděl, co má průzkumník na mysli, ale před očima se mu vybavil živý obraz hmyzu s dlouhými tělíčky, houfujícího se kolem poháru se třpytivou tekutinou na verandě lesníkovy chaty. Hmyzu, který se vyskytoval pouze na Tanith. Hmyzu, který nikdy na vlastní oči neviděl.

„Kolik?“ naléhal.

„Nepočítal jsem je,“ zamumlal Mkoll. „Měl jsem plné ruce úplně jiné práce. Podle mého odhadu několik desítek tisíc. Možná víc, nejspíš jsem je ani všechny neviděl. Terén kolem je kopcovitý, hustě zarostlý. Klidně jich tam můžou být stovky tisíc.“

„O co jim jde?“ uvažoval Gaunt nahlas.

„Myslím, že nemáme jinou možnost než to zjistit,“ řekla tiše Lilith.

Gaunt vstal a podíval se na inkvizitorku. Její tvář zakrýval stín kápě natažené přes hlavu. „Než se začneme bavit o tom, jak je šílené poslat šedesát mužů proti dost možná statisícům nepřátelských vojáků, rád bych vám připomněl, že nedokážeme ani určit, kde ta zřícenina leží. Naše lokátory a auspex se podělaly a moji průzkumníci ani nedokážou rozeznat jeden směr od druhého. U Fetha, Mkoll je mým nejlepším průzkumníkem a sám přiznává, že ji našel jenom náhodou.“

Lilith přikývla. „Máte pravdu, tahle bouře je opravdový problém. Nevím, co dělat.“

„Mohl bych vás tam znovu dovést,“ ozval se za Gaunto-vými zády Mkollův zachmuřený hlas.

Gaunt se otočil a zkoumavě si ho změřil. „Určitě? Říkal jsi, že jsi pozici té zříceniny nedokázal určit.“

Mkoll se roztřeseně postavil na nohy. „To bylo poprvé. Já nevím... něco mi říká, že teď bych ji dokázal najít znovu. Cítím to v kostech. Bude to jako... jako hledat cestu zpátky domů.“

Gaunt se podíval na Lilith. „Zkusme to,“ řekla. „Zdá se, že šije Mkoll jistý, a já mu věřím. Pokud by byl odpor příliš

silný, můžeme se stáhnout.“

Gaunt přikývl. Právě se chystal zavolat Raglona a vydat nové rozkazy, když se bouří rozlehla exploze tříštivého granátu. O chvíli později se začalo ozývat sporadické, vzdálené praskání laserových paprsků, překrývající se s pronikavějšími zvuky pekelných pistolí. Gaunt tasil rotomeč a rozběhl se vzhůru strání.

Seržant Lerod posílal muže k hlídkám na východě.

„Lerode?“

„Pane! Z bouře se vynořují strašný věci, pane! Monstra! Nestvůry!“

Gaunt se zahleděl do temnoty džungle. Přímo před jeho očima se z rozeklaných blesků rodily ohavné stvůry. Ve vzduchu se vznášel zvrácený pach Chaosu. Zbraně Šlechticů a Duchů trhaly útočící obludy na kusy.

„Stvůry z psychoprostoru,“ procedila skrz zatnuté zuby Lilith, která se z ničeho nic objevila po komisařově boku. „Zplozenci této nesvaté bouře. Tupí, ale smrtelně nebezpeční.“

Ze tmy se vybelhal Corbec. Vypadal hůř než jeho uniforma. Posílal muže k hlídkám na západě, blíž ke středu dění.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Gaunt ostře, když uviděl stejně zřízeného Gilbeara v čele palebné formace Šlechticů.

„Trochu jsme se porvali,“ řekl Corbec. „Pak se ze tmy vynořila nějaká obluda.“

Gaunt nechtěl víc slyšet. Teď nebyl čas na nějaké kázání. Musel udržet jednotku pohromadě, semknutou. Aktivoval rádiové spojení. „Gaunt brigádě. Postup vpřed, poklusem. Bojová formace útočný klín. Tanithská první četa a polovina volponské jednotky v čele. Směr určuje průzkumník Mkoll. Všichni ostatní chrání křídla a týl. Podle inkvizitorky Lilith se válečníci Chaosu mohou kdykoli objevit kolem nás nebo mezi námi. Neváhejte okamžitě střílet. Seržante Lerode, vezměte si šest mužů, budete hlídat týl formace. Všichni velitelé potvrdí, že rozkazy přijali a rozumí jim.“

Následoval sled rychlých odpovědí. Raglon je všechny poslouchal ve sluchátkách radiokomunikační stanice a pak Gauntovi kývnutím hlavy potvrdil, že je celá brigáda s rozkazy srozuměna.

Gaunt ještě neskončil. Loajální a obětaví Tanithané mu jeho komisařské povinnosti v průběhu uplynulých let značně usnadňovali, ale teď se ocitli v hustém podrostu, vystrašení, a navíc promíchaní s vojáky, které neznali a nedůvěřovali jim. Morálka, disciplína - dvě nejdůležitější slova pro každého komisaře. Vzpomněl si na dobu svého výcviku, kterým prošel ve Schole Progeniu, na své začátky na válečném poli, kdy sloužil jako kadet pod Oktarem. Vzal si od Raglona mikrofon.

„Nebudu vám namlouvat, že nás čeká jednoduchý úkol. Je ale velmi důležitý. Důležitý pro úspěch Impéria na této planetě a dost možná pro úspěch celého křížového tažení. Zabráníme nepříteli v dosažení jeho cíle, i kdyby nás to všechny mělo stát život. Dnes bojujeme za Císaře. Bojujte, jako kdybychom stáli po jeho boku jako tělesná stráž. Braňte muže po své pravici i levici, jako kdyby byl samotným Císařem. Nevzdávejte se, nepolevujte v boji. Čeká na vás velké vítězství. A jestli ne vítězství, tak nehynoucí sláva statečné smrti při službě Zlatému trůnu Terry. Císař neopouští své věrné. Jeho ruka nás povede, jeho oči na nás budou dohlížet a po smrti si nás k sobě povolá, abychom se za Bránou věčnosti posadili po jeho boku. Za zaniklou Tanith, za mocný Volpone, za Císařovu Terru... vpřed!“

Celá brigáda vyrazila jako jeden muž vzhůru svahem, vstříc strmým kopcům. Země kolem nich se otřásala nápory zuřící bouře. Šlechtici i Duchové pro tu chvíli zapomněli na vzájemnou nevraživost, postupovali spolu bok po boku v dokonalém šiku. Gaunt se při pohledu na semknutou formaci neubránil úsměvu. Každou chvíli se ozývala laserová střelba předvoje, který za pochodu likvidoval monstra vynořující se ze tmy.

Lilith šla po Gauntově boku. Zpod pláště vytáhla plazmovou pistoli a rázným pohybem ji nabila. „Dobrý proslov,“ usmála se na Gaunta. „Dobře jste je motivoval. Oktar vás dobře vycvičil.“

„Jak vidím, tak jste si mě prověřila. Můj profil.“

„Jsem inkvizitorka, Gaunte. Co jste čekal? Pátrat a zkoumat je moje práce.“

„A po čem doopravdy pátráte tady na Monthaxu?“ zeptal se Gaunt bez okolků.

„Jak to myslíte?“

„Nejsem psyker, ale v lidech se docela vyznám. Tady jde o víc než o stíhání psykerských deviantů v našich řadách. Máte ještě nějaký jiný úkol.“

Lilith se na komisaře krátce usmála. „Nehledejte v tom žádnou záhadu, Ibrame. Prozradila jsem vám ho už na Svatosti. Bulledin nám ohlásil, že má podezření, že se na Monthaxu usadil nějaký mocný psyker. Původně jsme se domnívali, že se jedná o našeho nepřítele a že nás zde čeká psychoválka. Ale teď, ta zřícenina... Nepřítel projevil jasný záměr dostat se právě na tohle místo, zatímco nás zcela ignoruje. Pochopitelně každého musí napadnout otázka, proč tomu tak je. Logickou odpovědí je, že se v té zřícenině musí nacházet něco velmi cenného.“

„Něco, co způsobilo tuhle bouři?“

Lilith pokrčila rameny. „Nebo něco, co nepřítele přimělo ji vyvolat, aby tak zakryl svůj postup. Domnívám se ale, že váš odhad je pravděpodobnější.“

„A to je to, co chcete?“

„Je to moje povinnost, Ibrame. A nemyslím si, že bych musela tenhle pojem vysvětlovat jednomu z nejlepších komisařů Impéria.“

„Nesnažte se mě zmást lichotkami. Radši mi vysvětlete, co si představujete pod pojmem ‚něco velmi cenného‘.“

„Vzpomeňte si na Menazoid Epsilon. Říkala jsem vám, že jsem si pečlivě prošla váš profil. Jako inkvizitorka jsem mohla nahlédnout do některých hlášení s vysokým stupněm utajení. Vy víte, o co tam šlo.“

Gaunt zbystřil. „Máte na mysli technologii? Artefakty?“

Lilith přikývla. „Možná ano.“

„Starobylých lidských civilizací? Cizí?“

Lilith sáhla do kapsy a něco z ní vyndala. „Tohle Mkoll našel. Vytáhl to z kmene stromu na bojišti těsně předtím, než bouře vypukla. Řekněte mi, co si myslíte, že to je?“ vyzvala komisaře a natáhla k němu ruku. Na dlani se jí leskla kovová

hvězdice s ostrými špičkami. Gaunt si předmět prohlížel se zachmuřeným výrazem.

„Teď víte tolik, co já.“

Brigáda pokračovala v sevřeném šiku dál do údolí zastíněného korunami mohutných stromů, které skýtalo alespoň částečnou ochranu před bouří. Gaunt byl z vytrvalého deště a větru celý prokřehlý. Dobře si uvědomoval, že jeho muži na tom nejsou o nic lépe. Chůze hlubokou rozsedlinou, pod klenbou prastarých stromů, jejichž koruny, které bránily dešti proniknout dovnitř, se jim klenuly nad hlavami jako strop gotické katedrály, byla pro všechny nepředstavitelnou úlevou. Bouře tlumená hustým listovím zuřila vysoko nad jejich hlavami.

Gaunt dohnal Mkolla v čele formace.

„Pořád víš, kudy jdeme?“

Mkoll přikývl. „Jak jsem říkal, teď neztratím směr, ani kdybych chtěl.“

„Říkal jsi, že to je jako cesta domů,“ připomněl mu Gaunt.

Mkoll zavřel oči a na okamžik před sebou spatřil Eiloni, která mu kynula, aby se vrátil zpátky na farmu. Šeptem mu slibovala teplou večeři. Říkala mu, jak se na něj chlapci těší, až jim bude před spaním vyprávět jeden ze svých příběhů od táborových ohňů.

„Tomu nemůžete rozumět, komisaři.“

Příliv válečníků Chaosu se zastavil až ve chvíli, kdy těla jejich padlých chodbu zcela zatarasila.

Rawne zavelel k ústupu. Zavřeli za sebou masivní dvojité dveře a chodbu tak uzavřeli. Milo pomáhal Whelnovi dveře zavírat. Prsty se přitom dotýkal erbu tanithského kurfiřta, vyřezaného do jejich těžkých panelů vyrobených z tvrdodřeva. Zamrkal a na okamžik před sebou uviděl vyšší a užší dveře z leštěného onyxu, popsaného neznámými runami, kterým nerozuměl.

„Co je?“ zeptal se Wheln, který se opíral o dveře a namáhavě oddychoval.

Milo znovu zamrkal. Znovu se před ním objevily klenuté dveře tanithského typu, s jasně patrnými kurfiřtovými insigniemi.

Feygor s Mkendrikem uzavřeli dveře pomocí dlouhé petlice. Z druhé strany bylo slyšet tlumené výbuchy granátů a dávivé zvuky plamenometů, pomocí nichž se nepřítel snažil mrtvolami ucpanou chodbu uvolnit.

Všech osm Tanithanů bylo k smrti vyčerpaných. Až do dnešního dne nikdo z nich - snad s výjimkou Rawneho a Feygora - nevystřelil ze zbraně ve vzteku, nemluvě o zabíjení. Teď prodělali opravdový křest ohněm. Nedokázali ani spočítat, kolik nepřátel pozabíjeli.

Cown se opřel zády o zeď a sesul se do dřepu. Ztěžka oddechoval. „Jsme ztraceni?“ zeptal se. „Je Tanith ztracená?“

Rawne se k němu prudce otočil. V očích mu plál oheň. „Jsme naživu? Je Tanith naživu? Vstávej! Vstávej a hni sebou! Jenom ten zatracený cizák Gaunt může mít Tanith za ztracenou! Stáhnout se? Opustit ji? Co je tohle za velitele? Udělá z nás duchy bez vlastní planety!“

„Duchové...“ zamumlal Larkin, který se malátně opíral o protější zeď, s tváří a rameny přitisknutými k chladnému kameni. „Gauntovi duchové...“

„Co jsi to říkal?“ vyhrkl Milo. V uších mu hučela krev. Připadal si, jako kdyby se probouzel ze sna.

„Nevšímej si ho!“ přikázal mu Feygor. „Ten blázen to nemá v hlavě v pořádku. Kdyby neměl tak dobrou mušku, už dávno bych ho zabil.“

„Ne,“ začal Milo. „Tohle není správné... to...“

„Samozřejmě že to není správné!“ zavrčel mu Feygor do obličeje. Milo zamrkal, když mu na tváři přistála kapka sliny. „Impérium si přijde na Tanith pro muže, když je potřebuje, ale kde je teď, když Tanith potřebuje jeho pomoc? Klidně nás nechají pochcípat!“

Caffran Feygora od Mi la prudce odtáhl. „Tak zemřeme se ctí, Feygore! Se ctí, rozumíš!“ Z tváře mladého vojáka doslova sálalo vášnivé odhodlání. Myšlenky na Lariu mu nedávaly vydechnout. Jeho milovaná byla tam někde venku a on byl připravený bojovat a zabíjet tak dlouho, dokud tohle místo nezachrání a znovu se s ní nebude moci setkat.

„Caff má pravdu, Feygore,“ řekl Mkendrik. Wheln a Cown souhlasně přikývli. „Zemřeme, aby Tanith mohla žít!“

„A k čertu s nějakým cizáckým komisařem, který si myslí, že to bude jinak!“ odplivl si Cown.

Feygor se uklidnil, otočil se a přikývl. Obratně si vyměnil energetický zásobník svého laseru za nový.

Z přítmí chodby se vrátil Rawne. „Dole v chodbě jsem slyšel střelbu, asi tři sta kroků odsud. Vypadá to na další skupinku našich. Půjdeme jim na pomoc.“

Mkendrik přikývl. „Jdeme. Možná budou vědět, kde se ukrývá kurfiřt.“

„Kdyby se nám ho podařilo dostat do transportních doků, mohl by v nějakém člunu uniknout do bezpečí,“ dodal Cown.

Rawne přikývl. „Feygore, připrav tu pro ně nějaké překvapení.“

Feygor se zašklebil a vyndal z pouzdra několik náloží. Rychle a obratně je připevnil k petlici. „Jen co rozrazí dveře, rozbuška se aktivuje a celá chodba se jim sesype na hlavu,“ poznamenal.

„Jdeme,“ přikázal Rawne.

Milo se rychle rozběhl za ostatními, kteří už vyrazili dlouhou chodbou. Dusot jejich těžkých bot se rozléhal na kamenných dlaždicích. Milo si z celého srdce i duše přál, aby přišel na to, co se děje s... s realitou. Jiné slovo ho nenapadalo. S realitou nebylo něco v pořádku. Připadala mu neskutečná a zvedal se mu z ní žaludek. Musí to být těmi démony Chaosu, pomyslel si. Možná major Rawne věděl pr—

Milo se zarazil. Major Rawne? Na Polích založení před branami města Rawne nocoval spolu s ostatními vojáky. Byl jen pouhý vojín. Odkdy má důstojnickou hodnost, kdy byl povýšen?

Zapomněl jsem na něco? ptal se Milo sám sebe. Zapomněl jsem—

Znovu se mu před očima mihl krátký záblesk. Obraz... stísněné kabiny kosmické lodi. Rawne, Corbec, Milo. Delegace. Vysoký, silný muž s úzkým obličejem, kterým nemohl být nikdo jiný než komisař plukovník Gaunt, vstal, aby je uvítal. Jak mohl vědět, jak Gaunt vypadá? Nikdy ho neviděl. Slyšel Gaunta, jak výrazným a jistým hlasem povyšuje Corbeka na plukovníka a Rawneho do hodnosti majora.

Další sen?

Nebyl čas o tom přemýšlet. Byli už téměř na místě, kde zuřil boj. Přímo před sebou slyšel výstřely a křik.

To nejsou lasery, pomyslel si Milo, když stejně jako ostatní zpomalil a připravil si zbraň ke střelbě. Za poslední půlhodinu už slyšel dost výstřelů z laserů, aby poznal jejich charakteristické praskání. Tyhle výstřely byly děsivější, zesílené a rozdělené do ostrých dávek: připomínaly bzučení hejna vos.

Co to mělo být?

„Slyšíš to?“ zeptal se Larkina, který byl nejblíž a zrovna si upravoval nastavení noktovizoru na své dlouhé pušce. Do stropu chodby se zabodl paprsek namodralého světla zaměřovače.

„Co? Lasery na plný výkon? Jo... někdo má opravdu hodně práce.“

To nejsou lasery, pomyslel si Milo. To nejsou— Třetí četa v těsné formaci vyběhla zpoza rohu a ocitla se v rozlehlé audienční hale z tmavého, vulkanického kamene. Jednu ze stěn klenutého sálu lemovala rozbitá mozaiková okna, znázorňující anrothy, tanithské domácí a lesní duchy. Místnost byla plná lavic, z nichž většina byla rozbitá nebo převrácená. Na protější stěně visely doutnající cáry kurfiřtovy zástavy.

Zády k nim se za převrácenými lavicemi krčili tři tanithští vojáci a pálili z laserů do klenutého průchodu. Další a další válečníci Chaosu se snažili přes své mrtvé, jejichž těla zatarasovala průchod, proniknout dovnitř. Mezi troskami leželo nejméně pět mrtvých Tanithanů.

Bez váhání a zbytečných otázek se třetí četa postavila po bok svých bratrů a zapojila se do boje. Trojice Tanithanů, kteří halu doposud bránili, se po nečekaných posilách trochu překvapeně rozhlížela. Milo nikoho z nich nepoznával, přestože jeden z mužů, plukovník, byl snadno zapamatovatelný obr s hustou hřívou bílých vlasů zdobenou červeným pruhem. Na jeho dlouhé, aristokratické tváři bylo modré tetování kosy.

„Za Tanith! Za kurfiřta! Za Zemi!“ křičel Rawne, zatímco zběsile pálil po nepříteli.

Obrovitý plukovník na okamžik zaváhal. Pak se znovu začal věnovat obraně haly. „Jak říkáš,“ zaburácel melodickým hlasem s podivným přízvukem. „Za... Tanith!“

Muon Nol z jednotky Krutých mstitelů bránil zelený onyxový sál a sledoval, jak jeden za druhým padají jeho muži za oběť zbraním válečníků Chaosu, kteří se snažili proniknout dovnitř skrz kosočtverečný vchod pro modlitebníky, nad nímž byla pod hedvábnou standartou planety Dolthe vysoko do zdi zasazena růžice spirituálních kamenů.

Jediný kryt jim poskytovala změť lavic z psychoplastu, které kdysi byly uspořádány do řad. Většina z nich teď byla nepřátelskou palbou rozštípána na kusy nebo roztavena. Sál měl vysoká, nahoře zašpičatělá okna, na nichž byli mozaikou z průhledných kůstek vyobrazeni Asuryan, fénický král, Khaine, pán krve, Vaul, zmrzačený bůh kovářství, babice Morai-Heg, bohyně osudu, a panna Lileath, bohyně snů a štěstí. Všechny postavy byly zezadu nasvícené venku zuřící warpovou bouří vyvolanou Eon Kullem. Byla to právě Lileath, ke které se Muon Nol teď modlil, krásná prorokyně budoucna a nekonečných možností. Její runu měl pověšenou na provázku kolem krku, pod nefritově modrou zbrojí.

Muon Nolova bílá helma byla poseta černými stopami po laserových paprscích a její kdysi rudý chochol byl ožehlý a zčernalý. Přesto ale Uliowye, svatá buanna lorda Eon Kulla, dál na nepřátele dštila zubaté náboje ve tvaru hvězdy, po tisíci při každém výstřelu, a trhala jejich těla na kusy. Při každém výstřelu obrovské zbraně, kterou Muon Nol pevně svíral v rukou opatřených kroužkovými rukavicemi, se ozvalo protestující zavrčení servomotorů stabilizátorů. Uliowye, Polibek ostrých hvězd. Zbývalo mu snad už jenom šest prutů munice; musel je začít počítat. Za Lileath. Za Dolthe.

Najednou do sálu vběhlo osm lidí v šedohnědých, zablácených uniformách, zaujali místo po jejich boku a začali střílet po nepříteli. Byli houževnatí a zavilí, a jak se zdálo, nebyli nijak zaskočeni prostředím, ve kterém se ocitli, ani nečekanými a neznámými druhy ve zbrani.

Muon Nol svým zbývajícím mužům telepaticky přikázal, aby je mezi sebe přijali a pokračovali v boji. Nepochybně to byla práce Eon Kulla - jím nachystaná lest.

A jak se ti lidští červi bili! Jako kdyby bojovali za svoji vlastní planetu, za všechno, co milovali!

Během pěti minut se jeho lidským posilám podařilo vytlačit válečníky Chaosu ven ze sálu. Společně pozabíjeli zbývající útočníky a uzavřeli vchod obrovským kamenným poklopem, aby se dovnitř nedostali další.

Velitel tělesné stráže se otočil ke štíhlému muži s tmavými vlasy, který se zdál být vůdcem lidí přispěchavších jim na pomoc. V paměti pátral po útržcích gótštiny, které mu v ní utkvěly ze vzdělávacích sympozií na planetě Dolthe.

„Jsem Muon Nol, z Dolthe, strážce Cesty. Velice si vaší pomoci ceníme. Lord Eon Kull vám za ni poděkuje.“

„Plukovník Munnol, z Tanith Dale. Jsem opravdu rád, že vás vidím, chlapi. Kurfiřt potřebuje všechny muže, kteří jsou schopni bojovat.“

Vysoký tanithský důstojník s hřívou bílých vlasů se otočil k mužům třetí čety, kteří právě zavřeli poklop. Zmrzačené mrtvoly válečníků Chaosu se válely všude kolem.

Rawne přikývl. „Rádi pomůžeme. Jsem Rawne, major, velitel... no, toho, co zbylo ze třetí čety. Určete nám pozici, plukovníku.“

Munnol přikývl. Milovi se ale zdálo, že je nějaký zmatený. Kromě toho nikdy neviděl Tanithana, který by neměl černé vlasy. A bílé vlasy měl nejenom Munnol, ale, jak si právě všiml, také oba jeho muži, kteří také vypadali znepokojeně.

Plukovník Munnol ukázal bradou na dveře nalevo. Bylo to zvláštní gesto. A co to měl v rukou za zbraň? Laser... ale

nezvykle dlouhý, mnohem delší a silnější než Larkinova ostřelovací puška. Spousta věcí tady Milovi nehrála.

„Jestli chcete, člověče Rawne, na západním opevnění zoufale potřebujeme posily," řekl plukovník Munnol.

„Doveďte nás tam!" řekl Rawne, vyměnil si energetický zásobník a prázdný odhodil na zem. Munnol pokrčil rameny a přikývl. Rukou pokynul, aby ho následovali.

Člověče Rawne? Nepřeslechl se? Pocit nervozity v Milovi sílil. Člověče? To slovo se mu neustále honilo hlavou. Nesnášel ten odporný pocit zmatku a nejistoty.

Munnol rychlým krokem vedl třetí četu a své muže černou žulovou chodbou. Skrz průchod před sebou viděli další dva tucty tanithských vojáků, rozestavěných podél hradeb, jak z laserů střílí do bouřlivé noci. Zvuk výstřelů byl ale jiný, nezvykle ječivý.

Rawne s Feygorem v patách pospíchal po boku vysokého plukovníka.

„Napadlo by vás, že nás Chaos napadne právě v den našeho Založení?" smál se.

„Ne... samozřejmě," odpověděl Munnol.

„Budu k vám upřímný, Munnole... moc nechybělo a do Gardy jsem nevstoupil," pokračoval Rawne. „Co je to taky za život, bojovat někde na vzdálených planetách za nějakého zatraceného Císaře, který na vás stejně kašle, bez naděje, že se někdy vrátíte zpátky domů?"

„To nejsou příliš lákavé vyhlídky, člověče Rawne," souhlasil Munnol.

„U Fetha, jak se mi v Tanith Attice krásně žilo. Měl jsem takovou šikovnou živnost, jestli mi rozumíte. Nic moc ilegálního, ale znáte to, byl jsem na špatný straně..."

„Rozumím..."

„Feygor v tom jel se mnou, že jo, Feygore?" řekl Rawne a kývl na svého přítele.

„Jo, máš pravdu, Rawne."

„Byla to šikovná prácička, dobré zisky, nechtěl jsem toho nechat... ale, u Fetha, klidně mě můžete mít za blázna... jsem rád, že jsem to udělal! K čertu se Zlatým trůnem... děkuju anrothovi, že jsem teď ozbrojený a připravený bojovat za Tanith v tuhle strašlivou hodinu!"

„Všichni za to děkujeme anrothovi, člověče Rawne," odpověděl Munnol.

Mezitím se ocitli na hradbách. Nad hlavami se jim křižovaly laserové paprsky z nepřátelských zbraní. Plukovník Munnol zavolal na své tanithské vojáky, kteří se k němu otočili od střílen a cimbuří, odkud střídali na nepřátele. Bílé vlasy s červeným pruhem, pomyslel si Milo a po zádech mu přeběhl mráz.

Měl pocit, že se mu rozskočí hlava.

„Muži z Dolthe!" zvolal Munnol.

Dolthe? Dolthe? Kde to je? říkal si Milo.

„Naši druzi dorazili, aby bojovali s námi! Major Rawne a jeho lidé! Chovejte se k nim dobře, jsou odhodlaní a zůstanou s námi až do konce!"

Slova plukovníka Munnola se setkala s nadšeným jásotem.

Muži ze třetí čety na Rawneho příkaz zaujali pozice po boku Tanithanů, kteří již byli rozestavěni podél hradeb, a začali přes rozeklaný okraj cimbuří sežehlého laserovými paprsky střílet do bouřlivé noci.

Milo se právě chystal přidat k ostatním, když si všiml, že se Larkin krčí v rohu cimbuří, stranou boje, s ostřelovací puškou křečovitě sevřenou v dlaních a celý se třese.

Milo k němu přistoupil. „Larkine? Co se děje?"

„P-podívej se do mého noktovizoru... B-Brine... nejsou to lidi!"

„Cože?" Milo cítil, jak se mu svírají vnitřnosti, ale nedal to na sobě znát.

„Vím, co jsem viděl! Skrz svůj... noktovizor. Ten nikdy nelže. Ten velký parchant Munnol a všichni ostatní! Nejsou... nejsou to Tanithané!"

Milo vytrhl pušku z Larkinových třesoucích se rukou, zapřel si ji o rameno a namířil ji na plukovníka. Na Munnolově šedohnědém maskovacím plášti se objevila modrá tečka zaměřovacího paprsku. Milo se podíval do noktovizoru. Plukovník v něm vypadal jako duch z modrých stínů.

Munnol, jako kdyby na sobě ucítil dotek paprsku, se otočil a podíval se na Mila. Skrze noktovizor chlapec viděl, jak se pomalu otáčí a obrací na něho své protáhlé, zapadlé oči, které se o chvíli později proměnily v průzory velké, umělecky vypracované přilby ze zářivě bílého kovu, ozdobené chocholem z temně rudých per. Šedá uniforma se proměnila v přiléhavou modrou zbroj, která majestátně obepínala cizincovu statnou postavu. Laser v jeho rukou se proměnil v dlouhou, vroubkovanou zbraň s rýhovanou, stočenou hlavní, stříbrnými ventily a krásným vykládáním z perel a zlata. Munnol se během okamžiku proměnil v tu nejhrůzostrašnější bytost, jakou kdy viděl.

„Můj Císaři..." vydechl Milo. „Jsou to eldaři!"

Lilithina brigáda se vynořila z rokle a ocitla se na rozlehlé rovině, kde džungle mizela pod silnými vrstvami bahna, jež se sesulo z okolních svahů a strhlo s sebou vše, co mu stálo v cestě. Jejich postup se výrazně zpomalil. Místy jim bahno sahalo až do pasu. Navzdory neustálému burácení bouře mohly předsunuté hlídky slyšet zvuky hromadného boje, které k nim doléhaly z druhého konce údolí. Vrcholky kopců osvětlovaly záblesky, které nepocházely od blesků.

Kódovaným signálem dal Gaunt povel, aby se všichni připravili na boj. Volponskou těžkou pěchotu poslal pod Gilbearovým velením po úbočí kopce, zatímco Duchové, rozděleni do dvou oddílů vedených Lerodem a Corbekem, postupovali podél jeho úpatí. Gaunt a Lilith kráčeli v čele Corbekova oddílu.

Brzy se ukázalo, že je Mkoll vedl správně. Za kopcem se jim poprvé naskytl pohled na zříceninu a val, na kterém stála - a také na nesčíslný dav nepřátelských vojsk, který ji obklopoval. Přestože byl Gaunt díky Mkollově popisu na něco podobného připravený, jejich množství ho překvapilo. Svahy valu se hemžily tisíci vojáků, z nichž někteří byli

vybaveni těžkými zbraněmi bez ustání bombardujícími temnou pevnost dělostřeleckými granáty, jimž nemohla dlouho odolávat. Celou scénu ozařovalo blikání výstřelů a explozí. Vlhký vzduch páchl po krvi a termitu.

Gardisté se ocitli uprostřed boje dřív, než si to vůbec stačili uvědomit. Gilbearovi Šlechtici narazili na zadní pozice těžkých nepřátelských zbraní. Jejich obsluha se překvapeně otáčela a pokoušela se gardistům bránit pomocí ručních zbraní pro boj zblízka. Chvíli nato už byly oba oddíly Duchů obklopeny jednotkami Chaosu, které se oddělily od hlavního útoku, aby se nečekanému protivníkovi postavily. Vzduch zhoustl intenzivní střelbou.

Gaunt věděl, že musí obklíčení prorazit a dát se na ústup, nebo zůstanou uvězněni v nekonečném boji, který nemohli vyhrát.

Viděl, jak se Gilbearova jednotka, hrozivá a majestátní, žene ze svahu na těžké nepřátelské zbraně, aby během několika okamžiků doslova zadupala jejich obsluhu do země. Výkonné pekelné pistole, podporované minomety a plazmovými zbraněmi, způsobovaly zadním řadám nepřátel obrovské škody.

Gilbear Gauntovi povýšeně oznámil, že jeho muži obsadili nepřátelské zbraně a obrátili granátomety a polní děla na armádu Chaosu pod úpatím kopce. Gaunt musel přiznat, že elitní volponský regiment je zatraceně dobrý. Jeho příslušníci dokázali díky rotačnímu výcviku ve všech bojových dovednostech děla nejenom ukořistit, ale také je obsluhovat se stejnou přesností a efektivností, jako kdyby byli specializovanými dělostřelci.

Gaunt pochopil, že okamžik vhodný k průlomu je pryč. Kdyby se teď dali na ústup, znamenalo by to opustit Šlechtice ve válečné vřavě. Situace rozhodla za něho. Cesta zpět už neexistovala.

Dva hroty útočných jednotek Duchů se zabodly do zadních vojů obléhatelů. Gilbear ukořistěná děla takticky namířil na místo, kde se údolí zatáčelo, aby tak kryl útočící Duchy. Dělostřelecké granáty vykusovaly do provizorního seskupení nepřátelských bojovníků široké mezery. Granáty létaly vzduchem s obdivuhodnou přesností a následné exploze zvedaly ze země, ani ne dvacet metrů před postupujícími Duchy, gejzíry bláta, listí a kusů těl.

Boj probíhal tělo na tělo a s obrovskou zuřivostí. Bylo to až neuvěřitelné, ale až na několik škrábanců a popálenin od laserových paprsků byli všichni Gauntovi muži zatím v pořádku.

Během několika málo minut od chvíle, kdy došlo k prvnímu kontaktu, se gardistům podařilo v zadních řadách nepřátel vytvořit široký klín zasahující do hloubky půl kilometru a pobít přes dvě stě vojáků, aniž by přitom sami utrpěli jakékoli ztráty.

Gilbear udržoval palbu, co nejdéle to bylo možné, dokud nenastala chvíle, na které se domluvil s Gauntem přes interkom, kdy se oba malé oddíly od sebe příliš vzdálily.

Jakmile byl vydán signál, Šlechtici děla podminovali a vyrazili rychle za Duchy. Země se otřásla sérií časovaných explozí a na místě, kde se původně nacházela plošina, na níž byla děla umístěna, vzniklo nové údolí.

V sevřeném klínu, s Duchy napravo, Šlechtici nalevo a Gauntem a Corbekem v čele, vtrhla jednotka Imperiální gardy do nepřátelských řad na úpatí valu.

Gaunt věděl, že Tanithané jsou dobří bojovníci, ale ještě nikdy je neviděl bojovat s takovou zarputilostí. Odmítal věřit tomu, že by jeho motivační proslov mohl mít takový účinek. Duchové bojovali za něco, co se ukrývalo hluboko v jejich srdcích, co je hnalo vpřed.

„Za Tanith! Za Tanith, za její nehynoucí slávu!“ slyšel křičet Corbeka.

Křik ostatních Duchů kolem, kteří se ke Corbekovi přidávali, vyvolával v Gauntovi hluboký, emocionální pocit, jenž ho šokoval. Oni opravdu bojovali za Tanith... ne za nějakou vzpomínku nebo pro pomstu. Bojovali za lásku ke své rodné planetě, do mlhy oděným městům, temným hvozdům, majestátnímu moři.

Věděl to, protože cítil totéž. Před zánikem planety strávil na Tanith jeden jediný den, jehož větší část se pohyboval v šerých předsíních kurfiřtova paláce v Tanith Magně. Přesto ale měl k Tanith vztah, jako kdyby byla jeho domovem, který si zamiloval během let dospívání. Jako kdyby stále existovala...

Gaunt, Corbec a dva další Duchové byli první, kdo dosáhl obranného zákopu ve spodní části svahu, kde je čekalo obrovské množství válečníků Chaosu, kteří se obrátili od útoku na ruinu na jeho vrcholku, aby útok imperiální jednotky odrazili. Gaunt, který byl v samém čele útoku, se kolem sebe ohánět rotomečem a sekal nepřátelské vojáky na kusy. Zdálo se, že je naprosto imunní vůči laserovým paprskům. Všechny střely se mu jakoby zázrakem vyhýbaly. U srdce ho hřála láska k Tanith.

Skočil do zákopu a jediným úderem rozťal prvního útočníka vedví. Druhým úderem setnul hlavu dalšímu. Pistolí, kterou držel ve druhé ruce, ustřelil dvěma útočníkům, kteří se na něho hnali s nasazenými bajonety, nohy. Když znovu stiskl spoušť, ozvalo se jen prázdné cvaknutí. Corbec po jeho boku s divokým řevem střílel po nepřátelích, kteří padali na zem, zakopávali o sebe a prchali úzkým zákopem pryč. Na druhé straně Mktea s Yaelem bojovali bok po boku se stříbrnými tanithskými noži v rukou, zuřiví, zběsilí. Za nimi přes okraj zákopu střílel na nepřátele pod sebou ze svého autokanónu Bragg.

Gaunt odhodil pistoli i rotomeč a chopil se nepřátelského superbolteru, usazeného na okraji zákopu. Masivní zbraň stála na širokém prkně, ke kterému byla upevněna pomocí drátu, aby se neposouvala. Gaunt stiskl spoušť a začal otřásající se zbraní přejíždět zleva doprava a decimovat řady nepřátelských vojáků postupujících svahem vzhůru.

Najednou na paži ucítil čísi dotek. Vedle něj stála Lilith. Její tvář byla bledá a oči plné slz.

„Co je?“ vykřikl Gaunt, aniž by přestal střílet.

„Copak to necítíte? I vy jste se nechal omámit kouzlem té bouře!“

Gaunt pustil zbraň a otočil se k inkvizitorce. Pás s nábojnicemi rachotil automaticky dál. „Kouzlem?“

„Pavučina iluzí, o které jsem mluvila... chytili se do ní všichni vaši muži. I Šlechtici. Cítím ji, dusí mě! Gaunte...!“

Bezděčněji objal. Lilith ho ale od sebe po chvíli odstrčila. „Jsem v pořádku!“

„Lilith!“

„Ať už je nahoře v té ruině cokoli... kdokoli... hraje na naše city!“

„Jak to myslíte?“

„Já... myslím, že se snaží získat veškerou pomoc, které se jim může dostat, Gaunte! Pomocí bouře utkali psychické kouzlo, v jehož důsledku... v jehož důsledku reagujeme podle svých nejhlubších emocí! Vaši Duchové vidí v téhle planetě Tanith... Tanith, na které můžou vyhrát a zachránit ji! Pro Šlechtice je zase Ignix Majeure, kde po strašlivé bitvě prohráli! Ale Ibrame... mě zabíjí! Je tak mocné, tak silné!“

Gaunt zalapal po dechu. „P-proč já? Proč Tanith?“

„Jak to myslíte?“ zeptala se, zatímco si protírala opuchlé oči.

„Já nejsem Tanithan, ale choval jsem se tak. Proč nebojuji za nějakou velkou věc, která se odehrála v mém vlastním životě? Proč se celou dobu cítím, jako bych byl opravdovým Tanithanem?“

Na rtech sejí objevil úsměv, upřímný a bolestný. Její dokonalou tvář osvětlovaly záblesky okolní palby. „Vy to nevíte, Ibrame? Tanith je vaše prokletí, bez ohledu na to, jestli jste se tam narodil, nebo ne. Zasvětil jste svůj život a službu těmto mužům, památce jejich rodné planety.

Osud Tanith vás trápí stejně jako je. A přestože nejste skutečným synem lesů, tohle kouzlo využívá vašich nejhlubších tužeb! Jste Duch, Ibrame Gaunte, ať už si to uvědomujete, nebo ne! Nejste jenom jejich velitelem, jste jedním z nich!“

Gaunt si sundal čepici a přejel si rukou zpocené vlasy. Těžce oddechoval v adrenalinovém opojení. „Tohle všechno je klam?“ zeptal se nevěřícně.

„Někdo nás využívá. Manipuluje s námi. Někdo, kdo se dotýká našich nejhlubších tužeb.“

„Pak... ve jménu Císaře, jestli nám to pomůže pobít nepřítele, se tomu kouzlu nebraňme! Využijme ho!“ Gaunt aktivoval rádiové spojení. „Šedesát mužů proti deseti tisícům! Takhle vznikají legendy! Do útoku! Do útoku za Tanith a Ignix Majeure! Obsaďte tu zříceninu!“

Gilbear v čele jednotky Šlechticů uslyšel jeho výzvu a hlasitě vykřikl do noci. Z rozžhavené hlavně jeho pekelné pistole se kouřilo. Volpoňané vyrazili svahem vzhůru, rozráželeje davy nepřátel před sebou.

Lerod, jehož pocit vlastní nesmrtelnosti každým okamžikem sílil, vedl svoji skupinu skrz rozpadající se, panikou zachvácené řady válečníků Chaosu k ruině.

Corbec, po boku s Braggem, který hlavní své masivní zbraně kolem sebe rozséval zkázu a smrt, vedl prostřední skupinu. Po obou stranách útoku imperiálních sil se hemžilo a přeskupovalo na sto tisíc nepřátelských vojáků. Šedesát gardistů si ale jejich řadami nezadržitelně razilo cestu vpřed.

O mnoho let později, když se císařští stratégové na Foridonu snažili z útržkovitých dat rekonstruovat detaily onoho útoku, nedokázal nikdo z nich pochopit, co bylo příčinou jeho úspěchu. I když vzali v úvahu nečekanost útoku zezadu, který nepřítele musel zákonitě zaskočit, nedávala jim shromážděná data žádný smysl. Podle jednoduchých statistik by Gauntova skromná jednotka musela být pobita do posledního muže nejdále půl kilometru od ruiny. Ačkoli zvážili všechny možné faktory, včetně charisma velitele, taktické vyspělosti, štěstí... stále se nemohli dobrat rozumného vysvětlení. Gauntovi muži měli být mrtví dávno předtím, než se jim podařilo dosáhnout ruiny.

Jenomže tak tomu prostě nebylo. Do třiceti minut od chvíle, kdy došlo k útoku na zadní voj nepřátelské armády, dovedl Gaunt své jednotky beze ztráty jediného muže až k samotným hradbám zříceniny. Podařilo se jim proniknout legií nepřátel, kteří je svým počtem desettisíckrát převyšovali, a dosáhli tak toho, o co se válečníci Chaosu marně snažili celé hodiny. Cestou pobili přibližně dva a půl tisíce nepřátel.

Nakonec, po dlouhé analytické studii, se stratégové shodli, že jediným vysvětlením může být, že na místě toho dne žádné nepřátelské jednotky nebyly. Všechno to byla pouhá iluze a Gaunt vedl útok prázdnou, nebráněnou oblastí. Teprve potom do sebe jednotlivé výpočty, statistiky a možnosti zapadaly.

Nikdo z nich nemohl přiznat, že tomu tak nebylo. A tak byl možná největší úspěch Macarothova tažení, kterého dosáhla jednotka několika mála mužů proti obrovské přesile, vymazán z análů Impéria jako fiktivní útok. Takový už je osud skutečných hrdinských činů.

* * *

Přímo před nimi se tyčila brána: vysoký, špičatý kamenný oblouk zasazený v boku zříceniny. Gaunt shromáždil svou jednotku kolem ní. Zmatené, ale přeskupující se nepřátelské legie je zasypávaly intenzivní palbou.

Gilbear chtěl bránu podminovat a vyhodit ji do vzduchu, aby se dostali dovnitř. Trval na svém i přesto, že mu Corbec ukázal na černá, sežehlá místa na kamenném obložení, která dokazovala, že se nepřítel o něco podobného již několikrát pokusil a neuspěl.

Jak se mezi sebou dohadovali, brána se otevřela. V průchodu stál Brin Milo po boku s Caffranem a impozantním, hrozivě vyhlížejícím eldarským válečníkem s rudým chocholem na bílé přilbě.

Nad hlavou jim stále zuřila bouře, divoká a zběsilá.

„Tak jste se sem dostali,“ řekl Milo. „Teď to skončeme.“

V bezpečí onyxových zdí paláce Cesty slyšeli Gaunt a jeho muži tichý nářek truchlících eldarů, kajícně zpívajících poslední písně uzavření.

Muon Nol si Gaunta dlouho prohlížel, dokud komisař nezasalutoval a nepodal mu ruku.

„Ibram Gaunt.“

Nic víc říct není potřeba, pomyslel si Gaunt.

Muon Nol na něho pohlédl, pak si hodil Uliowye přes rameno, sevřel nabízenou ruku a pronesl něco podivným, cizím jazykem.

„Právě jste byl formálně přijat za spolubojovníka," řekla Lilith, která se z ničeho nic objevila vedle Gaunta. Muon Nol k ní obrátil svůj zrak.

„Jsem Lilith, z císařské inkvizice," představila se.

Muon Nol, který byl o hlavu vyšší než Gilbear, na okamžik zaváhal a pak přikývl.

Gaunt se prudce obrátil k inkvizitorce. „Takhle se nikam nedostaneme," zašeptal. „Mluví tady někdo eldarsky?"

„Ano, já," odpověděla Lilith.

Zároveň ale promluvil Muon Nol. „To není potřeba," řekl melodickou gótštinou. „Rozumím vám. Teď mě musíte následovat. Prorok Eon Kull vás očekává."

„Dobře," řekl Gaunt.

Muon Nol poodstoupil. „Ne. Ne vás. Ženu."

Lord Eon Kull cítil dmutí a žár hordy Chaosu, která útočila na ruinu. Fuehain Falchior znovu začala lomozit.

Dveře Vnitřního paláce se otevřely a dovnitř vstoupil Muon Nol, doprovázený třemi lidmi: ženou v kápi, statným válečníkem ve zlatošedé zbroji a mužem v dlouhém plášti a čepici.

Muon Nol se uklonil. Lilith rovněž. Gilbear a Gaunt se ani nepohnuli.

Eon Kull promluvil těžkopádnou gótštinou, jejímuž studiu kdysi věnoval jeden krátký rok.

„Jsem Eon Kull, Prorok. Na toto místo vás přivedla má kouzla. Nebudu se vám za to omlouvat. Cesta musí být uzavřena Temnotě a já využiji veškerých svých sil, abych tento úkol splnil."

Muon Nol vystoupil o krok vpřed a ukázal na Lilith. „Můj pane... tato žena se jmenuje Lilith, v lidském jazyce. Není to znamení?"

„Čeho?"

„Účelu... pane?"

Eon Kull se chystal odpovědět, jako kdyby si také všiml té symbolické shody. Pak se ale svalil na opěradlo svého trůnu. Zpod helmy mu vytékala krev.

„Můj pane!"

První k němu přispěchal Gaunt. Sundal mu helmu a vzal bledou hlavu vyčerpaného, umírajícího eldarského věštce do rukou.

„Můžu poslat pro zdravotníky... léčitele," spustil.

„Ne... n-ne... není čas. Nemělo by to smysl. Chci zemřít, člověče Gaunte. Cesta musí být uzavřena, než ji znečistí sémě Chaosu."

Gaunt se bezmocně ohlédl po Lilith. Inkvizitorka přistoupila k trůnu a zaujala jeho místo. Sevřela v dlaních eldarovu hlavu. „To kvůli tomu je armáda Chaosu na Monthaxu, je to tak, Věštče?"

„Je. Tato Cesta byla otevřena po sedmadvacet století. Nyní ji nepřítel objevil a chce skrze ni napadnout svět magie Dolthe. Ve jménu Dolthe, žijící duše eldarů, musí být tato Cesta uzavřena. To proto jsem vás sem přivolal. To proto se mí bojovníci vydali ze všech sil."

„Takže to je všechno jenom trik nějakého smradlavého parchanta..." zavrčel Gilbear.

Gaunt se vymrštil vpřed právě včas, aby stačil rozzuřeného Muon Nola strhnout k zemi dřív, než jeho zbraň roztrhá Gilbeara na kusy.

Pak se zvedl z eldarského válečníka a kráčel přes onyxový sál přímo k volponskému majorovi.

„Co je? Co jsem řekl tak špatného?" stačil se Gilbear ještě zeptat, než ho Gauntova pěst srazila na kamenné dlaždice, kde zůstal v bezvědomí ležet.

„Ibrame!" ozval se Lilithin výkřik a Gaunt se prudce otočil. Inkvizitorka držela Eon Kulla v náručí. Gaunt i Muon Nol byli rázem u ní. Nebylo pochyb, Prorok Eon Kull, Prastarý, byl mrtev.

Opatrně položili jeho křehké ostatky na podlahu.

„Jsme ztraceni," řekl Muon Nol. „Bez Proroka nemůžeme vyčarovat spojení s psychoprostorem a zavřít Cestu. Dolthe čeká jistá smrt."

„Lilith to může udělat," řekl najednou Gaunt.

Muon Nol i Lilith se na něho tázavě podívali.

„Vím, že to dokážete, a vím, že to chcete. Proto jste tady, Lilith."

„O čem to mluvíte, Ibrame?" zeptala se.

„Nejste jediná, kdo má své kontakty, kdo může procházet záznamy a tajné soubory. Prověřil jsem si vás právě tak, jako jste si určitě prověřila vy mě. Lilith Abfequarn... psyker, inkvizitorka, utajení černého stupně."

„Bože Terry," usmála se. „Jste opravdu dobrý, Ibrame."

„Ani nevíte jak. Černé lodě si vás vybraly, hned jak vás objevily. Dcera guvernérky planety na okraji eldarské říše. Vaše matka zemřela při jednom z jejich útoků. Přísahala jste... nejprve, že je zničíte, a později, jak jste dospívala, že pochopíte ten zvláštní druh, který vás o tolik oloupil. A proto jste se chtěla účastnit téhle mise: cítila jste příležitost dostat se do kontaktu se svojí nemesis. Vy jste to chtěla, Lilith."

Inkvizitorka ztěžka dosedla na onyxovou podlahu vedle mrtvoly Eona Kulla.

Muon Nol ji zvedl ze země. „Vy jste Lileath. Můžete udělat to, co chtěl udělat Prorok. Zavřete bránu, Lileath. Odveďte nás zpátky na Dolthe, navždy."

Lilith se podívala na Gaunta. Ibram si znovu všiml, jak je krásná. „Udělejte to... Proto jste sem přišla."

Objala ho kolem ramen, na okamžik se k němu přitiskla a pak se odtáhla, aby se mu podívala do očí.

„Mohlo to být zajímavé, komisaři."

„Fascinující, inkvizitorko. Teď dělejte svoji práci."

Nastal čas loučení. Mkoll se rozloučil s Eiloni, Caffran s Lanou. Duchové se rozloučili s Tanith a Šlechtici s Ignix Majeure.

Obloha nad ruinou se rozzářila chladným světlem, bezcitným jako vakuum, jasným jako diamant. Bouře se během necelé minuty rozplynula. Pětasedmdesát procent astropatů na palubách lodí imperiální flotily na oběžné dráze dostalo záchvat a zemřelo. Ostatní omdleli. Psychická vlna té události byla cítit na světelné roky daleko.

Kouzlo skončilo ve chvíli, kdy se Cesta konečně uzavřela. Eldaři navždy opustili Monthax a Lilith si vzali s sebou. To ona uzavřela cestu, k čemuž byla možná předurčena už od chvíle svého narození. Jakmile se tak stalo, byly nepřátelské jednotky zničeny přesným orbitálním bombardováním. Džungle Monthaxu zachvátily plameny.

Poté co bombardování ustalo, odvedl Gaunt svou jednotku tvořenou Duchy a Šlechtici zpátky k vlastním liniím. Bouře ustala a na cestě je doprovázelo bledé sluneční světlo. Krajina kolem nich se proměnila v rozlehlou poušť vysušeného bahna a spálené vegetace.

Jediným mužem, o kterého Gaunt při konečném útoku přišel, byl Lerod. Našla si ho zbloudilá střela, která se odrazila od střechy eldarského chrámu.

Jeden a půl dne spal Ibram Gaunt ve svém velitelském srubu. Byl naprosto vyčerpaný. Probudil se ve chvíli, kdy mu Raglon přinesl rozkazy lorda generála Bulledina, ve kterých nařizoval stažení imperiálních vojsk z Monthaxu.

Oblékl si uniformu, upravil čepici a vyšel do kouřem zastřeného slunečního svitu, aby zkontroloval své muže, kteří se balili a chystali k evakuaci. Na zem dopadaly stíny obrovských výsadkových člunů, které se snášely z oběžné dráhy.

Gaunt věděl, co Tanithané cítí: vyčerpání, bolest, rozpačitou radost z vítězství.

Při obchůzce narazil na Mila. Seděl sám na bočních schodech opuštěné ošetřovny a čistil si zbraň. Gaunt se posadil vedle něho.

„Je to zvláštní, jak to nakonec všechno skončilo, nemám pravdu?“ řekl Milo bez obalu. Gaunt přikývl.

„Stejně si ale myslím, že to bylo dobré.“

„Co?“

„Ten eldarský trik. Dobré pro nás, pro Duchy.“

„Nerozumím ti.“

„Vím, jak se cítím. Slyšel jsem taky, jak se ostatní baví mezi sebou. Tahle planeta se pro nás stala Tanith. A myslím si, že pro vás taky. Myslím, že hluboko v sobě jsme všichni nešťastní, že jsme nedostali možnost za Tanith bojovat. Někteří muži vás za to nenávidí. Muži jako... jako major Rawne. Jiní chápou, proč jsme museli Tanith opustit, proč jste nám to přikázal. Ale stejně se s tím nedokážou smířit.“

Podíval se na Gaunta.

„Možná to byl jenom trik, ale na několik hodin mohlo čtyřicet z nás bojovat za Tanith, za svůj domov. Dostali jsme příležitost udělat to, po čem jsme vždycky toužili. Byl to skvělý pocit. I když teď vím, že to byla iluze, stejně to byl skvělý pocit. Vyhnal pár zlých duchů.“

Gaunt se usmál. Slovní hříčka, kterou chlapec použil, byla děsivá, ale také pravdivá. Duchové z Tanith se zde zbavili svých zlých duchů, kteří je pronásledovali. O to teď budou silnější.

Stejně jako on, uvědomil si. Koneckonců to byli jeho duchové.

Gauntovi duchové.

O AUTOROVI

Dan Abnett žije a pracuje ve městě Maidstone, které se nachází v hrabství Kent v Anglii. Největší respekt si získal jako autor komiksů, když během posledního desetiletí napsal vše od Mr Men až po X-Men, včetně Legion of Superheroes a Superman pro nakladatelství DC Comics a Sinister Dexter a The VCs pro nakladatelství 2000 AD.

Mezi jeho díla pro nakladatelství Black Library patří populární Lone Wolves, Titan a Darkblade, bestsellerové romány popisující osudy Gauntových duchů, slavná trilogie o dobrodružství inkvizitora Eisenhorna a romány Ravenor a Jízda mrtvých. Za svou práci si získal ocenění ‚Nejlepší spisovatel současnosti‘ a ‚Národní cenu za comics‘ za rok 2003.

DAN ABNETT
STVOŘITEL DUCHŮ

Z anglického originálu Ghostmaker,
který vydal v Black Library Publications
Games Workshop Ltd.,
přeložil Martin Novák.
Ilustraci na obálce namaloval Adrian Smith,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2007 jako svou 213. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.

Vydání první.

Cena: 239 Kč

ISBN 80-7332-102-4